DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

**https://rantey.org**

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

*Çok Özel,*
*Bu bir ders kitabı DEĞİLDİR!*

Et haec, olim, meminisse iuvabit!*

– Vergilius, Aeneas

* Belki bir gün bu olayları hatırlamak da bize keyif verir –çn



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

## 5 Eylül 1979, Çarşamba

"Ayrıca kırsal bölgede olmak," dediler, "senin için çok iyi olacaktır. Özellikle de öylesine... şey... *sanayileşmiş* bir yerden geldikten sonra. Okul tam kırların içinde. Orada inekler, çimenler ve temiz hava bulacaksın." Beni başlarından atmak istiyorlar. Beni yatılı okula göndermek bu sorunu güzel bir biçimde hâlledecek, böylece hiç yokmuşum gibi davranmaya devam edebilecekler. Asla tam olarak bana bakmıyorlardı. Bakışları ya beni geçiyordu, ya da gözlerini kısıyorlardı. Eğer herhangi bir seçme şansları olsaydı tercih edecekleri türden bir akraba değildim. *O* bakıyor olabilirdi, emin değilim. Ona direkt olarak bakamıyorum. Ona doğru kısa yan bakışlar fırlatmaya devam ediyor; görünüşünü, sakalını ve saçının rengini süzüyordum. Bana benziyor muydu? Buna cevap veremiyordum.

Onlar, yani ablaları, üç kişiydi. Fotoğraflarını görmüştüm, daha gençtiler ama yüzleri tamamen aynıydı. Hepsi nedime kıyafetleri giyiyordu ve bir kahve tanesi kadar esmer olan teyzem Teg hemen yanlarındaydı. Annem de fotoğraftaydı, üzerinde iğrenç bir pembe gelinlik vardı. Nikâh aralıkta kıyıldığı için pembeydi. Ertesi haziranda da biz doğmuştuk ve bu olay annemi biraz utandırmış. Ama fotoğrafta *o* yoktu. Annem onu yırtıp atmıştı. O kaçıp gittikten sonra bütün düğün fotoğraflarını yırtmış, kesmiş ya da yakmış ve hepsinden onu çıkarıp atmıştı. Onun fotoğrafını hiç görmemiştim, bir tane bile. L. M. Montgomery'nin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yazdığı *Fener Tepeli Jane*'de* ailesi boşanan bir kız farkında olmadan babasının gazetedeki resmini tanıyordu. O kitabı okuduktan sonra birkaç fotoğrafa bakmıştık, fakat bu bir işe yaramamıştı. Dürüst olmam gerekirse onu çok fazla düşünmezdik.

Onun evinde kalıyor olmama rağmen hem onun hem de kendilerine hala diye hitap etmemi isteyen üç otoriter ablasının gerçek olduğunu keşfetmek beni neredeyse şaşırtmıştı. "Halacığım değil," demişlerdi. "Halacığım çok kaba." Böylece ben de onlara hala dedim. İsimlerinin Anthea, Dorothy ve Frederica olduğunu biliyorum, tıpkı haklarında daha pek çok şey biliyor olduğum gibi, ama bazıları yalandı. Annemin bana anlattığı hiçbir şeye gerçekliğini kontrol etmeden güvenemem. Yine de bazı şeylerin doğruluğunu kitaplardan kontrol edemezsiniz. Zaten isimlerini biliyor olmam da bir işime yaramıyor, çünkü onları birbirlerinden ayırt edemiyorum. Bu yüzden onlara 'bilmem ne hala' demiyor, yalnızca hala diye hitap ediyorum. Onlar da bana gayet resmi bir biçimde, "Morwenna," diyor.

"Arlinghurst ülkedeki en iyi kız okullarından biridir," dedi içlerinden biri.

"Hepimiz oraya gittik," diye araya girdi bir diğeri.

"Orada harika vakit geçirirdik," diye bitirdi üçüncüsü. Söylemekte oldukları şeyleri kendi aralarında paylaşmak alışkanlıklarından biri gibi görünüyor.

Perçemlerimin altından bakar ve bastonuma yaslanırken soğuk şöminenin önünde öylece durmaya devam ettim. Bu da görmek istemedikleri bir diğer şeydi. Arabadan indiğimde içlerinden birinin yüzünde acıma görmüştüm. Bundan nefret ederim. Oturmak isterdim, ama bunu söyleyecek değildim. Artık ayakta daha rahat durabiliyorum. Doktorlar

* Kanadalı yazar Lucy Maud Montgomery tarafından kaleme alınan bir çocuk kitabı. Yazar, ülkemizde *Yeşilin Kızı Anne* kitabıyla tanınır –*çn*



ne derse desin daha da iyi olacağım. Koşmayı o kadar çok istiyorum ki duyduğum bu özlem yüzünden bazen vücudum ağrıyor ve bacağımdan daha fazla acı veriyor.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmak için kendi etrafımda döndüm ve şömineye baktım. Mermerden yapılmıştı, çok gösterişliydi ve içine bakır renkli huş ağacı yaprakları dizilmişti. Her şey çok temizdi, ama çok da rahat değildi. "O hâlde okul üniformanı hemen bugün Shrewsbury'den* alalım ve yarın seni oraya bırakalım," dediler. Yarın. Benden, çirkin Galler aksanımdan, topal bacağımdan ve en kötüsü de münasebetsiz varlığımdan kurtulmak için gerçekten de sabırsızlanıyorlar. Burada olmayı ben de istemiyorum. Sorun, gidebileceğim başka bir yerimin olmaması. On altı yaşına gelinceye dek tek başınıza yaşamanıza izin verilmiyor, bunu Ev'deyken keşfetmiştim. Aynı zamanda, daha önce hiç görmemiş olsam da *o* benim babam. Bu kadınların gerçekten de halam olmaları bana bir anlam ifade ediyor. Daha yalnız ve evimden hiç olmadığım kadar uzak hissetmemi sağlıyor. Gerçek ailemi özlüyorum, yani beni hüsrana uğratanları.

Günün geri kalanını üç halamla alış veriş yaparak geçirdim, ama *o* bizimle birlikte değildi. Buna sevindim mi yoksa üzüldüm mü bilemiyorum. Arlinghurst'ün okul üniformasını özel bir mağazadan aldık, tıpkı ilkokul formamı aldığımız gibi. On bir yaş sınavını** geçtiğimizde kendimizle gurur duymuştuk. Bize Vadi'nin en iyileri demişlerdi. Şimdiyse hepsi geride kaldı ve beni garip istekleri olan bu havalı yatılı okula gitmeye zorluyorlar. Halalarımdan birinde bir liste vardı ve üzerinde yazan her şeyi satın almıştık. Ellerini cüzdanlarına atma konusunda kesinlikle tereddüt etmiyorlar. Hiç benim için bu kadar çok para harcanmamış-

* İngiltere'nin orta batısında yer alan bir kasaba –*çn*

** On bir yaşındaki tüm çocukların girmesi gereken bir tür baraj sınavı –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tı. Ne yazık ki hepsi de fazlasıyla iğrenç. Çoğunluğu özel spor malzemeleri. Onları yakın bir zamanda, belki de hiçbir zaman kullanamayacağımı söylemedim. Bu düşünceyi kafamdan sürekli uzaklaştırdım. Tüm çocukluğum boyunca koşmuştuk. Yarışlar kazanmıştık. Çoğu okul yarışında yarışmacıların geri kalanını çok gerilerde bırakıp birbirimize karşı yarışırdık. Dedem olimpiyatlardan bahsederdi, sadece hayal kurardı, ama bahsederdi. Olimpiyatlara katılan hiç ikiz yok, derdi.

Sıra pabuçlara geldiğinde bir sorun çıktı. Hokey ayakkabıları, koşu ayakkabıları ve spor ayakkabıları almalarına müsaade ettim, çünkü onları kullanıp kullanmamakta serbesttim. Ancak sıra üniforma ayakkabılarına yani her gün giyeceğim pabuçlara gelince onları durdurmak zorunda kaldım. "Özel ayakkabılarım var," dedim onlara bakmadan. "Tabanları özel. Ortopedik olmaları gerekiyor. Onları satın alamam."

Mağaza görevlisi olan kadın ortopedik pabuçların okul modeline uygun olmadığını doğruladı. Bir okul ayakkabısı çıkardı. Çirkindi ve benim kaba ayakkabılarımdan pek bir farkı yoktu. "Bunlarla yürüyemez misin?" diye sordu halalarımdan biri.

Ayakkabıyı elime alıp inceledim. "Hayır," dedim geri vererek. "Bakın, topuğu var." Muhtemelen okul bu topuğun kendisine saygısı olan her genç kızın giyeceği en düşük yükseklikte olduğunu düşünmüştü ama varlığı su götürmez bir gerçekti.

Ayakkabılara, bana ve yükseltilmiş tabanlarıma bakarak kıkırdadıklarında beni tümüyle rencide etmek istememişlerdi. Orada bir kaya gibi duranın, yüzünde acılı bir yarı tebessüm bulunan kişinin ben olduğumu kendime hatırlatmam gerek. Bacağımın nesi olduğunu sormaya yeltendiler ama bakışlarımla onlara meydan okuyunca buna pek cesaret edemediler. Bunu görmek beni biraz neşelendirdi. Ayakkabılardan vazgeçtiler ve okulun bunu anlayışla karşılaması gerektiğini söylediler. "Pabuçlarım kırmızı ve göz kamaştırıcı değil ki," dedim.

Bu bir hataydı, çünkü o anda hepsi birden dönüp ayakkabılarıma bakmıştı. Sakat ayakkabılarıydılar. Kadınlara özel modellerden siyah ya da kahverengi arasında seçim yapmak zorundaydım ve benimkiler siyah. Bastonum ahşaptan yapılma. Hâlâ hayatta, hâlâ hastanede ve hâlâ iyileşmeye çalışan dedeme ait. Eğer iyileşirse eve gidebilirim. Her şey göz önüne alındığında bu imkânsız, fakat aynı zamanda da sahip olduğum tek umut bu. Ahşap anahtarlığım yün ceketimin fermuarında sallanıyordu. Kabuklu bir ağaç parçasından yapılmıştır, Pembrokeshire'dan* geliyor. Ona uzun zamandır sahibim. Ahşabı hissedebilmek için ona dokundum ve bana baktıklarını gördüm. Ne gördüklerini biliyordum; elinde eski püskü bir tahta parçası bulunan tuhaf, küçük, dik kafalı, topal bir genç kız. Ancak görmeleri gereken şey kendine güvenle ışıldayan iki kızdı. Ben neler olduğunu biliyorum, ama onlar bilmiyor, bu yüzden hiçbir zaman anlamayacaklar.

"Çok İngilizsiniz," dedim.

Gülümsediler. Benim geldiğim yerde "Saes" kelimesi bir hakaret, kavgada bile söylenmeyecek bir söz, birine edebileceğiniz en ağır küfürdür. Anlamı "İngilizdir." Gel gör ki artık İngiltere'deydim.

Akşam yemeğimizi on altı kişiye dar gelebilecek bir masada yedik, beşinci kişi için ayrılan yer garip bir biçimde beni bekliyordu. Masa örtüsü, peçeteler, tabaklar... Her şey uyumluydu. Evden daha farklı olamazdı. Yemek, tam tahmin ettiğim gibi, berbattı; kayış gibi bir et, tatsız patatesler ve bir tür mızrak biçimli, tadı ot gibi olan bir sebze. Bütün

* Galler'in güneybatısında yer alan bir bölge –*çn*





Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayatım boyunca insanlar bana İngiliz yemeklerinin çok kötü olduğunu söylemişti, haklı olduklarını bilmek rahatlatıcı. Gittikleri yatılı okullardan bahsettiler. Haklarındaki her şeyi biliyorum. *Greyfriars Okulu*'nu,* *Malory Kuleleri*'ni** veya Angela Brazil'in*** bütün eserlerini okuduğum için değil.

Yemekten sonra *onun* çalışma odasına çağırıldım. Halalarım bundan pek memnun kalmadı, ama hiçbir şey söylemediler. Çalışma odası tam bir sürprizdi çünkü kitaplarla doluydu. Evin geri kalanını göz önüne aldığımda düzenli, eski, deri kaplı Dickens, Trollope ve Hardy (anneannem Hardy'yi severdi) ciltleri bulmayı beklemiştim fakat raflar tıka basa karton kapaklı kitaplarla doluydu ve çoğu da bilimkurguydu. Hem bu evin içinde hem de onun önünde kendimi ilk defa sahiden rahat hissettim, çünkü kitaplar olduğuna göre belki de her şey o kadar da kötü sayılmazdı.

Odada başka şeyler de vardı. Sandalyeler, bir şömine, bir içki tepsisi, bir pikap... Ama onları görmezden gelip hepsinden uzak durdum ve becerebildiğim kadar hızlı bir şekilde, topallayarak bilimkurgu rafına yöneldim.

Okumadığım bir sürü Poul Anderson kitabı vardı. AS dergilerinin**** üzerine Anne McCaffrey'in *Ejder Arayışı*****'sı sıkıştırılmıştı. Bir derlemede okuduğum "Weyr Arayışı" adlı hikâyesinin devamı gibi görünüyordu. Alttaki rafta John

* Charles Hamilton'ın kaleme aldığı Billy Bunter hikâyelerinin geçtiği yatılı okul –*çn*

** Enid Blyton tarafından kaleme alınan ve üç kız arkadaşın başından geçenleri konu alan altı kitaplık bir yatılı okul serisi –*çn*

*** Angela Brazil (1868–1947): Modern "okullu kızlar" hikâyelerinin ilk yazarlarından biri. Bu alanda elliye yakın kitap ve bir o kadar da hikâye yazmıştır –*çn*

**** Astounding Stories: Amerika'da 1930 yılından beri kesintisiz olarak yayınlanan, bir dönem Poul Anderson'ın da editörlüğünü yaptığı bilimkurgu dergisi. Pek çok büyük bilimkurgu ustası hikâyeleriyle dergide yer almıştır –*çn*

***** *Pern* serisinin ikinci kitabı –*çn*



Brunner'ın okumadığım bir kitabı vardı. Daha da iyisi iki, hayır hayır, üç John Brunner romanı vardı. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

Yaz aylarını hemen hemen kitapsız geçirmiştim, elimde sadece annemden kaçarken yanıma aldıklarım vardı: Tabii ki *Yüzüklerin Efendisi*'nin karton kapaklı üç cildi, Ursula Le Guin'in *Rüzgârın On İki Köşesi* (bana göre tek bir yazarın kaleminden çıkan gelmiş geçmiş en iyi kısa hikâye derlemesidir) ve şu anda ortalarında olduğum, yeniden okuma isteğine karşı koyamadığım John Boyd'un *Dünyadan Ayrılan Son Yıldız Gemisi*. Judith Kerr'in *Hitler Oyuncağımı Çaldı* adlı kitabını da okumuş ama yanımda getirmemiştim. Son zamanlarda ne zaman Boyd'un kitabına baksam kendimi rahatsız edici bir biçimde Anna'nın Nazilerden kaçarken yanına çok sevdiği pembe tavşanını değil de yeni oyuncağını aldığı anla kıyaslarken buluyorum.*

"Acaba..." diye sormaya başladım.

"İstediğin kitabı ödünç alabilirsin, sadece onlara iyi bak ve geri getir," dedi. Anderson, McCaffrey ve Brunner'ın kitaplarını kaptım. Dönüp aldıklarımı ona gösterdim. İkimiz de kitaplara bakıyorduk, birbirimize değil.

"Birincisini okudun mu?" diye sordu McCaffrey'nin kapağına parmağının ucuyla vurarak.

"Kütüphanede kalmamıştı," dedim. Anderson'ın *Asteğmen Flandry*'sinden** tutun da Roger Zelazny'nin *Işığın ve Karanlığın Yaratıkları*'na kadar Aberdare kütüphanesinde bulunan bütün fantastik ve bilimkurgu kitaplarını okumuştum. Sonu gelmez bir listeydi ama bundan şimdilik emin değilim.

"Hiç Delany okudun mu?" diye sordu. Kendisine biraz viski doldurup bir yudum aldı. Kokusu garip ve iğrençti.

* Aslında kitabın özgün adı 'Hitler Pembe Tavşanı Çaldığında'dır –*çn*

** *Flandry* serisinin ilk kitabı. Asteğmen Flandry karakteri yarı Han Solo, yarı James Bond olarak anılır –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı iki yana salladım. Bana çift kapaklı bir kitap uzattı, bir tarafında Samuel R. Delany'nin *Imparatorluk Yıldızı* vardı. Diğer tarafına bakmak için kitabı çevirdim ama babam sabırsızca cık cıkladı ve ona ilk defa sahiden baktım.

"Diğer yarısı sadece süprüntü," dedi ilgisizce, sigarasını lüzumsuz bir kuvvetle söndürerek. "Peki ya Vonnegut?"

Kurt Vonnegut Jr.'ın o güne kadar çıkan bütün eserlerini okumuştum. İçlerinden bazılarını Cardiff'teki Lears kitabevinde ayakta dikilerek bitirmiştim. *Allah Senden Razı Olsun Bay Rosewater* çok garipti, fakat *Kedi Beşiği* okuduğum en iyi şeylerden biriydi. "Ah, evet," dedim.

"Hangilerini?"

"Hepsini," dedim, kendimden emin bir şekilde.

"*Kedi Beşiği*'ni?"

"*Şampiyonların Kahvaltısı, Maymun Evine Hoş Geldiniz...*" Başlıklarını ezberden saymaya başladım. Gülümsüyordu. Memnun olmuş görünüyordu. Okuma alışkanlığım bir avuntu ve bir bağımlılıktı, ama daha önce hiç kimse bu özelliğimden hoşnut kalmamıştı.

"Peki ya *Titan'ın Sirenleri*?" diye sordu, ben giderek yavaşlarken.

Başımı iki yana salladım. "Hiç duymadım!"

Bardağını masaya koydu, eğildi, rafların arasında zar zor görülen bir kitap çıkarttı ve kucağımdaki yığına ekledi. "Peki ya Zenna Henderson?"

"*Hacı*," diye fısıldadım. O kitap benimle adeta konuşmuştu. Onu seviyordum. Tanıdığım hiç kimse o kitabı okumamıştı. Onu kütüphaneden almamıştım, anneme aitti. Kapağı delinmiş bir Amerikan baskısıydı. İngiltere'de de basıldığı aklıma bile gelmemişti. Henderson, kütüphanenin katalogunda yoktu. O anda bir şeyi ilk defa fark ettim. Eğer o benim babamsa ki bir anlamda öyleydi, o hâlde uzun zaman önce *annemi* tanımıştı. Onunla evlenmişti. *Hacı*'nın devamına ve iki derlemeye sahipti. Ona şüpheyle yaklaştığım hâlde onları da aldım. Artık kitap yığınımı tek elimle zor tutuyordum. Hepsini omzumdan hiç çıkartmadığım çantama doldurdum.

"Sanırım artık yatmaya gidip kitap okuyacağım," dedim.

Gülümsedi. Güzel bir tebessümü var, bizimkilere benzemiyor. Bütün hayatım boyunca ona benzediğimizi söylemişlerdi, ama bunu göremiyorum. Eğer o Laz ve Lor'un babası Lazarus Long'sa* bir benzerlik görmeyi bekliyordum. İkimiz de ailemizdeki hiç kimseye benzemezdik, fakat saç ve göz rengini saymazsak bir şey göremiyorum. Önemli değil. Kitaplarım var, yeni kitaplar ve onlar olduğu müddetçe her şeye göğüs gerebilirim.

## 6 Eylül 1979, Perşembe

Babam beni arabasıyla okula bıraktı. Arka koltukta daha önce hiç görmediğim şık bir bavul vardı. Halalarımdan biri bütün okul üniformalarımın içine düzgünce yerleştirildiği konusunda beni temin etmişti. Bir de okul malzemeleri için olduğunu söylediği deri bir omuz çantası vardı. İkisinde de tek bir çizik bile yoktu, bu da yeni olduklarını düşünmeme neden oldu. Bir servete mal olmuş olmalıydılar. Kendi çantamda evden kaçtığımdan beri içinde olan eşyalar ve ödünç aldığım kitaplar vardı. Ona sıkıca sarılmış, elimden almalarına izin vermemiş ve diğer bavulların yanına koymuştum. Onlara doğru başımı sallamıştım, dilim buz kes-

* Robert A. Heinlein'ın birkaç kitabında kullandığı hayali bir karakter. Lapis "Laz" Lazuli Long ve Lorelei "Lor" Lee Long adında, kendinden klonlanan ikiz kız kardeşlerin babasıdır –çn





Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mişti. Bu insanların önünde ağlayamamak veya şiddetli bir duygu gösterememek çok garip. Onlar benim ailem değil. Onlar benim ailem gibi değil. Bu sözler kulağa bir şiirin ilk dizeleri gibi geliyordu, onları defterime yazmak için sabırsızlanıyordum. Beceriksiz bir şekilde arabaya binmiştim. Acı vericiydi. En azından oturduktan sonra bacağımı uzatabileceğim kadar boşluk bulabilmiştim. Ön koltuklar arka koltuktan daha iyidir, bunu bir süre önce keşfetmiştim.

Teşekkür edip hoşça kalın demeyi becerdim. Halalarımın üçü de beni yanaklarımdan öptü.

Babam arabayı sürerken bana bakmadı, bu da onu yan gözlerle süzebilmemi sağladı. Sigara içiyordu, tıpkı annem gibi her yeni sigarasını bir öncekinin izmaritiyle yakıyordu. Biraz hava alabilmek için camımı açtım. Hâlâ bize bir parçacık bile benzemediğini düşünüyorum ve bunun tek nedeni sakallı olması değil. Mor'un onun hakkında ne düşünebileceğini merak ettim, sonra da bu düşünceyi kafamdan çabucak uzaklaştırdım. Bir müddet sonra, sigarasının dumanını üfleyerek, "Seni Markova olarak kaydettim," dedi.

Onun adı bu. Daniel Markova. Bunu her zaman biliyordum. Doğum sertifikamın üzerindeki soyadım buydu. Annemle evlendiği için onun soyadı da buydu. Ama hiç kullanmamıştım. Annemin kızlık soyadı Phelps'ti ve okula bu isimle kaydolmuştum. Phelps'in bir anlamı var. En azından Galler'de... Bana dedemi, anneannemi ve ailemi hatırlatıyor. Bayan Markova ise annem olacak o çılgın kadını çağrıştırıyor. Yine de Arlinghurst'te hiçbir anlamı olmayacak.

"Morwenna Markova'nın telaffuzu biraz zor," dedim uzunca bir aradan sonra.

Güldü. "Doğduğunuzda ben de aynı şeyi söylemiştim. Morwenna ve Morganna."

"İsimlerimizi senin seçtiğini söylemişti," dedim çok da yüksek olmayan bir sesle, açık pencereden büyüyen şeyler-



le dolu, yamalı düzlüklerin geçişini izlerken. Bazıları ekin saplarıyla doluydu, bazılarıysa sabanla sürülmüştü.

"Sanırım öyle yaptım," dedi. "Elinde bir sürü liste vardı ve beni seçmeye zorladı. Hepsi de çok uzun ve çok Galler işiydi. Telaffuzunun zor olacağını söylemiştim, o da insanların onları kısaltacağı yanıtını vermişti. Kısalttılar mı?"

"Evet," dedim, hâlâ dışarı bakarken. "Mo veya Mor. Ya da Mori." Ünlü bir şair olduğumda Mori Phelps adını kullanacağım. Kitaplarımın içine yazdığım isim de bu. Ex libris Mori Phelps.* Peki Mori Phelps, Morwenna Markova ile ne yapacak ve yeni okulunda başına neler gelecek acaba? Bir gün bu olanlara güleceğim, dedim kendi kendime. Tüm bu olanlara şu anda hayal dahi edemediğim derecede zeki ve sofistike insanlarla birlikte güleceğim.

"Kız kardeşine de Mog mu diyorlardı?" diye sordu.

Daha önce onun hakkında hiçbir şey sormamıştı. Başımı iki yana salladım, sonra da araba kullandığı için bana bakmadığını fark ettim. "Hayır," dedim. "Her ikimize de Mo veya Mor derlerdi."

"İyi de sizi birbirinizden nasıl ayırt ediyorlardı?" Bana bakmıyordu, bir başka sigara yaktı.

"Edemiyorlardı." Kendi kendime gülümsedim.

"Okulda Markova olarak anılmanın sakıncası olur mu?"

"Umurumda değil. Sonuçta parasını ödeyen sensin," dedim.

Başını çevirip bir saniyeliğine bana baktı, sonra yeniden yola döndü. "Ablalarım ödüyor," dedi. "Bana verdikleri dışında hiç param yok. Aile durumumu biliyor musun?"

Bilinecek ne vardı ki? İngiliz olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordum, ki bu da bana sonu gelmeyen okul bahçesi kavgalarına mal olmuştu. Bir de on dokuz yaşındayken annemle evlendiğini ve o hastanede annemin geçir-

* (Latince) Mori Phelps'e aittir –çn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diği şok yüzünden ölen bir başka bebek doğururken kaçıp gittiğini biliyordum. "Hayır," dedim.

"Annem, Charles Bartleby adında biriyle evliymiş. Çok zengin bir adammış. Üç kızları olmuş. Sonra savaş çıkmış. Adam 1940 yılında Fransa'daki savaşa katılmış, tutsak edilmiş ve esir kampına düşmüş. Annem üç kızını babaanne Bartleby'ın yanına, Eski Konak'a, yani az önce terk ettiğimiz eve bırakmış. Savaşa elinden gelen katkıyı yapabilmek için RAF'ın* yemekhanesinde işe girmiş. Derken Samuel Markova adında Polonyalı bir uçuş subayıyla tanışıp ona âşık olmuş. Adam bir Yahudiymiş. 1944'ün mart ayında ben doğmuşum. Eylülde de Bartleby serbest bırakılmış, İngiltere'deki evine geri dönmüş ve orada annemle boşanma kararı almışlar. Annem babamla evlenmiş, o da tam o sıralarda Polonya'daki tüm ailesinin öldürüldüğünü öğrenmiş."

Onun da bir karısı ve çocuğu var mıydı? Olduğuna emindim. Polonyalı bir Yahudi! Yarı Polonyalıyım. Yarı Yahudi miyim peki? Yahudilikle ilgili bütün bildiklerim *Leibowitz İçin Bir Ilâhi* ve *İçeriden Ölmek* ile sınırlı. Şey, sanırım bir de İncil.

"Annemin biraz parası varmış, ama çok fazla değil. Babam savaştan sonra RAF'tan ayrılıp Ironbridge'deki bir fabrikada çalışmaya başlamış. Bartleby parasını ve evini ablalarıma bırakmış. Annem ben on üç yaşındayken bir kaza sırasında öldü. Cenazesine artık yetişkin birer kadın olan ablalarım da katılmıştı. Anthea okul masraflarımı karşılamayı önerdi, babam da kabul etti. O zamandan beri bana para yardımı yapıyorlar. Bildiğin gibi evlendiğimde üniversiteye gidiyordum."

"Bartleby'a ne oldu?" diye sordum. Dedemden daha yaşlı olmasa gerekti.

"Kızlar yirmi bir yaşına girdiğinde kendini vurdu," dedi,

* (Royal Air Force): Kraliyet Hava Kuvvetleri –*çn*



bu konuyla ilgili başka soru sormamı engelleyen bir ses tonuyla.

"Peki sen... ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Kesenin ağzı onlarda, ama mal varlığını ben yönetiyorum," dedi. Sigarasının izmaritini ağzına kadar dolu olan kül tablasına attı. "Bana maaş veriyorlar, ben de evde kalıyorum. Gerçekten de tam Viktorya Dönemi'ne yakışır bir hareket."*

"Kaçtığından beri orada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"Ama nerede olduğunu bilmediklerini söylemişler. Dedem onca yolu aşıp oraya gitmiş ve onlarla konuşmuş." İçerlemiştim.

"Yalan söylediler." Bana hiç bakmıyordu. "Kaçıp gitmem seni bu kadar çok mu rahatsız etti?"

"Ben de ondan kaçtım," dedim, sorusunu yanıtlamamıştım ama bu yeterli bir açıklama gibi görünüyordu.

"Dedenle anneannenin size göz kulak olacağını biliyordum," dedi.

"Oldular," dedim. "Bu konuda endişelenmene gerek yoktu."

"Ah," dedi.

O anda sırf arabasında bulunuyor olmamın bile aslında ne büyük bir serzeniş olduğunu fark ederek kendimi suçlu hissettim. Öncelikle arabada sadece ben vardım, ama o geride ikiz kız kardeşler bırakmıştı. İkincisi sakat kalmıştım. Üçüncüsüyse bütünüyle orada olmamdı, kaçmıştım. Yardımını istemek zorunda kalmıştım, daha da kötüsü, yardımını istemek için sosyal hizmetlere başvurmam gerekmişti. Bizim için yaptığı ayarlamaların çok yetersiz olduğu açıktı.

* Viktorya Dönemi, çatışma ve çekişmelerle dolu bir zaman aralığıdır. Aile değerlerine saygılı gözüküp ikiyüzlülük etmek, paraya değer verip fakirleri hor görmek dönemin İngilizlerinde görülen ortak özelliklerden sadece birkaçıdır –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslına bakarsanız o anda orada bulunmam bile berbat bir ebeveyn olduğunun ispatıydı ve doğruyu söylemek gerekirse öyleydi de. Anneme rağmen, bebekleri bırakıp gitmek kabul edilebilir bir şey değildi. Aslında, diğer yandan bakacak olursak, bebekleri ona bırakmak bile özellikle ve alışılmadık bir biçimde sorumsuzluktu. Lakin ben de ondan kaçmıştım.

"Başka türlü büyüyemezdim," dedim. Dedemle anneannem. Vadi. Ev. "Gerçekten. Sevdiğim bir sürü şey var. Daha iyi bir çocukluk geçiremezdim."

"Yakında seni babamla tanıştırırım, belki yarıyıl tatilinde," dedi. Dönmek için sinyal verdi ve iki ölü karaağacın arasından geçtik, sonra da çakılları arabanın lastiklerinin altında çıtırdayan bir yola girdik. Burası Arlinghurst'tü. Varmıştık.

Okulda yaşadığım ilk şey kimya dersi hakkındaki kavgaydı. Burası kendi arazisi olan büyük ve zarif bir bina; görkemli ve de Viktorya Dönemi'ne ait gibi görünüyor. Ama tıpkı bir okul gibi kokuyor; tebeşir, haşlanmış lahana, dezenfektan ve ter. Müdire hanım kültürlü ve mesafeli biri. Babamın içeride sigara içmesine müsaade etmedi ve onu zor durumda bıraktı. Sandalyeleri çok alçaktı. Oturmakta güçlük çektim. Ama bana uzattığı ders programı olmasaydı bunların hiçbiri önemli olmazdı. Birincisi, her gün üç saat spor vardı. İkincisi, sanat ve din dersi zorunluydu. Üçüncü olarak da kimya ile Fransızca ve Latince ile biyoloji arasında seçim yapmam gerekiyordu. Diğer seçenekler çok basitti, fizik ile ekonomi veya tarih ile müzik gibi.

Robert Heinlein, *Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım* kitabında öğrenilmeye değer şeylerin sadece tarih, dil ve kimya olduğunu söyler. Aslında matematiği de sayar ama dürüst olmak gerekirse beynimin matematiğe çalışan kısmını eklemeyi unutmuşlar. Matematikle ilgili her şey Mor'dadır.



Unutmamak gerekir ki bu ikimiz için de böyledir: Ya anında anlarız ya da kafamıza sokmak için bir matkap kullanmanız gerekir. "Hâlâ kesirli bölme işleminin mantığını kavrayamadığın hâlde mantıksal cebiri nasıl anlıyorsun?" diye sormuştu matematik öğretmenim, umutsuzca. Ama kesirli bölme hâlâ zorlayıcı olmasına rağmen Venn şemaları kolaydı. En zoruysa insanların herhangi bir sebepleri olmadan yaptıkları mantıksız şeylerle ilgili olan o problemlerdi. Problemin sonucundan çok, insanların neden iki trenin ne zaman karşılaşacağını önemsediğini (ajanlar), niçin oturma düzenlemeleri hakkında bu kadar titiz olduğunu (kısa süre önce boşanmış çiftler) veya neden tıkacı olmayan bir banyo küvetini doldurmaya çalıştıklarını ki bunu bugün bile hâlâ aklım almıyor, merak etmeye meyilliydim.

Tarih, dil ve kimya dersleri başıma bunun gibi dertler açmıyor. Kimya dersinde hesaplama yapmanız gerektiğinde bunun her zaman mantıklı bir açıklaması olur, aynı zamanda hesap makinesi kullanmanıza da izin verilir.

"Latince, biyoloji, Fransızca ve kimya derslerinin hepsini almam gerek," dedim, ders programına bakarken. "Fakat din ve sanat derslerini almama gerek yok, yeniden düzenlemek kolay olsa gerek."

Bunun üzerine müdire hanım küplere bindi, ders programları kutsal veya onun gibi bir şey olsa gerek. Ne dediğine çok da aldırış etmedim. "Bu okulda beş yüzden fazla kız var, size kalacak yer sağlamak için hepsinin işini zorlaştırmamı mı öneriyorsunuz?"

Heinlein'ı okuduğuna hiç şüphem olmayan babam da bana arka çıktı. Her zaman bir okul müdiresindense Heinlein'ı örnek alırım. Sonunda bir anlaşmaya vardık, biyolojiden vazgeçersem diğer üç dersi alabilecektim, sınıflar arasında ufak bir yer değiştirmeyle hâlledilebilecekti. Kimya dersine başka bir sınıfla birlikte girecektim, ama umu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rumda değildi. Şimdilik yeterli bir zafer gibi görünüyordu, böylece bana yeni yatakhanem, yeni bölüm öğretmenim ve "yeni arkadaşlarım" ile tanıştırılmaya razı oldum.

Babam vedalaşırken beni yanağımdan öptü. Ön kapıdan çıkışını gözlerimle izledim ve açık havaya çıkar çıkmaz bir sigara yaktığını gördüm.

## 7 Eylül 1979, Cuma

Kırsal bölgenin tam bir şaka olduğu ortaya çıktı.

Şey, bir bakıma gerçek. Arlinghurst kendi oyun sahalarının içinde tek başına, etrafıysa tarlalarla çevrili. Otuz kilometrelik bir alan boyunca kullanılmayan tek bir arazi parçası bile yok. İnekler var, çirkin ve aptallar, tıpkı oyuncak inekler gibi siyah beyazlar, tatilde gördüğümüz gerçek inekler gibi kahverengi değil. (Kahverengi inek de ne demek?* Bunu kimse telaffuz edemez.) Sağılma vakti gelinceye kadar tarlalarda boş boş dolanıyor, sonra da tek sıra hâlinde çiftlik avlusuna yürüyorlar. Bu ineklerin aptal olduğunu bu öğleden sonra arazinin etrafında dolaşmama izin verdiklerinde çözdüm. Öküz. Bu sözcüğü biliyordum, ama kelimesi kelimesine doğru olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ben Galler Vadileri'nde büyümüştüm. "Vadiler" olarak anılmalarının bir sebebi var. Onlar eteklerinde çok fazla düzlük alan bulunmayan dik, dar ve buzla kaplı vadilerdir. Bütün Galler buna benzer arazilerle kaplıdır. Çoğunda bir kilise, birkaç çiftlik evi ve yaklaşık olarak bin kişi

* İngilizce derslerinde diksiyon öğretmek için kullanılan bir tür tekerleme –çn



yaşar. Tabiî olarak karşılayabilecekleri bu kadardır. Bizim vadimiz, yani Cynon Vadisi ise tıpkı komşuları gibi yüz binden fazla kişiye ev sahipliği yapar. Herkes Viktorya Dönemi tarzı sıra evlerde yaşar. Yamaçtan yukarıya doğru üzüm bağları gibi sıralanırlar ve aralarında neredeyse çamaşır asacak kadar bile yer olmadan saflar hâlinde birbirlerine yapışırlar. İnsanlar ve evler tıpkı şehirlerdeki gibi, hatta şehirlerden de beter bir biçimde birbirine karışır, lakin orası bir şehir değildir. Ama sıraların ötesi yabanlıktır ve buralardayken bile bakışlarınızı yukarı kaldırabilirdiniz.

Gözlerinizi kaldırır ve "yardımınıza Hızır gibi yetiştiği tepeleri" görebilirdiniz; benim için anlamı her zaman çok açık olan bir ilahidir bu. Tepeler güzel ve yeşildi, üzeri ağaçlar ve koyunlarla doluydu, her zaman oradaydılar. Issızdılar, bu da isteyen herkesin istediği zaman oraya gidebileceği anlamına geliyordu. Okulun etrafındaki düz, ekili ve etrafları çevrili kırsal arazilerin aksine hiç kimseye ait değildiler. Tepeler herkese aitti. Vadilerden aşağı indiğinizde de nehirlerle ormanların yanı sıra artık kullanılmayan demirhaneler ve terk edilmiş sanayi bölgeleri gibi harabelerle karşılaşırdınız. Harabeler filizlenmiş, üzerlerini ot bürümüş ve yaban arazilere dönüşmüştü, ardından buralara periler taşınmıştı. Dumansız kömür fabrikasına olmasını beklediğimiz şey sahiden de gerçekleşmişti. Sadece düşündüğümüzden biraz uzun sürmüştü.

Çocukluğumuzu harabelerde oynayarak geçirmiştik; bazen yalnız, bazen başka çocuklarla, bazen de perilerle. Uzun bir süre boyunca harabelerin ne olduğunu anlamamıştık. Florrie Teyze'nin evinin yakınlarında eski bir demirhane vardı, her zaman orada oynardık. Orada başka çocuklar da olurdu, bazen onlarla birlikte harika saklambaç ve kovalamaca oyunları oynardık. Bir demirhanenin ne olduğunu bilmiyordum. Eğer birisi ısrar etseydi kelimenin kö-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

keninden yola çıkarak bir zamanlar birilerinin orada demir işlemiş olması gerektiğini çözerdim, fakat kimse etmemişti. Orası bir mekân, bir şeydi. Sonbahar boyunca yakıotlarıyla kaplı olurdu. Ne olduğunu bilmek alışılmadıktı.

Ormanda oynadığımız harabelerin pek çoğunun bir adı yoktu ve herhangi bir şey olabilirlerdi. Onlara cadının kulübesi, devin şatosu, perilerin sarayı gibi isimler takar ve Hitler'in son cephesi ya da Angband'ın duvarlarıymış gibi oyunlar oynardık. Fakat aslında eskiyip ufalanan sanayi kalıntılarıydılar. Onları periler inşa etmemişti. İnsanlar terk ettikten sonra yeşil bitkilerle birlikte oraya taşınmışlardı. Periler gerçek şeyler yapamazdı. Periler hiçbir şey yapamazdı. Bize bu yüzden ihtiyaçları vardı. Bunu bilmiyorduk. Bilmediğimiz bir sürü şey vardı, sormak aklımıza bile gelmemişti. Sanırım insanlar gelmeden önce periler ağaçlarda yaşıyorlardı ve evleri yoktu. Belki de çiftçiler onlar için dışarıya süt bırakıyordu.* Aksi takdirde sayıları bu kadar fazla olamazdı.

İnsanlar ya da ataları Sanayi Devrimi'nin başlangıcı sırasında Vadilere gelmiş. Tepelerin altında demir ve kömür varmış; Vadiler hızla evlerle dolmaya başlamış. Eğer Galler halkının İrlandalılarla İskoçların aksine neden Yeni Dünya'ya göç etmediğini merak ediyorsanız, bunun sebebi çiftliklerini aynı nedenlerden dolayı terk etmek zorunda olmamaları değildi. Gidebilecekleri, kendilerine ait bir yerlerinin olmasıydı. Ya da en azından kendilerine ait olduğunu sanmışlar. İngilizler de gelmiş. Galce kaybolmuş. Galce anneannemin ana dili ve annemin ikinci dilidir, bense sadece çat pat konuşabiliyorum. Anneannemin ailesi Galler'in batısından, Carmarthenshire'dan gelmiş. Orada hâlâ akrabalarımız var, Mary ve ailesi.

Benim atalarım da diğer herkes gibi demir ve kömür

* Anne Rice'ın *Mayfair Cadıları* üçlemesinde İskoçlar perileri memnun etmek için kapılarına süt dolu kovalar bırakır –*çn*



keşfedildikten sonra gelmiş. İnsanlar hemen o noktaya döküm ocakları kurmaya başlamış. Sonra madenleri çıkarmak için demir yolları, işçiler için evler, daha fazla döküm ocağı, daha fazla maden ve daha fazla ev. Ta ki vadiler baştan aşağı evle dolana kadar... Periler büyük ihtimalle her zaman vadilerin arasında yer alan tepelerde toplanmış olmalıydı. Sonra demir bitmiş veya üretimi bir başka yerde daha ucuza mal olmaya başlamış, hâlâ kömür bulunsa da yüz yıl önceki patlamanın sadece küçük bir kalıntısıymış. Demir tesisleri terk edilmiş, çukurlar kapatılmış. Bazı insanlar bölgeyi terk etmiş, ama çoğu orada kalmış. Orası artık onların eviymiş. Biz doğduğumuz zamanlarda kronik işsizlik artık hayatın bir gerçeğiymiş. Periler gizlice vadilere geri inmiş ve kimsenin istemediği harabeleri ele geçirmiş.

Harabelerin arasında özgürce oynayarak, ama burada yatan tarihi tam manasıyla bilmeden büyüdük. Çocuklar için harika bir yerdi. Terkedilmiş, üzerini otlar bürümüş ve görmezden gelinmişti; evden tüyer tüymez vahşi doğayla iç içeydiniz. Her zaman dağlara tırmanıp ağaçlar, kayalar ve kömür tozu yüzünden postları griye dönmüş, sevimsiz koyunlarla dolu gerçek kırlara gidebilirdiniz (İnsanların koyunlar konusunda neden bu kadar hassas olduğunu anlayamıyorum. Bizden kaçmaları için onlara, "Nane Sosu!"* diye bağırırdık. Teg Teyze her seferinde yüzünü buruşturur ve bunu yapmamamızı söylerdi, ama yine de devam ederdik. Vadilere iner, çöp tenekelerini devirir ve bahçeleri mahvederlerdi. Kapılarımızı kapalı tutmamızın nedeni onlardı). Ama vadilerden aşağı indiğinizde bile her yeri ağaçlar ve harabeler kaplıyordu. Kasabanın içinde, altında, yanında... her yerdeydiler. Bildiğimiz tek kır manzarası oradan ibaret değildi. Tatilde Pembrokeshire'a ve Brecon Beacons'a** gi-

* Mint Sauce: Bisikletli bir koyunun maceralarını konu alan uzun soluklu bir çizgi roman –*çn*

** Galler'in üç doğal yaşam parkından ikisi –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dip gerçek dağlara çıkmıştık. Bir de alış veriş mağazalarıyla dolu Cardiff şehrine. Vadiler evimizdi, bizim için normal olan araziler onlardı ve bunu hiçbir zaman sorgulamadık.

Periler hiçbir zaman harabeleri inşa edenin kendileri olduğunu söylemediler. Sorduğumuzu sanmıyorum, fakat eğer sorduysak bile sorularımızın çoğuna yaptıkları gibi buna da sadece gülüp geçmişlerdir. Periler anlaşılması güç bir şekilde bazen oradaydılar bazen de değil. Bazen bizimle konuşur bazen de bizden kaçarlardı. Tanıdığımız bütün diğer çocuklar gibi onlarla ya da onlarsız oyun oynayabiliyorduk. İhtiyacımız olan tek şey birbirimizin varlığı ve hayal gücümüzdü.

Çocukluğumun geçtiği yerler neredeyse hiçbir yetişkinin kullanmadığı büyülü patikalarla birbirlerine bağlıydı. Onların yolları vardı, bizimse patikalarımız. Yürümek için tasarlanmışlardı, farklı ve ayrıydılar, normal bir patikadan daha geniş ama arabaların geçemeyeceği kadar da dardılar. Bazen gerçek yollara paralel ilerlerlerdi bazen de hiçbir yerden hiçbir yere, elf yıkıntılarından Minos labirentlerine* çıkarlardı. Patikalara bazı isimler takardık fakat gerçek isimlerinin "matemyolu" olduğunu kesin olarak bilirdik. O kelimeyi hiçbir zaman ağzımda evirip çevirip gerçek manasının ne olduğunu keşfedememiştim: Maden Yolu. Galce, sözcüklerin içindeki ünsüzleri değiştirir. Aslında bu bütün dillerde böyledir, ama diğerleri için yüzyıllar alırken Galce bunu henüz ağzınız açıkken yapar. Maden, matem olmuştu elbette. Bir zamanlar o matemyollarında rayların üzerinde giden, demir ve kömürle dolu maden arabaları olmalıydı. Yani boş, yapraklarla örtülü ve perilerle çocuklar dışında hiç kimse tarafından kullanılmayan o patikalar bir zamanlar küçük demiryolları olmalıydı.

* Yunan mitolojisinde Kral Minos'un lanetli oğlu Minator'u hapsetmek için inşa ettirdiği labirent –*çn*



Tarihimizi bilmiyor değildik. Eğer sadece gerçek dünyayı hesap ederseniz çoğu insandan daha fazla şey biliyorduk. Mağara adamlarını, Normanları ve Tudor Hanedanlığını öğrenmiştik. Yunanlıları ve Romalıları biliyorduk. İkinci Dünya Savaşı hakkında bir sürü kişisel hikâye biliyorduk. Hatta aile tarihimiz hakkında bile bir sürü şey biliyorduk. Sadece araziyle uyuşmuyorlardı ve bizi büyüten, bugün olduğumuz kişi hâline getiren, her şeyi etkileyen şeyse araziydi. Gerçekte bir bilimkurgu arazisinde yaşıyor olmamıza rağmen fantastik bir arazide yaşıyormuş gibi eğitilmiştik. Cahilce elflerin ve devlerin bize bıraktıkları şeyler arasında oynamış, perilerin mülkleri üzerinde hak iddia etmiştik. Matemyollarına *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki yerlerin adlarını takmıştım, hâlbuki *Chrysalids*'ten* olduklarını anlamam gerekirdi.

Bu kadar büyük şeylerin görmezden gelinebilmesi gerçekten de inanılmaz.

## 18 Eylül 1979, Salı

Okul berbat, tam beklediğim gibi. Öncelikle, okuduğum tüm okul hikâyelerinden de bildiğim gibi, yatılı okullardaki en önemli şey spor müsabakaları ve ben spor yapabilecek durumda değilim. Ayrıca bütün kızlar aynı çevreden geliyor. Neredeyse tamamı İngiliz, bu civardanlar ve tıpkı okul gibi hepsi de aynı arazinin mahsulleri. Büyüklük ve şekil olarak birazcık değişiyorlar, fakat çoğunun sesi aynı. Vadiler için gösterişli olan ve hangi tabakaya ait olduğumu oradaki herkese anında belli eden sesim, burada dışarlıklı bir

* 1955 tarihli meşhur bir bilimkurgu romanı –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

barbar damgası yememe neden oluyor. Topal bir barbar olmak yeterince kötü değilmiş gibi herkesin birbirini iki yıldır tanıdığı, haklarında hiçbir şey bilmediğim düşmanlık ve ittifak sınırlarının çizildiği bir sınıfa geç kayıt yaptırmıştım.

Neyse ki bunu çabucak kavradım. Aptal değilim. Daha önce hiç kimsenin beni veya ailemi önceden tanımadığı bir okula gitmemiştim, ayrıca yeni bir okula tek kardeş olarak da hiç gitmemiştim fakat son üç ayımı yetimhanede geçirmiştim ve okulun oradan daha kötü olmasına imkân yoktu. Seslerini bir ipucu olarak kullanarak diğer barbarları keşfettim; bir İrlandalı (Dertli diye çağırdıkları Deirdre) ve bir Yahudi (Şaşkın lakabı taktıkları Sharon). Onlarla arkadaş olabilmek için elimden geleni yapıyorum.

Diğer kızlar benimle dalga geçmeye, bana patronluk taslamaya veya sataşmaya çalıştığında onlara dik dik bakıyorum ve bakışlarımın her zamanki kadar işe yaradığını görmek beni memnun ediyor. Bana "Taffi,"* "Hırsız," ve "Kızıl" gibi bir sürü ismin yanı sıra "Aksak" ve "Huysuz" gibi biraz daha adaletli lakaplar takıyorlar. "Kızıl" demelerinin sebebi adımı Rusça zannetmeleri. İsmimin onlara hiçbir şey ifade etmeyeceği konusunda yanılmışım. Yakalarını kurtarabileceklerini düşündükleri zaman çimdik atıp vuruyorlar ama gerçek anlamda bir şiddet yok. Ev ile kıyaslandığında bu kesinlikle ama kesinlikle hiçbir şey. Bastonum ve bakışlarım var, ayrıca kısa süre içinde ışıklar kapandıktan sonra hayalet hikâyeleri anlatmaya başladım. Bırakın beni yalnız bıraktıkları sürece benden korksunlar. *Bırakın korktukları sürece benden nefret etsinler.* Bu bir yatılı okul için oldukça iyi bir stratejiydi, hem Tiberius'un da işine yaramıştı.** Bunu Sharon'a söylediğimde bana bir uzaylıymışım gibi baktı. Ne? Ne? Bu yere asla alışamayacağım.

---

* Galler halkı için kullanılan bir tür hakaret. David adının Galcede Dafydd olarak yer almasından kaynaklanır –*çn*

** Bu sözün kime ait olduğu tartışma konusudur. –*çn*



Matematik hariç bütün derslerde çabucak sınıf birincisi oldum. Çok çabuk. Umduğumdan çok daha çabuk. Belki de bu kızlar ilkokul arkadaşlarım kadar zeki değildir? Orada bir veya iki kişi bizimle rekabet ederdi fakat burada bunun esamesi bile yok. Diğerlerinin üzerinde dimdik yükseliyorum. Garip bir biçimde notlarım yüzünden popülaritem de bir yükselip bir alçalıyor. Dersleri umursamıyor, onları alt ettiğim için benden nefret ediyorlar, fakat yüksek not aldığınızda bölüm puanı da kazanıyorsunuz ve buna çok önem veriyorlar. Yatılı okulların tıpkı Enid Blyton'ın anlattığı gibi olduğunu görmek iç karartıcı ve farklı olan tüm yönleriyse daha da kötü.

Başka kızlarla birlikte katıldığım kimya sınıfı çok daha iyi. Bir fen bilimleri ustası tarafından veriliyor, okuldaki tek erkek öğretmen ve kızlar bu konuyla oldukça ilgili görünüyor. Müfredattaki en güzel şey ve bu dersi almak için mücadele ettiğime memnunum. Sanat dersi almıyor olmam umurumda bile değil ama Teg Teyze'nin umurunda olabilirdi. Ona mektup yazmamıştım. Bunu düşünmüş, fakat cesaret edememiştim. Anneme nerede olduğumu söylemezdi hatta bunu yapacak son kişiydi ama yine de bu riski göze alamadım.

Derken, dün kütüphaneyi keşfettim. Oyun sahalarında olmam gereken zamanları burada geçirmeye iznim var. Aniden topal olmayı bir ayrıcalık gibi hissetmeye başladım. Kütüphane mükemmel değil, ama hiç yoktan çok daha iyi, bu yüzden şikâyet etmiyorum. Babamdan ödünç aldığım bütün kitapları bitirmiştim (*İmparatorluk Yıldızı*'nın diğer yarısı hakkında haklıydı, fakat kendisi okuduğum en iyi şeylerden biri). Raflarda Mary Renault'nun *Denizden Gelen Boğa*'sı ile adını hiç duymadığım *Arabacı* adlı bir kitabı ve C.S. Lewis'in yetişkinler için kaleme aldığı üç bilimkurgu romanı vardı. Duvarları ahşap panellerle kaplı ve sandalye-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerinin derileri çatlamış. Görünüşe göre ben ve kendisine karşı her zaman kibar davrandığım kütüphane görevlisi Bayan Carroll dışındaki herkes tarafından terk edilmişti.

Artık günlüğüme devam edebilme şansım olacak. Bu okulla ilgili en kötü şeylerden biri yalnız kalmanızın imkânsız olması ve insanların durmadan ne yaptığınızı sormaları. "Şiir yazıyorum," ya da "Günlük tutuyorum," diye yanıtlamak hapı yuttuğunuz anlamına geliyor. İlk birkaç günün sonunda çok istememe rağmen denemekten vazgeçmiştim. Zaten garip olduğumu düşünüyorlardı. Kaldığım yatakhanede benim haricimde on bir kız daha var. Banyoda bile yalnız kalamıyorum; ne tuvaletlerin ne de duş bölmelerinin kapısı var ve tabii ki de lavabo şakalarının çok komik olduğunu sanıyorlar.

Kütüphanenin penceresinden dışarıya baktığımda ölmekte olan karaağacın dallarını görebiliyorum. Etraftaki tüm karaağaçlar ölüyor, buna sebep olan şey Karaağaç Ölümü Hastalığı. Bu benim suçum değil. Bu konu hakkında hiçbir şey yapamam. Ama sürekli belki de yapabileceğimi düşünüyorum, eğer periler ne yapmam gerektiğini söylerse... Fark yaratabileceğine inandığınız türden bir şeydi bu. Ağaçların ölmesi çok üzücü. Kütüphaneciye sorduğumda bana *New Scientist* dergisinin eski bir sayısını verdi ve bu konuyla ilgili daha fazla detay öğrendim. Eski bir kütük yığınıyla birlikte Amerika'dan gelen bir çeşit mantar hastalığıydı. Bu da bir şeyler yapabileceğime daha fazla inanmama neden oldu. Bütün karaağaçlar tek bir karaağaçtan türer, hepsi birer klondur, hiç direniş gösterememelerinin nedeni de budur. Nüfuslarının arasında doğal bir dirence sahip olan yok, çünkü farklılıkları yok. İkizler de birer klondur. Bir karaağaca baktığınızda onun diğerlerinin bir parçası olduğunu asla düşünmezsiniz. Sadece bir karaağaç görürsünüz. Tıpkı artık insanların bana baktıklarında gördüğü şey gibi: Sadece bir kişi görüyorlar, ikizlerin bir yarısını değil.



## 19 Eylül 1979, Çarşamba

Ev ödevlerinin ardından ve akşam yemeğinden hemen önce yarım saat serbestiz. Dün yağmur yağmıyordu, böylece ben de güneş batarken dışarıya çıktım. Okul arazisinin sınırındaki çitlerin dibine kadar yürüdüm. Orada, içinde siyah beyaz ineklerin bulunduğu bir tarla var. Bana kayıtsızca baktılar. Bir de bir hendek ve düzensiz bir ağaç topluluğu bulunuyor. Eğer bu civarlarda periler varsa olabilecekleri yer burası gibi görünüyordu. Serin ve rutubetliydi. Güneşte göze çarpan herhangi bir alçalma olmamasına rağmen gökyüzünün rengi değişiyordu.

Nerede olduklarını bildiğiniz zamanlarda bile perileri kasıtlı olarak bulmak zordur. Perileri her zaman mantarlar gibi düşünmüşümdür, onları aklınızdan geçirmediğiniz zaman ayağınıza dolanırlar fakat aradığınız zamanlarda da bulmanız çok zordur. Anahtarlığımı yanımda getirmemiştim, kıyafetlerimin hepsi yeni ve bağlantısızdı, bu yüzden onları kullanamazdım. Ama bastonum eski ve ahşaptı, işe yarayabilirdi. Karaağaçları ve onlara yardım edip edemeyeceğimi düşünmeye çalıştım. Zihnimi yatıştırmaya çalıştım.

Gözlerimi kapayıp bastonumun üzerine doğru eğildim. Acıyı ve Mog'un doldurması gereken büyük boşluğu görmezden gelmeyi denedim. Acıya aldırış etmemek zordu, fakat bunun onları her şeyden daha çok korkuttuğunu biliyordum. Camelot'un arkasında elimi kestiğim gün ürk-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

müş koyunlar gibi etrafa dağılıp kaçıştıklarını hatırladım. Bacağımdaki normal acı iki kısımdan oluşuyor, keskin bir çekilme ve hafif bir sıkışma hissi. Sabit durursam sıkışma hissi bir ağrıya dönüşüyor ve ağırlığımı verdiğim tarafı değiştirmediğim müddetçe çekilme hissi geri gelmiyor. Ben de bunu denedim ve acımın dinmesine izin verdim. Onları çağırmak istediğimiz zamanlarda neler yaptığımızı düşünmeye çalıştım. Gözlerimi açtım. Hiçbir şey olmadı. "İyi akşamlar?" dedim Galce, tereddütle. Belki de İngiltere'deki periler İngilizce konuşuyordu? Ya da belki de burada hiç peri yoktu? Burası onlara uygun bir arazi değildi. Gözlerimi tekrar açtım. İnekler boş boş dolaşarak uzaklaştı. Sağılma vakti gelmiş olmalıydı. Hendeğin okula bakan tarafında bir çalılık, hafif bodur kalmış bir üvez ağacı ve bir fındık ağacı vardı. Sol elimi artık pek umudum kalmamış bir vaziyette fındık ağacının pürüzsüz gövdesinin üzerine koydum.

Üst dallarda bir peri vardı. Ürkekti. Perilerin ağaçlara ne kadar çok benzediğini daha önce de fark etmiştim. İnsanlarla hayvanların standart bir yapısı vardır: iki kol, iki bacak, bir kafa, bir vücut. Veya dört bacak ve yünler, bir koyun. Perilerle ağaçlarınsa ne olduklarına dair emareleri vardır, fakat bir ağacın dallarının sayısı değişkendir ve gövdesinin herhangi bir yerinden çıkabilirler. Onların da bir tür yapısı vardır lakin bir karaağaç, yanındakinin tıpatıp aynısı gibi görünmez, hatta tamamıyla farklı bile olabilir çünkü değişik biçimlerde büyümüşlerdir. Periler ya çok güzel ya da kesinlikle iğrenç görünmek gibi bir eğilime sahiptir. Hepsinin gözleri vardır, çoğunun ayırt edilebilen bir tür kafası da olur. Bazılarının aşağı yukarı insanları andıran eklemleri vardır, bazıları hayvanlara daha çok benzer, diğerlerinin ise hiçbir şeyle benzerliği yoktur. Bu, o türden bir periydi. Uzun ve cılızdı, derisi pürüzlü ağaç kabukları gibiydi. Biraz aşağıda kalan gözlerini görmediğiniz takdirde onu örümcek ağıyla kaplanmış bir sarmaşık zannedebilirdiniz. Tıpkı meşelerin palamutları ve el biçiminde yaprakları, ya da fındık ağaçlarının fındıkları ve hafif kıvrımlı yaprakları olması gibi perilerin büyük bir çoğunluğu da boğumlu; gri, yeşil veya kahverengi; genellikle bazı bölgeleri tüylü olur. Bu peri griydi, kesinlikle çok boğumluydu ve çirkinliğin son noktasındaydı.

Perilerin isimlerle araları iyi değildir. Evdeyken onlara birer isim takardık, bazen cevap verirlerdi bazen de vermezlerdi. Bunun komik olduğunu düşünüyor gibi görünürlerdi. Mekânlara da isim takmazlar. Hatta kendilerini peri olarak bile adlandırmazlar, bunu yapan bizdik. Düşünüyorum da, isimleri pek sevmezlerdi ve konuşma biçimleri... Her neyse, bu peri bana bütünüyle yabancıydı ve ben de ona; yanımda ona verebileceğim herhangi bir isim ya da parola yoktu. Sanki her an zıplayıp kaçacak veya ağacın içine sıvışacakmış gibi durmuş, öylece bana bakıyordu. Arkalarından sürüklenen, uzun, çiçeklerle dolu saçları veya vücutlarının geri kalanıyla aynı büyüklükte bir penisleri ya da buna benzer bir şeyleri olmadığı müddetçe perilerin cinsiyetlerini anlamak zordur. Bu perinin buna benzer bir emaresi yoktu, bu yüzden onu olduğu gibi kabul ettim.

"Arkadaş," dedim, güven vermeye çalışarak.

Tam o anda mutlak sessizliğini bir hareket ve konuşma patlamasıyla böldü. "Git! Tehlike! Bul!" Periler genellikle diğer halklar gibi konuşmaz. Onların Galadriel olmasını ne kadar çok istediğinizin bir önemi yoktur, asla o tarz bir konuşma yapamazlar. Peri bunları der demez aniden ortadan kayboldu. Ona ne kim olduğumu söyleyebilmiş, ne karaağaçlar hakkında bir şey sorabilmiş, ne de yapabileceğim bir şey olup olmadığını öğrenebilmiştim. Sanki gözlerimi kırpmışım gibi, ama kırpmamıştım. Ne zaman aceleyle gitseler böyle olur; iki kalp atımı arasında, sanki hiç orada olmamışlar gibi kaybolurlar.


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tehlike mi? Bul mu? Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Herhangi bir tehlike göremiyordum, ama yine de okula döndüm. Akşam yemeği zili çalıyordu. Sıranın en sonundaydım, fakat yemekler sıcakken bile yenmeyecek kadar kötü. Ne tehlike beni buldu, ne de ben tehlikeyi; en azından bu gece için. Tatsız kakaomu içtim ve perinin iyi olmasını umdum. Çok konuşkan olmasa da burada olmasından memnunum. Evimden ufak bir parça gibiydi.

## 20 Eylül 1979, Perşembe

Bu sabah perinin "bul" ve "tehlike" ile neyi kastettiğini keşfettim. Postacı bana annemden bir mektup getirdi.

Periyi bulmamın nerede olduğumu anlamasına nasıl yardımcı olduğunu bilmiyorum. Dünya düzgün bir mantıkla işlemiyor. Periler söylemiş olamazdı, söyleyebilecek olan kişilerse isteseler bunu çoktan yaparlardı. Sanırım beni arıyor. Yabancı bir arazide ve yepyeni eşyalarla yakalanmam zor olmalıydı. Bastonum ve bir avuç şey dışında burada bana ait olan hiçbir şeyim yok, onda kalan eşyalarımın çoğuysa solmaya başlamış olmalı. Ama periyi çağırmak için zihnimi açınca dikkatini çekmiştim. Belki birinin adresimi ona vermesine sebep olmuştu bu, belki de direkt olarak öğrenmişti. Bunun bir önemi yok. Hemen hemen her zaman büyünün varlığını inkâr edebilecek bir tesadüfler zinciri bulabilirsiziniz. Çünkü kitaplardaki gibi gerçekleşmez. Tesadüfler zincirini oluşturan şey büyünün ta kendisidir. Doğası böyledir. Parmaklarınızı şaklatarak bir gül yaratabilirsiniz ama bunun asıl nedeni uçakla geçen birinin tam o esnada düşürdüğü gülün elinize konmasıdır. Gerçek bir kişi, gerçek bir uçak ve gerçek bir gül vardır, ama elinizde bir gül tutuyor olmanızın sebebi büyü yapmamış olduğunuz anlamına gelmez.

Her zaman yanıldığım nokta buydu. Büyülü bir şekilde işlemesini istiyordum. Tıpkı kitaplardaki gibi işlemesini umuyordum. Eğer herhangi bir kitaba benziyorsa bu kesinlikle *Rüyanın Öte Yakası*'dır. Dumansız kömür fabrikasının gözlerimizin önünde yerle bir olacağını sanmıştık, hâlbuki kapatma kararı haftalar önce Londra'da alınmıştı, ama biz o çiçekleri atmasaydık onlar da böyle bir karar vermemiş olacaktı. Nasıl gerçekleştiğini kavramak hikâyelerdeki gibi işleyip işlemediğini anlamaktan daha zordur. İnkâr etmekse çok daha kolaydır. Eğer şüpheci bir yapınız varsa hepsini reddedebilirsiniz, çünkü her zaman mantıklı bir açıklamaları vardır. Daima gerçek dünyadaki şeyler aracılığıyla işlerler ve her zaman inkâr edilebilirler.

Annemin mektubu da bir bakıma öyle. Dikenli bir mektuptu, ama onu başkasına gösterdiğimde görünmeyen dikenleri vardı. Ona cevap yazarsam bana Mor'un bir fotoğrafını göndermeyi teklif ediyor. Beni özlediğini fakat durumun yapısı gereği bir süreliğine bana bakma sırasının babamda olduğunu söylüyor. Onu boğazlamak istiyorum. Zarf üzerindeki taklit edilemez yazısı düzgün bir biçimde Morwenna Markova'ya hitap ediyor, bu da kullandığım ismi bildiği anlamına geliyor.

Korkuyorum. Lakin fotoğraflar hoşuma gidebilir ve bana erişemeyeceği kadar uzakta olduğumdan son derece eminim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.facebook.com/groups/ekitaphane

## 22 Eylül 1979, Cumartesi

Bugün hava yağmurlu.

Kasabaya indim, Oswestry'ye. Pek büyük bir yer değil. Sharon'a şampuan aldım. Yahudi olduğu için cumartesi günleri para harcayamıyor. Bir kütüphane buldum ama öğle tatiline girmişti. Bir kütüphane neden cumartesi günleri öğle tatiline girer ki? Bu gerçekten de çok İngilizvari bir hareket. Hiç kitapçı yok, ama kitap satan bir mağaza var; sadece liste başı kitaplar olsa da hiç yoktan iyidir.

Geri dönüp boş zamanımı kütüphanede geçirdim. *Arabacı* beni şoka uğrattı. Renault'un eski Yunanistan'da geçen kitaplarında birbirlerine âşık olan erkeklerin homoseksüel olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim, ama artık kesinlikle öyle olduklarını anlayabiliyorum.* Kitabı, sanki ne hakkında olduğunu öğrenirlerse birileri onu benden alacakmış gibi gizlice okudum. Okul kütüphanesinde olması beni şaşkına çevirdi. Acaba satın alındığı tarih olan 1959'dan beri onu okuyan ilk kişi ben miyim?

## 23 Eylül 1979, Pazar

Pazar günü, öğleden sonra ailelerimize mektup yazmamız gerekiyor. Babam Daniel'a baştan savma bir, "Umarım sen de halalarım da iyisinizdir," dışında tamamen kitaplarla ilgili oldukça uzun mektuplar yazmıştım. O da benzer bir biçimde cevaplamış ve bana aslında ihtiyacım olmayan bir kitap

* Mary Renault (1905–1983): Kitaplarında sık sık eşcinselliğe yer veren ve daha çok bu kesim tarafından okunan İngiliz kadın yazar –*çn*



göndermişti. *Yüzüklerin Efendisi*'nin tek ciltlik, sert kapaklı bir baskısı. Benim karton kapaklı kitabım Teg Teyze'nin hediyesiydi. Onun dışında *Ejder Uçuşu*'nu, yani aslında "Weyr Arayışı" olan ve ondan hemen sonra olanları anlatan kitabı, Le Guin'in *Yanılsamalar Kenti*'ni ve Lary Niven'ın *Atın Uçuşu* adlı kitabını da göndermişti. İdare ederdi, ama *Halka Dünya* veya *Dünyadan Bir Armağan* kadar da iyi değildi.

Bugün anneme bir mektup yazdım. İyi olduğumu ve derslerimi sevdiğimi söyledim. Notlarımı ve akademik seviyemi yazdım. Bölümümün hokey ve lakrosta* nasıl gittiğini anlattım. Örnek bir mektuptu. Aslında yazmayı yorucu bulan İrlandalı arkadaşım Deirdre'nin ailesine yazdığı mektubu örnek almıştım. Karşılığında ben de Deirdre'nin ki ona asla Dertli diye hitap etmiyordum, Latince çevirimden kopya çekmesine müsaade ettim. Aslında çok tatlı biri; pek zeki değil ve hep hatalı kelimeler kullanıyor, ama çok kibar. Mektubunu hiçbir karşılık beklemeden kopyalamama izin verdi, sanırım.

## 25 Eylül 1979, Salı

Mektubuma neredeyse hemen bir sonraki postayla cevap geldi. Söz verdiği gibi bir fotoğraf göndermiş. İkimizin plajda kumdan kale yaptığımız fotoğraftı bu. Mor'un sırtı kameraya dönüktü, elleriyle kumlara hafifçe vuruyordu. Bense ya kameraya ya da onu tutan dedeme bakıyordum, ama artık siluetimden başka bir şey göremiyorsunuz çünkü dikkatli bir biçimde yakılmışım.

* Lakros: Hokey benzeri bir spor türü. Ucunda ağ olan sopalarla oynanır –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

## 26 Eylül 1979, Çarşamba

Okuldayım, normal olarak. Matematik hariç bütün derslerde birinciyim, normal olarak. Perileri bulmak için hendeğe ve atlar için de ahır kapılarına gittim ama hiçbir şey göremedim. Karaağaçlar hâlâ ölüyor. *Sessiz Gezegenin Dışında*'yı okuyorum.* *Narnia* kitaplarıyla alakası yok. Bir başka berbat mektup. Karnım ağrıyor.

## 29 Eylül 1979, Cumartesi

Ne zaman büyüyle iç içe olduğunuzdan emin olamazsınız. Ve gerçekten de bir şeyler yapıp yapmadığınızı ya da sadece oyun mu oynuyor olduğunuzu asla tam olarak bilemezsiniz. Ne olursa olsun öyle bir şey yapmamalıyım, çünkü bu annemin dikkatini çeker ve zaten üzerimde yeterincesi var.

Yazın, yağmur yağmadığı zamanlarda Mor ile birlikte dışarı çıkar ve oyun oynardık. Şövalyecilik oynar ve Camelot'u kurtarmak için ümitsiz son savunmalar yapardık. Serüvencilik oynardık. Her iki taraf adına konuştuğumuzu bilmemize rağmen perilerle uzun uzun sohbet ederdik. Perileri bu hatıralardan çıkarabilmek kusursuz bir biçimde kolaydı ama Mo'yu değil, bu yüzden hâlâ eski günler hakkında konuşamıyorum. Çocukluğum hakkında bile konuşamıyorum, çünkü "bizi" kastederken "ben" diyemiyorum ve "biz" dediğim anda da sohbet, anlatmak istediğim asıl şeyin aksine kız kardeşimin ölümü konusuna doğru gidiyor. Bunu yazın keşfettim. Bu yüzden çocukluğum hakkında konuşmuyorum.

* C.S. Lewis'in ünlü *Kozmik Üçleme*'sinin ilk kitabı –çn



Matemyollarından biri boyunca yürür, konuşur, şarkı söyler ve oyun oynardık. Harabelerden birine yaklaştığımızda sanki perileri yakalama şansımızı arttıracakmış gibi gizlice yanlarına sokulurduk. Bazen Glorfindel olarak adlandırdığımız peri bizi yakalayabilmek için harabelerin etrafını gözetlerdi ve onlarla harika kovalamaca oyunları oynardık. Diğer zamanlarda da bazı şeyler yapmamızı isterlerdi. Gerçek dünya hakkında bir sürü şey biliyor, ama çok az şey yapabiliyorlardı.

*Yüzüklerin Efendisi*'nde elflerin gitgide azaldığı ve gizlice yaşadığı anlatılır. Tolkien'in perilerden haberdar olup olmadığını bilmiyorum. Eskiden öyle düşünürdüm. Onları tanıdığını, perilerin ona hikâyeler anlattığını, onun da yazdığını düşünürdüm. Bu da hepsinin gerçek olduğu anlamına gelirdi. Periler tam olarak yalan söyleyemez. Ama her hâlükârda onun elf lisanlarından biriyle konuşmuyorlar. Galce konuşuyorlar. Ve çoğunlukla onun elfleri gibi insan görünümünde de değiller. Ayrıca bize hiç hikâye anlatmadılar, en azından gerçek olanları. Yalnızca tıpkı kendileri gibi her şeyi bildiğimizi ve her şeyin parçası olduğumuzu varsayarlardı.

En nihayetinde onları tanımanın hiçbir zararını görmedik. Sonuçta, anladıklarını sanmıyorum. Hayır, anlıyorlardı. Onlar olabilecekleri kadar nettiler. Anlamayan bizlerdik.

Büyünün daha dramatik bir şey olmasını dilerdim.

## 30 Eylül 1979, Pazar

Bugün ahır kapısının önünde Teg Teyze'ye mektup yazdım.

Ailem büyük ve karmaşıktır, her açıdan da kusursuz derecede normal. Sadece... hayır. Eğer haklarında hiçbir şey



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilmeyen iyi niyetli birine bunu açıklamaya kalkışırsam baştan kaybederim.

Anneannemin ne kız ne de erkek kardeşi var, ama annesi öldüğü için Syl Teyze tarafından büyütülmüş. Aslında durum bundan çok daha karmaşık. Eğer bir anlam ifade etmesini istiyorsam bir önceki kuşaktan başlamam gerek. Cadwalader ve Marion "Mam" Teris, ailelerinin büyük bir kısmını geride bırakarak Batı Galler'den ayrılıp Aberdare'e yerleşmiş. Cadwalader madenlerde, Marion ise Özel Kız Okulu'nda çalışmaya başlamış ve beş çocukları olmuş: Sylvia, Susannah, Sarah, Shulamith ve Sidney. Zavallı Shulamith'e üzülüyorum ama bir kez uyumlu isimler vermeye başlayıp da bu kadar çok kızları olunca ne yapabilirlerdi ki?

Sylvia hiç evlenmemiş ve herkesin çocuğunu o büyütmüş.

Susannah beş para etmeyen bir adamla evlenmiş. Adam bir madenciymiş. Susannah'yı dövmüş, o da iki kızını da alıp kaçmış. O zamanlar utanç kaynağı olan şey evden kaçmakmış, dayak atmak değil. Bu yüzden kızları Gwendolen ile Olwen'i Syl Teyze'nin yanına bırakıp Londra'ya gitmiş ve kiliseye katılmış. Gwennie Teyze büyüyüp çekici bir kadın hâline gelmiş ve Ted Amca ile evlenip iki kız doğurmuş. Sonra da beş tane torunları olmuş, dediğine göre o kadar kusursuzmuşlar ki onlardan nefret etmeden duramıyormuşsunuz. Olwen Teyze, 1930'ların başında hemşire olmuş ve bir diğer hemşireyle, yani Ethel Teyze ile birlikte yaşamış. Tıpkı evli bir çift gibiymişler ve herkes onlara öyle davranıyormuş.

Sarah, Augustus Thomas adlı bir rahiple evlenmiş. Bu, Sarah için sosyal bir sınıf atlamaymış. Tanıştıklarında Augustus yerel kilisemiz St. Fagans'ta papaz yardımcısıymış. Swansea'nin yakınlarındaki Gower Yarımadası'nda iş bul-



duğu zaman evlenmişler. Sarah'yı yanına almış ve bir oğulları olmuş. Onun adı da Augustus, fakat herkes ona Gus der. Zavallı Sarah öldükten sonra babası Gus'ı Syl Teyze'nin yanına bırakmış. Gus Amca bir savaş kahramanıydı ve Esther adında, bizden hiç hoşlanmayan İngiliz bir hemşireyle evliydi. Gus, anneannemin favori kuzeniydi ve onu hiçbir zaman dilediği kadar göremedi.

Shulamith, Matthew Evans adında bir madenciyle evlenmiş. O anneannemin annesiydi ve evlenmeden önce öğretmenlik yapıyormuş. Tıpkı ondan önce annesinin yaptığı gibi... Aslında evlendikten sonra öğretmenlik yapmak kanunlara aykırıymış ama Özel Kız Okulu'ndaki çocuklar eğitim almak için evine geldiğinden devam etmesi sorun olmamış. İlk bebeği ölmüş, sonra anneannem Rebecca doğmuş, ardından kendisi ölmüş.

Sidney kasabada bir manifaturacı açmış, sonra da belediye başkanı olmuş. Flossie Teyze'yi doğururken ölen Florence adında bir kadınla evlenmiş. Flossie Teyze'nin üç çocuğu olmuş, sonra da kocası farenin tekinden kaptığı veba yüzünden ölmüş. Ardından Flossie Teyze öğretmenliğe geri dönmüş ve yeni bir kuşak doğarken çocuğunu Syl Teyze'ye bırakmış. Böylece 1958'de doğan ve benden sadece altı yaş büyük olan kuzenim Pip, Sylvia'nın son bebeği olmuş. 1898'de doğan ilk bebeği Gwennie Teyze ise altmışına basmış bile.

Bir sürü korkunç ölümün gerçekleştiğini düşünüyorsanız haklısınız; fakat onlar Viktorya Devri insanlarıydı, antibiyotikleri yoktu, tıbbi konularda pek iyi değillerdi ve hastalıklar hakkında çok fazla şey bilmiyorlardı. Yine de sanırım bir şekilde hastalıklı olmalıydılar, çünkü farkı anlamak için Phelps ailesine bir kez göz atmanız yeterlidir. Onlar hakkında başka zaman yazacağım. Florrie Teyzem, yani dedemin kız kardeşi Teriselerin öğretilerini suçlardı.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunun onları nasıl öldürmüş olabileceğini anlayamıyorum, en az onlar kadar eğitimli olan Syl Teyze seksenli yaşlarına kadar yaşadı. Onu hatırlıyorum.

Yazılı hâli gerçek hâlinden çok daha karmaşık görünüyor. Belki de bir diyagram çizmeliydim. Ama önemi yok. Bu insanların kim olduklarını hatırlamanıza gerek yok. Söylemek istediğim tek şey bu kadar büyük bir ailenin parçası olduğunuzda, herkesi tanıyıp haklarındaki her şeyi, hatta siz doğmadan çok önce yaşanmış olayları bile bildiğinizde, herkes sizin kim olduğunuzu ve hakkınızdaki her şeyi bildiğinde artık sadece Mor olmuyor, "Luke ve Becky'nin Mor'u" veya "Luke Phelps'in torunları" oluyorsunuz. Ve ne zaman birilerine ihtiyaç duysanız birisi sizin için orada oluyor. Bu kişi ebeveynlerinizden biri, hatta dedeniz veya anneanneniz olmayabilir ama ne zaman sizi yetiştirmeleri için birilerine feci derecede ihtiyaç duysanız tıpkı Syl Teyze'nin yaptığı gibi birisi öne çıkar. Ama o, anneannem ölmeden önce bu dünyadan ayrılmıştı ve ben birilerine ihtiyaç duyduğum zaman, orada olacağına güvendiğim ve tıpkı bir trambolin gibi beni tekrar havaya sıçratacağını düşündüğüm o aile ağı bir şekilde yok oldu, ben de tekrar havaya sıçramak yerine zemine sertçe çakıldım. Annemin kusurunu kabul etmiyorlardı ve bana yardımcı olmak için yapmaları gerekeni yaptılar. Annemden kaçmak için sosyal hizmetlere başvurduğumda ellerinden izlemekten başka bir şey gelmedi; çünkü sosyal hizmetlerin gözünde bütün hayatınız boyunca tanıdığınız bir teyze, hiç tanımadığınız bir babayla karşılaştırıldığında hiç kimsedir.

Babamın da bir ailesi var.



2 Ekim 1979, Salı

Doğruyu söylemek gerekirse James Tiptree Jr.'ın *Sıcak Dünyalar ve Diğerleri* adlı kitabı *Rüzgârın On İki Köşesi*'ne kök söktürür. Le Guin'in hâlâ önde olduğunu söyleyebilirim, fakat düşündüğüm kadar açık ara farkla değil. Bugün babamdan gelen paketin içindeki diğer iki kitap Zelazny'nin. Henüz onlara başlamadım. *Işığın Ve Karanlığın Yaratıkları* son derece özgündü.

4 Ekim 1979, Perşembe

*Amber'de Dokuz Prens* ve *Avalon'un Tüfekleri* kesinlikle muhteşem.* İki gündür onları okumaktan başka bir şey yapamıyorum. Gölge kavramı harika, Koz Kartları da öyle ama onları bu kadar iyi yapan asıl şey Corwin'in birinci tekil anlatımı. Daha çok Zelazny okumam gerek.

Bugün Teg Teyze'den bir mektup aldım, iyi olduğumu bilmek onu çok rahatlatmış gibi görünüyor. Mektubun içine bir sterlinlik bir banknot da eklemiş. Ailemle ilgili bir sürü haber var. Kuzen Arwel, Nottingham'daki Britanya Demiryolları'nda işe başlıyormuş. Olwen Teyze katarakt ameliyatı geçirecekmiş. Kuzen Sylvie'nin bir bebeği daha olacakmış, üstelik Gail henüz iki yaşında bile değil! Rhodri Amca evleniyormuş. Annem hakkında hiçbir şey yazmamış. Yazmasını beklememiştim zaten. Ben de yazmamıştım. Kimya dersine girebilmek için sanattan feragat ettiğimi de

* *Amber Yıllıkları*'nın ilk iki kitabı –çn



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlatmamıştım. O resim öğretmeniydi, bunu anlayamazdı. En yüksek notlarımı sıkıcı Eski İngilizceden almama rağmen kimya, fizik ve Latince en sevdiğim üç dersti. *Müşterek Dostumuz*'u* okuyoruz. Ben ona gizlice *Müşterek Şeytanımız* diyorum. Rogue Riderhood'un herkes tarafından tanınması için kitabı bu başlıkla yeniden yazabilirdiniz.

## 5 Ekim 1979, Cuma

Dedemin babası bir Fransızmış. Brittany'nin** Rennes ailesinden geliyormuş, onun annesiyse bir Hintliymiş. Söylentilere göre ten rengi çok koyuymuş, dedemle kız kardeşlerinin de öyleydi; kapkara saçlar, siyah gözler ve herhangi bir Avrupalının sahip olamayacağı kadar esmer bir cilde sahipti. Annem de aynıydı. Güneşten yandığımızda dedem bizi hor görürdü. Alexandre Rennes, büyük ninemle evlendiğinde soyadını Phelps olarak değiştirmiş, çünkü onunla başka şartlarlar altında evlenmeyi kesinlikle kabul etmiyormuş. Alexandre madenlerde çalışmış. Büyük ninem sekiz kardeşmiş, kendisinin de yedi çocuğu olmuş, bunlardan sadece beşi hayatta kalmış. Büyük ninem doksan üç yaşına kadar yaşamış ve bütün hayatı boyunca bir despot olmuş. Ben doğmadan bir yıl önce ölmüş, ama onun hakkındaki hikâyeleri dinleyerek büyüdüm.

Alexandre Fransız olduğu için, bilinçli olarak daima Galce konuşan anneannemin ailesinin aksine evde İngilizce konuşuyorlarmış. Hayatta kalan beş çocuklarının hepsi evlenip kendi çocuklarına sahip olmuş.

* Bir Charles Dickens romanı –çn
** Fransa'nın kuzeybatı bölgesi –çn



En büyük oğulları Alexander, Birinci Dünya Savaşı'nın arifesinde evlenmiş ve hamile karısını geride bırakarak cepheye gitmiş. Bir daha da geri dönmemiş, muharebede kaybolduğunu belirten bir telgraf almışlar. Karısı Bessie Teyze, kayınvalidesiyle kayınbabasının yanına taşınmış, çocuğunu doğurmuş, John Amca ve çoğunlukla Florrie Teyze ile birlikte büyük ninemin ücretsiz hizmetçisi muamelesi görmüş. Derken, yıllar sonra, 1941'de genç bir kadın otobüsle Aberdare'e gelmiş, vakur bakışlı iki küçük oğlu da yanındaymış: amcalarım Malcolm ve Duncan. Genç kadın, büyük ninemin evine gitmiş ve oğlu Alexander'ın dul karısı olduğunu iddia etmiş. Meğerse Alexander ölmemiş; orduda kalmış, Hindistan'a gitmiş ve Bessie Teyze'den boşanma gereği görmeden yeniden evlenmiş.

Alexander'ın ikinci karısı Lillian bir İngilizmiş, Hindistan'da büyümüş ve çok az parası varmış. Sıcak bir memlekette yaşamaya ve hizmetçilerinin olmasına alışkmış. Büyük dedemle büyük ninem onu evlerine almış, bazı insanlar şartlar göz önüne alındığında bunun çok nazik bir davranış olduğunu düşünebilir, ama Lillian onlarla beraber yaşamakta çok zorlanmış. Bir müddet sonra az da olsa bir dul maaşı almakta olan Bessie Teyze'yle konuşmuş ve kendilerine ait küçük bir evlerinin olabileceğini keşfetmişler. Benim doğduğum zamanlarda bu skandal artık bayat bir haberdi, ikisinin de aynı adamın karısı olduğunu biliyordum, ama ne diyebilirdiniz ki? En nihayetinde adam ölmüştü. İki dul çok iyi anlaşmış. Savaş zamanında askerler için çorap örmüşler, savaştan sonra da ön odalarını bir yüncü dükkânına çevirmişler ve yün ile el örgüsü eşyalar satmaya başlamışlar. Dükkânda, Florrie Teyze'nin bahçesinden topladıkları kurutulmuş lavantaları kâselere doldurarak gizlemeye çalıştıkları garip bir hayvan kokusu vardı. Gördüğüm ilk potpuri oydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dedemin hepsi de evli ve çocuklu olan üç kız kardeşi vardı. Birincisi, yani Maudie Teyze bir Katolik ile evlenip İngiltere'ye yerleşerek kendini küçük düşürmüş. On bir çocuğu olmuş, sonuncusu bir Moğolmuş, daha sonra iki tanesi Afrikalı olan dört çocuk daha evlat edinmiş. Bunu şok edici bulmuyorum, eğer onlara bakabiliyorsa o hâlde evlat edinmeli. O dedemin en sevdiği kız kardeşiydi, fakat artık bir araya geldiklerinde tartışmadan edemiyorlar. Annesine çok benziyormuş. Herkes ölen Alexander'ı affettiği ya da hakkında konuşmaktan kaçındıkları Olwen Teyze'yi sessizce kabullendiği hâlde, iki kişiyle evli bir adam veya bir lezbiyen olmakla karşılaştırıldığında Katolik olmanın neresinin bu kadar şok edici olduğunu anlayamıyorum.

Bronwen Teyze'nin üç oğlu ve bir kızı olmuş, kocası maden ocağında çalışıyormuş. Florrie Teyze bize çok yakın bir yerde oturuyordu ve onu her gün görüyorduk, anneannem bakıcılığımızı ona yaptırıyordu. Bir madenci olan kocası savaşta ölmüştü. İki küçük oğlu vardı: Sahtekârlıktan hapse giren Clem Amca ile eve hiç gelmiyormuş gibi görünen Sam Amca. Bir gün Florrie Teyze evinde şeytanı görmüş, onu üst kata kadar kovalamış ve sandık odasına kilitlemiş. Daha sonra şeytanın dışarıya çıkamaması için dedemden odanın kapısına bir duvar örmesini istemiş. O öldükten yıllar sonra dedem duvarı yıktı, meraktan çatlamış bir şekilde içeri girdik ve bir matbaa makinesi bulduk. Dedem onu evden attı, ama kendimiz için birkaç boş kartvizit ile biraz kurşun harf almadan önce değil.

Dedem Luke en küçük kardeşmiş, anneannem Becky ile evlenmiş ve iki çocukları olmuş: Elizabeth ve Tegan. Annem Liz, babamla evlenip bizi doğurmuş. Teg Teyzem ise hiç kimseyle evlenmedi, çünkü daima yetiştirilmemize yardım etmekle meşguldü. Çoğu açıdan bir teyzeden çok bir abla gibiydi.

Onu çok özlüyorum, dedemi de öyle.



## 6 Ekim 1979, Cumartesi

Bugün çok güzel bir gün, buraya geldiğimden beri geçirdiğim en güzel gün.

Kütüphane kapanmadan önce kasabaya indim ve üye olmaya çalıştım. Buna müsaade etmediler. Hatırı sayılır bir biçimde kendime hâkimdim, ne ağladım ne sesimi yükselttim ne de onun gibi bir davranışta bulundum. Ailemin imzasıyla ikametgâh belgesi gerektiğini söylediler. Ben de onlara Arlinghurst'ten olduğumu söyledim, sanki üniformamdan bunu göremiyorlarmış gibi... Dışarıdayken denizci mavisi kolsuz bir tunik, aynı renkte spor bir ceket, bir yağmurluk (Eğer yağmur yağıyorsa. Ama burada her zaman yağıyordu, güneşin parladığı bugün hariç...) giymemiz ve bir okul şapkası takmamız gerekiyor. Kışın bere takıyoruz, yazın da hasır şapka. Şapka benim için tam bir cehennem azabı, ne zaman kıpırdasam başımdan düşmeye çalışıyor.

Oldukça genç biri olan kütüphaneci adam Arlinghurst'te okuyorsam okul kütüphanesini kullanmam gerektiğini söyledi. Ben de kullandığımı ama ihtiyaçlarım için oldukça yetersiz kaldığını söyledim. O zaman gözlüklerini burnunun üzerinde geriye itip bana sahiden baktı ve bir anlığına kazandığımı düşündüm, ama hayır. "Bu formu ebeveynlerinizden birine imzalatmanız ve okul kütüphanecisinden burayı kullanmanız gerektiğine dair bir mektup getirmeniz gerek," dedi. Arkasında kitaplarla dolu bir sürü raf uzanıyordu. Göz atmama bile izin vermedi.

Buna rağmen bir kitap dükkânıyla ufak bir parça yeşil alan buldum. Oswestry kasabasının alış veriş bölgesi temel olarak tepesinde pazar meydanı olan iki sokak ve bir pazardan ibaret. Tipik bir Viktorya Dönemi binası olan kütüphane hemen onların karşısında. Geçen sefer gördüklerim bun-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lardan ibaretti, otobüs durağı tepenin eteklerinde, kütüphaneyse tam tepesindeydi. Fakat sola doğru sapan bir yol daha vardı, tepenin etrafından dolaşarak otobüs durağının olduğu yere gittiğini düşünmüştüm. Gitmiyordu ve evler giderek çoğalıyordu, geri dönmem gerektiğini düşünürken bir başka sapakla karşılaştım. Orada, içinde yaban ördekleri ve kuğular, etrafındaysa ağaçlar olan bir gölet, sokağın diğer tarafındaysa mağazalarla dolu küçük bir gezinti yeri vardı ve içlerinden biri de kitap dükkânıydı.

Samuel Delany'nin *Triton* adlı kitabını satın aldım. Babamda olup olmadığını bilmiyorum, umurumda da değil. 85 peniydi. Kitap dükkânındaki kadın gerçekten de çok sevimliydi. Bilimkurgu okumuyor, ama seçeneklerini zengin tutmaya çalışıyor. Cardiff'teki Lears kitabevinin yanında solda sıfır kalırdı, ama o kadar da kötü değildi. Kitap alabilmek için babamdan harçlık isteyeceğim. Kütüphane formunu imzalamasını da isteyeceğim. Bunu yapacağından kuşkum yok, fakat Bayan Carroll'ın bir mektup yazacağından emin değilim.

Kitap dükkânının yanında üç rafı ikinci el kitaplarla dolu olan bir eski eşya mağazası vardı, hepsi de eski ve yıpranmıştı. 10 peni karşılığında Dodie Smith'in *Şatoyu Ben Fethettim* kitabını aldım. Dalmaçyalılarla ilgili eserlerini sevmiştim, özellikle de *Yıldız Işığında Havlamak* ya da Mor'un dediği gibi "Tangırdayan Kıyafetler" adlı kitabını.* Tarihsel kurgu yazdığından haberim yoktu. İyi bir kuşatma için havamda olana kadar onu saklayacağım.

Böylelikle sadece 5 penim kaldı. Bu parayla alabileceğim bir şey yoktu. Sıradaki üçüncü küçük dükkân, fırını olan bir kafeydi. Sharon çörek almamı istediği için içeri girdim. Bu, okuldaki herkesin yaptığı bir şey. İşler şöyle yürüyor:

* *101 Dalmaçyalı*'nın devam kitabı. Cruella De Vil'in, Dalmaçyalıların kürklerinden "Tangırdayan Kıyafetler," yani metal giysiler yapmak için harekete geçmesini konu alır –*çn*



Çörekleri ya kendiniz alıyorsunuz ya da birisinin sizin için almasını sağlıyorsunuz. Sonra da paketi talimatlarla birlikte mutfak personeline veriyorsunuz, onlar da pazar günü, öğle yemeğinin ardından daha önceden belirlenen alıcılara yolluyorlar. Kural gereği en az iki kişiye satın almalısınız, sadece kendinize alamazsınız. Popüler kızların her hafta tamamen farklı çörek yığınları oluyor. Benim ise çoğunlukla hiç olmuyor. Deirdre'nin fazla parası yok, Sharon da bir Yahudi. Ama bu hafta Sharon bizim için çörek alıyor, çünkü o iyi biri. Bu yaptığı şey gerçekten de çok ince bir davranış, çünkü böyle yaparak kendisine çörek alamayacak. Yahudilerin yemekleri özeldir. Sharon'ın özel yemeği okulun verdiğinden çok daha güzel görünüyor. Tepsilerle getiriyorlar. Acaba Yahudi olduğumu söylesem bana da o yemeklerden verirler mi? Ama ya yeterince Yahudi değilsem ve yemekler beni öldürür veya hasta ederse? Denemeden önce bunu Sharon'la konuşmam gerek. Her neyse, Sharon benden; kendim, Deirdre ve Karen adında bir başka arkadaşı için çörek almamı istedi, ben de aldım. Tanesi 1 peni, dört tanesi 3,5 peniydi. Cebimdeki kalan son 5 penimi de kullanarak dört tane aldım. Ballıydılar ve fırından yeni çıkmışlardı; göletin etrafında gezerken bir tanesini yedim, kesinlikle çok lezzetliydi.

Göletin kıyısında bir bank vardı, etrafı çimlerle kaplıydı. Suyun kıyısındaki söğüt ağaçları göletin üzerine doğru eğiliyordu. Yerde sürüklenen dallarının üzerindeki yapraklar sararmaya başlamıştı. Her zaman salkımsöğüdün onlar için güzel bir isim olduğunu düşünmüşümdür, sepetçi söğüdünün de öyle. Söğütler suyu severken gürgenler nefret eder. Croggin Bataklığı'nda *Heol y Gwern*, yani Gürgen Yolu diye anılan bir yer var, çünkü insanlar yolun güvenli ve kuru kalması için her iki yanına gürgen ağaçları dikmiş. Cilalı Taş Devri'nden kaldıklarını düşünüyorlar. Romalılardan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önce orada oldukları kesin. Vadinin tarihini okumak çok şaşırtıcıydı. Geri döndüğümde eskisi gibi sorgusuz sualsiz kabul edip edemeyeceğimi bilmiyorum.

Söğütlerin dibindeki banka oturup ballı çöreğimi yerken *Triton*'ı okudum. Doğru, bu dünyada gerçekten de kötü şeyler var, ama aynı zamanda harika kitaplar da var. Büyüdüğüm zaman birilerinin o kadar da sıcak olmayan bir günde banka otururak okuyabileceği bir şey yazmak istiyorum. Oturup okuyacaklar ve nerede olduklarını veya saatin kaç olduğunu tamamen unutacak, kendi kafalarından çok kitabın içinde olacaklar. Delany, Heinlein ya da Le Guin gibi yazmak istiyorum.

Okula dönüş otobüsünü kıl payıyla yakaladım. Tepenin aşağısında olduğunu görebiliyordum ve yetişebilmek için koşmak istedim; olanca hızınızla koşmanın insana kendisini nasıl hissettirdiğini hatırladım ve bunu yapmak istedim. Öne doğru eğilmeyi ve uzun adımlarla koşmayı. Bir adımı neredeyse koşuyor gibi attım da, fakat ağırlığımı sakat bacağıma verdiğim anda kendimi bıçaklanmış gibi hissettim. Otobüs şoförü geldiğimi gördü, üniformamı tanıdı ve bekledi. İçinde okuldan bir sürü kız vardı, çoğu başka sınıftandı. Annem bir voodoo bebeğine iğneler sapladığı için bastonla yürüdüğümü neredeyse hepsi biliyordu, ya da ben bildiklerini sanıyordum. Kendime boş bir koltuk buldum, ama sonra kimya sınıfımdan Gill Scofield gelip yanıma oturdu.

"Neden geç kaldın?" diye sordu.

"Kitap okuyordum," dedim. "Dalmışım."

"Erkeklerle buluşmuyor musun?"

"Hayır!"

"O kadar şaşırma, bu otobüsteki kızların yarısının yaptığı şey bu. Hatta yarısından bile fazlasının. Onlara bir bak."



Baktım. Çoğunun etekleri yukarı katlanmıştı ve dudakları şüpheli bir biçimde kırmızıydı.

"Çok sıradan," dedim.

Gill güldü. "Ben bir bilim insanı olmak istiyorum," dedi, sır verircesine.

"Bilim insanı mı?"

"Evet. Gerçek bir bilim insanı. Geçen gün Lavoisier hakkında bir kitap okuyordum. Onu tanıyor musun?"

"Oksijeni keşfetti," dedim. "Priestley ile birlikte."

"Doğru. O bir Fransızdı, aynı zamanda da bir aristokrat, bir marki. Fransız İhtilali sırasında kafasını giyotinle uçurmuşlar. Kafası kesildikten sonra bilinci açık olduğu süre boyunca gözlerini kırpacağını söylemiş. Onları tam on yedi kez kırpmış. Bilim insanı dediğin böyle olur işte," dedi Gill.

Garip biriydi. Ama onu sevdim.

## 7 Ekim 1979, Pazar

*Triton*'ı bitirdim. Harikaydı. Ama hakkında ne kadar çok düşünürsem Bron'un Audri'ye neden yalan söylediğini o kadar az anlıyorum.

Bugünkü mektup yazma saatini kuzen Arwel Parry'ye bir "İyi şanslar," notu yazmak ve Rhodri Amca'ya bir tebrikler notu iletmek için kullandım.

Bron *neden* Audri'ye yalan söyledi?



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir yandan, dedem ve anneannem seksten hiç söz etmemişti. Mutlaka yapmışlardır, aksi takdirde Teg Teyzem ile annem doğmazdı, fakat iki kereden çok yaptıklarını sanmıyorum. Bir de okulun ve kilisenin seksten bahsediş şekli vardı. Seks, Orta Dünya'da da yer almıyordu, hatta neredeyse aşkla ilgili hiçbir şey yoktu. Bu da dünyanın onsuz daha iyi bir yer olduğunu düşünmeme sebep olmuştu. Arwen sadece uygun bir teselliydi. Ya da Gondor ve Arnor'un gelecekteki yarı elf yüce kralı için yalnızca bir ayrıcalık. Bir ödül. Kendi çapında bir kahraman olan Eowyn ile evlenmesi ve Numenor halkının gitgide azalmasına müsaade etmesi onun için daha iyi olabilirdi (Sonuç olarak, şu anki hâlimize bir bakın!) Kısacası seks, çocuk yapmak için gerekli olan bir kötülüktü. Normal bir şeydi.

Otobüsteki o kızlara, annemle erkek arkadaşlarına, geceleri gizlice birbirlerinin yatağına giren kızlara bakıyorum ve… şey… *ach y fi*.*

Ama diğer yandan benim de cinsel dürtülerim var. *Triton*, Heinlein ve *Arabacı* seksin aslında doğal bir şey olduğunu, toplum onu bir öcü gibi gösterdiği için iğrenç geldiğini düşünmeme neden oldu.

*Triton*'daki çoğu insanın ortada bir yerde durduğu, kadınların ya da erkeklerin çekimine kapıldığı, en sonunda da bazılarının uçlarda kaldığı tüm o cinsiyet değişimi konusu bir tür cinselliğe bakış açısı olmalı; bir uçta ben, diğerindeyse Laurie ve Ralph.** Bilimkurgunun oldum olası sevdiğim yanlarından biri de bazı konular hakkında düşünmenizi ve onları daha önce hiç bakmadığınız açılardan görmenizi sağlamasıdır.

* Galcede iğrenme ve nefret belirten bir ifade –çn

** *Arabacı* adlı romanın birbirine âşık iki eşcinsel başkarakteri –çn



Bundan sonra seks konusuna olumlu yaklaşacağım.

## 10 Ekim 1979, Çarşamba

Eğer okulun asıl amacı bizi büyüden uzaklaştırmak olsaydı bundan daha iyi organize olamazlardı. Bunun gerçekten de birinin asıl niyeti olup olmadığını merak ediyorum. Şu anda burada bulunan insanların bu konu hakkında hiçbir şey bilmediğine eminim, fakat Arlinghurst yüz yıldan çok daha uzun bir süredir bu şekilde yönetiliyordu.

Yemek pişirmiyoruz, yediğimiz yiyeceklerle ilişkimiz tamamen kesilmiş durumda ve tatları inanılmaz derecede kötü. Mesela dün akşam tavuk şinitzel, tatsız patatesler ve aşırı haşlanmış kabak vardı. Tatlı olarak da ortasına yarım bir ceviz konmuş altı kişilik bir krem karamel geldi. Ona Havai Lezżeti diyorlar. Haftada en az bir kez buna benzeyen; üzerine yarım bir pasta kirazı konmuş krem karamel ile yapılan Havai Sürprizi adlı bir tatlı daha yiyoruz. Ne pasta kirazını ne de cevizi severim, bu yüzden onu kimin yiyeceği konusundaki ağız dalaşına katılmadığım için kısa bir süreliğine az da olsa popüler oluyorum. Krem karameli de sevmem, fakat bazen onu bile yiyecek kadar aç oluyorum. Deneseniz bile bundan daha kötü ya da doğadan bu kadar koparılmış bir yemek yiyemezsiniz. Bir elma yediğiniz zaman elma ağacıyla bağlantı kurarsınız. Tepesine yarım bir pasta kirazı yerleştirilmiş krem karamel yediğinizdeyse hiçbir şeyle bağlantı kuramazsınız.

Yemek konusuna devam edecek olursak; ne tabaklarımız, ne çatal bıçaklarımız, ne de bardaklarımız bize ait.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

Kullandığımız çoğu şey gibi onlar da ortak ve gelişigüzel bir biçimde dağıtılıyorlar. Yakınlık hissini emmek, onunla hayat bulmak için hiç şansları yok. Buradaki her şey bilinçsiz, ne bir sandalye ne de bir fincan. Hiç kimse hiçbir şeye sevgi duyamaz.

Evdeyken ince bir kişisel eşyalar pusu altında yürürdüm, hepsinin kime ait olduğunu bilirdim; en azından şöyle böyle. Dedemin sandalyesi, üzerine başka biri oturduğunda en az dedem kadar sinirlenirdi. Anneannemin gömlekleriyle süveterleri kendilerini onun eksik göğsünü gizlemeye alıştırmıştı. Annemin ayakkabıları bilinçli ve kendilerinden emin bir şekilde titreşirdi. Oyuncaklarımız bize göz kulak olurdu. Mutfakta anneannemin kullanamadığı bir patates bıçağı vardı. Gayet sıradan, kahverengi saplı bir şeydi, fakat bir keresinde onunla elini kesmişti ve o zamandan beri bıçak anneannemin kanına susamıştı. Mutfak çekmecesini karıştırdığım zamanlarda bıçağın kara kara düşündüğünü hissederdim. Anneannem öldükten sonra bu his yavaş yavaş yok oldu. Bir de düğün hediyesi olan ve çok az kullandığımız küçük kahve kaşıklarımız vardı. Gümüştüler, diğer eşyalardan daha kıymetli ve özel olduklarını biliyorlardı.

Tüm bu eşyalar hiçbir şey yapmazdı. Kahve kaşıkları kahveyi kendi kendine karıştırmaz veya onun gibi bir harekette bulunmazdı. Şeker maşasıyla kimin daha çok el üstünde tutulduğuna dair bir sohbet başlatmazlardı (Bunu her an yapabileceklerini düşünürdük). Sanırım yaptıkları şey aslında psikolojikti. Geçmişi doğruluyorlardı, her şeyle bağlantılıydılar; onlar zengin bir dokunun iplikleriydi. Buradaysa hiçbir doku yok, birbirimizden bağımsız bir biçimde çıngırdıyoruz.

Bir mektup daha. Henüz açmadım. Ama feci derecede varlığının farkındayım; çünkü güçlü bir şekilde, bir nabız gibi atıyor, habis bir güç, ama yine de bir güç. Etrafındaki her şey sessizleşiyor.



## 11 Ekim 1979, Perşembe

Bayan Carroll bir kütüphane mektubu yazmayı hiç tereddüt etmeden kabul etti. "Arthur Ransome* okumayı azalttığını fark etmiştim," dedi.

Aslında Arthur Ransome'ı severim. Ben olsam buna azaltmak demezdim. Bütün kitaplarını daha önce okumuştum, yıllar önce elbette, ama onları sevmiştim. İçinde seks barındırmayan ve mutlu sonla biten su katılmamış çocuk kitaplarının güzel bir yanı vardır; Ransome, Streatfeild ve bu tür şeyler. Merakınızı çok fazla uyandırmazlar ve ne okuyacağınızı bilirsiniz: Sandallarda yaramazlık yapan, bale öğrenmeye çalışan veya buna benzer bir şeyler yapan çocuklarla ilgili, küçük başarıların ve minik felaketlerin yaşandığı, sonunda da her şeyin tatlıya bağlandığı güzel ve erdemli bir hikâye. Neşe vericidir, özellikle de dün okuduğum Çehov'dan sonra. Rus olmadığım için çok mutluyum.

Yine de bu beni kütüphane kartı almaya yaklaştıracak bir adımdı, bu yüzden sadece gülümsedim. Eğer *o* da formu gönderirse bu hafta sonu bir tane alabilirim. Ondan "o" diye bahsetmemeliyim. Ama ona nasıl hitap edeceğime karar vermek zor. Babanızla henüz yeni tanıştıysanız ona ne dersiniz? "Babacığım" saçma olur. Fakat, her ne kadar ismi bu olsa da, Daniel demek de biraz garip kaçar.

* Arthur Michell Ransome (1884-1967): İngiliz gazeteci ve çocuk kitabı yazarı –çn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babamın mektubu ilk postayla geldi, içinde on sterlin (!) ve imzaladığı form vardı. Paranın kitaplar için olduğunu söylemiş, ama biraz da çörek alacağım.

Sharon'la Yahudi yemekleri üzerine bir konuşma yaptım. Onlara neyi yiyip neyi yiyemeyeceklerini Tanrının söylediğini, yiyeceklerinin özel olduğunu, ama başkalarına zarar vermeyeceğini anlattı.

Ona bir sürü biftek ve balık veriyorlarmış, üstelik iyi pişirilmişler ama her zaman soğuk oluyorlarmış, çünkü bizim yiyeceklerimizle birlikte bile ısıtılamıyorlarmış. Verdikleri ekmeğin güzel olduğunu söylüyor, fakat ta Manchester'dan geldiği için her zaman biraz bayat oluyormuş. Görünüşe göre Yahudi olmak çok dertli bir iş, üstelik cumartesi günleri para harcayamamaktan nefret ederim, özellikle de dışarıya çıkmamıza izin verdikleri tek gün olunca. Ama işe yarayabilir.

Bu konuda konuşmasını sağlamak zordu. Onunla çok dalga geçmişler, aynı zamanda bunu insanları korkutmak için kullanıyor, bu yüzden başkalarının çok fazla şey bilmemesi konusunda oldukça duyarlı. Ona babamın Yahudi babasından bahsetmek zorunda kaldım. Bunun beni hiç de Yahudi yapmadığını söyledi, yarı Yahudi olamazmışsınız ve bunu anne tarafından almanız gerekiyormuş. Yahudi olmak istiyorsam din değiştirmem gerektiğini söyledi.

Kilisemize gelen bir misyonerin kâfirleri dine döndürmekle ilgili anlattıklarını hatırlıyorum. Bazılarının bedava yiyecek almak için dönmüş gibi yaptıklarından ve en küçük badirede yeniden eski, kâfir tanrılarına döndüklerinden bahsetmişti. Onlara "pirinç Hıristiyanlar"* diyordu. Sanırım

* Dinsel sebepler yüzünden değil maddiyat için Hıristiyanlığa geçmiş kimseler için kullanılan bir aşağılama. İlk defa yıllar önce Asya'da



ben de bir pirinç Yahudi olabilirim.

Öte yandan dedem bunu öğrenirse kesinlikle nöbet geçirir. Annem ikinci bir felç geçirmesi umuduyla mutlaka bunu ona söyler.

## 13 Ekim 1979, Cumartesi

Hava geçtiğimiz hafta içinde tamamen değişti. Geçen cumartesi ılıman ve güneşliydi; sonbahar omzunun üzerinden isteksizce geriye, yaza doğru bakıyordu. Bugün ise yağmurlu ve rüzgârlıydı, sonbahar sabırsız bir biçimde kışa doğru koşturuyordu. Zemin ıslak yapraklar yüzünden kayganlaşmıştı. Oswestry her zamankinden de itici görünüyordu. Gill dikkatimi çektiği için otobüsteki kızların izinsiz bir ruju aralarında dolaştırıp kıkırdadığını artık fark edebiliyordum. Bana *Son Savaş*'taki Susan'ı hatırlatıyorlar.* Ölü olduğunu bilmeme rağmen C.S. Lewis'le tanıştığıma dair bir hayal kurmaya başladım. Anlatılmak için fazlasıyla utanç verici.

Mektubum ve imzalı formumu kuşanmış bir vaziyette kütüphaneye gittim ve dost canlısı, neşeli bir kadın kütüphaneci tarafından karşılandım; belgelere gerek bile görmeden beni üye yapacağından emindim. Onlara yarım yamalak baktı. Artık hafifçe iç içe geçmiş, ne zaman istersem sekiz kitap almamı sağlayacak sekiz tane kartım var; aslına bakılırsa öğleden önce kasabaya indiğim her cumartesi sabahı. Eğer onlarda bulunmayan bir şeye ihtiyacım olursa

insanları dinlerine döndürmek için onlara pirinç veren misyonerler tarafından kullanılmıştır –*çn*

* *Narnia Günlükleri*'nin son kitabı –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kütüphanelerarası ödünç verme hizmetinin on altı yaşından küçükler için ücretsiz olduğunu söyledi. Yani okumak istediğim her şeyi ısmarlayabilirdim ve onlar da benim için getirtirlerdi. Yazarın ve kitabın adını bilmem yeterli. Böylece *Arabacı*'da listelenen, adlarını hiç duymadığım bütün Mary Renault kitaplarıyla başladım. Diğer kitapların önündeki listelerden kendime bir çizelge çıkaracağım ve bir sonraki hafta onları da alacağım. İngiltere'de basılmış olan her şeyi getirtebileceklerini söyledi, baskısı olup olmamasının bir önemi yoktu. Bana bir kart yollayacaklarını da ekledi; ama bunun sorun olmadığını, pul parasını kitap almak için harcamalarını ve her hafta gelip ellerinde olanları alacağımı söyledim.

Kütüphanelerarası ödünç verme hizmeti, dünyanın harikalarından ve medeniyetin güzelliklerinden biri.

Kütüphaneler gerçekten de harikadır. Kitap dükkânlarından bile iyidirler. Demek istediğim, kitapçılar size satış yaparak kâr elde ederler; fakat kütüphaneler sadece orada durup iyi yüreklilikle, sessizce size kitap ödünç verirler.

Kitap raflarının arasında mutluluk dolu bir saat geçirdim, tıpkı okul kütüphanesindeki gibi aralarında bazı cevherler vardı, ama sadece birkaç tane. Bilimkurgu kitapları raflara diğer şeylerle birlikte dizilmişti, bu da işleri ağırlaştırıyordu. Sekiz kitap beni yavaşlatır ve yağmur yüzümü kamçılarken doğruca okula dönüp onları kendi rahat kütüphanemde okumayı düşündüm. Ama kitap dükkânına da uğramak istiyordum; sekiz kitap kulağa (ve kollara!) çok geliyor olabilir, ama beni bir hafta boyunca idare edemezler. Artık zil çalmadan önce uyanırsam sabahın erken saatlerinde, üç saat mecburi spor sırasında, bütün sıkıcı derslerde, ödevimi tamamlar tamamlamaz ödev saatinde, ödev saatinden sonraki yarım saatlik serbest zamanda ve ışıklar kapanmadan önce yatakta bize bahşedilen yarım saat boyunca çoğunlukla kitap okuyorum. Yani çoğu günlerde iki kitap bitirmiş oluyorum.

Böylece yavaşça tepeden aşağı inip kitap dükkânına gittim. Rüzgâr, suyun karşısındaki söğütlerin dallarını kamçılıyordu. Sarı yaprakların çoğu düşmüştü ve suyun yüzeyinde yüzüyorlardı. Kuğular ortalıkta görünmüyordu. Ama göletin ötesinde daha fazla ağacın olduğunu görebiliyordum.

Birkaç şey satın aldım. Bu on sterlinin ne kadar dayanabileceğini bilmek isterdim. Kitapların çoğu 75 peniydi, kalın olanlarsa daha pahalıydı. Kaçarken arkamda çok kitap bırakmıştım. Onları tekrar satın alabilirim, ama aynı zamanda yeni şeyler de okumak istiyorum. Kitapları tekrar okumak çok güzel bir şeydir. Yeni bir Tiptree derlemesi satın aldım. İçinde Le Guin'in bir önsözü de var, demek ki o da onu seviyor! Sevdiğim yazarların birbirini sevmesi çok hoş. Belki de arkadaştırlar, tıpkı Tolkien ve Lewis gibi. Dükkânda Tolkien'in biyografisini yazan Humphrey Carpenter'ın hazırladığı, *Inklings*'in* bütün üyelerini konu alan yeni bir biyografi kitabı vardı. Ciltliydi. Kütüphaneden ısmarlamam gerekecek.

Kitapçının ardından eskici dükkânının raflarına da bir göz attım ve oradan da birkaç şey aldım. O kadar çok kitabım olmuştu ki artık zar zor yürüyordum, bacağım da korkunçtu tabii. Ne zaman yağmur yağsa öyle olur. Sağlam bacağımın gıcırdayan, paslı bir rüzgârgülüyle değiştirilmesini istemezdim, ama sanırım bunu hiç kimse istemez. Çok daha büyük fedakârlıklarda bulunabilirdim. Ölmeye hazırdım, ama *Mor* öldü. Bunu bir savaş yarası, eski bir askerin yara izleri gibi düşünmeliydim. Frodo bir parmağını kaybetmişti, mutlu olmaya dair tüm ihtimallerini de... Tolkien

---

* Inklings: Tolkien ve C.S. Lewis başta olmak üzere birkaç edebiyatçının kurduğu bir edebiyat kulübü –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonun ardından gerçekleşen şeyleri anlıyordu. Çünkü bu sonun ardıydı, Shire Temizliği'nin ta kendisiydi, görkemli son mücadelenin ardından gerçekleşmemesi gereken zamanlarda nasıl hayatta kalacağınızı çözmeye çalışmaktı. Dünyayı kurtarmıştım, ya da en azından öyle yaptığımı sanıyorum. Dünya günbatımları ve kütüphanelerarası ödünç hizmetleriyle hâlâ burada. Ve artık Shire'ın Frodo'yu önemsediği kadar bile beni önemsemiyor. Ama önemli değil. Annem herkesin sevdiği ve önünde çaresiz kaldığı karanlık bir kraliçe değil. Evet, hâlâ hayatta fakat tıpkı kendi ağına dolanan bir örümcek gibi o da kendi kötülük ağına yakalandı. Ondan kurtuldum. Ve artık Mor'a bir daha zarar veremez.

Fırına gidip cam kenarındaki masalardan birine oturdum ve etli börek ile ballı çörek yiyip bir demlik çayla oynadım. Çayı sevmem, kahve daha da kötüdür; güzel kokar ama tadı iğrençtir. Aslına bakarsanız sadece su içerim, illa ki bir şeyler almam gerekiyorsa limonata içebilirim. Suyu tercih ederim. Ama bir demlik çay maharet gerektiren bir şeydir ve hiç kimse bitirip bitirmediğinizi anlayamaz, özellikle de hiç içmediyseniz. Bu da bir süre boyunca oturmanız, okumanız ve dinlenmeniz için size bir bahane verir.

Ben de öyle yaptım, sonra da, bu sefer kendi paramla okula götürmek için dört tane ballı çörek satın aldım. Biri Deirdre, biri Sharon, kuşkusuz o yiyemeyeceği için onunkini de ben alacaktım, biri benim ve biri de Gill için. Geçen hafta benim çöreğimi Sharon almıştı, bu hafta da ben onunkini alacaktım. Bu çörekten çok bir semboldü; Tanrı biliyor ya, tatları da güzeldi. Karen'a almadım, çünkü o bana Seksek diyor ve en çok nefret ettiğim lakap bu. Kızıl neredeyse sevecen bir isim, Taffi ise kaçınılmaz; ama Aksak, özellikle de Seksek gibi adlar kullanmak düşmanlık anlamına geliyor.

Fırıncı kıza göleti sordum. "Orası bir park mı?"



"Park mı hayatım? Hayır, orası özel bir arazinin sınırı."

"Ama havuzun kıyısında bir bank var. Bir park bankı."

"Konsey onu oraya insanların oturması ve bunun gibi şeyler için koydu. Yol tarafındaki kısmı konseye ait, bu yüzden sanırım bir park sayılabilir, ama çiçekleri olan gerçek bir park değil. Ancak onun ötesinde gördüğün tüm o ağaçlar ve diğer şeyler arazinin bir parçası. Çok geçmeden üzerinde İzinsiz Girmek Yasaktır yazan bir tabelayla karşılaşıyorsun, sanırım içeride sülünler olduğu için. Ağustos'ta onları tüfekle avladıklarını duyabiliyoruz."

Demek ki içinde kır evi bulunan, gözetimli, av korucularının bulunduğu özel bir araziydi; fakat yarısı sülünler için vahşi alan olarak bırakılmıştı. Bahse girerim perilerle doludur.

## 14 Ekim 1979, Pazar

Öğle yemeğinden sonra bir azar işittim ve ilk ceza puanımı aldım. Görünüşe göre akrabanız olmadığı müddetçe bölümünüzde ya da sınıfınızda olmayan kızlara çörek ısmarlanamıyor. Ve kimya dersini birlikte almamıza rağmen Gill ile ne aynı bölümdeyiz ne de aynı sınıfta, bu yüzden onunla arkadaşlık etmemem gerekiyor. Ona çörek ısmarlamam da çok şüpheli ve olası bir lezbiyenlik belirtisi olarak görülüyor. İşittiğim azarın bir kısmından anladığım kadarıyla Gill bir lezbiyen olabilir. Güzel. Benim için sorun yok. Ben öyle değilim, fakat bu konuda kesinlikle Heinlein ve Delany'ye katılıyorum.

Deirdre ve Sharon bile Gill'e çörek ısmarlamamam gerek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tiğini düşünüyor. Deirdre, yeterince uzun zamandır burada olmadığım için anlayamadığımı ve belki de aldığım bütün o kimya derslerinin beynimi sulandırdığını söyleyerek benim için bir bahane uydurmaya kalktı.

Bu yeri hiçbir zaman anlayamayacağım.

### 15 Ekim 1979, Pazartesi

Anneme bugün de cevap yazmadım. Fakat o bana mektup yollamaya ve aynı tarzda fotoğraflar göndermeye devam ediyor. Her hafta bir veya iki tane alıyorum. Mor'u bir anlığına da olsun görmeye o kadar muhtacım ki zarfları açmayı sürdürüyorum ve hiçbirini tam olarak okumayı başaramıyorum. Kütüphaneye gidinceye kadar mektupları saklıyorum, çünkü kimsenin onları okuduğumu görmesine dayanamam. Derken bugün kötü bir soğuk algınlığına yakalanan Lorraine Pargeter kütüphaneye geldi ve beni değiştirilmiş fotoğraflardan birine bakarken gördü. Lorraine iri kemikli, sarışın ve aptal bir kız; hokey takımı sınıfının kaptanı ve birinci bölümün ragbi takımının oyun kurucusu. O da bana lakaplar takıp beni çimdiklemişti elbette, ama aynı zamanda da duştan çıkarken bana çelme takmaya çalışanları da engellemişti, bu yüzden ona karşı özel bir düşmanlık beslemiyorum. Bugün burnu aşırı derecede kırmızı ve en sevdiği sporu yapamadığı için gerçekten de acınası görünüyor. Öğretmene eğer kalın bir şeyler giyerse dışarı çıkıp maçı izleyip izleyemeyeceğini sorduğunu duymuştum.

"O nedir Morwenna?" diye sordu. Buna önem verdiğimi bilmesini istemiyordum, ama saklarsam öyle olduğunu



anlayacaktı; bu yüzden bir fiskeyle fotoğrafı masanın karşısına, ona doğru yolladım. Alıp baktı. Okuldaki konuşma gününde ödül aldığımız fotoğraftı, ben her zamanki gibi yakılmıştım.

"Annem bir cadı," dedim, kayıtsız bir sesle.

Lorraine'in nefesi kesildi ve fotoğrafı elinden düşürdü. "Bu voodoo mu?" diye fısıldadı.

Bunu ben de merak ediyorum. Bu şeylerin nasıl işlediğini bilmiyorum ve şey, sadece anlamaya çalışıyorum. Birini fotoğraftan yakarak çıkarmanın anlamı nedir? Ne işe yarar? Ne tür sonuçlar doğurur? Ahşap tılsımıma uzandım, fakat yerinde değildi elbette, okul üniformamı giyerken onu takamıyorum. Cebimde bir taş taşıyorum, ona uzandım. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum, ama rahatlatıcı olduğu kesin. Ahşap kütüphane masasına dokundum, zamanın ve yüzlerce elin etkisiyle pürüzsüzleşmişti.

"Bir nevi," dedim usulca. "Beni fotoğraftan yakarak çıkarıyor, ama sanırım iyi olacağım."

"Ama hâlâ fotoğraftasın," diye itiraz etti Lorraine, Bayan Carroll'ın bize bir göz atmasına yetecek kadar yüksek sesle.

Lorraine doğal olarak Mor hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ona bundan söz etmedim; çünkü birincisi bu kişisel, ikincisi başkalarının bana acımasını kaldıramıyorum ve üçüncüsü daha fazla alay konusu olmak istemiyorum. İnsanların benimle Mor hakkında dalga geçmeleri öfkelenmeme neden olabilir.

"Ah, gerçekten mi?" dedim fotoğrafa uzanarak. "Buna henüz bakmamıştım. Genellikle yaktığı kişi ben oluyorum. Ama ben korunuyorum. Arkadaşlarımın peşine düşmeye başlaması çok kötü olurdu."

Korkuyla nefesini tutan Lorraine benden uzaklaştı ve kütüphanenin diğer ucuna oturarak *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi okuma numarası yapmaya başladı. Bugünün geri kalanı bo-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yunca, "Bırakın bana itaat ettikleri sürece benden korksunlar," taktiği her zamankinden daha iyi işledi. Fakat Deirdre ve Sharon da benden uzak duruyor, bu da berbat bir yalnızlık anlamına geliyor.

## 16 Ekim 1979, Salı

Biliyor musunuz, mevki tıpkı büyü gibidir. Parmağınızla gösterebileceğiniz hiçbir şey yoktur, araştırmaya kalkarsanız buharlaşıverir; fakat gerçektir ve insanların davranış biçimlerini etkiler, bazı şeylerin gerçekleşmesini sağlar.

Muhtemelen Sharon'ın sınıfımızdaki diğer kızlardan daha çok parası var. Biz "Aşağı Beşinci" sınıfız, normal şartlar altında bu o kadar anlamsız bir isim ki ne zaman düşünsem öfkelenmeme neden oluyor. Sınıfları numaralandırmaya "Yukarı Üçüncü"den itibaren başlıyorlar. Teoride yedi yaşındaki öğrencilerin gittiği, Birinci Sınıf'tan başlayan farazî bir Aşağı Okul olması gerek. Gerçekteyse böyle bir şey yok ve sadece bu aptal rakamların varlığı sayesinde bu sonuca varabiliyorum. Aşağı ve Yukarı Altıncı sınıfa gelinceye dek dünyanın geri kalanıyla aynı sistemden geçiyorlar, ilkokulda birden dörde, ortaokulda birden altıya kadar.* Fark ettiğiniz üzere tüm sıradan ortaokullar gibi Arlinghurst'te de sınıflar birden altıya kadar gidiyor, sadece aptalca numaralandırılıyorlar.

* İngiltere'deki eğitim sistemi bizimkinden oldukça farklıdır. Çocuklar 2 yıl anaokuluna, 4 yıl da ilkokula gider. Ortaokulda birinci sınıflar "Yukarı Üçüncü," dördüncü sınıflar "Aşağı Dördüncü," beşinci sınıflar "Yukarı Dördüncü," diye anılır ve bu böyle devam eder. 17-18 yaşlarındaysa "Aşağı Altıncı" ve "Yukarı Altıncı" diye anılan iki yıllık üniversiteye hazırlık sınıfı okurlar –*çn*

Biz tam olarak Aşağı 5C'yiz. A ve B de var, fakat yeteneklerimize göre ayrılmıyoruz. Tanrı yardımcımız olsun, bu çok yanlış bir şey olurdu. Aslına bakarsanız ayrılıyoruz, çünkü Gill ve kimya grubunun geri kalanının tamamı A ve onlar kesinlikle daha zeki. Notlarım göz önüne alındığında benim de A sınıfında olmam gerekiyor, fakat yarıyıl sonları haricinde öğrencilerin yerlerini değiştirmiyorlar. Kütüphaneci, yani Bayan Carroll, ders programımı alt üst etmemiş olsaydım yılbaşında beni A sınıfına kaydırabileceklerini konuştuklarından bahsetti. Bu da bir sonraki eylüle kadar olduğum yerde, mankafalarla birlikte kalacağım anlamına geliyor. Bayan Carroll bunun yerimi bilmem adına paha biçilmez bir ders olduğunu söyledi, ama kimya dersi için mücadele ettiğime memnunum. Biyoloji için de ısrar etmeliydim.

Bölüm sistemi sınıf sisteminden ayrı. Sınıflar yatay, bölüm sistemiyse dikey olarak işliyor. Kızlar her yıl dört bölümdeki üç sınıfa ayrılıyor. Evler kupa kazanmak için birbirleriyle rekabet ediyor. Bunlar; büyük salonda muhafaza edilen tamamen gerçek, gümüş kupalar. Bölümlere Viktorya Dönemi şairlerinin isimleri verilmiş. Ben Scott'tayım. Diğerlerinin adı Keats, Tennyson ve Wordsworth. Shelley ve Byron yok, sanırım hafif de olsa kötü bir ünleri olduğu için. Anneannem ironik bir biçimde Scott hariç bu şairlerin hepsini çok severdi. Sınıf sistemi dersleri kontrol ediyor, bölüm sistemi de geriye kalan her şeyi; özellikle de sporları ve davranış nedeniyle kazanılan veya kaybedilen puan sistemini. Bölümlerimiz ve öbür bölümlerle ilişkilerimiz hakkında aşırı derecede dikkatli olmamız, hangi sınıftan olurlarsa olsunlar bölümümüzdeki diğer insanları kollamamız gerekiyor. Tüm bunların umurumda bile olmadığını söylememe gerek yok sanırım. Tam anlamıyla bir Granfalun.*

* *Kedi Beşiği*'nde yer alan, belli bir amaç için bir araya geldiklerini zanneden ama aslında bir işe yaramayan bir grup –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vonnegut'a bana bu kelimeyi öğrettiği için ona sonsuza kadar minnettarım.

Her neyse, mevkiden bahsetmeye çalışıyordum. Aşağı 5C'de, yani yakından tanıdığım tek kızların içinde en çok Sharon'ın ailesinin parası var. Yurtdışı tatillerine çoğu kızdan daha fazla gidiyor. Babası bir cerrah, büyük bir evleri ve büyük bir arabaları var. Ama Yahudi olduğu ve bu onu farklı kıldığı için; ayrıca sosyal statüsüyle alakalı büyüye benzeyen diğer soyut şeyler yüzünden mevkisi oldukça düşük . Kolayca alabilecekleri hâlde bir midillisi yok. Bir yüzme havuzları var, ama midillileri yok; çünkü ailesinin öncelikleri farklı. Noel'de kayak yapmaya gidiyor; ancak Norveç'e. Zira ailesi Almanya'ya ya da İsviçre'ye gitmiyor.

Julie'nin ailesinin çok parası yok. Ablasının üniformasını giyiyor. Eski bir arabaları var. Ama kardeşi okul temsilcisi, annesi de bir sınıf başkanıymış ve kendisinin de gittiği Wordsworth bölümü için bir tenis kupası kazanmış. Annesi, teyzeleri ve kardeşi Wordsworth'e gittiği için onu da oraya yerleştirmişler. Julie'nin annesinin siyah beyaz bir fotoğrafı ve kazandığı kupa spor salonunda duruyor. Fotoğrafın altındaki etikette "Sn. Monica Wentworth," yazıyor, çünkü Julie'nin babası bir vikont.* Julie bir Sn. değil ama annesi öyle olduğu için mevkisi diğer herkesten daha yüksek. Sebebi sadece bu değil; Sayın'ın, kupanın ve okul geleneğinin bir birleşimi. Julie o kadar zeki değil, fakat sporlarda başarılı ve bu çok daha önemli.

Yukarı Dördüncü'de şişman, kıkırdayıp duran Leydi Sarah adında bir kız var. Babası bir kont. Sanırım Julie onun fikirlerine riayet ediyor, ama emin değilim. Mevki saf züppelikten ibaret değil, pek çok başka şey de var. Ancak herkes onu deli gibi önemsiyor. Bana sordukları ilk sorulardan biri babamın nasıl bir arabası olduğuydu. "Siyah bir araba-

* Kontla baron arasında kalan bir soyluluk unvanı –*çn*



sı," cevabı pek iyi karşılanmadı. Bilmediğime inanamadılar. Onu sadece birkaç kez gördüğümü ve arabalardan pek hoşlanmadığımı söylemedim. Arabanın bir Bentley olduğu ortaya çıktı; mektupla sordum,kabul edilebilir türden bir araçtı. Peki neden umursuyorlardı? Herkesin yerini kusursuz bir biçimde belirlemek istiyorlardı. Kısa sürede hiçbir yerden gelmediğimi fark ettiler elbette; midillim yok, unvanım yok ve bir Galliyim. Babamın yaşadığı ev dolayısıyla birkaç puan aldım; asıl ilgilendikleri babalardı. Bazı kızların aileleri boşanmıştı, örneğin zavallı Deirdre'nin ailesi, fakat anneleriyle yaşıyor olsalar bile önemli olan babaydı.

Mevki tamamen soyuttur, diğer şeylere etki etme şekli bilimsel araştırmaların konusu değildir, gerçek olmaması gerekir fakat her yana nüfuz etmiştir ve güçlüdür. Gördünüz mü? Tıpkı büyü gibi.

## 17 Ekim 1979, Çarşamba

Büyüyüp ünlü biri olduğum zaman Arlinghurst'e gittiğimi asla itiraf etmeyeceğim. Burayı hiç duymamış gibi yapacağım. İnsanlar nerede okuduğumu sorduklarında onları yanıtsız bırakacağım.

Dışarıda bir yerlerde benim gibi insanlar var. Bir karass* var. Olduğunu, olabileceğini biliyorum.

* *Kedi Beşiği*'nde kozmik bir şekilde birbirine bağlanan, Tanrının isteklerini farkında olmadan birlikte yerine getiren insanlar topluluğu. Yani "granfalun"un tersi –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

## 18 Ekim 1979, Perşembe

Bu okul insanı komünist eder.

Bugün *Komünist Manifesto*'yu okudum; oldukça kısa. Anarres'te* yaşamak gibi. Orayı her zaman bu okula tercih ederim.

## 19 Ekim 1979, Cuma

Mor'u severdim, ama değerini hiçbir zaman yeterince bilememişim. Neden bahsettiğimi her zaman anlayan ve ne tür oyunlar oynamak istediğimi bilen birine sahip olmanın ne kadar harika olduğunu asla anlayamamışım.

Sadece bir hafta daha okula gideceğim, sonra yarıyıl tatili.

## 20 Ekim 1979, Cumartesi

Tanrı kütüphanelerarası ödünç verme hizmetini kutsasın. Benim için *Aşkın Gayesi* ile *Şarabın Sonu*'nu bulmuşlar!** Geçen hafta aldığım sekiz kitabı iade ettim. Bir de tanıdığım beş yazarın birer kitabıyla *Büyücü* adlı bir roman aldım.

* *Mülksüzler* (Le Guin) adlı romanda yer alan ikiz gezegenlerden anarşist bir nüfusa sahip olanın adı –*çn*

** Mary Renault'nun iki kitabı –*çn*



Yazarın adını daha önce hiç duymamıştım (John Fowles), ama hey! Bir büyücü hakkında bir kitap! Eser başlıklarının yazılı olduğu listeden yirmi sekiz kitap siparişi verdim. Kütüphaneci, erkek olan, birazcık şaşırmış gibi göründü, fakat sorun çıkarmadı.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve ağaçlardaki yaprakların neredeyse tamamı dökülmüştü. Yine fırına gittim çünkü öbür kızlar oraya uğramıyor ve kasabadaki tüm diğer düzgün mekânlar onlarla dolu. Daha sonra gölete bakmaya gittim ve kuğular bana tıslադı. Ayakkabılarımın kıyının çamuruna gömülmesine rağmen perileri aramak için ağaçların dibine yürüdüm. Bir iki tane vardı ama görmek zordu ve sohbet etmeye yatkın değillerdi. Yazık, çünkü babamın mektubu haricinde bir haftadır hiç kimseyle konuşmamıştım.

## 21 Ekim 1979, Pazar

James Tiptree Jr. bir kadınmış! Aman Tanrım!

Gerçi bunu asla tahmin edemezdim. Tanrım, Robert Silverberg utancından yerin dibine geçmiş olmalı.* Ama bahse girerim bunu umursamamıştır (Eğer *İçeriden Ölmek*'i ben yazsaydım daha sonra yaptığım şeylerin ne kadar aptalca

* Tiptree, yazarlığının ilk on yılı boyunca halkın içine hiç çıkmamış ve kim olduğu hep bir merak konusu olmuştur. Bu esnada Silverberg, Ellison ve Le Guin gibi pek çok ustayla sadece mektuplaşarak dost olmuştur. Silverberg, "*Sıcak Dünyalar ve Diğerleri*" adlı derlemeye yazdığı önsözde, "Tiptree'nin kadın olduğunu iddia ettiklerini duyuyorum. Bu çok absürd bulduğum bir teori," demiş ve onun erkek olduğunu savunmuştur. Bir yıl sonra, yazarın annesinin ölümü üzerine, gerçek adının Alice Sheldon olduğu ortaya çıkmıştır –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğuna aldırış dahi etmezdim. Dünyanın en iç karartıcı kitabı olabilir. Demek istediğim Hardy ve Eshilos'un eserleriyle aynı ayarda, fakat aynı zamanda da çok görkemli bir kitap). Hem hiçbiri "Prize Takılan Kız"ın seviyesine ulaşamasa da Tiptree'nin öyküleri de güzel. Sanırım bunu saygı görmek için yaptı; fakat Le Guin yapmadı ve o saygıyı gördü. Hugo Ödülü'nü kazandı. Sanırım Tiptree bir bakıma kolay yolu seçmişti. Ancak karakterlerinin insanları yanlış yönlendirmeyi ve kılık değiştirmeyi ne kadar çok sevdiğini bir düşünün, belki o da öyleydi? Bütün yazarların karakterlerini bir maske gibi kullandığını düşünürüm, o da erkek ismini bir başka katman olarak kullanıyordu. Dahası "*Aşk Plandır, Plan ise Ölüm*"ü yazan ben olsaydım insanların nerede yaşadığımı bilmelerini ben de istemezdim.

Bugün çörek almayan tek kişi bendim, umursadığımdan değil ya. Deirdre bile Karen'dan bir çörek aldı. Deirdre bana tuhaf, şaşkın bir bakış attı, bu da her şeyden daha kötüydü. Artık Tiberius'un Sejanus'a* duyduğu güveni daha iyi anlayabiliyorum. Ayrıca onun ne kadar tuhaf biri olduğunu da anlıyorum. Yalnız bırakılmayı, ki ben yalnız bırakıldım, sandığım kadar çok istemiyormuşum. İnsanlar kötü birine böyle mi dönüşüyor? Ben öyle olmak istemiyorum.

Teg Teyze'ye bir mektup yazdım, neşeli görünmeye çalıştım. Beni teyzemi görmeye götürmesi için ikna edebilmeyi umarak babama da yazdım. Belki hastanedeki dedemi de ziyaret ederdik. Artık sahip olduğum tek ailem onlar. O onları görmek istemeyebilirdi, fakat ben istiyordum, arabada bekleyebilirdi. Beni seven birilerini görmek gerçekten de güzel olurdu. Yarıyıl tatiline ve bu yerden bir haftalığına uzaklaşmama beş gün daha var.

* Roma'nın ikinci imparatoru Tiberius'un sağ kolu, sırdaşı ve en iyi dostu –*çn*





Bugünkü kimya dersinde Gill gelip yanıma oturdu. Herkesin nasıl davrandığı göz önüne alınırsa aslında çok cesurca bir hareketti bu. "Benim bir voodoo cüzzamlısı olduğumu düşünmüyor musun yani?" diye sordum dersin sonunda, direkt olarak.

"Ben bir bilim insanıyım," dedi. "Böyle şeylere inanmam. Ayrıca bana çörek yolladığın için başının belaya girdiğini de biliyorum."

Öğle yemeği zamanıydı, biz de yemekhaneye birlikte gittik. İnsanların ne dediği umurumda değil. Çok fazla kurgu roman okumadığını söyledi, ama bana Asimov'un bilimsel bir makalesi olan *Elektron'un Sol Eli*'ni ödünç verdi. Hepsi de kendisinden büyük üç erkek kardeşi var. En büyüğü Oxford'ta. Onlar da bilim insanı. Onu seviyorum. İnsana huzur veriyor.

*Büyücü* çok garip bir kitap. Beğenip beğenmediğimden emin değilim fakat ikinci bir kez okumak için sabırsızlanıyorum ve sürekli onu düşünüyorum. Tam olarak büyü hakkında değil, ama atmosferi aynen öyle. Garip bir kitap çünkü adam kekik kokulu bir adada durmadan, kilometrelerce yürüyor, tıpkı bizim gibi. Matemyollarında, Llwydcoed'a ya da Cwmdare'e* doğru kilometrelerce yürümeye hiç aldırmazdık. Penderyn'e giderken genellikle otobüse binerdik, ama oraya vardığımızda tepelerin üzerinde saatlerce dolaşırdık. Yukarının manzarasını severdim. Çimlerin üzerine uzanır, tarlakuşlarını görmek için yukarıya bakar, koyunlardan dökülen yün parçalarını toplayıp tarar ve onları perilere verirdik.

* Aberdare civarlarındaki küçük köyler –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

## 23 Ekim 1979, Salı

Bacağım bugün çok kötü. Neredeyse yürüyebildiğim günler oluyor ve bir de öbür günler. Sanırım merdivenlerin rahatsızlık verici olduğu günler ile merdivenlerin bir işkence hâline geldiği günler de diyebilirim. Bugün kesinlikle ikinci türden bir gün. Başka bir mektup daha aldım, lanet olsun. Onları yakmam ya da ona benzer bir şeyler yapmam gerekiyor. O kadar kötülük yüklüler ki neredeyse parlıyorlar. Parladıklarını gözümün ucuyla görebiliyorum, ya da bu sadece acının bana oynadığı tuhaf bir oyun. Yarıyıl tatili bu cuma başlıyor. Babam saat altıda beni alacak. Nereye gideceğimizi söylemedi, ama buradan uzakta bir yer olacak. Mektupları alamam, fakat onları burada da bırakamam elbette.

*Büyücü*'nün sonunu tam olarak anlayamadım. *Triton*'dan bile daha muğlak. Neredeyse hiç kimsenin okuyamayacağını bildiği hâlde kim son iki satırı Latince yazar ki? Kütüphanenin kitabı olmasına rağmen metnin çevirisini sayfanın üzerine silikçe yazdım:

*Asla sevmeyen yarın sevecek, seven de yarın sevecek.**

O hâlde sanırım Allison adamı sevmişti, ama bunun bir önemi var mı bilmiyorum. Daha önce bu yeterli değildi. Adam sadece öldüğünü düşündüğünde kadını gerçekten istemişti.

Kitabın son kısmında, Londra'ya döndüğümüzde, Nicholas'ın yeniden gizeme, artık o şey her neyse ona dönmeyi istediği bölüm tıpkı benim geri dönmeyi istememe benziyor. Kesinlikle o periyle konuşmaya kalkışmamalıydım. Karaağaç ölümü hastalığıyla uğraşmayı başkalarına bırakmalıydım. Bu benim sorunum değil. Dünyayı kurtarma işine bir son verdim ve hiçbir zaman azıcık da olsa minnettar olmasını beklemedim. Sürekli mızmızlanan, sıkıcı, aptal, monoton bir ağrıya sahip oldum. Nicholas'ı çok iyi anlıyorum, bunu kim istemez ki? Fakat aynı zamanda onun kadar zavallı olmak da istemiyorum.

* Meram Arvas çevirisi –*çn*



## 25 Ekim 1979, Perşembe

Uzun zamandan beri ilk kez yağmur yağmadı ve bacağımı birazcık daha iyi hissediyorum. Ödev zamanından sonraki yarım saatlik izinde dışarı çıktım. Hendeğin yanındaki oyun sahasının kenarına, periyi gördüğüm yere gittim ve mektuplarla küçük bir şenlik ateşi yaktım. Karanlık neredeyse çökmüştü; tek bir kibritle, çok parlak bir biçimde çabucak yandılar. Sanırım fotoğraf kâğıtları yüzünden, çünkü annem onları kısmen yakmıştı ve ateşe özlem duyuyor olmalıydılar. Gandalf'ın da dediği gibi, "Genellikle kötü niyet kötü şeyleri bozar." Genellikle, her zaman değil. Buna güvenemezsiniz, fakat oldukça sık gerçekleşiyormuş gibi görünüyor.

Mektuplar yanmaya başladığında kendimi çok daha iyi hissettim. Birkaç peri ortaya çıkıp her zaman yaptıkları gibi alevlerin etrafında dans etti. Onlara semenderler ve igneidler derdik. Maviden turuncuya dönüşen harika renkleri vardı. Çoğu sanki beni göremiyormuş ya da ben onları göremiyormuşum gibi davranıyordu, ancak bir tanesi yan yan denebilecek bakışlarla bana bakıyordu. Dişi peri ona baktığımı görünce karaağacın kabuğunun üzerindeki beneklerin sarısına döndü, böylece daha önce sorduğum şeyi bildiğini anladım. "Ne yapabilirim?" diye sordum zavallı bir biçim-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de, dün Nicholas hakkında söylediğim şeye karşın.

Konuştuğumda hepsi birden ortadan kayboldu, ama bir müddet sonra geri döndüler. Tam olarak evimizdeki periler gibi değiller. Belki de yaşayabilecekleri harabeleri olmadığı içindir. Periler her zaman doğanın yavaşça geri aldığı yerleri tercih ediyor gibi görünüyorlar. Tarih dersinde Çevirme Dönemi'ni işlemiştik. Bir zamanlar tüm ülke doğal alanları ortaklaşa paylaşıyormuş; sanırım köylülerin hayvanlarını otlatabildiği, odun ve böğürtlen toplayabildiği Ake Meydanı gibi. Belirli bir kişiye ait değillermiş, herkese aitmişler. Perilerle dolu olduklarına eminim. Derken arazi sahipleri topraklarının etrafını çitlerle çevirmeleri ve onları düzgün, küçük çiftliklere dönüştürmeleri için insanları ikna etmiş. Ortaklaşa araziler yok oluncaya dek onlar olmadan ne kadar sıkışık yaşayacaklarını fark edememişler. Vahşi doğanın damarları kırsal kesimin içinden geçmelidir, onlar olmadan acı çeker. Bu kırlar bir bakıma şehirlerden daha ölü. Hendek ve ağaçlar sadece burası bir okul olduğu için, kitap dükkânının yanındaki ağaçlarsa özel arazinin sınırını oluşturdukları için buradalar.

Periler benimle konuşmadı, ağacın üzerinde gördüğüm peri gibi birkaç kelime bile etmediler. Ama sarı olan bana dikkatlice bakmayı sürdürdü, beni anladığını biliyordum. Daha doğrusu, *bir şeyler* anladığını biliyordum. Ne olduğundan emin olamıyorum. Periler böyledir. Yakından tanıdıklarımız, isim taktıklarımız, bizimle her zaman konuşanlar bile bazen böyle garip oluyordu.

Derken bir kez daha hep beraber ortadan kayboldular ve kâğıtlar küle dönüştü; kâğıt oldukları için çabuk yanmışlardı, sonra Ruth Campbell beni yakaladı ve yangın çıkardığım için bana on ceza puanı verdi. On! Üç bölüm puanı bir ceza puanını götürüyor ki bence bu hiç adil değil. Lakin bütün yarıyıl boyunca sınıf birincisi olduğum veya başarılı notlarım sayesinde kırk bölüm puanı kazanmıştım ve on bir ceza puanım vardı. Yani otuz üç bölüm puanını iptal etmeye bedeldi. Bu aptalca bir sistem, umurumda da değil ama hangi açıdan bakılırsa bakılsın hiç adil görünüyor mu Tanrı aşkına?

En garibiyse Ruth'un benden daha üzgün olmasıydı. O bir sınıf başkanıydı ve Scott bölümündeydi, yani bana on ceza puanı vererek kendi bölümüne de zarar veriyordu ve buna benden daha fazla önem veriyordu. On ceza puanı almak, bir sonraki cumartesi çarşı cezalısı olmanız ve kasabaya inemeyeceğiniz anlamına geliyordu; ama bu hafta yarıyıl tatiline girdiğimiz için bunun bir önemi yoktu. Gerçi cezayı iptal edecek kadar bölüm puanım olduğundan benim için fark etmezdi, yine de bir kez daha bu şekilde yakalanmamak için dikkat etsem iyi olur.

Ayrıca okulu yakıp kül etmezdim. Çok küçük bir ateşti ve kontrol altındaydı, yıllardır küçük ateşler yakarım. Ne yaptığımı biliyordum. Bilmiyor olsam bile binalardan çok uzaktaydım, arazi yağmur yüzünden sırılsıklamdı ve hendek ağzına kadar suyla doluydu. Ayrıca en ufak bir tehlike bile olsa, ki yoktu, etrafta üzerine örtebileceğim bir sürü ıslak yaprak vardı. Konunun öğretmenlerden birine taşınmaması için ceza puanını kabul ettim. Onları bunun dışında tutmak daha iyiydi. Ruth kibritlerime de el koydu.

Mektupların yok olması çok rahatlatıcı. Burada olmamaları bile kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyor.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

## 26 Ekim 1979, Cuma

Bütün gün boyunca okulda neredeyse elle tutulabilen, bastırılmış bir heyecan hissi vardı. Herkes buradan uzaklaşmak istiyordu. Hepsi bu hafta için yaptıkları planlardan bahsedip caka satıyordu. Sharon bu sabah ayrılmak zorunda kaldı, şanslı köpek, çünkü Yahudilerin yapamadığı bir diğer şey de cuma geceleri ve cumartesi günleri seyahat etmek. Yaparlarsa ne oluyor? Bir yığın geasa* sahibi olmak gibi.

Birkaç kız öğleden sonraki dersler biter bitmez aileleri tarafından alındı. Diğer kızlar kütüphanenin pencerelerinden arabalarının türlerine ve annelerinin; çoğunlukla annelerinin, ne giydiğine bakıyordu. Deirdre'yi beyaz bir mini etek giyen ablası aldı. Bu utançla yaşayabileceğini sanmıyorum. Görünüşe göre annelerin bir Burberry giymesi ve ipek bir eşarp takması gerekiyor. Burberry, Mackintosh'un üst sınıf müşterilere hitap eden çeşidi.**

Hiç kimse bana annemin ne giydiğini sormadı, çünkü hiçbiri benimle konuşmuyor. Ama böylesi daha iyi. Annem gardırobundaki hemen hemen her şeyi giyer ve kıyafetlerini sadece kendisinin anladığı garip bir düzenle değiştirir. Bunu büyülü bir şey olduğu için mi yoksa delinin teki olduğu için mi yaptığını bilmiyorum. Farkı anlamak çok zor. Bazen kesinlikle çok acayip kılıklı, bazen de kusursuz bir biçimde normal görünür. Normal hâlleri genellikle tam da öyle görünmesinin işine yarayacağı zamanlarla aynı ana denk gelir; mesela onu en son gördüğümde, yani mahkemede, vakur ve saygıdeğer biri gibi görünüyordu. Uzun zaman önce, hemşire okuluna devam ederken de hep makul bir öğretmen gibi görünürdü, ama anneannem o zamanlar hayattaydı ve onu kontrol altında tutabiliyordu. Ancak alış veriş yaparken gelinliğini giydiğini, temmuzda kışlık bir paltoya sarındığını ve ocak ayında da neredeyse çıplak dolaştığını görmüştüm. Saçları uzun ve siyahtır; taranıp düzleştirildiklerinde bile bir yılan yuvası gibi görünürler. Eğer bir burberry giyip ipek bir eşarp takarsa bu kılık değiştirmeye benzer, tıpkı üzerinde kurban verilen bir sunağın üstüne bir örtü örtülmesi gibi.

Babam, ebeveynlere özgü bir telaşla geldi ve hiç kimse onun hakkındaki görüşünü bana bildirmedi. Kendisi gibi görünüyordu. Korkarım ona kaçamak bakışlar atmaya geri döndüm. Nedenini bilmiyorum, bunca zamandır normal insanlar gibi mektuplaşmamıza rağmen böyle davranmam gerçekten de çok gülünç. Arabayla Eski Konak'a geri döndük.

"Bu gece orada kalacağız, yarın da seni babamla tanıştırmaya götüreceğim," dedi. Arabanın farları önümüzde uzanan yolu aydınlatıyordu. Sıçrayarak yoldan çekilen tavşanları ve sadece bir anlığına aydınlanıp tekrar karanlığa gömülen dalların oluşturduğu iskeletimsi örgüleri görebiliyordum. "Bir otelde kalacağız. Bunu daha önce hiç yapmış mıydın?"

"Her yaz," dedim. "Pembrokeshire'a gider ve iki hafta boyunca bir otelde kalırdık. Her yıl aynı oteli tercih ederdik." Bunu düşündüğümde boğazımın arkasında kalan bir hıçkırık yüzünden sesimin kalınlaştığını hissettim. Çok eğlenceli olurdu. Dedem arabasıyla bizi farklı plajlara, kalelere ve dikili taşlara götürürdü. Anneannem bize tarih anlatırdı. Tıpkı bütün ailem gibi o da bir öğretmendi, ama ben öyle olmamaya kararlıydım. Yemek pişirmek zorunda olmadığı, Teg Teyze ile birlikte rahatlayıp gülebildiği zamanlarda ta-

---

* Geis (çoğ. geasa): İrlanda ve Galler mitolojisinde bozulması ölümle sonuçlanan yemin ya da tabu –*çn*

** Mackintosh, 1824'ten beri satılan su geçirmez bir yağmurluk markasıdır. Burberry ise 1856'dan beri faaliyet gösteren, genellikle zenginlere hitap eden, gabardinden yapılma bir pardösü markasıdır –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tilleri severdi. Bazen annem de gelir, kafelerde oturup sigara içer ve oralara özgü şeyler yerdi. Onun gelmediği yıllar daha güzeldi açıkçası. Fakat Pembrokeshire'da kolayca kaçınılabilir ve her nasılsa daha küçük biri olurdu. Mor ile beraber oynadığımız özel oyunlarımız vardı. Her zaman otelde kalan başka çocuklar da olurdu, onları oyunlarımız veya ailelerimize sunduğumuz gösteriler için organize ederdik.

"Yemekleri nasıldı?" diye sordu.

"Harika," dedim. "Kavun ve uskumru gibi özel şeyler olurdu." Evde asla yiyemediğimiz lezzetli şeyler.

"Eh, gittiğimiz yerde de yemekler harika olacak," dedi. "Okulun yemekleri nasıl?"

"Ürkütücü," dedim ve ifade ediş şeklim onu güldürdü. "Güney Galler'e gitme şansım var mı?"

"Seni önerdiğin şekilde oraya götüremem. Ama trenle gidip birkaç gün orada kalmak istersen sorun olmaz."

Emin değildim, çünkü trenle gidersem orada kapana kısılırdım. Her şeyden önce o hâlâ oradaydı ve beni fiziksel olarak ele geçirdiği takdirde ne yapacağımı bilmiyordum. Fakat büyük ihtimalle yakınıma gelmezdi. Haberi olmayacaktı. Büyülü hiçbir şey yapmayacaktım.

Eski Konak'a vardığımızda halalarım oturma odasında oturuyordu. Aslında daha çok insanların sohbet etmek için toplandıkları bir misafir odasını andırıyordu. Ama çok fazla konuşmuyorlardı. Ben de onları öptüm, Daniel'ın kitap raflarına uğradım ve *Sonsuzluğun Sonu*'nu* alarak yatmaya gittim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

* Isaac Asimov'un kaleme aldığı bir polisiye bilimkurgu. –*çn*





Londra'nın bu kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Sonsuza* dek uzanıyor. Sanki fark ettirmeden üzerinize yaklaşıyor ve siz daha ne olduğunu bile anlamadan her tarafı kaplıyor. Merkezin dışında kalan, aralarında boşluklar bulunan yerler var, ondan sonra giderek daha da büyük hâle geliyor.

Babamın babasının adı Sam. Komik bir aksanı var. Acaba ona da Kızıl diye sesleniyorlar mıdır? Londra'nın biraz dışında, Mile End diye bir yerde yaşıyor ve bir takke takıyor, ama onun dışında Yahudi olduğunu gösteren en ufak bir şey bile yok. Saçları; yaşlı biri olmasına rağmen bir sürü saçı var, bembeyaz. Nakışlı bir yelek giyiyor, çok güzel ama biraz yıpranmış. Son derece yaşlı biri.

Arabadayken bütün yol boyunca babamla kitaplar hakkında konuşmuştuk. Nereye gittiğimizin haricinde Sam'den hiç söz etmemişti. Ben de daha çok oteli ve Londra'yı düşünüyordum, bu yüzden onu görmek neredeyse bir sürprizdi. Babam kornayı belli bir melodiyle çaldı ve Sam dışarıya çıktı. Babam kaldırımın üzerinde bizi tanıştırdı; Sam önce bana, sonra da ona sarıldı. İlk başta biraz panikledim, çünkü tanıdığım kimseye benzemiyordu, dedeme ise hiç. Babam ve ablalarıyla arama mesafe koymak oldukça kolaydı, hatta her nasılsa onları düşünürken bile mesafeliydim, sanırım İngiliz oldukları için. Ancak Sam kesinlikle bir İngiliz değildi ve görünüşe göre; onların yanında kendimi sürekli göz hapsindeymiş gibi hissetmeme rağmen, beni anında kabullendi.

Sam bizi içeri aldı ve beni ev sahibesine torunu olarak tanıttı, kadın da birbirimize ne kadar benzediğimizi söyledi. "Morwenna benim aileme benzer," dedi Sam, sanki beni



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yıllardır tanıyormuşçasına. "Yüzünün rengine bir baksana. Tıpkı kız kardeşim Rivka'ya benziyor, *zichrona livracha*."

Ona boş boş bakınca tercüme etti, "Hatırası bir kutsama olsun." Bunu sevdim. Sohbeti bölmeden birinin öldüğünü söylemenin güzel bir yolu. Ona bunun nasıl hecelendiğini ve hangi dilde olduğunu sordum. İbranice'ydi. Yahudiler daima İbranice ibadet eder, dedi Sam. Belki ben de günün birinde normal bir biçimde "Kız kardeşim Mor, *zichrona livracha*," diyebilirim.

Sonra bizi yukarıdaki küçük odasına çıkardı. Başka birinin evinin üst katında yaşamak garip olsa gerek. Hiç parası olmadığını söyleyebilirim. Bilmeseydim bile anlardım. Odada bir yatak, bir lavabo ve bir sandalye var, her tarafta üst üste dizilmiş kitap yığınları duruyor. Kitaplarla, elektrikli bir semaverle ve bardaklarla dolu bir dolap var. Bir de büyük, şişman ve turuncu beyaz bir dişi kedi. Adı Başkan Mao veya belki de Başkan Miyav.* Yatağın yarısını kaplıyordu, ama yatağın köşesine tünediğimde yanıma gelip kucağıma oturdu. Sam. ona Sam diye hitap etmem gerektiğini söyledi, bunun benden hoşlandığı anlamına geldiğini ve çoğu kişiyi sevmediğini belirtti. Onu dikkatlice okşadım, Teg Teyze'nin kedisi Persimmon'ın her zaman yaptığı gibi bir süre sonra beni tırmalamadı. Kıvrılıp uyumaya başladı.

Sam bana ve kendisine çay yaptı. Babam viski içti (Çok içki içiyor. Şu anda da aşağıda, otelin barında içiyor. Sigarayı da çok içiyor. Kaçmama yardım ettiği ve okula gitmem için para ödediği göz önüne alındığında bütün kötü alışkanlıklara sahip olduğunu söylemek pek yakışık almaz. Tabii bunları yapması, beni istediğinden değil). Çay, metal tu-

* Başkan Mao Zedong (1893-1976): Çin Komünist Partisi'nin ve Çin Halk Cumhuriyetinin kurucusu. Batılı ülkeler sıklıkla Başkan Miyav adıyla kendisiyle dalga geçmektedir. Mao'nun sözlerini tekrar eden üniformalı kedi karikatürleri çok yaygındır. Ayrıca turuncu-beyaz kedilere sıklıkla verilen bir isimdir. –*çn*



tacakları olan bardaklarla geldi, içinde süt ya da şeker yoktu ve bu onu çok daha güzel yapmıştı. Hoş bir tadı vardı. Şaşırdım çünkü genellikle çayı hiç sevmem ve sadece kibar olmak için içerim. Suyu, onu doğru sıcaklıkta tuttuğunu söylediği elektrikli semaverden aldı.

Kısa bir süre sonra kitaplara bakmaya başladım ve yığınlardan birinin üzerinde *Komünist Manifesto*'yu gördüm. Hafif bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü ikisi de bana baktı. "Az önce *Komünist Manifesto*'ya sahip olduğunuzu fark ettim," dedim.

Sam güldü. "Onu bana sevgili dostum Dr. Schechter ödünç verdi."

"Kısa bir süre önce ben de onu okuyordum," dedim.

Tekrar güldü. "Güzel bir hayal, ama asla işlemez. Bak şimdi Rusya'da neler oluyor, veya Polonya'da. Marx, Platon gibidir; insanlar insan olduğu müddetçe gerçekleşemeyecek hayalleri var. Dr. Schechter'in anlayamadığı şey bu."

"Platon hakkında da bir şeyler okudum," dedim çünkü *Şarabın Sonu*'nda o da vardı elbette, Sokrates de öyle.

"Platon hakkında okumak mı?" dedi Sam. "Platon'u okudun mu peki?"

Başımı iki yana salladım.

"Okumalısın, ama daima onunla tartışmalısın da," dedi. "Şimdi, buralarda bir yerlerde birkaç tane İngilizce Platon olması lazım." Sonra da kitap yığınlarını karıştırmaya başladı, babam da ona yardım etti. Ben de yardım etmeliydim fakat Başkan Miyav kucağımda uyuduğu için hareket edemiyordum. Platon'un Yunanca, Lehçe ve Almanca kitaplarına sahipti; yığınları karıştırırken çıkardığı mırıldanmalara bakarak İbranice de dâhil olmak üzere bu dillerin hepsini okuyabildiğini fark ettim. İngilizcesi komikti, oldukça yoğun bir aksanı vardı ve küçücük bir kiralık odada yaşıyordu ama eğitimli biriydi. Babam yığınların arasında ona yardım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ederken ikisinin de birbirine düşkün olduğunu gördüm, yine de bunu göstermek için pek bir şey yapmıyorlardı.

"Ah, işte burada," dedi. "*Şölen*, İngilizce ve başlamak için güzel bir yer."

İnce ve siyah bir Penguin Klasikleri cildiydi. "Eğer hoşuma giderse kütüphaneden daha fazlasını sipariş edebilirim," dedim.

"Öyle yap. Daniel gibi olma, o her zaman hikâye okur ve gerçeklere hiç vakti yoktur. Ben onun tam zıttıyım. Hikâyelere ayıracak zamanım yok."

"Okulda sizin gibi bir arkadaşım var," dedim. "Eğlenmek için bilimsel makaleler okuyor."

Anlaşılan Asimov'un bazı bilimsel makalelerini Sam de okumuştu. Aynı zamanda İncil hakkında yazdığı bir kitaba da sahipti! "Bu İncil hakkında yazılmış bir Yahudi Ateist kitabı, tabii ki ona sahibim," dedi.

Karanlık çöktüğünde babam koşuşturmaya ve bizi yemeğe çıkartmak için ısrar etmeye başladı. Çok yakın bir yere gidip adına "bilini" denilen, tütsülenmiş somonlu ve krem peynirli krep yedik. Kesinlikle çok lezzetliydi, belki de yediğim en leziz şeydi. Sonra da peynirli ve patatesli hamur köftesi aldık, eğer o güzelim tuzlu somonlardan sonra gelmeselerdi aylardır yediğim en güzel şey olabilirlerdi. Ardından içinde reçel olan bir tür krep daha yedik. Oradaki herkes Sam'i tanıyor ve selam verip tanışmak için yanımıza gelip duruyorlardı. İlk başta biraz utanç vericiydi, fakat Sam bu gayet normal bir şeymiş gibi davrandığı için çok geçmeden alıştım. Onun uzun süredir bu insanlarla birlikte bir aile, bir topluluk gibi yaşadığını anladım.

Sam'i sevdim. Vedalaşırken üzgündüm. Adresini not ettim ve ona okul adresimi verdim. Onunla Yahudilik, Sharon'ın söylediği şeyler ve pirinç Yahudi olmakla ilgili düşüncelerim hakkında konuşmak istiyordum, ama bunu



babamın önünde yapmaktan kaçındım. O bunu garip kılıyordu. Sam'le konuşmak daha kolaydı. Öncelikle ona minnet duymak zorunda değildim. İkincisi, benim için kendisini suçlu hissetmesine gerek yoktu.

Arabayla bu otele geldik. Pembrokeshire'da kaldığımız otelin tırnağı bile olamaz. Adı sanı bilinmeyen bir yer. Aynı odayı paylaşıyoruz, bunu beklemiyordum; fakat neredeyse anında bara inince bütün oda bana kaldı. Saatler bu gece geri alınıyor, yani bir saat fazla uyuyacağız!

*Şölen* harika. Tıpkı *Şarabın Sonu* gibi, ama daha öncesi elbette, Alkibiades henüz gençken. Yaşamak için harika bir zaman olsa gerek.

## 28 Ekim 1979, Pazar

Trendeyim. Londra'dan Cardiff'e giden büyük, şehirlerarası bir trende. Kaçınılmaz raylarının üzerinde, kırsal kesimin ve kasabaların içinden ayrım gözetmeksizin geçiyor. Yolcu vagonun köşesinde oturdum ve hiç kimse beni dikkate almadı. Berbat sandviçler ve korkunç gazozlar veya kahve satın alabileceğiniz bir yiyecek arabası var. Bir Kit Kat aldım, yavaş yavaş yiyorum. Yağmur yağıyor ve bu da kırları daha temiz, kasabalarıysa daha kirli gösteriyor.

Kendi elbiselerimi giyebilmek harika. Dün de giyiyordum fakat bu kadar farkında değildim. Ama burada tek başıma oturup pencereden dışarı bakarken o berbat okul forması yerine kot pantolonumu ve Tolkien tişörtümü giyebiliyor olmak gerçekten çok güzel.

Komik. Tüm bunları sağdan sola doğru yazdım, böy-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lece kimse okuyamayacak, fakat bir dahaki sefere iki kere tersten yazmak ya da ona benzer bir şey yapmak istiyorum. Mesela hem baş aşağı hem de sağdan sola. Defter şifreleri. Sadece sol elimi kullanarak sağdan sola yazabildiğim için şanslıyım. Yaptığım alıştırmalar sayesinde sağ elimle yazdığım kadar hızlı yazabiliyorum.

Her neyse.

Dün gece buraya yazmayı bitirdikten sonra biraz kitap okudum (*Ptaavların Dünyası*, Niven),* sonra da ışıkları söndürdüm. Uyumuşum, fakat sonra *o*, babam; ona Daniel demem gerekiyor, bu onun adı, Sam de ona öyle sesleniyor, Daniel geldi, ışıkları yaktı ve beni uyandırdı. Sarhoştu. Ağlıyordu. Yatağıma girmeye ve beni öpmeye çalıştı, onu itmek zorunda kaldım.

Seks yanlısı olacağımı söylediğimi biliyorum, ama...

Bir bakıma birilerinin beni arzuladığını düşünmek güzel. Dokunulmak da öyle. Seks, şey, okulda mahremiyet yok, yani, ama bir önceki gece bir şansım oldu (Ne kadar sürer? Mastürbasyon beş, en fazla on dakika sürüyor. Kitaplarda ne kadar sürdüğü hiç yazmıyor. Bron ve Spike saatlerce devam ediyor, fakat o gösteri seksi). Ayrıca ensest ilişkinin doğası gereği yanlış olmadığını biliyorum, *Aşk İçin Zaman Var*'da** bu çok net bir biçimde anlatılır, onu gerçekten de ailemden biri gibi hissetmiyorum. Dedemle yapmak istediğimi hayal bile edemiyorum, öğk! Öğk!!!

Ama onunla, Daniel'la, bu sahiden de sadece bir kan bağı meselesi, çünkü aslında birer yabancıyız. Bu da yalnızca doğum kontrolü anlamına geliyor ki bunu her hâlükârda isterim. Sadece on beş yaşındayım! Bu yasadışı, sanırım, ve hapishaneye gitmeye değecek bir şey değil. Ama beni arzuluyormuş gibi görünüyordu, benim gibi sakat birini başka kim ister ki? Ahlaksız biri olmak istemem, ama sanırım öy-

* Larry Niven'ın ilk romanı (1966) –*çn*

** Heinlein'ın "Lazarus Long"u konu alan bir kitabı –*çn*



leyim. Her neyse, düşünmeden hayır dedim çünkü sarhoş ve acınasıydı. Onu ittim, o da uyumak için öbür yatağa gitti ve gürültülü bir şekilde horladı. Orada yatarken Heinlein'ı ve Theodore Sturgeon'ın *Tehlikeli Hayaller*'de* yer alan hikâyesini düşündüm: "Eğer Bütün Erkekler Kardeş Olsaydı İçlerinden Birinin Kız Kardeşinizle Evlenmesine İzin Verir Miydiniz?" Muhteşem bir başlık.

Bu sabah sanki öyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davrandı. Otelin kahvaltı büfesinde yumuşak pastırma ve soğuk sahanda yumurta yerken birbirimize bakmamaya geri döndük. Bana tren ücretiyle birlikte kitap alabilmem için bir başka on sterlin verdi. Biraz yiyecek satın alıp otobüse binsem bile en az on kitap satın alabilirim. Para konusunda çok tuhaf, bazen hiç yokmuş gibi davranıyor sonra da öylece çıkarıp uzatıveriyor. Önümüzdeki cumartesi Shrewsbury'ye geri dönmem gerek, çünkü pazar gecesi okulda olmalıyım. Ama daha buna bir hafta, koskocaman bir hafta var. Daniel benimle Shrewsbury istasyonunda buluşacak. Teg Teyze de bugün Cardiff istasyonunda olacak. Paddington'dan ona telefon ettim. Bu süre içinde aradayım; her şeyin arasında, dünyaların arasında ve Kit Kat yiyip yazı yazıyorum. Trenleri seviyorum.

## 29 Ekim 1979, Pazartesi

Burada yarıyıl tatilinin zamanı Arlinghurst'tekinden farklı, buradaki herkesin tatili geçen haftaydı. Tipik. Yani Teg

* Harlan Ellison'ın editörlüğünü yaptığı, özellikle seks tasvirleriyle "Yeni Dalga" bilimkurgusunun manifestosunu oluşturan bir kısa hikâye derlemesi –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - h

Teyze öğretmenlik yapıyor, bütün arkadaşlarım da okula gidiyor. Dün gece vardım, teyzemin peynirli pastalarından birini yedim ve akşam yemeğinden hemen sonra uykuya daldım.

Bugün Cardiff'e gidip kitap aldım. Lears'ı özel kılan şey Amerikan kitaplarına sahip olması. *Bölüm ve Dize* de çok güzel bir yer, oraya da her zaman giderim ama ithal kitap getirmiyorlar. Bir de birkaç tane sahaf var. Biri Castle Arcade'de, biri Hayes'te ve biri de kumarhanenin orada. arka bölümünde porno satılıyor. Sanırım ön bölümden kitap alan tek kişi benim. Her zaman sanki aptal arka odalarına gidip aptal pornolarını satın almak istermişim gibi bana bakıyorlar. Ya da daha fazlasını satın almak zorunda kalacakları için ön taraftaki kitapları satmak istemiyorlardır belki de? 10 peniye *Galaksinin En İyileri*'nin dördüncü cildini satın aldım. İçinde bir Zelazny hikâyesi de var.

Akşam dedemi görmek için vadiye gittik. Hastaneden çıkmış, Fedw Hir adında bir bakımevinde kalıyor. Neredeyse oradaki diğer herkes bunamış. Dudaklarıyla durmadan "Blubba, blubba, blubba," yapan bir adam var, bir diğeriyse aralıklarla ağlıyor. Hayatım boyunca gördüğüm en korkunç, en iç karartıcı yer. Çeneleri çökmüş, bakışları donuk, yataklarında pijamalarıyla oturan ve sanki ölümün bekleme odasındaymış gibi görünen bir sürü yaşlı adam. Dedem durumu en iyi olanlardan biri. Bir tarafı komple felçli, ama diğer tarafı her zamanki kadar güçlü ve konuşabiliyor. Cildinin rengi pek sağlıklı olmasa da aklı tamamen başında. Kendimi bildim bileli saçları hep griydi, fakat artık beyaz ve ufak bir kısmı kesilmiş süt renginde.

Konuşabiliyor, ancak söyleyecek çok fazla şeyi yoktu. Yakında eve dönebilmeyi umuyor, ama Teg Teyze aynı fikirde değil, yine de Noel'de onu bir günlüğüne dışarı çıkarabilmeyi ümit ediyor. Benim de gelmemi istiyor, eğer annemi



görmek zorunda kalmayacaksam gelebileceğimi söyledim. Bunu becerebilip beceremeyeceğimizi bilmiyorum. Dedem beni gördüğünde kesinlikle çok heyecanlandı, hakkımdaki her şeyi ve neler yaptığımı öğrenmek istedi. Bu çok garipti elbette. Daniel'ın adını dahi duymak istemezdi, hem de hiçbir zaman. Daniel annemi terk ettiğinden beri kimsenin onun hakkında konuşmasına müsaade etmemişti. Bu yüzden onunla ilgili hiçbir şey anlatamazdım. Ben de ona okuldan bahsettim, ne kadar kötü olduğuna ve nasıl herkesin benden nefret ettiğine değinmeden tabii ki. Notlarımı ve kütüphaneyi anlattım. Bacağımın iyileşmeye başlayıp başlamadığını sordu, ben de iyiye gittiğini söyledim.

Ama gitmiyordu. Ancak artık bunun hiçbir öneminin olmadığının farkındayım. Evet, acıyor, fakat dolaşabiliyorum. Hareket edebiliyorum. O ise oraya sıkışıp kalmış durumda, yine de Teg Teyze'nin dediğine göre biraz fizik tedavi görüyormuş.

Dışarıya çıkarken oraya sıklıkla gelen Teg Teyze öbür adamlardan bazılarına, tanıdığı hastalara iyi geceler diledi. Bazıları cevap vermedi, bazılarıysa olur olmadık yerlerde ulumalar ve kekelemelerle yanıtladı. Sam'i, samimi odasını, kitap yığınlarını ve elektrikli semaverini düşünmeden edemedim; o da aşağı yukarı bu insanlarla aynı yaşta olmalıydı. O bir şahıstı, bu adamlarsa sadece birer artıktı, gerçekten, insan kalıntılarıydılar. "Dedemi oradan çıkarmamız gerek," dedim.

"Evet, ama bu o kadar da kolay değil. Kendine bakamıyor. Hafta sonları gelebiliyorum, fakat bir bakıcıya ihtiyacı var. Çok pahalı. İlkbaharda çıkabileceğini umuyorlar."

"Onunla birlikte yaşayıp ona yardım edebilirim," dedim ve bir anlığına içimde küçük bir umut ışığı yandı.

"Okula gitmen gerek. Zaten yürümesine de yardım edemezsin. Tüm ağırlığını ona destek veren kişinin üzerine bindiriyor."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - h

Haklıydı. O ağırlığın altında çökerdim, bacağım çözülürdü ve ikimiz de yere yuvarlanırdık.

Ona mektup yazmalıyım. Bunu yapabilirim. Sevimli, neşe verici mektuplar. Teg Teyze onları yüksek sesle okur, bu da onlara ziyaret saatlerinde konuşabilecekleri bir şeyler verir. Onu oradan çıkartmamız gerek. Akıl almaz derecede korkunç bir yer. Bir de okulun kötü olduğunu düşünürdüm.

## 30 Ekim 1979, Salı

Bugün kırmızı beyaz bir otobüsle vadiye gittim. Enteresandı. Dar sokaklar ve taraçalı evler boyunca eski yolu takip ederek Pontypridd kasabasının içinden geçiyor. Yol boyunca korkunç kömür tepelerini, atık yığınlarını, birbirine karışmış çirkin evleri ve onların üzerinden de tepeleri görebiliyordum. Aberdare'e vardığımızda indim ve Osgiliath olarak adlandırdığımız harabelerin bulunduğu cwm'a* doğru yürüdüm. Gerçekte ne olduklarını bilmiyorum. Ağaçlar neredeyse yapraksızdı, yerdeyse bir sürü ıslak yaprak vardı. Neyse ki yağmur yağmıyordu çünkü oraya varır varmaz acilen oturma ihtiyacı hissettim. Bu kadar uzak olduğunu hatırlamıyordum. Ya da daha doğrusu bir otobüs durağına en yakın olanların aşağı yukarı bir kilometre uzaklıkta olduğunu anımsıyordum, yine de artık bu benim için uzun bir yürüyüş mesafesi.

Özellikle perileri aradığım falan yoktu. Sadece oraya gitmek istemiştim. Ama periler oradaydı. Glorfindel de. Beni bekliyorlardı.

* (Galce) Vadi –çn



Sohbetimizi Tolkien'in elfleriyle konuşuyormuşum gibi aktarabilmeyi isterdim. "Uzun zamandır sizi özlüyor ve gelmenizi bekliyorduk Mori, uzun zamandır sizi ağaçların ve sarayların arasında arıyorduk. Uzak bir diyardan ikiziniz-den koparılmış bir hâlde yeryüzünde dolaştığınız rivayetini aldık; biz de bugüne, rüzgâr gelişinizi haber verinceye dek ümitle bekledik. Aramıza hoş geldiniz, size ziyadesiyle ihtiyacımız var."

Ama böyle değildi. Bazen Mor'la perilerle konuşma oyunu oynardık ve onların söylemesi gerekenleri buna benzer bir dil kullanarak ben söylerdim. Glorfindel'in özünde söylediği, söylemek istediği şeyler bunlardı; sadece çoğu kelimelerle ifade edilmemişti, Galceydi ve bu tip sözcüklerden oluşmuyordu.

Glorfindel güzeldir. On dokuz yirmi yaşlarındaki genç bir adam gibi görünür, siyah saçlı ve gri gözlüdür. Etrafında dalgalanan, yapraklardan yapılma bir pelerini vardır, ama gerçek bir pelerin değildir. Onu çıkartamaz.

Periler çok akıllıdır. Daha doğrusu çok şey bilirler. Bir sürü tecrübeleri vardır. Büyülü şeylerin nasıl işlediğini herkesten daha iyi anlarlar. İşte bu yüzden annemin onları kontrol altına alması bir felaket olurdu. Bu bilgiyi kendisini güçlü kılmak için kullanırdı. Ona yardım etmelerine engel olamazlardı. Bunun gerçek dünyada nasıl vuku bulabileceğini bilmiyorum. Gerçekten de bir kara kraliçeye dönüşeceğini sanmıyorum, tam olarak değil. Ama bunu bir daha deneyemeyecek olmasına rağmen başka bir şey yapmaya çalışıyordu. Tahmin etmeliydim.

Glorfindel'in benden istediği şey yarın yukarıya, Ithilien'den geçip Minos labirentine, ölülerin yürüyeceğini söylediği yere gitmemdi. Yarın Cadılar Bayramı. Yanımda meşe yaprakları götürmem ve de ölülerin geçmesi için bir kapı açmam gerektiğini söyledi. Böylece annemin onları ele



Ücretsiz PDF Kitap ... /kantey.org

geçirmesine engel olacaktık. Periler çok şey bilir, ama çok az şey yapabilirler; dünyayla çok fazla etkileşime giremez ve hiçbir şeye tesir edemezler. Bunu onların adına başkaları yapmalıdır, yani ben. Glorfindel'in dediğine göre bu hafta beni buraya getirebilmek için elinden geleni yapmış. Ben o periyle konuşuncaya dek nerede olduğumu bilmiyormuş ve mektupları yakıncaya kadar da bana ulaşamamış. Ama sonra beni ona götürecek şeyleri ayarlamış (Okulun zaman çizelgesini yeniden mi düzenledi? Bütün okulunkini mi? Daniel'ın buraya gelmemi kabul etmesini o mu ayarladı? Bugün cwm'a gelmek istememi o mu sağladı? Bazen büyüden nefret ediyorum).

Bunun kolay olacağını söyledi, geçen seferki gibi değil. Risk yok. İşin kötüsü güneş batarken orada olmam gerekiyor. Bunun çok zor olacağını düşünmüştüm, fakat ilkokul arkadaşım Moira ile çay içmek istediğim yalanını uydurduğumda Teg Teyze saat yedide beni alacağını ve zavallı ihtiyar dedemi tekrar ziyaret etmek için Fedw Hir'e götüreceğini söyledi.

Marion Zimmer Bradley'in *Tılsımlı Kılıç*'ını* okuyorum, şimdilik eğlenceli gidiyor.

## 31 Ekim 1979, Çarşamba

Yakındı, ama tam olarak beklediğim şekilde değildi.

Her şeyden önce çoooook çok uzun bir yürüyüştü. Yürürken etrafımda tek bir peri bile yoktu. Acıdan nefret eder-

* *Darkover* serisinin sekizinci kitabı. Yazar ülkemizde *Avalon* Serisi ile tanınır –*çn*



ler, nedenini bilmiyorum, fakat onları tanıdığımdan beri öyle olduklarını biliyorum. Derisi soyulmuş bir diz ya da burkulmuş bir bilek bile etrafa kaçışmalarına neden olur. Her adımımda çığlıklar atan bacağımın acısı kilometrelerce etrafımdaki tüm perileri korkutup kaçırmış olmalı. İyi ki yola erken çıkmışım, böylece oraya vardığımda acısının dinmesi için bacağıma mühlet verebildim.

Kral Minos'un labirenti Graig Dağı'nın tam tepesindedir. En yüksek harabelerden biridir. Çok eski bir demirhanedir, ilk kurulanlardan biri ve aynı zamanda da bir demir madeni ocağıdır. Çok derin değildir, sadece birkaç kazma vurulmuştur ve çoğu doldurulmuştur. Geriye kalan kısmı gerçekten de bir labirenti andırır, ya da bir dehlizi. Yolunuzu duvarların arasında bulmanız gerekir ve hiçbiri omuz yüksekliğini geçmez, bu da bir dehliz örgüsünü takip ediyormuş gibi hissetmenize neden olur. Kazıların gerçekleştirildiği kısmın girişi ortasındadır ve biraz çökmüştür, içine inen bir tür patika vardır. Oradaki duvara oturup bastonumu ona yasladım ve dinlendim.

Yağmur çiseliyordu, bu yüzden kitap okuyamadım. Yanımda Delany'nin *Babil-17*'si vardı,* otobüste onu okuyordum. Meşe yapraklarını da getirmiştim. Onları buraya gelirken geçtiğim, ağaçların yoğun olduğu Ithilien'den topladım. Glorfindel kaç tane getirmem gerektiğini söylememişti, ben de yürürken çantamı doldurmaya devam ettim. Tıpkı Mallornlar gibi meşeler de bütün kış boyunca yapraklarını dökmezler, bu yüzden bulmak kolaydı.

Okul paltomu giymiştim, çünkü giyebileceğim başka eşyam yok. Kaçarken paltomu yanıma almamıştım. Okul ceketimin üzerinde Arlinghurst'ün arması var; altında slogan yazılı bir gül: *Dum spiro spero*. Aslında hoşuma giden bir

* 1966 yılında yazılmış, Nebula Ödüllü bir bilimkurgu kitabı. *Mülksüzler*'e (Le Guin) ve *Embassytown*'a (Miéville) ilham kaynağı olmuştur –*çn*



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://rantey.org

söz; nefes aldığım müddetçe ümidimi koruyacağım. Okulun "Duyuyorum, görüyorum, öğreniyorum" sloganını seçtiğine dair bir şaka duymuştum. Latince çevirisi "*Audio video disco*," oluyor. Kısa bir süre boyunca bu konu hakkında düşündüm. Bu kadar uzaktayken sloganı sever gibi olmuştum. Orada olduğum zamanlarda okulla ilgili her şeyden nefret etmem veya razı olmam gerektiğini hissediyordum. Paltoma rağmen orada otururken okul gözüme çok uzak görünüyordu. Vadilerin manzarasında diğer tüm şeyleri hafif bir kafa karışıklığı gibi gösteren gerçek ve esaslı bir şeyler vardı.

Bir süre sonra zayıf bir güneş çıktı. Bulutlar gökyüzünde muazzam bir hızla ilerliyordu ve neredeyse onlar kadar yüksek bir yerden vadiye bakıyordum. Çok fazla ağaç yoktu, sadece kazı alanının girişine tutunan iki cılız üvez ağacı vardı. Muhtemelen ne tarafa göç edeceklerine karar veren kuş sürüleri daireler çiziyor ve havada şekiller oluşturuyorlardı. Periler güneşin ardından geldi, duvarların arkasından beni gözetliyorlardı, sonunda Glorfindel de göründü.

Bir periyle gerçekleştirdiğiniz sohbeti yazmak hiç tatmin edici bir şey değil. Ya düzgün kelimelere döküyorum, ki bu aslında uydurmak anlamına geliyor, ya da sadece kısmen kelimelerden oluşan bir şeyleri birkaç sözcükle yansıtmaya çalışıyorum. Eğer dün yaptığım gibi yazarsam bu bir yalan olur. Aslında söyledikleri birkaç kelimeyi geçmezken ve de pek çok duyguyla yüklüyken onun söylemesini istediğim şeyleri söylüyorum. Böyle bir şeyi nasıl yazabilirsiniz ki? Belki Delany yapabilirdi.

Çok fazla konuşmadık. Yanıma oturdu, onu neredeyse hissedebiliyordum. Sonra onu yanımda hissetmeye başladım ve bu oldukça alışılmadıktı. Derken cinsel dürtüler hissetmeye başladım. Biliyorum, düşünmesi bile hoş değil, bir periyle. Ardından bütün periler daha da yakına geldi ve



bu beni endişelendirdi. Glorfindel, ben kaygılanmaya başlar başlamaz hâlâ yanımda oturuyor olmasına rağmen her zamanki gerçek dışı hâline geri döndü.

O zaman perilerle cinsel ilişkiye giren kadınlarla ilgili hikâyeler bildiğimi hatırladım, her biri hamilelikle alakalıydı.

Glorfindel'e baktım. Evet, güzeldi ve... kaçınılmaz bir biçimde erkeksi... ve bana çok anlamlı bir şekilde bakıyordu. Evet, isterdim ama o anlama gelecekse değil. İmkânı yok! Hayatımda karşılaştığım bütün normal erkekler bana iğrenerek baksa bile olmaz. Aynı zamanda bunu Glorfindel'le yapmak da bir şekilde ensest sayılırdı. Hatta daha fazlası.

"Bakire?" dedi, ya da ona benzer bir şey, bu kelimenin ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Ama neden bahsettiğini biliyordum.

"Şimdiye kadar denemeye kalkan herkesle mücadele ettim," dedim, niyetlendiğimden daha öfkeli bir sesle. Yine de bu gerçeğin ta kendisiydi, gerçi Daniel'la tam olarak dövüştüğüm söylenemezdi. "Carl'ı biliyorsun."

"Öldü," dedi, son derece katiyetle. Carl ölmüştü. O bir polis memuruydu ve Kuzey İrlanda'ya gitmişti, çünkü daha iyi maaş veriyorlardı. Sonra havaya uçtu. Ya da, bir başka deyişle, Glorfindel'e ondan nasıl kurtulabileceğimi sormuş ve tarağını çalıp Croggin Bataklığı'na gömmüştüm. Bu annemle birlikte kaldığı, odama geldiği, çok yakınıma oturduğu ve bana dokunmaya çalıştığı zaman olmuştu. Onu sertçe ısırmıştım, o da bana vurmuştu ama vazgeçmişti. Bunun son olmadığını biliyordum. O zamanlar henüz on dört yaşındaydım. Birinin tarağını bataklığa atmak cinayet değildir. Gittiğinde işe yaradığını düşünmüştüm.

Glorfindel sadece bana baktı ve onun arkadaşım olduğunu anladım, en az tüm periler kadar arkadaşımdı, ne oldukları göz önüne alındığında olabilecekleri kadar. Büyük ço-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gunluğu ne insanları ne de dünyayı umursar. Umursayanlarsa insanlara benzemez. Aramızda oluşan arzunun ona ne ifade ettiğini bilmiyorum. Adı gerçekten de Glorfindel değil, aslında bir adı bile yok. O insan değil. O anda bunun son derece farkındaydım.

Güneş, üzerinde oturduğumuz tepenin ardında alçalıyordu, ama henüz tam olarak batmaya başlamamıştı; bitişikteki vadi hâlâ güneş ışıklarıyla doluydu. Fakat sanırım tüm dünyanın etrafını dolaşıp yarına varıncaya dek her zaman bir bitişikteki vadi vardır. Gölgelerimiz iyice uzamıştı. Glorfindel ayağa kalktı ve yaprakları labirent boyunca, iki üvez ağacında bitecek şekilde sarmallar çizerek saçmamı söyledi. Yaptım, sonra da ışık azalırken oturup bekledim. Bir şey görebileceğimden ya da bunun söylenileni yaptığım ama bana hiçbir anlam ifade etmediği ve işe yarayıp yaramadığını veya ne yaptığımı asla bilemediğim o seferlerden biri olup olmadığından emin değildim. Hava, etrafta hiçbir rengin kalmadığı fakat karanlık da olmadığı o noktaya kadar karardı. Geri dönüş yolunun ne kadar berbat olacağını düşünmeye başlamıştım.

Derken alacakaranlıkta matemyolundan yürüyerek vadiye girdiler. Sanırım hayalettiler, bir ölüler kafilesi. Solgun krallar ya da solgun bakireler değillerdi, çalışmaktan yıpranmış adamlar ve kadınlardı; tamamen sıradan insanlar, ölü olmaları dışında. Onları yaşayanlarla kolaylıkla karıştırabilirdiniz. İçlerinden baktığınızda arkalarını tam olarak göremiyordunuz, ama renkleri diğer her şeyden daha solgundu ve olmaları gerektiği kadar katı değillerdi. Adamlardan birini tanıdım. Fedw Hir'de büyük babamın yanında oturan, dudaklarıyla ses çıkaran adamdı. Şimdiyse kolayca, toparlanmış bir şekilde diğerlerinin yanında yürüyordu. Yüzü ciddi ve sakindi, itibarı ve amacı olan bir adamdı. Eğilip yolun üzerindeki meşe yapraklarımdan birini aldı ve iki



ağacın arasından geçerken onu bir sinema bileti gibi uzattı. Yaprağı alan birini göremedim. O karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

Diğerlerinden bazıları girişin etrafında dolanıp duruyordu, buraya kadar gelmiş ama annemin yaptığı şey yüzünden içeri girmeyi başaramamışlardı. Yaşlı adamın yaprağı verdiğini gördüklerinde onlar da birer tane almaya başladı. Sonra geçmeye başladılar, her seferinde sadece bir kişi. Çok ağırbaşlı ve olgundular, hiç konuşmuyorlardı, sıraları gelince ağaçların arasından geçip karanlıklara karışıyorlardı. Yerin içine mi, tepenin altına mı, başka bir dünyaya mı yoksa Akheron'a* mı gittiklerini bilmiyordum.

Motosiklet kaskı takan şişman bir kadınla genç bir adam vardı, anlaşılan birlikteydiler. Bütün ölüler birbirlerini görüyordu, fakat beni ya da yolun her iki yanında kalabalıklar oluşturup onları izleyen perileri görüyor gibi görünmüyorlardı. Genç adam kadına önden buyurmasını işaret etti, o da vakur bir şekilde öyle yaptı, sanki kilisedeydiler.

Sonra Mor'u gördüm. Bunu hiç beklemiyordum. Onlarla birlikte oldukça telaşsız bir şekilde yürüyordu, elinde sanki bir oyunun ciddi bir bölümünü oynuyormuşçasına bir yaprak vardı. Adını haykırdım. Döndü, beni gördü ve kalbimi kıran bir memnuniyetle gülümsedi. Ona uzandım, o da bana, ama gerçekten orada değildi. Tıpkı periler gibi, perilerden de kötü. Korkmuş göründü ve yolun kenarlarına sıralanan perileri görerek her iki yanına baktı.

"Bırakmak," dedi Glorfindel neredeyse kulağımın içine, saçımı kıpırdatan sıcak bir fısıltıyla.

Onu tutmuyordum, ama aslında tutuyordum. Ellerimiz birbirine uzanmış ama temas etmemişti, fakat aramızdaki bağlantı hissedilirdi. Menekşe renginde parlıyordu. Renkli olan tek şey bağlantıydı. Normal şekilde görülmüyordu,

* Yunan mitolojisinde cehennemdeki beş ırmaktan biri –çn



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama eğer görünseydi geçen yıl içinde beni kırık bir köprü gibi takip ediyor olurdu. Şimdi yeniden bir bütündü, ben yeniden bütündüm, birlikteydik. "Tutmak ya da ölmek," dedi Glorfindel kulağıma ve ne demek istediğini anladım. Onu burada tutabilirdim ve bu kötü olurdu, anlayamasam da bu konuda periye güveniyordum. Ya da onunla birlikte kapıdan geçerek ölüme gidebilirdim. Bu intihar olurdu. Ama gitmesine izin veremezdim. Onsuz geçen bütün bu süre çok zordu, berbat bir yıldı. Eğer ölmem gerekliyse buna her zaman ben de hazır olmuştum.

"Yarısı," dedi Glorfindel. Onsuz yarı yarıya ölü olduğumu veya Mor'un yarı yolda olduğunu ya da bunun gibi bir şeyi kastetmemişti. *Babil-17*'nin yarısında olduğumu ve gidersem nasıl biteceğini asla öğrenemeyeceğimi kastetmişti.

Hayatta kalmak için tuhaf nedenleriniz olmalı.

Kitaplar var. Teg Teyze ve dedem var. Sam ve Gill. Kütüphanelerarası ödünç verme sistemi. İçinde kaybolacağınız ve sizi tepetaklak edebilecek kitaplar. İleride bir gün karass bulabileceğime dair küçük bir umut. Bir perinin herhangi bir şeye verebileceği kadar bana değer veren Glorfindel.

Onu bıraktım. Gönülsüzce, ama bıraktım. Tutunmaya devam etti, yani sadece bırakmak yeterli değildi. Eğer yaşamak istiyorsam ağlamasına, bana seslenmesine ve becerebildiği kadar sıkı tutunmasına rağmen aramızdaki bağlantıyı kullanarak onu itmem gerekiyordu. Hayatımda yaptığım en zor şeydi, öldüğü andan bile daha kötüydü. Beni sürükleyerek ondan uzaklaştırdıkları, ambulansın onu götürdüğü, annemin yüzünde bir gülümsemeyle birlikte onunla gittiği ama benim gidemediğim andan bile kötü. Teg Teyze'nin onun öldüğünü söylediği andan.

Mor her zaman benden daha cesur, daha pratik, daha hassas, yani genel olarak daha iyi bir insan olmuştu. Daha iyi olan yarımızdı.



Ama korkuyordu. Yalnız, terkedilmiş ve de ölüydü, ben de onu itmek zorundaydım. Sımsıkı tutunmaya devam ederken değişti, bir sarmaşık gibi her yerime dolandı, bir deniz yosunu gibi filizleri sıkıca yapıştı, bir balçık gibi silkinerek atılması imkânsızlaştı. Artık ondan kurtulmak istememe rağmen bunu yapamıyordum, üstelik değişmiş olsa bile onun hâlâ Mor olduğunu biliyordum. O olduğunu hissedebiliyordum. Korktum. Onu incitmek istemiyordum. En sonunda ağırlığımı bacağıma verdim. Acı, bağı kopardı. Tıpkı perileri kaçırdığı gibi... Acı, yaşayan vücudumun yapabildiği bir şeydi, meşe yapraklarını toplamak ve dağa getirmek gibi.

Sonra Mor gitti, ya da gitmeyi denedi ama alacakaranlık zifiri karanlığa dönüşmüştü ve bu yüzden kapıdan geçemedi, çünkü artık orada değildi. Ağaçların yanında, yeniden kendi gibi görünerek durdu; çok genç ve de kayıptı, neredeyse ona yeniden uzanacaktım. Derken tıpkı periler gibi göz açıp kapayıncaya dek ortadan kayboldu.

Geri dönüş yolu karanlık ve yalnızdı. Attığım her adımda annemle karşılaşmaktan, ruhları ele geçirme planında neyin ters gittiğini görmeye geleceğinden korktum. Bunu Mor'un sayesinde deneyebiliyordu, artık bunu anlayabiliyorum, çünkü Mor onun kızıydı, kendi kanından biri. Benim kaçamadığımı, ama Mor'un bunu yapabildiğini düşünüp durdum. Şimdi her zamankinden de uzakta gibiydi. Perilerin tümü acıdan kaçmıştı elbette. Hatta çantamdaki *Babil-17* bile çok uzakta gibiydi. Ama Teg Teyze arabada bekliyordu, dedem de Fedw Hir'de. Beni gördüğüne çok memnun oldu, eğer ölmüş olsaydım bu ona çok acı verirdi. Dudaklarıyla blubba blubba sesi yapan adamın yatağı boştu, içi boşalan vücudunu çoktan götürmüşlerdi. Bu gece gidebildiği için şanslıydı. Kasımda ölen insanlar bütün bir yılı bekleyerek geçirmek zorunda kalmışlardı. Mor gibi. Acaba ona ne oldu? Gelecek yıla kadar beklemek zorunda mı kalacak?



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

## 1 Kasım 1979, Perşembe

Ne kadar çok düşünürsem neler olduğunu o kadar az anlıyorum. Her vadide buna benzer bir kapı var mı? Peki ya düzlüklerde ölen insanlar? Hakikaten çok mu eskiydi, demirhanelerden bile mi eski? Yoksa önceden sadece pürüzsüz bir yamaçtı da onu açan şey demirhane miydi? Nereye gitmişlerdi? Gerçek miydiler? Hepsi mi? Peki ya Mor? Şu anda neredeydi? Annem her şeye karşın onu ele mi geçirmişti? Periler ona yardım edecek miydi? Ya üvez ağaçları? Üvezlerin ölüm ağacı olduğunu hiç duymamıştım, porsuk ağacı olmaları gerekiyordu, mezarlık porsuğu. Ama meşe yapraklarıydı; kuru, altın sarısı meşe yaprakları. Bir tanesi çantamda kalmış. Bu içlerinden birinin yapraksız kaldığı anlamına gelmiyor, Mor'da vardı ve ben oradan ayrılırken yer çatırdayan yapraklarla doluydu, gereğinden fazlasını getirmiştim. Hepsini yere saçtığımı düşünüyordum, fakat bir tanesi *Babil-17*'nin arka kapağının içine sıkışmış. Ne kadar *garip* bir kitap! Lisan gerçekten de düşünme biçimini şekillendiriyor mu? Yani öylece mi?

Görünüşe göre bugün elimde sadece sorular var.

Bitkindim, bacağım da kelimelerle anlatılamayacak hâldeydi; bu yüzden içeride kaldım ve bütün gün kitap okudum. Sonra okuldan eve geldiğinde yemesi için Teg Teyze'ye akşam yemeği hazırladım; soğanlı, peynirli ve kremalı fırınlanmış mantar ile bol peynirli ve bezelyeli kumpir. Çok güzel olduklarını, evli erkeklerin her gün bu tarz yemekler yediğini sandığını ve sadece bunları yapacak bir eş ümit eden kocaya ihtiyacı olmadığını söyledi. Gerçek yiyeceklerle yemek pişirmek güzeldi. İyileştirici bir yanı var. Büyü falan yapıyor değildim; büyük, yassı mantarları ve çiğ patatesleri alıp onları tamamen lezzetli bir şeye dönüştürmek büyüden de öteydi. Sadece akşam yemeği hazırlıyordum. Ama yine de başkası için yemek pişirmenin ne kadarının büyü olduğunu merak ediyorum, muhtemelen sandığımdan çok daha fazlası. Tamamı bile olabilir. Teg Teyze'nin tabakları beni Persimmon'dan daha fazla sevmiyordu. Bıçaklar ve soyacaklar elimi kesmiyordu fakat avuçlarımda beceriksizleşiyorlardı. Benim onları kullanması gereken kişi olmadığımı biliyorlardı.

Heinlein'ın *Görkemli Yol* adlı fantastik bir romanı olmalı. Güzel bir şey olsa gerek! Acaba Daniel'da var mıdır? Yoksa bile kutsal kütüphanelerarası ödünç sistemi her zaman mevcut.



## 2 Kasım 1979, Cuma

Bugün yeniden otobüsle Aberdare'e gittim. Ne Mor'dan ne de herhangi bir periden iz vardı, bununla birlikte onlara bakar bakmaz ortadan kaybolduklarına ve tam da göremeyeceğim yerlerde yeniden ortaya çıktıklarına dair bir hisse kapıldım. Bu bir oyundu elbette, fakat oynamak istemiyordum. Bir şeye ihtiyaçları olduğu zamanlarda bile onlardan düzgün bir yanıt alabilmenin ne kadar imkânsız olduğunu bilmeme rağmen cevap istiyordum ve o anda hiçbir şey istemedikleri çok açıktı.

Dedemin evine gittim. Ön kapının anahtarına hâlâ sahibim, fakat kapı her zamankinden de sert ve içeri girmek korkunç derecede zor. Teg Teyze evi temiz tutmasına rağmen içerisi biraz tozluydu ve biraz da kullanılmamışlık kokusu vardı. İki evin arasına sıkışmış çok küçük bir yerdir. Florrie



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teyze burada yaşarken bir banyosu yoktu, küvet mutfaktaydı, tuvalet ise bir *ty bach*'tu, yani dışarıdaydı. Büyük dedemle büyük ninem yaşarken de öyleymiş. Dedem buraya tekrar taşındığında düzgün bir sıhhi tesisat döşemiş. Mutfaktaki küveti çok severdim, kömür ateşinin hemen yanındaydı. Şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. Ama tuvalete gitmek için dışarı çıkmaktan nefret ederdim, özellikle de geceleri.

Dedem, Mor öldükten sonra annemden uzaklaşmak için buraya taşınmış. Herkes ondan kaçıyor. Resmi olarak hiç orada yaşamamıştım. Resmi olarak annemle birlikte kalıyordum. Hatta bazen ısrar ettiğinde onunla birlikte yaşamıştım da, ama dedem iyi olduğu müddetçe değil. Evden getirdiğimiz yatağımı ve mavi kutumu yerleştirdiğim kendime ait bir yatak odam vardı. Kitaplarımın ve kıyafetlerimin çoğu annemin evindeydi, ama Mor'a ait yünlü bir kazakla üzerinde aslan deseni olan kot şortumu bulmuştum. Bir de *Destinies*'in bir sayısını. *Destinies* karton kapaklı kitaplarla birlikte dağıtılan bir Amerikan bilimkurgu dergisidir. Lears'ta da bulunur, çok severim. Geçen pazartesi oradayken son sayısını satın aldım; "Nisan-Haziran." Trende okumak için saklıyorum.

Birkaç kitabımı orada bıraktım. Noel tatiline kadar onlara tekrar kavuşamayacağımı biliyorum, fakat giderek yığılmaya başlamışlardı ve yakın zamanda geride bıraktıklarımı yeniden okumak istemeyeceğime oldukça eminim. Okulda o kadar yerim yok. Her neyse, onları özlesem bile orada olmaları hoşuma gidiyor. Dedem Fedw Hir'den çıkacak kadar iyileşip evine dönerse ben de dönebilirim. Daniel beni gerçekten umursamıyor, bu yüzden aldıracağını zannetmiyorum. Hiçbir yerde yaşamıyormuş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Sekiz kitabın odamın pencere pervazında alfabetik sırayla durduğu düşüncesi rahatlatıcı. Bu aynı zamanda da büyü, büyülü bir bağlantı. Annem oraya giremez, bunu başarsa bile onlar sadece kitap. Çok özel kopyalar olmadığı sürece onlarla büyü yapamazsınız; yapabilseydi bile bana ait olan her şey zaten ondaydı. Bana ait pek çok eşyaya sahip, fakat onları elinden alabilmenin bir yolu yok.

Eğer onu yine alt ettiysem, ki alt ettiğimi sanıyorum, intikam almak ister miydi? Geçen sefer olanlarla alakası yoktu. Bu durum garip bir biçimde tam bir hayal kırıklığı, özellikle de Glorfindel'i bulamadığım ve ona sormak istediğim dokuz milyon sorumu soramadığım için.

Ön kapıyı tekrar kilitleyemedim. Ben de içeriden kilitledim, arka kapıdan çıktım, oranın anahtarını mektup deliğinden içeri attım ve bu yaptıklarımı Teg Teyze'ye, yani benden sonra oraya gidecek olan ilk kişiye anlattım.

Bu öğleden sonra okuldan çıktıklarında Moira, Leah ve Nasreen'i gördüm. Bana Arlinghurst'ün nasıl bir yer olduğunu sordular, yüzeysel şeyler haricinde çok fazla şey anlatmadım. Leah'nın bir erkek arkadaşı var, Park Okulu'na gittiğimiz dönemlerde matematik birincisi olan Andrew. O zamanlar hepimiz henüz çok küçüktük. Bu ayrıntıyı dile getirdiğimde Moira aramızdan bazılarının hâlâ küçük olduğunu söyledi. Boy atmıştı. Acaba ben de uzayacak mıyım? On iki yaşından beri aynı boydayım, o zamanlar sınıfımızın en uzunlarıydık, şimdiyse neredeyse herkes beni geçti. Bana bütün dedikoduları anlattılar. Fransızca ve Galce derslerinde her zaman birinci olan Dorcas; ailesi Yedinci Gün İnananları veya buna benzer kaçık bir dinin mensubuydu, hamile kalmış. Sue, ailesi İngiltere'ye taşındığı için okuldan ayrılmış. Her şey çok normal, ama aynı zamanda da çok garipti. Sanki sadece rol yapıyormuş gibiydim.

Yarın Shrewsbury'ye geri dönüyorum, tam da okula gitmeyecekleri ve birlikte bir şeyler yapabileceğimiz zaman.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Crewe treni, Londra trenine nazaran çok daha küçük. Bir koridoru, sekiz kişilik küçük vagonları ve birbirine bakan, sıraları andıran koltukları var. Yukarıda bir bagaj rafı bulunuyor, duvarlarındaysa bazı yerlere ait siyah beyaz fotoğraflar; benim vagonumda Newton Abbot adında, daha önce ismini hiç duymadığım bir yer var. Acaba nerede? Güzel bir yere benziyor. Abergavenny'den binip Hereford'ta inen orta yaşlı bir kadınla iki çocuğunu saymazsak günün büyük bir çoğunluğunda vagon tamamen bana aitti. Bana çok fazla rahatsızlık vermediler. Vaktimin çoğunu pencereden dışarıyı seyredip okuyarak geçirdim. Önce *Destinies* dergimi bitirdim, sonra da yine Lears'tan satın aldığım Spider Robinson'ın *Callahan'ın Zaman Çakışması Barı*'na* başladım.

Tren Galler sınırına doğru gidiyor. Cardiff ve Newport'u geride bıraktıktan sonra sınıra varıncaya kadar her taraf tepeler ve açık arazilerle doluydu. Güneş, neredeyse bir sualtı rengi gibi görünen o tuhaf güz öğleden sonrası ışığı eşliğinde, sonbahara özgü bir biçimde düzensiz aralıklarla bir görünüp bir kayboluyordu. Bulutlar dağların üzerine karanlık lekeler düşürüyordu, güneş açtığında ise çimenler adeta kitap okumanıza imkân sağlayacak kadar ışık saçıyordu. Trenden baktığınızda Kesmeşeker'i görebiliyordunuz. Eh, oldukça karakteristik bir dağdır. Ara sıra Abergavenny'ye giderdik ve arabadayken söylediğimiz bir şarkı vardı: "Geçeriz Abergavenny tepelerinin üzerinden, havanın güzel olmasını ümit ederekten." Sadece tren istasyonunu ve arkasındaki tepeleri görmüş olsam da orada olmak içimi bir sıcaklığın kaplamasına neden oldu. Dedeme mektup yazdı-

* *Otostopçunun Galaksi Rehberi* tadındaki *Callahan* serisinin ilk kitabı –çn



gımda buradan geçtiğimi ona anlatacağım. Abergavenny'den sonra tren bir yerlerde İngiltere sınırını geçti, çünkü bir sonraki istasyon olan Hereford İngiltere'deydi, küçük bir pazar kasabası olan Ludlow da öyle. Trenden bakıldığında Oswestry'ye çok benziyor, ama biraz daha samimi.

Shrewsbury'den önceki son istasyon Stretton Kilisesi'ydi. Oradayken vagonuma bir sürü insan bindi ve kendimi çok rahat hissettiğim güzel köşem biraz kalabalıklaştı. Yüreğim de hafifçe ezildi. O noktaya gelinceye kadar nereye gittiğimi düşünmemiş ve yolculuğun keyfini çıkartabilmeyi başarmıştım.

Daniel, Shrewsbury İstasyonu'nda değildi, platformun üzerinde olacağını düşünmüştüm fakat yoktu. Bariyerleri geçip park alanında dikilmeye başladım. Otobüse binmeyi düşündüm; fakat hangi otobüse bineceğime ya da nerelerden geçtiklerine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Vadilerdeyken bütün otobüslerin nereye gittiğini, güzergâhlarını ve hangilerinin işime yaradığını bilirim. Kırmızı beyazlar Cardiff'e gider, koyu kırmızılar da şehir içi olanlardır. Matemyollarını ve her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu bildiğinizi düşünmek kolaydı, fakat orada durup da kendimi o kadar çaresiz hissedinceye dek otobüs güzergâhlarını bilmenin ne faydalı bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti. Yanımda kendi çantamla kitaplarla dolu bir poşet vardı, yani tam anlamıyla bir bavulun ağırlığı altında ezilmiyordum ama yüküm de yok değildi.

On sterlinimden geriye iki sterlin on sent kalmıştı (Göze çok fazla gibi görünmüyor olabilir, ama bir sürü kitap satın almıştım). İstasyona geri döndüm ve bir kitap dükkânından bir harita satın aldım. Pembe kapaklı, bire bin ölçekli bir Shrewsbury Askeri Araştırma Haritası (Her zaman "asgari" olduğunu düşünmüştüm, fakat anlaşılan öyle değilmiş. Askeri. Ne kadar komik bir kelime ve ne kadar da komik



Ücretsiz PDF Kitap https://rantey.org

bir konsept. Önce askeri lojistikler için bütün ülkeyi araştırmışlar, şimdi de önlerine gelen herkese harita satıyorlar. Eh, ülkeyi istila etmek gibi bir planım yok). Park alanına dönüp banklardan birine oturdum. Daniel nihayet gelebildiğinde Eski Konak'ın bulunduğu Mickleham'ı bulmuş ve Wolverhampton'a giden bir otobüsün muhtemelen oranın yakınlarından geçtiğini düşünmeye başlamıştım. Siyah Bentley'in park alanına girdiğini görmek beni rahatlattı. Haritayı katlayıp kaldırdım, ama onu gördü.

"Bakıyorum da bir harita satın almışsın," dedi.

"Haritalar çok ilginç şeyler, gerçekten," dedim utanarak, hâlbuki geç kaldığı için utanması gereken oydu. Arabaya bindim. Bir sigara izmaritini camdan dışarı atıp sürmeye başladı. Park edilmiş bir arabada bile olsa bunu yapmaması gerekiyor. Bu kötü bir alışkanlık. Yangın çıkarabilir. Onu iyiden iyiye hor görmeye başladım.

Sanırım alabildiğim kadar Askeri Araştırma Haritası satın alacağım. Düzgün kareler hâlinde hazırlanmışlar. Bütün seti toplayabilir ve neticede tüm ülkenin haritasına sahip olabilirim. Böylece yolumu her zaman bulabilir ve birbirine komşu olan yerleri öğrenebilirim. Tabii bir yerlerde olduğum zaman evde kalmaları hiçbir işime yaramaz. Organize olmam ve dışarıya çıktığımda gittiğim yerin ve belki de civarındaki bölgelerin haritasını çantama koymam gerek.

Shrewsbury, okul formamı aldığımız yerdi. Orası bir kasaba, şehir değil ve görünüşe göre baştan aşağı aynı gül pembesi taştan inşa edilmiş.

Ziyafet çayı vaktinde Eski Konak'a geri döndük. Eğer sadece çay, kek, çörek ve küçük sandviçler varsa adına ikindi çayı; bunların yanında sıcak ve doyurucu bir şeyler de bulunuyorsa ziyafet çayı deniyor. Bizim soframızda peynirli ve salamlı makarna vardı, ama geri kalan her şey soğuktu. Sandviçler ton balıklı ve salatalıklı, etli ve maydanozlu ya



da peynirli ve turşuluydu. Çok hoşuma gittiler. Çörekler Kalahari Çölü kadar kuruydu. Üstelik üzerlerine tereyağı sürdüğünüzde ufalanıyorlardı. Dört yaşındayken bile bundan daha güzel çörekler yapardım. Bunu dile getirmedim, ama belki de gelecek sefere halalarımdan birine (onları hâlâ birbirlerinden ayırt edemiyorum) biraz çörek pişirmeyi denemek istediğimi söylerdim. Tasvip edebilecekleri şeylerden biri gibi görünüyor.

Okul haricinde hiçbir şeyden bahsetmediler ve benim de öğretmenlerle ilgili güncel haberler ile bölümlerin durumlarından bahsederek katkıda bulunmamı beklediler. Onlar da Scott'taymış, üçü de ve buna benden daha çok önem veriyorlar. Onları bir parça bile anlamıyorum. Hepsi de yetişkin insanlar ve kendilerine ait bir evleri var; oldukça da güzel bir ev. Ama hiçbir şey yapmıyorlar. Kitap okumuyorlar, çalışmıyorlar, bir şey üretmiyorlar. Kilise için ikinci el eşya satışı düzenliyorlar. Bunu anneannem de yapardı, ama o aynı zamanda tam zamanlı öğretmenlik de yapıyordu. Evi düzenli tutuyorlar, fakat bu üç kişinin yapacağı türden bir tam zamanlı iş değil. Mal varlığını ve parayı yönetmesi için babama para ödüyorlar, yani bunu da yapmıyorlar. Zenginler, hatırı sayılır derecede zengin, sanırım; fakat hiçbir yere gitmiyor ve hiçbir şey yapmıyorlar. Sadece orada oturup berbat çörekler yiyor ve Scott'ın kupayı kazandığı seneden gerçek bir heyecanla bahsediyorlar. Kaç yaşında olduklarından tam olarak emin değilim, fakat 1940'tan önce doğduklarına göre taş çatlasa kırk olmalılar ve hâlâ okuldayken kaldıkları bölüme önem veriyorlar. İlgimi çekmek için rol yapmıyorlar. Farkı anlayabilirim. Birbirleriyle daha da mesafeli konuşuyorlar. Neden burada kalıyorlar? Ve neden hiçbiri evli değil? Belki de çocuklardan nefret ediyorlardır. Beni bir tür baş belası olarak gördükleri kesin, ama bu sayılmaz; isteseler kendi soylu İngiliz çocukları olurdu ve onları asık suratlı olmamaları için eğitebilirlerdi.

Daniel hem *Görkemli Yol*'a hem de *Waldo ve Büyü A.Ş.*'ye* sahipti. İkisinin de Heinlein'ın fantastik kitapları olduğunu söyledi. Bir de Poul Anderson'ın *Kırık Kılıç*'ını** ödünç verdi. Hâlâ Callahan öykülerini okuyorum, şaşırtıcı derecede güzeller. Belki *Telempat****** kadar iyi değiller, ama onları sevdim.

Yarın kilise, sonra halalarla öğle yemeği, ardından okula dönüş. Lanet olsun.

## 5 Kasım 1979, Pazartesi

Labirentteyken okulun gözüme ne kadar uzak göründüğünü hatırlıyorum, ama buraya adım attığım ilk saniyeden itibaren her yanıma nüfuz etti ve sanki hiç ayrılmamış gibiyim.

Yarıyıl tatilimin anlatılabilir kısmının bu kadar az olması komik. Yalnızca bir haftaydı, ama okulun bir haftasıyla karşılaştırıldığında o kadar çok şey olmuştu ki bir yıl sayılırdı. Fakat bu sabahki ilk ders olan Fransızcada tatilde ne yaptığım sorulunca sadece "*Je visite mon grandpere dans Londres et je visite mon autre grandpere dans Pays de Galles*," diyebildim. Dedelere yapılan iki ziyaret, hepsi bu. Madam'ın bütün söylediği şeyse *dans* yerine *en* demem gerektiği oldu. Tıpkı sıcak bir küvetin içinde suya batarmış gibi okulun içine gömülüyorum ve o da başımın tepesine kadar yükseliyor. Onlara Cadılar Bayramı'nı, Glorfindel'i ve ölüleri anlatabilecek olsaydım bile bunu yapmazdım.

*Görkemli Yol* tam bir hayal kırıklığı. Nefret ettim. Kitabı yarıda bırakıp Gill'in verdiği Asimov'un bilim makalelerini okumayı tercih ettim. O kadar nefret ettim işte. Heinlein'ı severim fakat fantastik edebiyattan *anlamadığı* çok açık. Hiç kimse birisi "Oh, Scar" dediği zaman bunu "Oscar" olarak anlamaz, hiç inandırıcı değil. Neredeyse kapağı kadar kötü ve en azından bu bile kitap hakkında bir şeyler anlatıyor. Kapak o kadar kötü ki kütüphanenin diğer ucundaki masasında oturan Bayan Carroll onu görünce kaşlarını kaldırdı. Baştan aşağı seks ve sosyoloji hakkında olan *Triton*'ın kapağında havaya uçan bir uzay gemisi varken seksin kıyıda köşede bahsedildiği ve aslında sadece aptalca bir macera olan *Görkemli Yol*'un böyle bir kapağı olması gülünç.

Bir şiir yarışması var. Herkes kaçınılmaz olarak benim kazanacağımı düşünüyor.

Dağları özlüyorum. Daha önce, buraların ne kadar sevimsizce düz olduğunu düşündüğüm zamanlar haricinde onları özlememiştim. Ama artık eve gitmiş ve bir süre dağları etrafımda hissetmiştim. Onları çok özlüyorum, hayatta olan ailemden daha çok, tuvaletin kapısını kapatabilmekten daha çok. Burası tam anlamıyla düz değil, hafifçe yükseliyor, hava açık olduğunda Kuzey Galler'in dağlarını ufukta net bir biçimde görebiliyorum. Yine de dört bir yanımın tepelerle dolu olmasını özlüyorum.

---

* Heinlein'ın biri bilimkurgu öteki fantastik olan iki kısa hikâyesini bir arada bulunduran kitap –*çn*

** 1954 tarihli bir fantastik kurgu. Michael Moorcock'a Elric'in kılıcı Fırtınayaratan için esin kaynağı olmuştur –*çn*

*** Spider Robinson'ın distopik romanı. Telepatik/Empatik kelimesinden türetilmiştir –*çn*

## 6 Kasım 1979, Salı

Dün gece okul arazisinde havai fişekler atılıp şenlik ateşleri yakıldı. Birkaç ateş perisinin toplandığını gördüm. Onları başka gören olmadı. Sadece inandığınız takdirde perileri görebilirsiniz, çoğu çocuk bu yüzden bunu başarabiliyor. Benim gibi insanlar onları görmeye devam eder. Perilere inanmayı bırakmam *delilik* olurdu. Fakat pek çok çocuk büyüdükleri zaman onlara inanmayı keser, daha önce görmüş olsalar bile. Artık bir çocuk değilim, fakat yetişkin de değilim. Yine de rüştüme ermeyi sabırsızlıkla beklediğimi söylemem gerek.

Benden dört yaş büyük olan kuzenim Geraint bizimle birlikte cwm'da oynarken perileri görmüştü. On bir veya on iki yaşındaydı. Gözlerini kapaması gerektiğini ve onları yeniden açtığında perileri görebileceğini söylemiştik. O da öyle yapmıştı. Perileri gördüğünde şaşkına dönmüştü. Onlarla konuşamamıştı, çünkü yalnızca İngilizce biliyordu ama aralarında tercümanlık yapmıştık. Büyük ihtimalle o zamanlar sekiz yaşındaydık, çünkü perilerin konuşmalarını rahatça Tolkien'in elflerine uygun bir biçimde çevirdiğimizi hatırlıyorum ve *Yüzüklerin Efendisi*'ni sekizimize basmadan önce okumamıştık. O zamanlar, o yaşlardayken her zaman bizimle oynaması için birilerini arardık. Erkek olmasını tercih ederdik, çünkü kitaplarda anlatıldığına göre başka dünyalara gidebilmek için sahip olmanız gereken grup buydu. Perilerin bizi Narnia'ya veya Elidor'a* götüreceğini düşünürdük. Geraint iyi bir aday gibi görünüyordu. Perileri görmüştü, onlar da ona huşuyla yaklaşmışlardı. Birbirlerini sevmişlerdi. Ama o Brighton'ın yakınlarındaki Burgess Hill kasabasında yaşıyordu ve sadece yaz aylarında Aberdare'de

* Alan Garner'ın kaleme aldığı, *Narnia* benzeri bir çocuk kitabı –ç*n*



oluyordu. Ertesi yaz onları göremedi, oyun oynayamayacak kadar büyüdüğünü söyledi. Bütün yaşadıklarımızı sanki perileri görüyormuş gibi yaptığımız bir oyun olarak hatırlıyordu. Yapmak istediği tek şey futbol oynamaktı. Yıkılmış bir biçimde oradan kaçıp onu aptal topuyla birlikte bahçede yalnız bıraktık, ama yetişkinlere onu terk ettiğimizi söylemedi. Akşam yemeğindeyken çok güzel vakit geçirdiğinden bahsetti. Zavallı Geraint.

Bu sabah annemden bir mektup daha aldım, henüz açmadım. Bir tane de Sam'den vardı. Platon'u beğenip beğenmediğimi ve başka kitabını bulup bulamadığımı soruyordu. Tıpkı konuştuğu gibi yazıyor. Cevabımı pazar günü yazacağım. Okul kütüphanesinde hiç Platon yok. Bayan Carroll'a sorduğumda Yunanca dersi verilmediği için Platon'a rağbet olmadığını söyledi. Çevirmenlerinin ve kitaplarının isimlerini bilmediğim için kütüphanelerarası ödünç almada sorun yaşayabilirim. Fakat *Şölen*'de listelenenleri sipariş edebilirim elbette ve öyle de yapacağım.

Penguin, yazarların diğer kitaplarının isimlerini listeleme konusunda en iyi yayınevidir. Hatta kendilerinin basmadığı kitapları bile yazarlar. Cumartesi günü sipariş vereceğim bir sürü şey var, çünkü *Zaman Rehberi*'nin* arkasında Robert Silverberg'ün eserlerinin bulunduğu uzun bir liste var. Ayrıca *Yarının Dağlarının Ardına*'yı da sipariş edeceğim. Sylvia Engdahl'ın yazdığı, *Yıldızın Mirası* adlı harika bir kitap var. Penguin'in alt yayınevi olan Puffin'den çıkmıştı ve onu okumuştum. Bir sürü batıl inancı olan, teknolojiyi büyü zanneden insanların başından geçenleri anlatır. Bilgeler ve Teknisyenler tarafından eziyet görürler ve yanlış şeyler düşünen herkes Kâfir olarak adlandırılır. Aslında onlar başka bir gezegende yaşayan koloniciler, fakat bunu

* Zaman yolculuğu temalı bir bilimkurgu romanı. Silverberg bu kitabıyla hem Hugo hem de Nebula ödüllerine aday olmuş, fakat ikisinde de birinciliği *Karanlığın Sol Eli*'ne kaptırmıştır –ç*n*

bilmiyorlar ve bu harika bir şey. Hikâye, her şeyi bildikleri takdirde, her şey yoluna girdiği zaman "Yarının Dağlarının Ardına" gidebileceklerine dair bir vaatten bahseder. Bu ismi taşıyan bir devam kitabı var, ama uzun zamandır aramama rağmen hiçbir yerde bulamadım.

Şiir yarışması ülke genelinde düzenleniyor. Arlinghurst'teki herkes bir şiir yazmak zorunda. Her sınıftan en iyi olanları seçip yarışmaya gönderecekler. İnsanların benim kazanacağımı düşünmelerine inanamıyorum. Tamam, gerçekçi olmak gerekirse yarışma sadece Aşağı 5C'yi veya bütün beşinci sınıfları kapsasaydı büyük ihtimalle ben kazanırdım, çünkü buradaki akademik standartlar o kadar da yüksek değil. Ama ya ülkedeki tüm on beş yaşındaki öğrencilere karşı? İmkânı yok. Okuldaki en iyi şiir elli bölüm puanı kazanacak, o yüzden herkes aşırı derecede hevesli. En iyi yüz şiir bir kitapta toplanacak ve birinci olan yarışmacı yüz sterlinlik bir ödül ile bir adet daktilo kazanacak. Bir daktilo kazanmak gerçekten güzel olurdu. Kullanabildiğimden değil, ama dergilere gönderdiğiniz yazıların daktilodan geçirilmiş olması gerekiyor.

Deirdre öğle yemeğinde yanıma sokuldu ve aramızda bir kişilik boşluk bırakarak, sanki tesadüfen olmuş gibi yanıma oturdu; fakat o kadar beceriksizdi ki ne yaptığını pek çok kişi fark etti. Korkmuş ama kararlı görünüyordu, zavallı şey. "Annem, senin tarafını tutmam gerektiğini söyledi," diye fısıldadı.

"Aferin annene," dedim normal bir ses tonuyla.

"Şiirim için bana yardım eder misin?" diye sordu.

Kısacası ödev saatinde bir şiir yazmasına yardım edeceğim, muhtemelen yazan ben olacağım. Kendiminkini henüz yazmadım, ama cumaya daha çok var.





Deirdre'nin şiirini yazdım ve kendisinden gayet memnunun. Fakat dün burada oturmuş ve *Waldo Ve Büyü A.Ş.*'yi okurken (ikisi de birbirinden oldukça farklı birer novella) Bayan Carroll bakmak isteyebileceğimi düşündüğünü söylediği bir kucak dolusu modern şiir kitabıyla yanıma geldi.

Görünüşe göre şiir Chesterton'dan beri epey yol kat etmiş. Kim bilebilirdi ki? Anneannemin bilmediği kesin ve gittiğim okullardaki hiç kimsenin. Delany alıntıladığı için Auden'in şiirlerindeki bir dörtlüğü görmüştüm, fakat daha önce ne T. S. Eliot'ın ne de Ted Hughes'un adını duymuştum. Eliot'ın satırları karşısında sarhoşa döndüğüm için Latince dersine geç kaldım ve bir ceza puanı aldım. Ben de intikamımı Horace'ı tıpkı Eliot gibi çevirerek aldım. Öğretmen hiçbir şey söyleyemedi, çünkü aynı zamanda da doğruydu.

Yarışma için bir şiir yazdım. Ama kendisine çok da fazla güvenmiyorum. Chesterton tarzı şiirler konusunda bir ustayımdır, gerçekten, ama bunda yeterince ustalaşacak kadar vaktim olmamış gibi hissediyorum. Nükleer savaş, karaağaç ölümü hastalığı ve hâlâ vaktimiz varken uzaya kaçmamız gerektiği hakkında bir şiir.

Görünüşe bakılırsa T.S. Eliot'ın *Dört Kuartet* adlı uzun bir şiiri var ve okul kütüphanesinde bulunmuyor. Cumartesi günü onu da sipariş edeceğim. Bayan Carroll'ın dediğine göre T.S. Eliot, şairlik para etmediği için *Çorak Ülke*'yi yazdığı sıralarda bir bankada çalışıyormuş.

"Ah karanlık, karanlık, karanlık... şu inciler onun gözleriydi bir zamanlar... Bu parçalarla yıkıntılarımı payandaladım."*

* Suphi Aytimur çevirisi –*çn*

## 9 Kasım 1979, Cuma

Sonbahardayken ve bütün ağaçlar ölü gibi gözükürken karaağaçların ölüyor olması göze o kadar da korkunç gelmiyor.

Bir mektup daha. Onları yeniden yakmam gerekecek. Yaptıklarımla ilgili bir şeyler yazıp yazmadığını merak ediyorum. Teyit etmek hoşuma giderdi. Ama işe yaradığını biliyorum.

Şiirimi teslim ettim. Bayan Lewes ona baktı ama bir şey söylemedi. Onları değerlemeye tabi tutacak olan kişi altıncı sınıflara İngilizce dersi veren Bayan Gilbert.

Umarım yarın kütüphanede beni bekleyen kitaplar olur, çünkü elimdekileri bitirdim sayılır. *Amber'de Dokuz Prens*'i yeniden okuyorum.

Rüyamda sürekli Mor'u görüyorum. Boğulduğunu ama onu kurtarmadığımı görüyorum. Onu geriye çekip kurtarmak yerine bir arabanın önüne ittiğimi görüyorum. İkimize birden çarpıyor. Attığım her adımda bunu hatırlıyorum, ama rüyalarımda değil. Onu labirentin merkezine canlı canlı gömdüğümü, o çırpınırken üzerine toprak attığımı ve saçlarının arasına karıştığını görüyorum.

Bugün tam bir yıl oldu. Düşünmemeye çalışıyorum, ama durmadan beni pusuya düşürüyor.

## 10 Kasım 1979, Cumartesi

Otobüsle kasabaya inerken kütüphane beklentisi içimi neşeyle doldurdu. Islak ve taş sokakların neredeyse gözüme



güzel görünmesine neden oluyordu, ama o kadar da değil. Yağmur çiseliyordu, gökyüzü çok alçak ve de basıktı.

Kütüphaneci, erkek olan, kaç tane kitap sipariş etmek istediğimi gördüğünde biraz şaşırdı, ama doldurmam için bana bir yığın boş form uzatmakla yetindi sadece. Beni bekleyen bir sürü kitap vardı! Sonra kitap dükkânına gidip *Dört Kuartet*'i, Ted Hughes'un *Karga*'sını ve Anne McCaffrey'in *Ejder Şarkıcısı*'nı aldım. Bir de bir kutu kibrit satın aldım.

Stephen Donaldson'ın ön kapağında "Tolkien'in tahtına rakip" yazma küstahlığını gösteren *Diyardaki Bela** adlı kitabını almadım. Arka kapağa bakılırsa bu söz *Washington Post*'tan bir alıntıydı, şu andan itibaren alıntıları benim için her kitabı lanetleyecek olan bir gazete. Nasıl cüret ederler? Peki ya yayıncılar? "Tolkien'in en iyi hâliyle karşılaştırıldığında tam bir süprüntü" demek dışında bu hiç kimsenin yapabileceği bir karşılaştırma değil. Demek istediğim böyle bir şeyi sadece *Yerdeniz Büyücüsü* gibi gerçekten de harika olan kitaplar için söyleyebilirsiniz. *Diyardaki Bela* (berbat bir isim, bir Conan kitabını çağrıştırıyor) olsa olsa Tolkien'in en kötü hâli gibidir, o da ancak *Silmarillion*'un başı olabilir.

Tolkien ve *Yüzüklerin Efendisi* hakkındaki gerçek şu ki ikisi de kusursuz. Bütün o dünya, bütün o hikâyenin içinize işleniş süreci, o yolculuk. Gerçek bir hikâye olmadığından oldukça eminim, fakat tüm bunların tek bir kişi tarafından yaratılmış olması kitabı daha da muhteşem kılıyor. Onu okumak her şeyi değiştiriyor. *Hobbit*'i bitirip Mor'a verdiğimi ve "Oku. Oldukça iyi. Buralarda bir yerlerde bundan bir tane daha yok muydu?" dediğimi hatırlıyorum. Bulduğumu da anımsıyorum, annemin odasından çaldığımı. Kapısı açıkken koridorun ışığı R, S ve T raflarının üzerine düşerdi. Karanlığın içine saklanıp bizi yakalayacak diye odasının daha ilerilerine gitmekten her zaman korkardık.

* *Inançsız Thomas Covenant Yıllıkları*'nın birinci kitabı –çn

Mor, *Kristal Mağara*'yı* geri koyarken bunu yapmıştı. Genellikle kitaplarından birini aldığımız zaman raftaki ciltleri yayardık, böylece boşluğu fark edilmezdi. Ama *Yüzüklerin Efendisi*'nin tek ciltlik baskısı o kadar kalındı ki işe yaramamıştı. Göreceğinden korkmuştum. Neredeyse almıyordum. Ama ya fark etmemişti ya da umursamamıştı, sanırım erkek arkadaşlarından biriyle dışarıdaydı.

Söylemek istediğim asıl şeyi söyleyemedim.

Onu okumak orada olmak gibidir. Çölde büyülü bir pınar bulmak gibidir. İçinde her şey vardır (İhtiras hariç, dedi Daniel. Ama *Solucandil* var).

Ruhunuzu dinlendirebileceğiniz bir vaha gibidir. Şu anda bile Orta Dünya'ya geri dönebilir ve bundan mutluluk duyarım.

Herhangi bir şeyi bununla nasıl karşılaştırabilirsiniz ki? Stephen Donaldson'ın bu kadar kendini beğenmiş olmasına inanamıyorum.

## 11 Kasım 1979, Pazar

Dün gece yarısı yatakhanenin penceresinden dışarı çıktım, bir çember oluşturdum ve mektupları onun içinde yaktım. Kimse görmedi. Çemberi yerde bulduğum şeylerden; yapraklardan, ince dallardan ve taşlardan yaptım, içine de meşe yaprağını, tahta parçamı ve cebimdeki taşı (Amroth plajından geliyor) yerleştirdim. İşe yaradığını sezinleyebiliyordum, kendimi bir şemsiyenin altındaymış gibi hissediyordum. Önce mektupları okudum. Ne yazdığını bilmek istiyordum. Canımı sıkmayacak şeyler olabilirdi. Yaptıklarımla ilgili söylediği tek şey, "İkinizin arasında bana en çok benzeyen sendin," idi, yani... şey, bir kardan adam kömür yığınından çok bir bulutu andırır, fakat ikisi de birbirine o kadar çok benzemez. Mektupları katlayıp bir pagoda* oluşturdum ve onları yaktım. Fotoğraflara bakmadım, ama birkaç tane olduklarını gördüm.

Külleri dağıttım, böylece geriye hiçbir şey kalmadı. Sonra cep taşımı alıp ay ışığına tuttum (yanılmıyorsam son dördündü) ve kötü rüyaları engelleyecek bir koruma oluşturmaya çalıştım. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Sonra da yaprağı ve tahta parçamı geri aldım.

Tekrar içeri tırmanıp yatağa uzandım. Benden başka herkes uyuyordu. Ay ışığı Lorraine'in yüzüne düşüyordu. Garip bir biçimde güzel ve bir ölü kadar mesafeli görünüyordu. Sanki yüzyıllardır ölüydü ve kendi mezarının üzerindeki mermer bir heykeldi.

Tek sorun, annem mektup göndermeye devam edersе benim de onları yakmaya devam edecek olmam. Ama okulun bakış açısından bakıldığında bunu gece yarısında yapmak herkesin ortalıkta olduğu bir zamanda yapmaktan kesinlikle daha güvenli.

Deirdre bana bir çörek ısmarladı; Finefare mağazasından alınmış buzlu, yapış yapış ve tatlı bir çörek. Altı kişilik bir paketin içinde geldiler, yani pek çok kişiye çörek dağıttı ama bu jest karşısında minnettar kaldım. Dışlanmış biri gibi hissetmemek güzel.

Daniel'a Callahan'ın Yeri ve Stephen Donaldson'ın kendini beğenmişliği hakkında bir mektup yazdım. Sam'e Platon'dan bahsettim ve diğer kitaplarını da sipariş ettiğimi anlattım. *Şarabın Sonu*'ndan da bahsettim, çünkü her ne kadar romanları sevmiyor olsa da o kitabı beğenebilirdi.

* Mary Stewart'ın kaleme aldığı 5 ciltlik *Merlin* serisinin ilk kitabı –çn

* Budist tapınağı. Japonya, Çin ve Asya'da yaygın bir mimaridir –çn

Dedeme Abergavenny'den geçtiğimi, dağları özlediğimi, burada topla yapılan bütün sporları ve koşabiliyor olsaydım onlardan ne kadar keyif alabileceğimi anlattım. Koşmayı *hatırlayabiliyorum*. Bütün vücudum hatırlıyor. Tabiri caizse bu devinimsel bir hatıra. Sporlardan keyif alabileceğim küçücük bir yalandı. Kütüphanede oturup kitap okumayı seviyordum ve spor gibi oldukça sıradan bir şeyin kızların gözünde bu kadar önemli olmasından nefret ediyordum. Benim hoşuma giden şey skor için mücadele etmeden topu atmak, koşmak ve yakalamaktı.

Anne McCaffrey'in ikinci kitabını birinciden önce almama ne demeli? *Ejder Şarkıcısı* daha önce hiç görmediğim *Ejder Şarkısı** adlı bir kitabın devamıymış! Yine de okudum. Diğer ikisiyle karşılaştırıldığında tuhaf bir biçimde hafif kalıyor. Pern hakkında değil, Pern'de geçen bir hikâyeyi konu alıyor, o da ne demekse? Bir ateş kertenkelesine sahip olmak hoşuma giderdi. Ya da daha doğrusu bir ejderhaya. Mavi ejderhamla dalışa geçerdim, o da ateş püskürterek okulu yakıp yok ederdi!

## 12 Kasım 1979, Pazartesi

Deirdre'nin şiiri yarışmanın okul safhasını kazandı.

O şiiri yazan kişi ben olmama rağmen yerin dibine girdim. Herkes benim kazanmamı beklemişti, ben de öyle. Benim şiirimin neresi kötüydü? Sanırım Bayan Gilbert geleneklere bağlı biriydi. Hiç kimse bir şey demedi, Deirdre'yi ben de tebrik ettim, ama kendimi herkesin önünde küçük

* *Pern* serisinin üçüncü kitabı –*çn*



düşürülmüş gibi hissediyorum (Diğer yandan onu gerçekten de ben yazmıştım ve en azından Deirdre bunu biliyordu).

## 13 Kasım 1979, Salı

Ödev saatinden sonra Deirdre yanıma geldi ve beni oyun sahalarının içine, hiç kimsenin bizi duyamayacağı bir yere sürükledi. Anında ağlamaya ve anlaşılmaz sözler etmeye başladı, ama sanırım söylemeye çalıştığı şey en iyi eserimi ona vermemem gerektiğiydi. Eh, vermemiştim. Ama kazandığı için öyle yaptığımı sanıyordu. İlk defa bir şey kazanıyordu. Daha önce bir bölüm puanı aldığını da hiç sanmıyorum; belki gol atmak dışında. Bunu hak ettiğini söyledim. Kahvaltıda yanıma oturdu ve sosisini asilce bana teklif etti, ben de sadece kabalık sayılacağı için değil, aynı zamanda da aç olduğum için onu geri çevirmedim.

Wordsworth onunla oldukça gurur duyuyor. Wordsworth'un bölüm yöneticisi Sandra Mortimer –gözleri pembe rimelli ve sulu olan bir kızıl kafa– Deirdre ile bizzat konuştu. Az kalsın duyduğu şeref yüzünden ölüyordu.

Brunner'ın *Şok Dalgası Süvarisi*'ni okuyorum. Oldukça iyi, ama *Zanzibar'da Direniş** kadar da değil. Başyapıtınızı yazdığınızı ve bir daha asla onun gibi bir şey ortaya çıkaramayacağınızı bilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

* John Brunner'ın nüfus fazlalığı üzerine kaleme aldığı Hugo ödüllü bilimkurgu romanı (1969) –*çn*

Bu sabah Deirdre ile birlikte birer ceza puanı almamızın gerçek ve eksiksiz hikâyesidir.

Bir düzine duş başlığına, oldukça cılız bir su basıncına ve göreceli sıcak suya sahip, fayanslardan yapılma uzun bir hendekten ibaret olan duş alanındaydık. Banyoyu tercih ederim. Sabah ve akşamları saat yedi ile sekiz arasında sıcak su oluyor, bu da sadece suyun buz gibi olmadığı anlamına geliyor. Jimnastik salonunda da duşlar var ve spor yaptıktan sonra girmek zorunlu, ama soğuk ve kızların çoğu altlarından koşarak geçip üzerlerindeki çamurlara su serpmekle yetiniyor. Gerçek anlamdaki tek duş sabah kalkar kalkmaz veya gece yatmadan önce alınıyor. Tam bir lezbiyen cenneti olmalı, çünkü etrafta her zaman hafifçe salınan kadın teni var.

Bu sabah kısıtlı su için mücadele eden aşağı yukarı on beş kız vardı. Deirdre ile beraber bir duş başlığı kapmıştık ve bize kalması için istenmeyen kişi olma özelliğime güveniyorduk. Şaşkın'ın birkaç kez bize doğru baktığını gördüm, sanki beni dışladığına pişman olmuş gibiydi. Saçımı şampuanlamak için suyun altından çıktığımda Deirdre gülerek, "Göğüslerin çıkıyor," dedi.

"Çıkmıyor!" dedim otomatik olarak, aşağı bile bakmadan ve gerçekten de öyle olduğunu görmeden önce. Asırlardır meme uçlarımın arkasında birer göğüs tomurcuğu vardı. Annemin göğüsleri o kadarcıktı, benimkilerin de öyle olacağını sanıyordum, ama artık şişiyor ve bir nevi dolgunlaşıyorlardı. 5C'deki pek çok kız şimdiden oldukça sallantılı göğüslere sahipti. Cinsel organınızın etrafında kıl olması, benim vardı, saçlarıma nazaran daha siyahtılar, ya da âdet görüyor olmanız kadar fark yaratmıyorlardı ve şimdiye dek



neredeyse herkes âdet görmüştü. Ben iki yıldır görüyorum. Perileri görmeme engel olacaklarından korkmuştum, ama C.S. Lewis'in ergenlik hakkındaki düşüncelerine rağmen hiçbir şey değişmedi.

"Bir sütyene ihtiyacın var," dedi Deirdre.

"Hayır, yok," diye karşılık verdim zayıf bir şekilde. Onu suyun altından iterek uzaklaştırdım ve saçlarımı duruladım. Şampuan aşağı akarken yeni çıkmaya başlayan göğüslerime baktım. "Hey Dee, sence de çok komik bir biçimleri yok mu?"

O kadar çok gülüyordu ki zar zor nefes alıyordu. İnsanlar bu kadar komik olanın ne olduğunu görebilmek için bize bakmaya başladı.

"Hayır, gerçekten," dedim usulca, ama hararetli bir biçimde. "Armut gibiler. Diğerlerininki öyle değil." Duştaki diğer kızlara baktım, hiçbirinin göğüsleri benimkiler gibi şekil almıyordu.

"İyiler iyi," dedi Deirdre.

"Hey Dertli, bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Lorraine.

"Kızıl az önce çok komik bir şaka yaptı," dedi Deirdre.

Duştaki işlerini bitirmiş ve havlulara sarınmış kızlardan bazıları "Tahta Bacak Jake" şarkısını söylemeye başladı. Onlara dik dik baktım, fakat sudan dolayı bu bir işe yaramadı.

Deirdre ile birlikte duşun altında durduk. "İyiler," diye fısıldadı. "Sadece onlara tepeden baktığın için komik görünüyorlar. Eğer onlara diğerlerininkine baktığın gibi bakabilseydin aynı olduklarını görürdün."

"Bir aynayla," dedim.

"Karen 'sır' dememiz gerektiğini söylüyor," dedi Deirdre.*

* İngilizler 'mirror' kelimesini bir görgüsüzlük olarak görür ve yerine 'looking glass' sözcüğünü kullanmayı tercih ederler. İkisinin de anlamı aynadır –*çn*

"Zırvalık," dedim, okulun tasvip etmediği bir başka kelimeyi kullanarak.

Tek ayna tuvalette, dişlerimizi fırçalayıp saçlarımızı taradığımız bir lavabo sırasının üzerindeydi. Duvara sabitlenmiş, uzun ve tepesinde ışık olan bir aynaydı.

"Haydi," dedim.

Kıkırdayan Deirdre havlusunu kaptı, ben de kendiminkini alıp bir pelerin misali etrafıma sardım. Sabunumla şampuanımı banyo çantama geri koydum, aksi takdirde birisi onları çalabilir veya şampuanı açıp drenaja dökebilirdi. Okuldaki ilk haftamda duş jelimi burada bıraktığım zaman olan şey buydu.

Duşların hemen bitişiğinde bulunan tuvaletlere gittik. İçeride hiç kimse yoktu, tuvalet bölmelerinin kapısı olmadığından bunu anlamak kolaydı. Banyo çantamı bırakıp havlumu bir eşarp gibi başıma sardım. Bu Sharon'dan öğrendiğim faydalı bir hüner. Eğer iyice sıkıştırırsanız olduğu yerde kalıyor. Sharon'ın saçları uzun ve asi olmalarına rağmen bu numara onları bile yerinde tutuyor. Yani havlum başımdaydı, Deirdre'ninki ise omuzlarında. Onun haricinde tamamen çıplaktık.

Uzun ve dar olan aynanın işe yaramaz olduğunu hemen fark ettik. Yüzümüzü ve boynumuzu gösteriyordu, ama göğüslerimiz gibi daha aşağıda kalan kısımlarımızı değil.

"Belki bir şeylerin üzerine çıkarsak," dedi Deirdre etrafına bakınarak.

"Hiçbir şey yok," dedim. "Klozetlerin üzerine çıkabiliriz elbette, ama bu sefer de çok uzun oluruz."

"Haydi deneyelim," dedi.

Böylece iki klozetin kapağını kapattık, üzerlerine çıktık ve çok yukarıda kaldığımızı gördük, sonra da doğru açıyı yakalayabilmek için çömelmeye çalıştık. Gayet çıplaktık, tehlikeli bir biçimde dengesizdik ve kıkırdıyorduk, çünkü



gerçekten de çok komikti. Bu tam da sınıf başkanlarından birinin gürültünün kaynağını görmeye geldiği andı.

## 15 Kasım 1979, Perşembe

Ya rüya korumam bir işe yaramadı ya da onları annem göndermiyor, bilinçaltımdan ortaya çıkıyorlar.

Dün gece rüyamda annemin bizi birbirimizden ayırmak için bir plan yaptığını gördüm. Essex'e bağlı Colchester kentine taşınıyor ve Mor'u da yanında götürüyordu. Çünkü, diyordu, Mor daha uysal ve ben söz dinlemiyordum ve kalmak için çok münakaşa etmiştim. İtiraz edip dövüşüyorduk, annem Mor'u fiziksel olarak çekip uzaklaştırıyordu, ben de ağlayarak ona sıkıca tutunuyordum. Bir bakıma labirentte olanların tam tersiydi. Ben Mor'a tutunmaya çalışıyordum, annemse sürükleyerek onu uzaklaştırmaya. Derken farklı şeylere dönüşmeye başladı, ben de ona sarılmak zorunda kaldım. Ayrılık düşüncesine dayanamıyordum ve herkese, bütün aileye şikâyet etmeyi planlıyordum; bu katlanılamaz bir şeydi, bunun olmasına izin veremezlerdi. Deli olduğu gerçeğiyle yüzleşmemek için annemin yaptığı çoğu şeyi göz ardı ettiler, diye düşünüyordum. Mor inliyor ve bana tutunuyordu ki uyandım. Bir an için tüm bunların bir rüyadan ibaret olduğunu anlayıp rahatladım, bir an sonra gelen gerçeğin hatırasıysa çok daha kötüydü. İnsanlar Colchester'dan *geri* dönebilirdi (Neden Colchester olduğu hakkında hiçbir fikrim yok). Ölü olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Arthur C. Clarke'ın *İmparator Dünya*'sını okuyorum. Bir

sürü harika bilimkurgusal geriye dönüş anı var. Bir *Son Nesil* veya *2001* değil, ama tam da bugün okumak istediğim türden bir şey. Hiç bulamadığım birkaç Clarke kitabı var, bu haftanın listesine onları da ilave ettim.

Acaba uzayda da periler var mıdır? Her ne kadar Clarke'ın mühendisliği azımsanmayacak derecede önemli gözükse de Heinlein'ın evreni yerine onun evreninde olmaları bir şekilde daha olası. Acaba İngiliz olduğu için mi? Uzay şöyle dursun, Amerika'da hiç peri var mıdır acaba? Peki, varsa Galce mi konuşuyorlar? Tüm dünyadaki periler mi?

## 16 Kasım 1979, Cuma

Bu sabah bir mektup daha aldım. Açmadım ve açmayacağım da.

Bugün ibadet ederken Deirdre duanın en sonunda, "yeniden diriliş," yerine yanlışlıkla, "geriden dikiliş," dedi. Ilâhi esnasında bunu düşünürken "bedenin yeniden canlanması ve öbür dünyadaki hayat" ile Cadılar Bayramı'nda gördüğüm şey arasında nasıl bir ilişki olduğunu merak ettim. Bir yandan ölülerin vadilerden geçip tepelerin içine inmesi yeniden dirilmeye çok benziyordu. Öte yandan din bunun neresindeydi? İsa neredeydi? Periler oradaydı ama ne bir aziz ne de onun gibi bir şey görmüştüm. Dua üzerinde çok fazla kafa yormadan sadece ağzımı oynatıyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse Mor öldüğünden beri Tanrıya çok kızgındım: Ne bir şey yapıyormuş gibi görünüyor ne de yardım ediyor. Ama sanırım bu da tıpkı büyü gibi. Bir şey yapıp yapmadığını ya da neden yaptığını anlayamıyor-



sunuz, gizemli yollardan söz etmeme gerek bile yok. Eğer her şeye kadir ve yüce gönüllü biri olsaydım bu kadar tarif edilemez olmazdım. Anneannem bizim için neyin daha hayırlı olacağını bilemeyeceğimizi söylerdi. O hayattayken buna inanırdım, ama o ve Mor öldükten sonra, bilemiyorum. Tanrıya inanmıyor değilim, sadece çömelip "evrenin olması gerektiği gibi işlediğine hiç şüphe yok" diye düşünmemi isteyen birine ibadet etmek için kendimi çok hevesli hissetmiyorum. Çünkü değilim. Evrenin işleyiş şekli için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorum; çünkü Rus-larla Amerikalıların dünyayı her an paramparça edebileceği gerçeği, karaağaç ölümü hastalığı ve Afrika'daki açlık gibi gün gibi ortada olan ve acilen ilgilenilmesi gereken şeyler var. Annemi saymıyorum bile. Eğer evrenin işleyişini sadece Tanrıya bıraksaydım annem geçen yıl ondan iri bir parça koparacaktı. Ve eğer Tanrının onu durdurma planı bizi, perileri, Mor'un ölümünü ve benim püre olmamı içeriyorsa... eh, eğer her şeye kadir ve her şeyi bilen biri olsaydım sanırım daha iyi bir planım olurdu. Yıldırımların modası asla geçmez.

*Kırık Kılıç*'ı okurken eğer tanrılar bu kitaptaki gibi olsalardı onlara ibadet etmek çok daha kolay olurdu diye düşündüğüm zamanlar oldu. İnsana daha çok benzemeleri de cabası. Olaylara öylece dâhil oluyorlar. Periler gibi (Periler nedir? Nereden geliyorlar?)

Ama dedemin bir kez daha felç geçirmesini istemiyorum, o yüzden tüm bunların birbirine nasıl uyduğunu bilmememe rağmen kiliseye ve okul dualarına gitmeye, cemaate katılmaya devam ediyorum. Bu nedense bir papazla konuştuğumu hayal edebileceğim bir şey değil.

Periler söz konusu olduğunda inanç bir mesele değildir, çünkü tam oradadırlar. Sizi dikkate almayabilirler, fakat ağız dalaşına girebileceğiniz bir yerdedirler. Büyünün ve

dünyanın işleyişi konusunda pek çok şey bilirler ve olaylara karışma taraftarıdırlar. Biraz büyü yapabiliyorum. Kullanışlı olabilecek her tür şeyi düşünebiliyorum. Daha iyi bir rüya koğuşu yapabilirdim. Ve bir karass gerçekten hoşuma giderdi.

## 17 Kasım 1979, Cumartesi

Kütüphanede beni bekleyen yedi kitap vardı. Acaba sekizden fazla olduğunda ne oluyor? Bugün kadın kütüphaneci oradaydı ve kütüphanelerarası ödünç kartlarını benim doldurmama izin verdi. Eğer haftada elli veya daha fazla kitap sipariş etmeye devam edersem her cumartesi sekizden fazla kitap olabilir. Haftada bir gece kasabaya inmeme izin verirler mi acaba? Bazı kızlar müzik dersi almak için gidiyor. Belki de bir enstrüman öğrenmeye başlayabilir, böylece kütüphaneye gidebilirim ama müzik konusunda o kadar kötüyüm ki işe yaramayabilir. Acaba katılmama müsaade edebilecekleri, ders programı dışında kalan başka bir şey var mı? Bayan Carroll'a sorabilirim.

Hiç param yoktu, ama kitap dükkânına yine de gittim. Karşısındaki ormana Kaçak Avcı Ormanı dediklerini keşfettim; haritada yazıyordu ve dün aldığım mektubu yakmak için oraya gittim. İyice derinliklerine girip bir çember oluşturdum. Birkaç kayıtsız peri dışında beni gören olmadı. Mektubu da okumadım. Hatta açmadım bile. Sadece bir tane ve oldukça kalın olduğu için ateş yakmadım, yalnızca bir köşesini tutuşturup yere atmakla yetindim. Düşündüğümden de çabuk alev alınca az kalsın saçımı da yakıyordum, bu yüzden bir daha böyle bir şeyi denemeyeceğim.



Hava soğuktu, ancak yağmur yağmıyordu; asırlardan beri ilk kez ben dışarıdayken hava yağmurlu değildi. *Triton*'ı okuduğum banka oturup *Ölümle Doğanlar*'ı* okumaya çalıştım fakat rüzgâr çok soğuk esiyordu. Soğuğa o kadar aldırış etmem, asıl umursadığım şey günlerin giderek kısalması. Okula dönme vakti gelmeden hava kararıyordu.

Kitap dükkânında çevreme bakınırken yeniden param olduğunda almak istediğim birkaç şey gördüm. Param olmazsa da kütüphaneden ödünç alırım. Alan Garner'ın *Kızıl Dönüşüm* adlı yetişkinlere yönelik bir kitabı vardı. Acaba ne hakkında? Üzerinde dikili bir taş ve bir ışık olan garip, hiçbir şey ifade etmeyen bir kapağı var. Daniel'a kitabı satın almak istediğimi söylersem muhtemelen bana biraz para yollar, o on sterlinle Noel'e kadar idare etmem gerekmiyorduysa tabii. Eh, eğer ona söylersem ve parayı Noel'e kadar idare ettirmem gerektiği ortaya çıkarsa ben de kütüphaneye sipariş veririm.

Daha sonra, karanlık çöktüğü hâlde geri dönmek istemediğim ve param olmadığından bir kafeye oturup çay içme numarası yapamadığım için kasabadaki diğer dükkânları gezdim. Bir perakende satış mağazasına girip bir şişe talk pudrasıyla bir tane Twix arakladım. Evde Carrie adında sürekli bir şeyler aşıran bir kız vardı, bana nasıl yapılacağını göstermişti. Sakinliğinizi koruduğunuz müddetçe çok kolay. Hiç kimse bana dikkat etmez. Ama bir kitap aşırmam, ya da, eğer olsaydı, perakende mağazasından aşırır ama bir kitap dükkânındayken bunu yapmazdım. *Çaresiz* kalmadığım sürece.

*C&A*'e girip sutyenlere baktım. Hiçbirini denemedim. Düşündüğümden de pahalıydılar ve ölçüleri çok karmaşıktı. Teg Teyze biliyor olmalı.

* Robert Silverberg'ün Nebula ödüllü novellası (1975) –ç.n

Bir başka mağazaya girdiğimde plaklara bakan Gill'i gördüm. Plaklara hiç değer vermem, gerçek şu ki pop müzikle ilgilenmeyi küçümseyerek bahsettiği diğer şeylere, erkeklerin ilgisini çekmek için yaptığınız şeylere benzetiyorum. Yine de selam vermek için yanına gittim. Sex Pistols adlı bir grubun *Anarchy in the U.K* albümüne bakıyordu. Çok çirkin bir kapağı vardı, fakat *Mülksüzler* nedeniyle anarşizmle oldukça ilgiliydim. Sanırım Anarres'te yaşam çok daha adil olurdu. Gill, ailelerimizin parası ve avantajlarımız olmayacağı için bunun hoşumuza gitmeyeceğini söyledi. Herkesin aynı avantajlara sahip olacağını söyledim. Yine de ailemin diğerlerininki kadar zengin olmadığından bahsetmedim. Neden Arlinghurst'te okuyacak kadar parası olmayan birinden daha iyi eğitim almak zorunda olduğumuzu sordum.

Gill plağı satın aldı, fakat Noel'e kadar onu dinleyemeyecekti, o yüzden buna bir anlam veremedim.

Geri dönüş yolunda Leonardo'dan bahsettik. Görünüşe bakılırsa Mona Lisa'yı çizmenin yanı sıra o aynı zamanda da bir bilim insanıymış; helikopterler icat etmiş, fosilleri araştırmış ve bir not defteri tutmuş. Gill'de bilim adamlarının hayatını anlatan bir kitap vardı ve onu bana ödünç vermeyi teklif etti, nazikçe bir davranıştı ama bana hitap etmiyordu. Gill biraz... bilemiyorum. Aptal değil ve bu olumlu bir şey, benimle konuşmaktan da korkmuyor; fakat her nasılsa biraz fazla hevesli görünüyor ve bu da itici oluyor. Bir şey istiyormuş gibi hissetmeye başladım.

Twix'i Deirdre ile paylaştım. Arakladığımı söylemedim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane



## 18 Kasım 1979, Pazar

Dedeme mektup yazdım. Biraz param olduğunda ona bir geçmiş olsun kartı atacağım. Ona notlarımı anlattım (her zamanki gibi sıkıcı bir biçimde matematik hariç her şeyde birinciyim) ve havalardan bahsettim. Daniel'a da yazdım. Çoğunlukla *İmparator Dünya* ve *Şok Dalgası Süvarisi*'nden bahsetsem de Garner'a değinmeyi de ihmal etmedim. Keşke bana diğer kızların aldığı gibi harçlık verseydi, böylece ne kadar alacağımı bilirdim. Teg Teyze'ye de sütyen problemimle ilgili bir mektup yazdım. Para istememeye çok dikkat ettim, hatta göndermemesini özellikle belirttim; çünkü bu doğru olmazdı, sadece beden ölçülerinin nasıl işlediğini öğrenmek istiyordum. Bir sayı ve bir harf var. Sanırım Deirdre'ye sorabilirim, ya da Gill'e, ama yapmamayı tercih ediyorum.

Bugün çörek yok.

## 20 Kasım 1979, Salı

Bu sabah Daniel'dan bir paket geldi, içinde Clifford Simak'ın *Kent*'i ve Frank Herbert'ın *Dune*'u vardı, ikisi de pek cazip görünmüyordu. Okuyacak bir sürü şeye sahip olmak çok güzel. Bir de bir başka on sterlin daha. Bilemiyorum, eğer kitap almak istediğimden her bahsedişimde bana on sterlin gönderecekse bu güzel ama aynı zamanda da güvenilmez bir şey. Deirdre ile bu konu hakkında konuştum, fakat para ve harçlık dolaylı olarak bahsetmeniz gereken yasaklı konu-

lar olduğundan açılmasını sağlamak zor oldu. Ama konuşmaya başladığında da çenesini zar zor kapattırdım.

"Buraya her dönüşümüzde iki sterlin alıyorum. Annem okul her şeyi karşıladığı için paraya ihtiyacım olmadığını söylüyor, ama bu salaklık. Hep sabununu ödünç aldığımı fark ettiğini biliyorum. Sabuna, şampuana ve daha bir sürü şeye ihtiyacım var. Pastaneden istediğin hiçbir şeyi alamıyorsun, bir elma bile. Hiç çörek ısmarlamadığın zaman insanlar kötü biri olduğunu veya daha ağır şeyler söylüyor, fakir olduğunu bildikleri için sana patronluk taslamaya başlıyorlar. Karen geçen dönem bana bir çörek ısmarladı ve oldukça yapmacık bir şekilde 'Borcunu ödeyemeyeceğini biliyorum ama hiç dert etme,' dedi. Bu yüzden yarıyıl tatilinden döndüğümüz ilk hafta çörek aldım."

Fark etmiştim, çünkü o da bana bir tane almıştı. "Bana karşılık olarak çörek almak zorunda değilsin, gerçekten," dedim. "Yine de, birinin ısmarlaması güzel elbette."

"Kızların çoğu her hafta bir sterlin alıyor, hatta bazıları iki. Banknotları bozuk paraya çevirirlerse ne yaparlar merak ediyorum, çünkü mektuplarla gönderiyorlar. Paradan açıkça söz etmek görgüsüzlük sayıldığı için kimse ne kadar aldığını tam olarak söylemiyor."

Paradan açıkça söz etmek görgüsüzlüktü, ama babanızın arabasının ne marka olduğu, ne iş yaptığı, nasıl bir eve sahip olduğu ve annenizin ne tür bir kürk giydiği sohbetlerin sıradan konularıydı. Hangilerinin kaliteli olduğunu bir kenara bırakın, farklı türlerinin olduğunu bile bilmiyordum. İlk kez sorduklarında gelişigüzel bir biçimde tilki demiştim, inandırıcı görünüyordu; fakat Josie gümüş tilki mi yoksa sadece normal kırmızı tilki mi demek istediğimi sormuştu. Soruyu soruş şeklinden gümüş tilkinin daha kaliteli olduğu gayet belliydi, bu yüzden hiç tereddüt etmedim. Annemin hiç kürkü yoktu elbette, olsaydı bile muhtemelen zavallı



şeye işkence etmiş olurdu. Her neyse, bence kürk çok yanlış bir şey ve bunu dile getirdim. Katiyen kürk satın almayacağımı söyledim, asla, çünkü hayvanları sadece kürkleri için öldürmek yanlış. Vejetaryen değilim, hayvanları yemek için öldürmenin sorun olmadığını düşünüyorum, çünkü bu farklı bir şey. Onlar da aynısını bize yapardı. Yalnızca gösteriş yapmak için kürklerini almamıza gerek yok.

Noel'e beş hafta var, eğer bu on sterlini her hafta iki sterlin harcayacak şekilde bölersem hiçbir sorun kalmaz. Yine de bu hafta bir sütyen alabilirim, çünkü çıktıklarını fark ettiğim andan beri göğüslerimi görmezden gelemiyorum ve onları yolumdan çekecek bir koşum takımına sahip olmak güzel olabilir.

## 21 Kasım 1979, Çarşamba

Mektup.

Açmadım, fakat sadece ona dokunmak bile bacağımın ağrısını geri getirmiş gibi görünüyor. Bugün kesinlikle çok kötü durumda.

Bu sabah burada otururken *Zaman Rehberi*'ni bitirdim ve yanımda başka bir şey yoktu, bu yüzden raflardan bir şey almam gerekiyordu. Bayan Carroll çoğunluğu araştırma kitabı olan yeni ciltleri yerleştirme telaşı içindeydi ve ben de her zamanki köşemde oturuyordum. Her iki yanımda birer ahşap panel, önümdeyse bir kitaplık vardı. Bazen bir koltuk öne, pencereden dışarıya bakabildiğim bir yere otururum fakat bugün görmeye değer bir şey yoktu. Gökyüzü griydi, dallar çıplaktı ve yağmur aralıksız yağıyordu.

Bayan Carroll yanıma geldiğinde ayağa kalkıp raflara gitmek üzereydim. "Platon'u sorduğunu hatırlıyorum," dedi ve Platon'un *Devlet* adlı kitabının yeni bir baskısını masaya koydu. Yakınlardaki masalardan birine gelişigüzel bir biçimde iki cilt daha bıraktı: *Zamanın Kızı** adlı oldukça merak uyandıran bir Josephine Tey kitabı ve Nevil Shute'un *Eski Bir Tutsaklık* romanı. İkinciyi okumuştum tabii ki, Leif Erickson'dan** bahsediyordu.

*Devlet*, *Şölen* kadar eğlenceli değil. Çok uzun diyalogları var ve hiç kimse ortalarına doğru sarhoş olup Sokrates'i baştan çıkarmaya çalışmıyor. Ama yine de çok ilginç. Gerçi, tıpkı Sam'in de dediği gibi, bu fikrin başarılı olamayacağını düşünüp durdum. İnsan doğasına aykırıydı. İnsanlar yalnızca insan oldukları için bazı şekillerde davranmaya meyillidirler. Ve eğer Sokrates on yaşındaki çocukları üzerinde çalışabileceği boş yazı tahtaları gibi görüyorsa kendisi on yaşında olalı bayağı zaman geçmiş olmalı! Beni ve Mor'u *Devlet*'in içine koyun, onu beş dakikada alt üst edelim. Bebeklerle başlamanız gerekir, tıpkı *Cesur Yeni Dünya*'daki gibi. Onun da Platon'dan esinlendiğini şimdi anlıyorum. Platon'un *Devlet*'inden âşık olup bütün planı mahveden bir çifte dair güzel bir hikâye elde edebilirsiniz. Âşık olmak bir anormallik olurdu. Laurie ve Ralph'inki gibi acayip olurdu. Eğer bir ütopya, bir düşler ülkesi isteseydim Triton'ı veya Anarres'i tercih ederdim. Ne okumak isterdim biliyor musunuz? Bron, Shevek ve Sokrates arasında geçen bir diyalog. Sokrates'in de hoşuna giderdi. Tartışan insanlar istediğine bahse girerim. İstediğinin, gerçekten sevdiği şeyin bu olduğunu anlayabiliyorsunuz, en azından *Şölen*'de.

Öğleden sonra geri dönüp tekrar buraya oturduğum-

* 1951 tarihli bir polisiye romanı. Üçüncü Richard'ın işlediği iddia edilen suçları konu alır –*çn*

** Leif Erickson (970–1020): Cristoforo Colombo'dan 500 yıl önce Amerika'ya ayak bastığı iddia edilen İzlandalı kâşif –*çn*



da Shute ve Tey'in hâlâ orada olduğunu fark ettim. Bayan Carroll çoğu zaman eşyalarımın yerini değiştirmez, yaptığı zaman da ya nerede olduklarını söyler ya da onları bana geri verir. Fakat bunlar onundu. Yine de Tey'i okumaya başladım. Galiba benim için getirmişti. Sanırım bugün etrafta dolaşmanın bana zor geldiğini fark etti ve okuyacak bir şeyim olsun diye onları buraya bıraktı. *Devlet*'i benim için getirttiğinden eminim. Herhâlde kütüphaneyi gerçek amacı için kullanan tek kişi benim; hayır, bu doğru değil. Altıncı sınıftaki kızlardan bazıları kompozisyonlarında kullanmak için kitap almıştı. Onları görmüştüm. Ama sanırım Bayan Carroll bütün gün burada oturup kitap okuduğumu fark etmiş olmalı ve benim için güzel bir şey yapmıştı.

Ben de onun için güzel bir şeyler yapmalıyım. Bazen öğretmenlere de çörek alıyorlar. Bayan Carroll bir öğretmen sayılıyor mu? Ya da belki de ona Noel için alacak bir şeyler düşünebilirim.

## 22 Kasım 1979, Perşembe

Bacağım hâlâ iyi değil. Acaba yine doktora mı gitmem gerek? Hemşirede Distalgesic* reçetesi yazma yetkisi var, ona gidip bir tane alabilirim. İki kat aşağı inip, sonra tekrar bir kat çıkmam gerekmeseydi yapardım.

Üçüncü Richard'ın Kule'deki prensleri sahiden de öldürmediği kimin aklına gelirdi ki?

Teg Teyze'den havadislerle dolu bir mektup geldi. Artık sütyen sistemini anlıyorum, ama ölçü aldırıp aldırmamam

* Bir tür ağrı kesici –*çn*

gerektiğini bilmiyorum. Belki de yalnızca birkaç tane olası bedeni denemeli ve ona göre hareket etmeliyim.

### 23 Kasım 1979, Cuma

Dün, en nihayetinde hemşireye gittim, bana bir ağrı kesici verdi, doktora gitmem gerektiğini söyledi ve benim için bir randevu ayarladı. Bunun için bir sebep göremiyorum, ama yine de tartışmaya girmedim.

Gill'den annemin mektubunu mutfaktaki çöpe atmasını istedim. Tüm o döküntüler, pislikler ve içine tıkılan her şey bu kadar güçlü olmasına engel olacaktır ve yakında hep birlikte uzağa götürülecekler. Önce Deirdre'den istedim ama ona dokunamadı. Gerçekten de çok hassas.

Perilerin acıdan kaçmasına şaşmamak gerek. Onlar eğlenmeyi sever, bu ise korkunç bir biçimde sıkıcı.

Yarın kütüphaneye gidebilmek için zinde olmam gerek.

### 24 Kasım 1979, Cumartesi

Kütüphanede beni bekleyen sadece üç kitap vardı. Hem onları hem de dedem için bir geçmiş olsun kartı alıp hemen geri döndüm. *Kızıl Dönüşüm* ve sütyen haftaya kadar bekleyebilir.

Bazen bütünüyle insan olduğumdan şüphe ediyorum.



Yani, öyle olduğumu biliyorum. Annemin perilerle yattığını düşünmemeliyim; hayır, böyle söylenmez. "Perilerle yatmak" ölmek anlamına geliyor. Annemin perilerle seks yaptığını düşünmemeliyim, zaten eğer yapsaydı bununla övünürdü. Böyle bir şeyi asla ima etmemişti. Eğer öyle olsaydı onu hamile bırakanın Daniel olduğunu söylemez ve onu kendisiyle evlenmek zorunda bırakmazdı. Hem Sam'in dediğine göre az da olsa Daniel'a benziyorduk. Ve şarkılarla hikâyelerdeki perilerin çocukları her zaman büyük kahramanlar olurlar; aklıma gelmişken, *Tam Lin*'deki Janet'ın çocuğuna ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim.* Fakat Earendil ve Elwing'e bir bakın. Hayır, söylemek istediğim asıl şey bu değil.

Demek isteğim diğer insanlara ve okuldaki öteki kızlara baktığımda; nelerden hoşlandıklarını, onları nelerin mutlu ettiğini ve ne istediklerini gördüğümde kendimi onlardan biri gibi hissetmiyorum. Ve bazen... bazen bunu umursamıyorum da. Aslında çok az kişiye değer veriyorum. Bazen hayatı yaşamaya değer kılan tek şey kitaplarmış gibi geliyor, tıpkı Cadılar Bayramı'nda *Babil-17*'yi bitirmediğim için hayatta kalmak istemem gibi. Bunun normal bir şey olmadığına eminim. Kitaplardaki insanlara her gün gördüğüm insanlardan daha fazla değer veriyorum. Bazen Deirdre beni o kadar gıcık ediyor ki ona zulmetmek, herkesin yaptığı gibi Dertli diye seslenmek ve aptal olduğunu haykırmak istiyorum. Düpedüz bencillik etmememin tek sebebi; benimle hemen hemen konuşan tek kişi olması. Ve bir de Gill. O da bazen beni korkutuyor. Kim bir ejderhayla gönüllü olarak zihinsel bir bağ kurmak istemez ki? Kim Paul Atreides'in yerinde olmak istemez?

* Periler tarafından hamile bırakılan bir kadının yaşadıklarını anlatan bir İskoç halk şarkısı –çn

## 25 Kasım 1979, Pazar

Teg Teyze'ye minnettarlıkla bir mektup yazdım. Noel'de orada olup olamayacağımı soruyordu, bu yüzden Daniel'a da bir mektup yazıp ona bunu sordum. Dert etmeyeceğini umuyorum, ayakaltından çekilmemi sağlayacak. Ayrıca Sam'e de *Devlet* hakkında detaylı bir mektup yazdım. Dedeme aldığım geçmiş olsun kartının arkasını da doldurdum; güzel bir karttı, üzerinde yatakta yatan bir fil vardı ve hortumundan bir termometre çıkıyordu.

Dedemi özlüyorum. Tıpkı Sam gibi aslında onunla da konuşabileceğim çok fazla şey yok, ama kendisi hayatın vazgeçilmez bir parçası. Hayatıma tam uyuyor. Bizi dedemle anneannem yetiştirdi ve aslında bunu yapmak zorunda değillerdi, bizi annemle bırakabilirlerdi fakat hiçbir zaman öyle yapmadılar.

Dedem bize ağaçları öğretti, anneannem de şiiri. Dedem ağaçların ve kır çiçeklerinin her türünü bilirdi; bize ağaçları önce yapraklarından, daha sonra da tomurcuk ve kabuklarından tanımayı öğretti, böylece kışın onları çıkarabiliyorduk. Bize çim örmeyi ve yün taramayı da öğretti. Anneannem doğaya o kadar önem vermezdi, buna rağmen şu alıntıyı yapardı: "Güneşin özür öpücüğü ve kuşların neşe şarkıları eşliğinde, bir bahçedir insanın bu dünyada en yakın olduğu yer Tanrının yüreğine." Fakat gerçekte sevdiği şey kelimelerdi, bahçe değil. Bize yemek pişirmeyi ve şiirleri hem Galce hem de İngilizce olarak ezberlemeyi öğretti.

Bir bakıma komik bir çifttiler. Hiçbir konuda anlaşamazlardı. Genellikle birbirlerini çileden çıkarırlardı. Hatta neredeyse hiç ortak zevkleri yoktu. Amatör tiyatroculuk yaparken tanışmışlar; fakat anneannem rol yapmayı severken dedem sadece sahnede olmaktan hoşlanıyormuş. Yine de



birbirlerini seviyorlardı. Anneannemin, "Ah, *Luke*!" deyişinde hem düşkünlük hem de bezginlik olurdu.

Sanırım hayatın kendisini esir aldığını hissediyordu. Hem bir öğretmen, hem bir anne, hem de anneanneydi. Bana kalırsa hayatında öyle ya da böyle daha fazla şiirsellik olmasını tercih ederdi. Beni şiir yazmam konusunda cesaretlendirdiği muhakkak. Acaba T.S. Eliot hakkında ne düşünürdü?

## 26 Kasım 1979, Pazartesi

Geceleyin uyandım; bu bir rüya değildi. Uyandım ve kıpırdayamadığımı fark ettim; tamamen felce uğramıştım ve *annem* odadaydı, üzerimde uçuyordu, orada olduğunu biliyorum. Bağırmaya ve birilerini uyandırmaya çalıştım, ama yapamadım. Yanıma geldiğini, yüzüme doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum. İçimden *Dune*'daki Korkuya Karşı Dua'yı tekrar etmeye başladım: "Korku akıl katilidir, korku küçük ölümdür." Sonra gitti, yeniden hareket edebiliyordum. Yataktan çıkıp bir bardak su içmeye gittim fakat ellerim o kadar çok titriyordu ki yarısını üzerime döktüm.

Eğer içeri girebiliyorsa gelecek sefer beni öldürebilir.

Buradaki periler benimle konuşmuyor ve Glorfindel'e ya da Titania'ya mektup yazıp onu nasıl durduracağımı soramam. Daniel Noel'de oraya gitmeme izin verse bile daha bir ay var. Eh, bayağı az kalmış.

Geçen sefer mektupları yaktığım çemberi oluşturmak için kullandığım iki küçük taşım var, onları pencere pervaz-

larına koymalıyım. Annem oradan gelmeye çalışırsa taşların bir kaya tabakası gibi yükselerek yolu tıkayacağını ve pencereleri duvarlar kadar katı yapacağını sanıyorum. Gerçekte bir taş şırası veya kumdan bir çizgi ya da onun gibi bir şey kullanmanız gerek. Gerçek sorun şu ki benim dışımda yatakhanede kalan on bir kız daha var ve onlara baktıklarında sadece küçük, garip çakıllar görecekler; yerlerini değiştirmekten kaçınmayacak ya da hararetli bir biçimde gitmelerini isteyecekler. Yatmadan önce her gece onları kontrol etmem gerekecek ve er ya da geç birisi bunu fark edecek. Sanırım onlara söyleyebilirim, ama tüm bu korkutucu şeyler gereğinden fazla iyi işliyor zaten.

Annem vitrayın içinden geçemez, bu ne işe yarayacaksa.

Birkaç şey toplayıp gerçek bir koruma büyüsü yapacağım, hatta bunu perilere danışmadan yapacağım. Korkuyorum, ama uyurken odama gelip beni yerime çivilemesinden korktuğum kadar değil. Hiç hareket edemiyordum ve bunu gerçekten denemiştim.

## 27 Kasım 1979, Salı

Bir bekleme odasındayken okumaya konsantre olmanın bu kadar güç olması komik. Bir yandan bir kitabın içine gömülüp saklanmaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Diğer yandan beni çağırdıklarını duyabilmek için kulaklarımı açık tutmaya devam etmem gerekiyor, bu yüzden çıkan her ses dikkatimi dağıtıyor. Buradaki herkes hasta ve bu çok iç karartıcı. Afişlerin hepsi doğum kontrolü ve hastalıklar hakkında. Duvarlar safra yeşili. Göz testiyle ilgili bir broşür var. Belki de yaptırmalıyım.



Camdan dışarı bakıp beklerken gördüğüm her şeyin bir listesi:

2 berduş.
1 adam, yanında bir de çoban köpeği var, iyi durumda olan güzel bir köpek.
6 bisikletli.
12 solgun ev hanımı ve 19 çocuk.
4 yalnız çocuk. Okul çağlarındalar.
4 genç çift.
1 bebek. Mor elbiseli bir kadının ittiği bebek arabasının içinde.
1 ihtiyar. Kot giymiş, kılıksız görünüyor; ne bekliyordu ki? Kot pantolonlar gençler içindir.
1 motosikletli adam. Onu park ediyor.
Milyonlarca araba.
2 işadamı.
1 taksi şoförü.
1 adam. Bıyıklı. Yanında karısı var.
2 sarışın kadın. Paltoları aynı ve yeşil. Her seferinde diğer yöne olmak üzere iki kez geçtiler. Belki de kardeştirler?
1 çift orta yaşlı ikiz (Bunun çok anlamsız olduğunu biliyorum ama ikizleri görmekten nefret ediyorum).
1 smokinli adam (öğle vaktinde?). Kendini beğenmişin teki.
1 pembe tişörtlü adam. (Pembe!)
1 dazlak. Elinde ejderha işlemeli bir maşrapa var (Pencerenin önünde durdu ve ona iyice bakabildim).
1 işkadını. İnce çizgili bir takım elbise giyiyor ve elinde bir evrak çantası var (Çok bakımlı görünüyor. Onun yerinde olmak ister miydim? Hayır. Ama gördüğüm çoğu kişi ister).

6 genç. Üzerlerinde eşofman var. Yarış yapıyorlar.
8 serçe.
12 güvercin.
1 sahipsiz köpek, muhtemelen bir teriyer, bir bacağını motosiklete doğru kaldırdı. Tek başına yürümeye devam etti, neşeli görünüyor ve her şeyi kokluyor. Belki onun yerinde olmayı isteyebilirim.

Beni fark eden insanlar:

1 adam, kot gömlekli, bana el salladı.

İnsanların genellikle bu kadar dikkatsiz olması gülünç.

Sıra nihayet bana geldiğinde doktor çok aksiydi. Bana ayıracak çok fazla vakti yoktu. Ortopedi Hastanesi'ne gitmemi önerdiğini ve röntgen çekimlerimi oraya göndertmemi söyledi. Doktorun iki dakikalık ilgisi için onca süreyi etrafım burnunu çeken çocuklar ve bir ayağı çukurda ihtiyarlarla kuşatılmış hâlde beklemiştim. Fizik dersini bunun için mi kaçırdım yani?

Yine de iki elmayla bir şişe şampuan satın alıp dönüşte kütüphaneye uğradım ve üç kitabı geri verip dört tane daha aldım, bu yüzden bunu başarılı bir kasaba gezisi olarak görüyorum.

Okula dönen otobüsü beklerken büyüyü düşündüm. Otobüsün gelmesini istiyordum ve saatinden tam olarak emin değildim. Eğer bunun için büyüye uzanırsam, otobüsün tam o anda köşeyi döndüğünü hayal edersem bu hiç yoktan bir otobüs yarattığım anlamına gelmeyecekti. Otobüs güzergâhının üzerinde bir yerlerdeydi. Bir saat içinde iki otobüs kalkıyor diyelim, otobüsün tam benim istediğim anda gelebilmesi için yola belirli bir süre önce çıkması, insanların onu yakalaması, belirli zamanlarda inip binmeleri ve gitmeleri gereken yerlere farklı zamanlarda varmaları gerekecekti. Otobüsün istediğim yerde olmasını sağlamak için tüm bunları, hatta uyandıkları saati, yazıldığı günden itibaren tüm zaman çizelgelerini bile değiştirmem gerekecekti, böylece o insanlar aylar boyunca her gün otobüse farklı bir saatte binecekti ve ben de bugün beklemek zorunda kalmayacaktım. Bunun dünyada nasıl bir değişikliğe sebep olacağını Tanrı bilir, üstelik sadece bir otobüs için. Perilerin buna nasıl cesaret edebildiğini bilmiyorum. Herhangi birinin nasıl bu konuyla ilgili yeterince şey bildiğini anlamıyorum.

Büyü her şeyi yapamaz. Glorfindel anneannemin kanseri için yardımcı olamamıştı, ama bunu yapabilmeyi istemişti, yapmasını biz de istemiştik. Büyü geçmişe etki edebilir, ama Mor'u tekrar hayata döndüremez. Öldüğü zamanı, Teg Teyze'nin bana bunu söylediğini ve *O biliyor, ben biliyorum, insanlar diğer insanlara söylüyor, giderek daha da fazla insan biliyor ve haber bir su birikintisindeki halkalar misali yayılıyor; her şeyi geri almadan bunu değiştirmenin imkânı yok,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ağaçtan düştüğünüzü perilerin haricinde hiç kimsenin görmemesi gibi değildi.

## 28 Kasım 1979, Çarşamba

Gill bilim adamlarıyla ilgili kitabını bana getirebilmek için dün gece gizlice yatakhaneye geldi. Yatağımın köşesine oturdu ve konuşurken kolunu sanki sıradan bir şey yapar-mış gibi omzuma doladı ama bunu ne kadar dikkatli bir biçimde yaptığını ve sürekli bana baktığını görebiliyordum.

Sıçrayarak doğruldum ve gitmesi gerektiğini söyledim, fakat daha sonra Sharon bana garip garip baktı, sanırım olanları gördü. Gill'i cesaretlendirecek bir şey mi yaptım? Ya da ona ilgi duyduğumu sanmasına neden olacak bir şey? Benimle gerçekten konuşan çok az kişiden biri olduğu için bu çok can sıkıcı bir durum. Galiba onunla konuşmam gerekecek, ama yatakhanede değil! Ve bunu daha da cesaretlendirici bulma ihtimali yüzünden onunla özel olarak konuşmak istediğimi söylemeye korkuyorum. Öyle olmadığı ortaya çıktığında incinebilir.

*Şatoyu Ben Fethettim*'de ki, hiç beklediğim gibi bir kitap değildi, kadın başkarakterin bir adama, başka bir adamın da kadına âşık olduğu bir bölüm vardı. Kadın belki de ikinci adamla yaşayabileceğini düşünüyor, ama aynı zamanda da bunun işe yaramayacağını, anlamsız olduğunu da biliyor ve adamı incitmek istemiyor. Onun hissettiği şeyler ile adamı incitmek istememesi, hem Gill hem de bu konu hakkında hissettiklerime biraz benziyor. Eğer arkadaşım olarak gördüğüm bir erkek olsaydı bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi, gerçekten. Fırsatım olduğunda bunu Gill'e söyleyeceğim. Belki cumartesi veya yarınki kimya dersinden sonra.

Taşlardan biri pervazdan düşmüş, ama onu geri koydum. Bu sadece geçici bir çözüm fakat şimdilik dayanıyor. Başka ziyaret almadım.

### 29 Kasım 1979, Perşembe

Korkunç rüyalar. Bu konu hakkında kesinlikle bir şeyler yapmam gerek. Böyle devam edemem. Eğer yağmur yağmazsa bu gece yapacağım.



Neden diğer insanlar gibi değilim?

Deirdre'yi ve hayatını oldukça sakin görüyorum. Yoksa bana mı öyle geliyor? Teneffüste yanıma gelip beni bir köşeye çekti ve, "Şaşkın, Gill'in sana asıldığını gördüğünü söylüyor," dedi, bana sonsuz bir güvenle bakarak.

"Şaşkın bunun görmüş olabilir, ama Gill'e ilgi duymuyorum ve bunu ona söylemeye niyetliyim," dedim.

"Bu yanlış," dedi Deirdre, son derece emin bir biçimde.

"Her iki taraf da istiyorsa yanlış olduğunu sanmıyorum, ama şu durumda ben istemiyorum."

Kafası karışmış görünen Deirdre geri çekildi, fakat daha sonra aramızda küskünlük olmadığını göstermek için bana Polo nane şekeri ikram etti. Pazar günü ona bir çörek almalıyım.

Kimyadan sonra Gill ile konuşma fırsatı bulamadım. Sanırım benden kaçıyor. Belki de bu konuşmayı yapmamıza hiç gerek kalmayacak.

### 30 Kasım 1979, Cuma

Gecenin ilerleyen saatlerinde kalkıp büyü yaptım. Karaağacı kullanarak aşağı inip oyun alanlarının içine girdim, geçen sefer oluşturduğum çemberi buldum ve tekrar bir araya getirdim. Bulutların arasındaki ay düzensiz aralıklarla bir görünüp bir kayboluyordu. Bu kez ateş yakmadım.

Yaptığım şeyi yazmak istemiyorum. Bu konuyla ilgili batıl bir inancım var; yanlış olduğunu, bu kadar çok şey söylememem gerektiğini hissediyorum. Belki de sadece sağdan sola değil, aynı zamanda da baş aşağı ve Latince yaz-

malıyım? Sanırım insanların neden hakiki büyü kitapları yazmadığını biliyorum. Kendiniz yaptığınızda kelimelerle ifade etmek çok zor. Öyle bile olsa, sanki hâlâ ne yaptığımı tam olarak bilmiyormuşum ve deliler gibi doğaçlama yapıyormuşum gibi hissediyorum. Size söyleneni ve işe yarayacağından kesinlikle emin olduğunuz şeyleri yapmaktan çok farklı. Ay her zaman arkadaşım olmuştur. Ama yine de.

Daha önce hep ne yapmamız gerektiğini bize söylerlerdi. Çiçekleri suya atmamızı, tarağı bataklığa gömmemi Glorfindel söylemişti. Orada, çemberimin içinde dururken kendimi çok tecrübesiz hissettim; sanki yarı yarıya oyun oynuyordum ve işe yaraması imkânsız gibiydi. Büyü çok gariptir. Çıplak dalların arasından bulutların ardındaki aya bakmayı sürdürdüm ve bir anlığına açığa çıkıncaya dek bekledim. Bir tür şiir uydurdum, bu da en azından doğru zihin yapısına girmeme yardımcı oldu.

Hatırladığım, uydurduğum ve uygun görünen şeyleri kullanıyordum. Bir koruma büyüsü yapmaya çalışıyordum. Ve bir de karass bulmaya. Bir elmam vardı, aslında iki tane vardı ve aynı ağaçtan gelmeseler bile birbirlerine alışmaları için onları birkaç gün bir arada tutmuştum, sonra da birini yemiştim, böylece benim bir parçam olmuştu, diğeriniyse kullandım. Elmalar elma ağaçlarına, ekili yaşlı dünyaya, Eden'e, Hesperidlerin Bahçesi'ne, Iduna'ya ve Eris'e bağlıdır. Bir keresinde ilkokuldayken olgunlaşıp yumuşayıncaya, sonra da çürüyüp hoş kokulu bir posaya dönüşünceye dek sıramda bir elma saklamış ve ancak dışarıdan bozulmaya başladığı zaman onu atmıştım. Bu güçlü bir bağlantıydı. Kadim Pers İmparatorluğu'nda ve sanırım şu sıralar Hindistan'ın bazı bölgelerinde ölü bedenlerin platformlara yerleştirildiği, kuşların onları yediği ve gözle görülür bir yerde çürüdüğü "gökyüzü cenazesi" yöntemi uygulanırmış. Güçlü büyüler için yapılıyor olmalı, fakat tanıdığınız



birinin o şekilde parçalandığını izleyebilmek korkunç bir şey olsa gerek. Ölüleri yakmak büyülü olmayabilir, ama en azından temiz.

Her neyse, parmağımı kesip biraz da kan kullandım; tehlikeli olduğunu biliyorum, ama kuvvetli olduğunu da biliyorum.

Ağacın yukarılarında benimle burada ilk kez konuşan periyi gördüm. Dallarda başka gözler de vardı ama hiçbirini tanımıyordum ve benimle konuşmadılar. Onlarla nasıl arkadaş olacağımı ve bana güvenmelerini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Bizim perilerimizden farklılar, daha vahşiler, insanlara karşı mesafeliler.

Terk edilmiş bir bavul gibi hissetmeme neden olan tüm o duygulara rağmen kendimi Cadılar Bayramı'nda bile dün geceki kadar yarım hissetmemiştim. Sanki bir kolum kesilip atılmıştı, sanki eşyaları iki elle tutmaya alışmış fakat artık biriyle idare etmek için çabalıyor gibiydim, sadece büyülü bir şekilde. Ve yine de, bunu iyileştirmeye çalışmadım. Hatta şu ana kadar aklıma bile gelmedi. Veya bacağımı. Acaba yapabilir miyim? Denemesi tehlikeli gibi geliyor, ama zaten benim yaptığım şey de tehlikeliydi; bir karass bulmaya çalışmak. Belki de koruma büyüsü yapmaktan öteye gitmemeliydim ki buna *gerçekten* ihtiyacım vardı. Kendi istediğiniz şeyleri gerçekleştirmek için büyü yapmak güvenli değildir. Bunu bana Glorfindel söylemişti. İstediğim çoğu şeye yıllarca sahip olamayabilirim, tabii eğer olabilirsem. Bunu biliyorum. Ama bir karass imkânsız olmamalı, değil mi? Ya da denenmeyecek kadar tehlikeli?

İşe yarayıp yaramadığını anlamanın bir yolu yok elbette. Bu büyünün her zamanki sorunudur. Sorunlarından biridir. Sorunlarının arasında...

Bugün çok bitkinim. İngilizce dersinde neredeyse Dickens'ın kitabının üzerine yatıp uyuyacaktım. En iyi za-

manlarında bile uyku getirici olduğunu hatırlatırım. Esneyip duruyorum. Belki bu gece deliksiz bir uyku çekebilirim. Göreceğiz.

## 1 Aralık 1979, Cumartesi

Bugün kütüphanedeyken erkek kütüphaneci beni durdurdu. "*Yarının Dağlarının Ardına*'yı siz mi sipariş ettiniz?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"İngiltere'de hiç yayınlanmadı, korkarım onu sizin için getirtemeyeceğiz."

"Ah," dedim hayal kırıklığına uğrayarak. "Yine de teşekkürler."

"Kütüphanelerarası ödünç alma sistemini oldukça sık kullandığınızı fark ettim," dedi.

"Ama o, yani kütüphaneci kadın bunun sorun olmayacağını söyledi," dedim kekeleyerek. "On altı yaşında olduğum için ücretsiz olduğunu söyledi."

"Sorun yok, istediğiniz kadar kitap sipariş edebilirsiniz ve biz de onları sizin için getirtiriz," dedi.

Rahatlayarak gülümsedim.

"Sadece büyük çoğunluğunun bilimkurgu olduğunu fark ettim ve salı akşamları kitap kulübümüze katılmak ister misiniz diye merak ettim."

Bir karass, diye düşündüm. Büyü işe yarıyordu. Gözlerim yaşardı ve onları bastırmaya çalıştığım için bir müddet konuşamadım. "Okul gelmeme izin verir mi bilmiyorum," dedim, kabaca. "Saat kaçta?"



"Altıda başlıyoruz ve genellikle sekize kadar devam ediyor. Burada, kütüphanede. Anladığım kadarıyla Arlinghurst'teki kızların dışarıda ders almak veya eğitimsel aktivitelere katılmak için ebeveynlerinden birinin ve bir öğretmenin ya da kütüphanecinin imzasına ihtiyaçları oluyor."

"Kütüphaneyi kabul ettiler," dedim.

"Ettiler." Bana gülümsedi. Tepesi hafifçe kelleşiyordu, ama çok yaşlı değildi ve sevimli bir tebessümü vardı.

"Ve oldukça eğitici olacaktır," diye devam ettim.

"Kesinlikle öyle," diye hemfikir oldu. "Bu salıya kadar bir imza alabilir misiniz bilmiyorum. Le Guin'i tartışacağız, fakat bir sonraki salı sizin de sevdiğinizi fark ettiğim Robert Silverberg'ü tartışıyor olacağız."

Bilgileri not ettim, kitaplarımı aldım ve kafeye gidip oturdum. O kadar mutluydum ki şarkı söyleyebilirdim. Bir karass, ya da başlangıcı! Ah, umarım salı günü oraya gidebilirim! Kütüphaneden hiç Le Guin almamıştım çünkü daha önce hepsini okumuştum, ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Bir karass! Destansı! Mutluluktan şarkı söyleyebilirim.

## 2 Aralık 1979, Pazar

Bayan Carroll kitap kulübüne gitmek için okuldan ayrılabileceğime dair formu imzaladı! Bütün ödevlerimi önceden bitirmem gerektiğini söyledi, ama problem değil. Bunun sorun olmayacağına notlarıma bakarak karar verdiklerini söyledi, fakat kitap kulübü yüzünden notlarım düşmese iyi olurdu. Kesinlikle öyle bir şey olmayacağını söyledim. Tey'i

beğenip beğenmediği sordu ve ben de oldukça keyif aldığımı söyledim ki bu doğruydu.

Carpenter, Inklings hakkında yazdığı kitapta Lewis'in Aslan'ı İsa olarak tasarladığını söylüyor. Bir bakıma bunu görebiliyorum, fakat buna rağmen ihanete uğramış gibi hissediyorum. Alegori gibi geliyor. Tolkien'in karşı çıkmasına şaşırmamak gerek. Ben de karşı çıkıyordum. Aynı zamanda kendimi kandırılmış hissediyorum çünkü bugüne kadar bunu fark etmemiştim. Bazen çok aptal oluyorum, ama Aslan her zaman kendisi gibi olmuştu. İsa hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum, ama Aslan hakkında ne düşündüğümü biliyorum.

Dedemle Teg Teyze'ye mektup yazıp kitap kulübünü anlattım. Daniel'a da yazıp formu imzalaması için yalvardım. Yapacağından eminim. Ne düşündüğünü görmek ilginç olacağı için Aslan/İsa birleştirmesinden de bahsettim ve Noel'de eve gidip gidemeyeceğimi *tekrar* sordum. Dedeme orada olmaya çalışacağımı yazdım.

Gill ile konuştum, sonunda. Şakır şakır yağmur yağıyordu, bu yüzden insanlar bu öğleden sonra spor yapmak yerine salonda dans ediyorlardı. Danstan sonra üzerini değiştirmek yerine oyalanıyordu, ben de mektuplarımı yazdığım ödev odasından çıkıyordum. Hemen bir şey söylemedi, ama ben, "Gill, yanlış bir fikre kapılıp kapılmadığımı bilmiyorum fakat seninle fiziksel bir ilişkiye girmekle ilgilenmiyorum," dedim.

"Erkeklerden hoşlanmadığını söyledin," dedi.

Söylemiştim, bunu hatırladım. "Bu kızlardan hoşlandığım anlamına gelmiyor," dedim. "Yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum, sanırım pek çok kişi iki cinse de ilgi duyuyor ama ben öyle değilim. Üzgünüm. Sanırım sadece tuhaf biriyim."

Tüm bunlar ödev odasının kapı eşiğinde oldu, sonra biri



gelip arkamdan beni iterek geçti ve Gill yalnızca el sallayıp koşarak üstünü değişmeye gitti. Umarım sorun olmaz. Yoksa işler çok karmaşık bir hâle gelir!

## 3 Aralık 1979, Pazartesi

Daniel'dan içinde bir başka on sterlin bulunan ve Noel'de beni Eski Konak'ta görmek istediklerini ama daha sonra birkaç günlüğüne Güney Galler'e gidebileceğimi söyleyen bir mektup geldi. Pöh. Beni neden orada görmek istiyorlar ki? Onlara ne faydam olacak ki? Gidip Teg Teyze'nin dedeme bakmasına yardım etmeyi tercih ederim, özellikle de o gün dışarı çıkabilecekse. Eski Konak'tayken mümkün olan en kısa sürede beni başlarından atma arzuları dışında hiçbir duygu emaresi göstermemişlerdi. Daniel... şey... onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Beni yetimhaneden çıkarttığı için minnettarım, ama okulun da oradan pek bir farkı yok. Onca zamandan sonra sahip olamadığı bir bağ kurmak istiyormuş gibi görünüyor. Ama hem onun hem de ablalarının ben orada olmazsam daha iyi vakit geçireceklerinden eminim. Ve onlara ne alabilirim ki Tanrı aşkına? Noel günü gerçekten de orada olacaksam onlara sadece bir kutu çikolata götüremem. Tam bir işkence olacak. Eh neyse, en azından ondan sonra Güney Galler'e gidebileceğim sanırım.

Daniel'dan imzalı form gelmedi tabii ki. Beklemek bile haksızlık olurdu, çünkü postanın oraya gidip geri gelmesi için yeterince zaman yoktu. Ama bu karass benim, bu gece ben orada olmadan gerçekleşecek ve *Mülksüzler*'i tartışıyor olacaklar, bu yüzden öfkelenmeme engel olamıyorum. Sanırım buraya geldiğimden beri her salı toplanıyorlardı ve bunu bilmiyordum, ama artık haberim var. Sadece kütüphanecinin katılmamı sormasını sağlamak yerine kitap kulübünü de büyü oluşturmadıysa elbette. Büyünün neler yapabildiğine ve olaylara nasıl etki edebildiğine ne kadar çok kafa yorarsam ona o kadar az bulaşmam gerektiğini düşünüyorum.

Okul giderek daha can sıkıcı bir yer hâline geliyor. Bana lakap takan kızlara artık alıştım, ama aralarından bazıları ben geçerken "Tahta Bacak Jake" hakkında kısa bir şarkı söylemeye başladı. Eğer yakınlarda bir öğretmen varsa bu sefer de sadece mırıldanıyorlar. Beni çileden çıkartmak istiyorlar, bu yüzden onları görmezden geliyorum. Bunu dışınızdan yapmak içinizden yapmaktan daha kolay. Aynı şeyi Deirdre'ye "Danny Boy" şarkısını söyleyerek yapıyor ve bazen gözyaşlarına boğulmasına neden oluyorlar. Deirdre'nin kötü yanı çok klişe biri olması. O bir İrlandalı ve çok zeki değil. Karen ona bir lokma meyveli peksimet verdiğinde tadının pişirilmemiş yılbaşı ağacı gibi olduğunu söyledi. Demek istediği asıl şey kekti elbette, çünkü tadı ona benzer, ama artık herkes İrlanda'da yılbaşı ağacı pişirildiğine dair şakalar yapıyor. O kadar gerçeküstüydü ki gülmek zorunda kalmıştım. Zaten kendisi de gülmüştü. Bu kırıcı bir hareket değildi. Asıl kırıcı olan bunu durmadan devam ettirmek ve onların yaptığı şey de tabii ki bu, çünkü Deirdre'yi incittiğini görüyorlar. "Ekstra bacaklı Tahta Bacak Jake" saçmalığına aldırış ettiğimi görmemelerini sağlamam olmam lazım.



Hâlâ Lewis'in yaptığı alegoriyi affedemiyorum. Tolkien'in önsözünde neden onlardan nefret ettiğini söylediğini artık anlıyorum. Kendi kişiliği olan bir şeyi alıp başkasının yerine koyamazsınız. Ya da yapabilirsiniz, ama şansınızı fazla zorlamamanız gerek. Narnia'yı dört İncil'den birinin yeniden anlatımı olarak düşündüğümde bu onun değerini azaltıyor. Sanırım bu konuyu düşünmeden onları yeniden okumakta zorlanacağım. Çok sıkıcı! Bununla birlikte Carpenter, Lewis'in direkt olarak Hıristiyanlıkla alakalı kitaplar yazdığını da belirtmiş. Bahsettiğim sey, açıkça Hıristiyanlık hakkında yazılmış yazılar. Belki onları okumayı denemeliyim. Din konusunda kendimi karmakarışık hissettiğimi söylemem gerek. Din dersi de hiç yardımcı olmuyor. Monoton bir şekilde Aziz Paul'ün yolculuklarını işliyor ve bana göre yavaş bir hızla İncil'i okuyoruz. Tüm o sıkıcı kısımlarına rağmen içinde bazı güzel hikâyeler de var. Ama büyük bir çoğunluğu tarih; teolojiyse çok fazla değil ve Lewis'in periler hakkında bir şey yazıp yazmadığını öğrenmek oldukça ilginç olabilir, çünkü *Prens Caspian*'da bakûs perilerini anlatır ve bana her zaman bizim perileri anımsatmışlardır. Burada macera kitaplarından başka bir eseri yok, ama kütüphanede *Özde Hıristiyanlık*'ın bir kopyası olup olmadığına bir bakacağım. Yoksa da, eh, kütüphanelerarası ödünç alma sistemi bu işe yarıyor.

Tam bunu yazarken Bayan Carroll yanıma geldi.

"Baban kitap kulübü formunu imzaladı mı?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim. "İmzalayacağından eminim, ama vakit olmadı."

"İstersen bu gece seni oraya götürebilirim. Eğer sonuna kadar orada kalırsam problem olmaz, *in loco parentis*.* Kız-

* (Latince) Ebeveynin yerine –çn

ları tiyatroya götürmek gibi olur. Bayan Ellis'e sordum ve sıkıntı olmayacağını söyledi." Gülümsedi.

"İyi ama gitmek istiyor musunuz?" diye sordum. İnsanlar bana iyi davrandığı zaman nezaketsiz bir budala gibi hareket etmeme engel olamıyorum. Söylemek istediğim şey bu değildi, düşünmeden ağzımdan çıkıveriyorlar.

"İlginç olabilir," dedi.

"Hiç bilimkurgu okudunuz mu ki?"

"İnsanlara tavsiyede bulunabilmek için kütüphanemdeki kitapların bir kısmını okumaya çalışırım. Kesinlikle biraz bilimkurgu okudum. Senin kadar çok sevmiyorum, ama biraz okudum. Hatta biraz Ursula Le Guin bile okudum; *Yerdeniz Büyücüsü*'nü de okudum."

"Beğendiniz mi?" diye sordum.

"Bence kusursuzdu." Karşıma, ahşap masanın diğer tarafına oturdu ve bana kafası karışmış bir şekilde baktı. "Nedir bu? Kitap kulübüne uygun olup olmadığım hakkında sorguya çekilmeyi beklemiyordum, sevineceğini sanmıştım."

"Sevindim," dedim. "Teşekkürler. Gitmeyi gerçekten de istiyorum. Sadece buna alışkın— Demek istediğim gecenizi bana ayıracağınıza inanamıyorum." Gerçekten de oldukça genç biri. Çıktığı birileri olmalı, ya da en azından yaşadığı, kendisi için yemek pişirdiği ve rahatsız edilmeden kitap okuyabildiği bir yer. Dürüst olmak gerekirse okul dışında bir hayatı olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama her ne yapıyorsa geceleri yapıyor olmalı ve sırf ben istiyorum diye özel hayatından vazgeçip kitap kulübüne gidecek. Neden böyle bir şey yapsın ki? Büyünün bu kadar iyi işlediğini bilmezdim. Çok korkutucu.

"İlginç bir deneyim olacak," dedi. "Bu işleri kasaba kütüphanesinde nasıl işlettiklerini görmek güzel olacak. Ayrıca kitaplar hakkındaki konuşmaları her zaman sevmişimdir. Belki burada da bir kitap kulübü başlatırız. Üst sınıflardaki kızların ilgisini çekebilir. Bunun yanı sıra," her zamanki gibi kütüphanede bizden başka hiç kimse olmamasına rağmen öne eğilip sesini alçaltı. "Kütüphanecilik okulunda öğrettikleri şeylerden biri de müşterilerin ihtiyaçlarını dikkate alıp onları mutlu etmektir. Sen kesinlikle benim en iyi müşterim ve de kütüphaneyi gerçekten kullanan çok az kişiden birisin, o yüzden seni mutlu etmek önemli."

Güldüm. "Teşekkürler," dedim. "Çok teşekkürler."

Yani bu gece kitap kulübüne gidiyorum! Bayan Carroll beni akşam yemeğinden sonra alacak.



## 5 Aralık 1979, Çarşamba

Benim karassım olduklarına anında karar verip beni bağırlarına basmadılar elbette. Bu çok şey beklemek olurdu. Ama yine de harikaydı.

Erken gitmemize rağmen geç kalacağız diye çok korktum. Oraya vardığımızda kütüphane yeni kapanıyordu. Kütüphaneci, Bayan Carroll ile birlikte içeri girdiğimi görünce oldukça şaşırdı. "Ah, Bayan Markova," dedi, bu da genel anlamda ilk kez birinin bana böyle hitap ettiği andı. Daha önce ara sıra Bayan Phelps diye çağrıldığım olmuştu, ama Bayan Markova olarak asla. Kendimi garip hissettim. "Sonunda gelebildiniz."

"Bu Bayan Carroll, okulun kütüphanecisi. Ve bu da, şey..." Bocaladım.

"Greg Mansell, ama bana Greg deyin."

"O hâlde ben de Alison," dedi Bayan Carroll beni çok şaşırtarak ve el sıkıştılar. Salak gibi; belki de Carol isim ola-

rak da kullanıldığı için hiçbir zaman bir ön adı olduğunu düşünmemiştim.

İsmimi söylemem gerektiğini biliyordum, ikisi de bana bakıp söylememi bekliyorlardı fakat dilim tutulmuştu, konuşamadım. Adımı unutmamıştım elbette, sadece hangi şeklini kullanmam gerektiğine karar veremiyordum. "Mori," dedim, çok uzun bir sürenin ardından. "Arkadaşlarım bana Mori der."

Derken iki kişi daha geldi, iki orta yaşlı adam. Uzun boylu olanın adı Brian'dı, kısa ve tıknaz olanın ise Keith. Greg anahtarlarını çıkarıp bizi kütüphanenin arkasındaki bir odaya soktu.

Kütüphane yaklaşık yüz yıl önce inşa edilmiş olmalı. Viktorya Dönemi'ne ait, taş pencereleri ve tuğla duvarları var. Toplandıkları yer eskiden bir okuma odasıymış, fakat okuma odası artık üst kattaki araştırma kütüphanesinde ve kapalı tutuluyor. Duvarlarında dirsek yüksekliğinde ahşap paneller var; onların üzerinde kalan duvarlar, yani pencerelerin arasındaki kısımlarsa krem rengine boyanmış. Bir yanında bir sürü pencere var, ama karanlık olduğu için dışarıda ne olduğunu göremedim. Öteki uzun duvarda ise bir kütüphanede kitap okuyan, kitap raflarının arasındaki küçük masalara oturup omuzlarından geriye bakan insanları betimleyen kocaman ve karanlık bir Viktorya Dönemi tablosu asılıydı. Odanın tabloyla alakası yoktu. Ortada büyük ve eski bir masa, etrafında da ahşap sandalyeler vardı. Dikdörtgen biçimindeki odanın her iki ucunda birer büst duruyordu. Biri Descartes adında, tanımadığım ama harika bir yüzü olan bir adama aitti. Diğeriyse Platon'a. Yaşasın!

Masanın tabloya bakan tarafına oturdum, sırtım pencerelere dönüktü, Bayan Carroll da benim yanıma yerleşti. Adamlar ayakta durmuş sohbet ediyorlardı. Hepsi birbirini daha önceden tanıyordu elbette. Birkaç adam daha geldi,



bazıları daha gençti fakat hiçbiri otuzun altında değildi. Sonra yerel meslek okulunun mor renkli ceketini giyen iki delikanlı geldi. Sanırım ya on altı ya da on yedi yaşındaydılar. Tam hiç kadın olmayacağını düşünmeye başlamıştım ki tıknaz, gri saçlı biri koşuşturarak içeri girdi ve masanın başköşesine oturdu. Elinde Le Guin'in ciltli baskılarından oluşan koca bir kitap yığını vardı, onları bir iş kadını edasıyla yanına yerleştirdi. Bunu gören diğerleri oturmaya başladı. Kitaplarımı getirmiş olmayı diledim, ama sevgili eski *Rüzgârın On İki Köşesi* haricinde elimde hiç Le Guin yoktu elbette. Bütün kitaplarım hâlâ annemdeydi, fakat yerlerine yenisi alınabilir.

Bayan Carroll kitap yığınına biraz gergin bir biçimde baktı. "Hepsini okudun mu?" diye sordu bana usulca.

Onlara iyice baktım, *Balıkçıl Gözü* adındaki hariç hepsini okumuştum. "Biri dışında hepsi," dedim. "Hatta orada olmayan bir tane daha okudum, *Dünyaya Orman Denir*."

"Gerçekten çok bilimkurgu okuyorsun," dedi.

Tam o esnada gri saçlı kadın başlamak üzereymiş gibi derin bir nefes aldı, o bunu yaparken kapı açıldı ve bir çocuk, daha doğrusu genç bir adam neredeyse odanın içine düştü. İlk anda fark edemesem de başının etrafında salınan uzunca sarı saçları, aşırı mavi gözleri ve son derece tutkulu bakışlarıyla gördüğüm en muhteşem şeydi. Kendi ayağına takılırken bile hareketlerinde bir tür doğal zarafet vardı. "Üzgünüm Harriet, geciktim," dedi baş döndürücü bir tebessümle kadını onaylayarak. "Bisikletimin lastiği patladı."

Böylesine muhteşem bir yaratığın bisiklet kullanmak zorunda olması tanrıların zalim bir oyunu gibi görünüyordu. Tam karşıma oturdu, o kadar yakındı ki saçlarındaki yağmur damlası tanelerini görebiliyordum. On sekiz veya on dokuz yaşlarında olmalı. Acaba neden üniversiteye gitmiyor? Hafif aslanı andıran bir görünüşü vardı, ya da Büyük İskender'i.

"Ben de başlamak üzereydim ama gecikmedin," dedi Harriet ona gülümseyerek (Harriet! Gerçek hayatta adı Harriet olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Kısa bir süre onun Harriet Vane olduğunu hayal ettim çünkü tam onun yaşında görünüyordu. Fakat Harriet Vane olsaydı ona Leydi Peter olarak hitap edilirdi elbette * ve o aslında hayali bir kahramandı. Aradaki farkı anlayabilirim, gerçekten).

Kapı bir kez daha çarparak açıldı ve içeri genç bir kız girdi. Kızıl saçlarının yanında berbat görünen mor bir okul ceketi giyiyordu. Okul ceketi giyen diğer iki delikanlının yanına oturdu, görünüşe göre onun için bir yer ayırmışlardı. Kendimi... kıskanç hissettim diyemem, daha çok bunu gördüğümde ani bir acı hissettim.

Sonra Harriet, Le Guin hakkında konuşmaya başladı. Yaklaşık on beş yirmi dakika boyunca konuştu. Ardından konuşma genel hâle geldi. Gereğinden fazla konuştum. Kendime engel olamadım. Kimsenin lafını bölmedim, bu affedilmez bir hareket olurdu, yalnızca diğerlerine çok fazla konuşma sırası vermedim. Bayan Carroll tüm o süre zarfında hiçbir şey söylemedi. Muhteşem çocuk *Rüyanın Öte Yakası* hakkında çok akıllıca birkaç şeyden bahsetti. Adamlardan biri, sanırım Keith, Philip K. Dick gibi olduğunu söyledi ki bu tam bir *saçmalıktı*. Muhteşem çocuk, bazı yüzeysel benzerlikler olsa da Le Guin ile Dick'i karşılaştıramayacağınızı, çünkü Le Guin'in karakterleri her yönden gerçek insanları andırırken Dick'in karakterlerinin öyle olmadığını söyledi. Bu tam da benim söyleyeceğim şeydi. Görünüşe bakılırsa kitabın bir de filmi vardı ama hiçbirimiz izlememiştik.

Aynı zamanda bir bilim insanı olmamasına rağmen yaratıcılığın diğer dallarda çok da farklı olmadığını anladığı için *Mülksüzler*'deki bilimsel süreçleri çok başarılı bir şekilde

* Polislere yardım edip suçluların yakalanmasına yardımcı olan hayali bir polisiye yazarı. Daha sonraki kitaplarında Lord Peter Wimsey ile evlenir –çn



kaleme aldığından bahsetti. Bilimsel işleyişi doğru anladığı konusunda Brian'la hemfikir oldular ve herkes onlara riayet etti, demek ki ikisi de bilimle alakalı bir şeyler yapıyor. Sormak istemedim. Dediğim gibi, zaten çok konuşmuştum. Söylemek ve sormak istediğim şeyleri düşünüp durdum, sonra çok konuştuğumu ve diğer insanlara da müsaade etmem gerektiğini hatırladım, ardından bahsetmek istediğim daha fazla şeyi anımsayıp konuştum. Umarım herkesin canını feci şekilde sıkmamışımdır.

Ben konuşurken, muhteşem çocuk –gelecek sefere adını mutlaka öğrenmeliyim!– gözlerini benden hiç ayırmadı. Çok dikkat dağıtıcıydı.

Ama en ilginç şeyi mor ceketli delikanlılardan biri söyledi. Le Guin'in karakterleri çok gerçekçi olduğu için dünyalarının da bu kadar gerçekçi olduğunu söyledim, o da evet dedi, ama karakterleri o dünyalarda yetişen kişiler oldukları için o kadar gerçekçi. Eğer Ged'i Anarres'te veya Shevek'i Yerdeniz'de büyütürseniz aynı kişi olmazlardı. Onları onlar yapan şey arka planlardı ve bunu kurgu edebiyatının tüm ana akımlarında her zaman görürsünüz, fakat bilimkurguda çok nadirdir. Bu kesinlikle doğru ve de çok ilginç. Kendime hâkim olamayıp tekrar konuya dalarak bunun *Rüyanın Öte Yakası*'na ve farklı dünyalarda insanların başlarına neler geldiğine uyduğunu, gri bir dünyadaki gri bir insanın kaçınılmaz olarak çeşitli ırkların yaşadığı bir dünyadaki kahverengi derili birinden farklı olduğunu söyledim.

En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum ve çok konuştuğum için endişelenmeseydim gayet başarılı olduğunu söyleyebilirdim. Bir şey vardı, bunu çok sık fark ettim. Konuşmaya ilk başladığımda insanlar beni duymuyor gibiydi, bunları benim söylediğime inanamıyorlardı. Sonra gerçekten kulak vermeye başladılar; konuşan kişinin genç bir kız olduğunu fark etmeyi bir kenara bırakıp söyledikle-

rimin dinlemeye değer olduğuna inanmaya başladılar. Bu insanlarla konuşmak normalden çok daha kolaydı. Neredeyse ağzımı ikinci açışımdan itibaren ifadeleri müsamahalı değil dikkatliydi. Bunu sevdim.

Daha sonra Keith bara kimlerin gideceğini sordu. Muhteşem çocuk, Harriet ve Greg gitti, ama okul ceketi giyen gençler onlara katılmadı. Ben de gitmedim elbette, çünkü okula dönmem gerekiyordu. Herkes bana veda etti, fakat hoşça kalın ve umarım haftaya görüşürüz derken yeniden tuhaf ve dili tutulmuş birine dönüşmüştüm.

Bayan Carroll, Greg ile konuştu, sonra arabaya döndük ve okula doğru sürmeye başladı. "Sana anlam ifade eden şeyler hakkında diğer insanlarla çok fazla konuşma fırsatı bulamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Dışarıdaki geceye ve karanlığa baktım. Kasabanın dibindeki trafik ışıkları ile okul arasındaki yolda birkaç çiftlik evi haricinde ışık yayan hiçbir şey yoktu. Bu da arabanın ön farlarının bir parlaklık işgali gibi görünmesine neden oluyordu. Işık hüzmeleri onları aydınlatırken farelerin, tavşanların ve tek tük perilerin kaçıştığını gördüm. "Hayır," dedim. "İnsanlarla çok fazla konuşma şansım hiç olmuyor."

"Arlinghurst kendi açısından oldukça iyi bir okul," dedi.

"Benim gibi insanlar için değil," dedim.

"Okuldan geçen son otobüs sekizi çeyrek geçe kalkıyor," dedi. "Bu gece dokuza doğru bitirdiler. Bir kütüphaneci olarak bir diğer kütüphaneci olan Greg'e seni düzenli olarak okula bırakıp bırakamayacağını sordum, o da kabul etti. Işıklar kapanmadan yatağında olduğun müddetçe sorun olmayacaktır."

"Çok kibarca bir davranış. Bana bunu sorması bile çok kibarca. Sizce çok mu konuştum?"

Bayan Carroll, araba karaağaçların arasından dönüp okul yoluna girerken güldü. "Belki biraz. Ama söylediğin



şeylerle kesinlikle çok ilgilendiler. Ben olsam bunu dert etmezdim."

Ama ben dert ediyorum.

## 6 Aralık 1979, Perşembe

Günler berbat bir şekilde giderek kısalıyor. Sanki sürekli karanlıktayız. Saat dokuzu epey geçinceye kadar hava aydınlanmıyor, bu yüzden sabahları dışarı çıkamıyorum. Kahvaltıdan önce sadece nefes almak için kısa süreliğine dışarı çıkmayı âdet edinmiştim. Hiçbir yere gitmiyordum, yalnızca vestiyerin önüne çıkıyor, bir müddet nefes alıyor ve kahvaltı zili çalmadan önce geri dönüyordum. Kahvaltıda sınırsız ekmek ve tereyağı oluyor. Yanında da fazla pişirilmiş, tatsız İngiliz omleti ve konserve domates ki, ağzıma sürmüyorum. Pazar günleri ve nadiren diğer günlerde sosis de oluyor ve gözümüze tanrıların yiyeceği gibi görünüyor. Okul personeli kahvaltıya katılmıyor, bu yüzden herkes bağırarak konuşuyor, bu da sesini duyurmak isteyen herkesin bağırmak zorunda kalması anlamına geliyor elbette. Kulağa bir ayı ini gibi geliyor. Bazen, vestiyerin dışında durduğum zaman koridorun aşağısından gelen sesleri duyabiliyorum. Tıpkı on sekizinci yüzyılda insanların delilerin çığlıklarını dinleyerek eğlendikleri tımarhaneler gibi. Bir akıl hastanesi.

Dersleri bitirdiğimiz zaman da karanlık tamamen ya da kısmen çökmüş oluyor. Işıklar açık ve güneş epey batmış durumda. Gökyüzü hâlâ biraz aydınlık, ama gündüzden çok gece olduğuna şüphe yok. Okuldan uzaklaşıp arkamı dönmek ve ışıkları seyretmek hoşuma gidiyor. Alacakaran-

lık vaktinde turuncu görünüyorlar. Bu her nasılsa bana anneannem ve Mor'la birlikte okuldan eve döndüğümüz, Noel gecesi civarlarındaki özel bir günü hatırlatıyor. İkimiz de birer elini tutuyorduk. Belki de okulu bizimkinden bir gün önce kapanmış ve bizi ziyarete gelmişti. Hâlâ ilkokula gidiyorduk, sanırım altı yaşındaydık. Yalnızca onun elini tuttuğumu, arkama baktığımı ve henüz çok fazla kararmamış gökyüzündeki ışıkları gördüğümü hatırlıyorum.

Bunu hatırlamak beni melankolik yapıyor, ama aynı zamanda hatırayla birlikte bir parça güven ve heyecan hissi de geliyor. Anılar kocaman bir halı yığını gibidir, onları kafamın içindeki büyük bir yığının üzerine istif ediyorum ve hepsiyle ayrı ayrı ilgilenmiyorum; fakat istersem geri gidip üzerlerinde yürüyebiliyor ve hatırlayabiliyorum. Elflerin yaptığı gibi gerçek anlamda orada olmuyorum elbette. Üzgün, sinirli ya da kırgın olduğumu hatırlarsam o hissin bir kısmı geri geliyor sadece. Aynı şey mutluluk için de geçerli tabii ki, fakat mutlu anıları çok fazla düşünürsem onları yıpratabilirim. Bunu yaptığım takdirde, yaşlandığımda sürekli uzaklaştırdığım kötü hatıralarım keskin kalırken güzel olanlar yıpranmış olur. Anneannemle birlikte olduğumuz o günü hatırlayamam, şu anda bile zar zor anımsıyorum. Yalnızca okulda geçirdiğim bu kısa kış günlerini, dışarıda tek başıma yürüdüğümü ve arkamda kalan ışıklı pencerelere bakıtığımı hatırlarım.

Karanlıktan bıktım usandım. Mevsimlerin değişiminin hayatın bir parçası olduğunu biliyorum. Mevsimleri ve mevsimsel meyveleri de seviyorum. Elmalar neredeyse olgunlaşmıştır, hatta şu anda bile Bayan Lewis'in dükkânında üzerlerinde İspanyolca yazılar yazan mor renkli, çekici ambalajlarının içinde parlak turuncu mandalinalar olduğunu sanıyorum (Keşke bir mandalina koklayabilsem! Belki bu cumartesi). Ama yılın bu zamanında karanlıktan nefret



etmeye başlıyorum. Öğle yemeği vaktinde, her zaman gri ve genellikle yağmurlu olan yani havanın aydınlık olduğu yegâne zamanda dışarı çıkmama izin yok

Günler yeniden uzayacak. Bahar gelecek. Ama beklemek için çok uzun bir süre var.

## 7 Aralık 1979, Cuma

Babamın cevabı kitap kulübü izniyle birlikte geldi. Hele şükür! Yani haftaya gidebilirim.

Kitap kulübünü ve aralarından hangilerinin gerçekten benim karassımda olduklarını düşünüyordum. Muhteşem çocuk? (İsmini mutlaka öğrenmem gerek!) O güzel gözleriyle bana gayet ciddi bir biçimde bakmıştı. Bazı oldukça önemli şeylerde hatalı olsa da dinlemeye hazırdı. Bana baktığını düşündükçe hafifçe titrediğimi hissediyorum. Peki ya benim yaşlarımda olan o üç mor ceketli? (Onların isimlerini de öğrenmem gerek, ama o kadar acelesi yok). Onları daha yakından tanımayı kesinlikle isterim. Kitapları seviyorlar. Gelecek sefer onlarla konuşmaya çalışacağım. Ya Harriet? Onunla çok fazla temas kurmadım, ama oldukça zeki biri. Brian? Keith? Bilemiyorum. Gerektiği gibi tanışamadığım diğerleri? Söylemek için çok erken. Peki ya Greg? Belki. Bayan Carroll? (Alison...)

İsmini yazarken kafamı kaldırıp ona baktım. Masasındaki kitaplara etiket yapıştırarak oyalanıyor. Müşterilerini memnun etmek hakkında tüm o söyledikleri, beni kitap kulübüne götürmesi... Hepsi büyü yüzünden. Öyle olduğunu biliyorum ve bu beni biraz hasta ediyor. Büyü gerçekte var

olan şeyler üzerinden işler, yani muhtemelen beni hakikaten de biraz sevmiş ve farkıma varmıştı. Benim için *Devlet*'i getirtmişti. Fakat büyü bazı şeyleri siz daha onu yapmadan önce meydana getirebilir. Bazı şeyleri olmuş kılabilir. Eğer o büyüyü yapmasaydım belki de Platon'u sipariş etmeyecekti. Beni gerçekten sevip sevmediğini, öyle düşünmesine sebep olanın büyü olup olmadığını bilmiyorum. Eğer beni gerçekten sevmiyorsa ona nasıl karşılık verebilirim? Bu nasıl bir anlam ifade edebilir ki?

Aynı şey diğerleri için de geçerli elbette, gerçekten. Bu gerçek bir karass mıydı yoksa onu gerçekleştirmek için büyü mü kullanmıştım? Bu tıpkı otobüsün gelmesini sağlamak gibi. Sadece benim istediğim anda gelmesini sağlamak için tüm o insanlar, tüm o günler, tüm o hayatlar değişti. Ne var ki bu ondan fazlasıydı, onların beni sevmesini sağlamıştı. Onları benim karassım hâline getirmişti.

Bu konuyu kafamda yeterince tartmamıştım. Karassı çok teorik bir biçimde düşünmüştüm; insanları, onları kendi çıkarlarım doğrultusunda yönlendireceğimi yeterince düşünmemiştim. Onları tanımıyordum bile ve yine de bunu yapıyordum.

O da mı böyle başladı? Annem, Liz?

Bunu Glorfindel ile konuşabilmeyi isterdim veya anlayabilecek herhangi biriyle. Onun anlayıp anlayamayacağını bilmiyorum, ama büyük ihtimalle anlar. Buradaki perilerin neden bu kadar samimiyetsiz, daha doğrusu ilgisiz olduğunu bilmiyorum . Şimdiye dek bana alışmaları gerekirdi. Noel'den sonra eve döndüğümde onu bulacağım ve ne olursa olsun onunla konuşacağım.

Büyü yapmak doğası gereği mi kötü? Yoksa kendiniz için kullandığınızda mı kötü oluyor? O hâlde kendimi onun büyülerine karşı tamamen savunmasız mı bırakmalıyım? Yoksa sadece karass büyüsü yapmak kötü de koruma



büyüsü yapmak sorun değil mi? Peki ya tüm bunlar zaten olacaksa ve sadece ben bunları yapanın büyü olduğunu düşünüyorsam? İşte büyünün her zamanki tuzağı. Hayır, zamanlamaya bakın. Bunu yapan benim karass büyümdü ve sanırım tüm kitap kulübünü o oluşturdu (bu aylarca buluşma demek). Kütüphaneye her zaman gitmeme rağmen daha önce kulüple ilgili hiçbir şey görmemiştim. Belki de o insanların hiçbiri daha önce yoktu. Belki de aralarındaki en yaşlı kişi olan Harriet aslında yoktu, belki de ailesi ona sahip olmamıştı, belki de bütün hayatı yani altmış küsur yıl bir kitap kulübü olabilsin, bir karassa sahip olabileyim, orada oturup *Rüyânın Öte Yakası*'nı, yani bu iş için kusursuz olan kitabı ve Dick'e benzeyip benzemediğini tartışabileyim diye öylece var oldu.

Tanrım, umarım Dick gibi değildir. Sanki Dick böyle düşünmeye katlanabilir de....

Onun gibi olmak istemiyorum.

Bir daha büyü yapmayacağım, ya da en azından sadece kendimi, diğerlerini ve dünyayı korumak için yapacağım. Onun kazanmasına izin vermektense George Orr gibi olmayı yeğlerim. Ne yaptığını bilmiyorum. Bir daha rüya görmedim, başka zehirli mektup da almadım. Bu da daha kötü bir şeyler planladığını düşünerek hayli endişelenmeme neden oluyor.

Asıl yapmak istediği şey karanlık bir kraliçeye dönüşmek. Ne işe yarayacağını bilmiyorum ama istediği şey bu (*Yüzüklerin Efendisi*'ni okumuştu ve bunu bütün kötüleri tespit edip iyi insanların cazibesine karşı koymayacağını umduğundan mı yaptığını bilmiyorum, ama okuduğunu biliyorum çünkü benim okuduğum ilk kopya ona aitti. Bu da sadece okumanın yeterli olmadığının kanıtı. Neticede *şeytan da kutsal kitaptan alıntı yapabilir*).* Herkesin kendisini

* *Venedik Taciri* – William Shakespeare –çn

sevmesini ve önünde çaresiz kalmasını istiyor. Bu makul bir amaç değil, ama istediği şey bu. Benim istediğim bu değil. Ne anlamı olur ki? Bayan Carroll'ın (ona baktığımı görünce bana gülümsemek için kitapları raflara dizmeye ara verdi) benden hoşlanmasını sağladığını düşünmek bile yeterince kötü.

Kim kuklalarla dolu bir dünya ister ki?

Onu durdurmakta çok haklıydık ve gerçekten de buna değmişti. Ölmeye değerdi, sakat yaşamaya değerdi. Eğer başarsaydı her zaman annemizi sevmiş durumda olurduk, herkes öyle olurdu. Bunun ne kadar önemli olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama aslında bilmiyormuşum.

Manevi açıdan büyü mazur görülemez.

Keşke bunu daha önceden bilseydim diyecektim, ama aslında biliyordum. Tarağı bataklığa batırdıktan sonra neler olduğunu biliyordum. Otobüsü düşünmüştüm. Annemi biliyordum. Bunları dikkate almam gerekirdi.

## 8 Aralık 1979, Cumartesi

Greg bu sabah kütüphanede değildi ve sipariş verdiğim kitaplardan sadece üç tanesi gelmişti, hiçbiri heyecan verici değil. Kendimi biraz tatsız hissettim. Kitap dükkânına doğru yürüdüm. Gökyüzü çok alçaktı ve buz gibi bir yağmur yağıyordu, her taraftan gelen o yağmurlardan biriydi. Şemsiye işe yaramazdı, zaten bir elimde bastonum ötekinde de kitaplarla dolu bir çanta varken onu kullanamazdım. Tepeden aşağı inip kitap dükkânına ve küçük göle doğru ilerlerken rüzgâr dosdoğru yüzüme esiyordu. Şapkamı başımdan



çıkarıp durdu. Tadını çıkaracağınız türden bir yağmur değildi, böyle bir şey karşısında sadece yüzünüzü buruşturup tahammül edebilirdiniz.

Kitap dükkânında kızıl saçlı kızla karşılaştım. Çocuk kitaplarına bakıyordu. İçeri girmemle beni görmesi bir oldu çünkü rüzgâr yüzünden kapı çarparak kapanmış ve o da başını kaldırmıştı. Omzunda büyük bir kanvas çanta, elinde de bir yığın poşet vardı. "Selam," dedi, bana doğru bir adım atarak. "Seni kitap kulübünde gördüm ama adını sormadım."

"Ben de öyle," dedim, gülümsemeye ve dost canlısı görünmeye çalışıp büyünün benden hoşlanması için ona, dünyaya neler yaptığını düşünmemeye çalışarak. Bana baktığını hissedebiliyor ve hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Siyah palto giyerken mor okul ceketiyle göründüğü kadar kötü değildi. Saçları hâlâ kızıl ve oldukça dağınıktı ama artık boya fabrikasındaki bir patlamadan çok, ufak çaplı bir karışıklık gibi gözüküyorlardı.

"Ben Janine," dedi.

"Ben de Mori."

"Güzel isim. Neyin kısaltması?"

"Morwenna," dedim.

Güldü. "Telaffuzu biraz zor. Galce mi?"

"Evet, öyle. Kırılan dalga anlamına geliyor." Aslında tam olarak *beyaz deniz* anlamına geliyordu, ama asıl kastedilen şey bu olmalıydı, beyaz deniz buydu çünkü, kırılan bir dalganın üzerindeki köpük.

Bir süre orada arkadaşça, ama konuşacak bir şey bulamadan durduk. Sonra, "Noel alış verişi yapıyorum. Sadece iki hafta kaldı," dedi.

"Ben daha hiçbir şey almadım!" dedim, bu gerçeğin farkına aniden vararak. "Herkese kitap mı alıyorsun?"

"Ailemin çoğu bunu takdir etmez," dedi. "Ama geçen

geceki tüm o konuşmaların ardından Diane için Yerdeniz serisini alabileceğimi düşündüm."

"Zaten sende yok mu?" diye sordum.

"Hayır, çocuk kütüphanesinde okumuştum," dedi. "Ayrıca diğerlerinin eşyalarıma dokunmamasını prensip hâline getirdim, tam da bunu kafalarının içine yerleştirmişken kitaplarımı onlara ödünç vermeye başlamaya niyetim yok."

"Babama bir kitap alabilirim," dedim. "Ona kesinlikle bir şey almalıyım. Ama neye sahip olduğunu bilmek çok zor."

"Ne seviyor?" diye sordu Janine.

"Ah, bilimkurgu," dedim.

"Bu yüzden mi sen de seviyorsun?"

"Hayır. Onunla çok kısa bir süre önce tanıştım ve asırlardır bilimkurgu okurum."

"Babanla—" diye başladı, durdu ve bakışlarını kaçırdı. Poşetlerini diğer eline aldı, yeniden konuştuğunda sesinde sahte bir kayıtsızlık vardı. "Ah, boşanmayı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedim, gerçek boşanma şu sıralar gerçekleşiyor olmasına rağmen. Daniel hiçbir kanuni işlemle uğraşmadan ortadan kaybolmuştu.

"Onun da bilimkurgu sevmesi güzel," dedi Janine, diplomatik bir şekilde.

"Evet. Konuşacak bir konumuz oluyor. Aynı anda hem baban hem de bir yabancı olan biriyle tanışmak çok tuhaf." İlk kez bu konu hakkında birilerine bir şeyler anlatıyordum.

"Sen çok küçükken olmuş olmalı."

"Aslında sadece bir bebekmişim," dedim.

"Benim ailem de boşanıyor," dedi çok sessiz bir biçimde; bana değil, kitap raflarına bakarak. "Berbat bir şey. Sürekli kavga ediyorlar, babam artık dedemlerde kalıyor ve annem durmadan ağlıyor."



"Belki barışırlar," dedim, rahatsızca.

"Ben de öyle umuyorum. Babam Noel akşamı eve gelmeyi kabul etti. Ailesiyle beraber olmanın, bizleri görmenin ve Noel'in ona annemi sevdiğini hatırlatmasını umuyorum. Doreen'i değil."

"Doreen kim?"

"Babamın tamirhanesinde benzin pompalarına bakan bir kız," dedi Janine. "Kız arkadaşı. Daha yirmi iki yaşında."

"Umarım geri dönmeye karar verir," dedim. "Bak, neden yandaki kafeye gidip bir fincan çay içmiyoruz? Buraya dönüp kitapları daha sonra alabiliriz."

"Tamam," diye kabul etti Janine.

Her zaman oturduğum cam kenarına yerleştik. Cumartesi sabahları orada hiç kimse olmuyor, dükkânı açık tutmayı nasıl başardıklarını bilmiyorum. İkimiz için de çay ve ballı çörek sipariş ettim, iki tane de okula götürüp yarın yemek için aldım.Kendime ve Deirdre'ye. "Kitap kulübünü nasıl keşfettin?" diye sordum.

"Pete söyledi. Pete siyah saçlı olan çocuk, onu görmüş olman gerek. Bir nevi eski erkek arkadaşım, ama artık ayrıldık sayılır, yine de hâlâ arkadaşız." Kendisine çay doldurdu, içine şeker attı ve karıştırdı.

"Şimdi de diğeriyle mi çıkıyorsun?"

Burnundan hafif bir horultu çıkardı. "Hugh'la mı? Dalga geçiyorsun. O benden daha kısa ve sadece on beş yaşında. Hâlâ dördüncü sınıfa gidiyor."

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On altı. Ya sen?"

"Ah, ben de sadece on beş yaşındayım ve makul bir okulun dördüncü sınıf diyeceği şeye gidiyorum, ama Arlinghurst'te aşağı beşinci diyorlar." Çayımı özenle olduğunca açık olarak doldurdum. Bu şekilde tadı o kadar da kötü olmuyor.

"Seni daha büyük sanmıştım," dedi. "On beş yaşındaki birine göre gerçekten de çok okuyorsun."

"Neredeyse yaptığım tek şey bu," dedim. "Seni bilimkurgu okumaya Pete mi alıştırdı?"

"Evet, gerçi böyle şeyleri her zaman sevmişimdir. Bana kitap ödünç verirdi, hâlâ veriyor ve beni kulübe soktu. Annem bilimkurgunun çocukça ve erkeklere göre olduğunu söylüyor, ama yanılıyor. Ona *Karanlığın Sol Eli*'ni okutmaya çalıştım ama, eh, çok fazla kitap okumaz ve okuduğu zaman da pembe romanları olanları tercih eder. Az önce onun için *Öpüşme Geçidi* adlı bir kitap buldum. Tam onun sevdiği türden." Bu düşünceyle birlikte içini çekti.

"Kaç kişisiniz?" diye sordum.

"Hediye almam gereken on altı kişi var," dedi çabucak. "Üç kız kardeş, annem, babam, iki büyükbaba, iki büyükanne, iki teyze, bir amca ve dört kuzen. İçlerinden biri henüz bebek. Ona oyuncak bir ayı aldım. Ya sen?"

Tereddüt ettim. "Bu yıl her şey çok farklı. Dedem, teyzem Teg, bir başka teyze, üç kuzen, babam ve sanırım babamın ablaları. Onlara ne alacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Peki ya annen?"

"Ona hiçbir şey almam," dedim öfkeyle.

"Aynen öyle, değil mi?" dedi, fakat bunun neye benzediğini hayal ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ah, bir de Sam var," dedim, sonradan aklıma gelince. "Ama Sam bir Yahudi, bu yüzden ona bir Noel hediyesi almanın münasip olup olmadığını bilemiyorum."

"Sam kim?" diye sordu, ballı çörekle dolu bir ağızla.

"Babamın babası," dedim.

"O hâlde deden oluyor," dedi.

"Sayılır," dedim.

"O zaman sen de mi Yahudisin?"

"Hayır. Görünüşe göre Yahudi olabilmek için Yahudi bir anneye sahip olmak gerekiyor."



"Yahudilerin Noel'i kutladığını sanmıyorum. Muhtemelen doğum gününde ona çok güzel bir hediye alman daha iyi olacaktır," diye tavsiye etti.

Başımla onayladım. "Mutlaka Bayan Carroll'a da bir şey almalıyım çünkü bana karşı çok iyi davranıyor. Beni kitap kulübüne götürdü ve bana özel kitaplar getirtti."

"Yanındaki o muydu? Çok sessizdi. O kim?"

"Okul kütüphanecisi. Normalde benimle birlikte gelmeyecek, otobüsle gelebilirim ve beni eve Greg bırakacak."

Janine lokmasını çiğnerken bunu kafasında tarttı. "O hâlde Greg'e de bir şey alman gerekecek," dedi. "Greg kolay. Bitter çikolatayı sever. Ona biraz *Kara Büyü* ya da benzer bir şey alabilirsin."

"Sanırım bir kütüphaneciye kitap hediye etmek doğru olmaz," dedim.

"Tereciye tere satılmaz," dedi ve güldü. "Büyük ihtimalle senin şu Bayan Carroll'a da çikolata almalısın. Sanırım çok paran var."

"Şu anda var," dedim ve ne dediğini o anda fark ettim. "Ben— Arlinghurst'e gittiğimi biliyorum, ama bu zengin olduğum anlamına gelmiyor. Tam tersi. Okul masraflarımı babam karşılıyor, ya da doğruyu söylemek gerekirse ablaları. Zengin olan onlar, sanırım burunları da havada. Benim ailem, gerçek ailem, Güney Galler'den ve hepsi de öğretmen."

"O zaman neden halaların seni Arlinghurst'e yolluyor?"

"Babamın akrabalarını hiç kendi ailemmiş gibi hissetmiyorum," dedim. "Onlardan halalarım olarak bahsetmen gerçekten de çok garibime gidiyor. Ya da Sam'in dedem olduğunu söylemen." Çöreğimi ısırdım ve balın dilimin üzerine fışkırdığını hissettim. "Sanırım okul masraflarımı beni başlarından atabilmek için karşılıyorlar. Daniel'ın başına kaldığımı biliyorlar ve bu şekilde beni çok fazla görmek

zorunda kalmıyorlar. Ama Noel'de beni oraya bekliyorlar ve bunu anlayamıyorum. Teg Teyze'nin evine gidebilirim. Fakat buna izin vermiyorlar."

"Yatılı okulların çöp dökme alanı olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim," dedi, dudaklarındaki balı yalayarak.

"Aynen öyle," dedim. "Nefret ediyorum. Ancak başka çarem yok."

"Önümüzdeki yıl on altına bastığında ayrılabilirsin," dedi. "Bir işe girebilirsin."

"Bunu ben de düşündüm. Ama üniversiteye gitmek istiyorum, gerekli niteliklere sahip olmadan bunu nasıl başarabilirim ki?"

Omuz silkti. "Üniversiteye hazırlık sınıfına yarı zamanlı olarak katılabilirsin. Wim de öyle yapıyor."

"Wim kim?" diye sordum.

"Wim, salı gecesi senin karşına oturan o uzun saçlı piç kurusu. Okuldan atıldı, bizim okulumuzdaydı, Fitzalan'da ve artık düşkünler evinde çalışıp kolejde okuyarak üniversite hazırlığı bitirmeye çalışıyor."

"Piç kurusu mu?" diye sordum hayal kırıklığıyla. O kadar muhteşemdi ki bu imkânsız görünüyordu.

İşitme mesafesinde hiç kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Evet, öyle. Ona baktığını gördüm ve göz alıcı biri olduğunu kabul ediyorum, ama o kaşarlanmış bir piç kurusu. Okuldan bir kızı hamile bıraktığı için atıldı, kızın kürtaj yaptırmak zorunda kaldığını söylüyorlar. Pete'den bu yüzden ayrıldım, çünkü tüm bu olanlara rağmen hâlâ Wim'le arkadaşlık ediyor ve bunun Ruthie'nin hatası olduğunu söyledi. Kızın adı bu, Ruthie Brackett."

"Nasıl biri?"

"Gayet iyi. Wim kadar zeki değil; şiir, kitaplar ve onun gibi şeylerle ilgilenmiyor. Onu çok iyi tanımıyorum. Ama bir kız hamile kaldığında yalnızca kızı suçlamamak gerektiğini de çok iyi biliyorum."



"İyi dedin," dedim. Ballı çöreğimi farkında olmadan bitirmiştim. "Sanırım bu olayın ardından Pete'den ayrılman oldukça erdemli bir davranış."

"Hâlâ arkadaşız," dedi çabucak. "Ama öyle düşündüğüne göre onunla çıkmaya devam edemezdim."

"Wim kaç yaşında?" diye sordum.

"On yedi. Doğum günü martta, o zaman on sekiz olacak. Ondan uzak dur."

"Dururum. Zaten bana bakmaz," diye ekledim.

"Yaptığı şeyi bilmediğini düşünebilir. Bunu bilen hiçbir kız onunla vakit geçirmez. Hem geçen hafta sana bakıyordu da. O kadar da kötü değilsin. Biraz saçını uzatabilir, belki biraz da maskara kullanabilirsin. Ama Wim için değil!"

Tam ona şaka yollu takılacaktım ki büyüyü ve belki de tüm bunları farkında olmadan benim yaptığımı, böylece kendime bir yer açtığımı hatırladım. Midemdeki ballı çörek demir bir külçe gibi ağırlaştı ve doğal olarak konuşamadım.

Janine bunu fark etmedi. "Haydi, eğer istersen sana hediyelik bir şeyler bulmana yardım ederim," dedi.

Önce kitap dükkânına, sonra da tepenin üzerindeki küçük bir mağazaya gittik. Anthea, Dorothy ve Frederica için Hint kumaşından yapılma farklı renklerde zarif eşarplar, Teg Teyze için üzerinde ejderha deseni olan bir sabahlık, dedem için de fil şeklinde pirinç bir kâğıt ağırlığı satın aldım. Ardından başka bir mağazaya geçtik ve Janine bir sütyen almama yardım etti. Bu konuda bayağı bilgiliydi. Dikişleri ve dantelleri olan bir sutyen giyemezdim, ama desenleri ve fırfırları olmayan spor bir sütyen bulmayı başardık. Spor sütyenler çok komik. Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi bana bastonumla ilgili tek bir soru bile sormadı. Bunun nezaket mi büyü mü yoksa yalnızca dikkatsizlik mi olduğundan emin değilim.

Otobüse yetişebilmek için acele etmem gerekti. Gill de

otobüsteydi, ama en arkada oturuyordu ve ne yanıma geldi ne de benimle konuştu.

Büyüyü bir kenara bırakırsak kii artık değiştirmek için çok geçti ve bu beni oldukça endişelendiriyordu, Janine'i sevmiştim. Evde arkadaşlarımla yaptığım alış verişler gibiydi, ama bu daha iyiydi çünkü okuduğum pek çok şeyi o da okumuştu. Bir ejderhayla zihinsel bağ kurmak istiyor. Kitap kulübünde görüşeceğimizi, eğer istersem haftaya cumartesi benimle buluşabileceğini ve Noel alış verişimizi tamamlayabileceğimizi söyledi. Bir öğleden sonrasını aptal olmayan biriyle geçirmek çok güzel bir değişiklikti. Eşyalarımı dolabıma yerleştirmek için yatakhaneye döndüğümde birilerinin koro hâlinde "Dertli, zır zır zır..." dediğini duydum, ardından elleriyle yüzünü kapayan zavallı Deirdre yanımdan geçti.

Tabii ki peşinden gittim, ama onu Janine'le karşılaştırmadan da edemedim.

Wim'e yazık oldu.

## 9 Aralık 1979, Pazar

Eğer kilise, eğer din İsa'ysa, Aslan... ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bu bir bakıma doğru, fakat dolaylı bir şekilde, kelimesi kelimesine değil. Yardımcı olacak şekilde değil. Aksi takdirde annemi şikâyet etmek için bölge papazına gidebilir ve "Rahip Price, annem konusunda bir şeyler yap!" diyebilirdim. O da, "Ne, efendim? Ne dedin? Adın Maureen'di, değil mi? Yoksa sen diğeri misin? Anneannen nasıl bakalım?" demezdi. Piskopos asasını alır... şey, onun bir asası yok, çünkü bir piskopos değil. Belki de kilise idarecisinin değneğini alır ve annemin içindeki şeytanları kovmaya giderdi. Hayal dahi edemiyorum.



Aklıma büyüyle ilgili daha kötü bir düşünce geldi. Ya yaptığım, söylediğim ve yazdığım, yani benimle (ve Mor'la) ilgili her şey başka birinin gelecekte yaptığı bir büyü tarafından belirlenmişse? En kötüsü bunu yapan kişinin annem olması olurdu, ama bunun olabileceğini zannetmiyorum çünkü yaptığımız çoğu şey doğrudan doğruya onu durdurmak içindi. Ama ya bunu yapan kişi annemin galip geldiği ve Karanlık Kraliçe Liz'e dönüştüğü bir gelecektense ve büyüyü anneme karşı gelerek dünyalarını daha iyi bir yer hâline getirmemiz için yaptıysa? Eh, sanırım buna o kadar da aldırış etmem, yine de kukla olma düşüncesinden de en az diğer insanları kukla yapmak kadar hoşlanmıyorum.

Dedemle Teg Teyze'ye mektup yazıp Noel'de evde olamayacağımı, fakat Noel'in ertesi günü orada olacağımı söyledim, yani trenlerin tekrar çalışmaya başladığı ilk gün. Daniel'a da yazdım, çoğunlukla kitap kulübü ve oradakilerin söylediklerileriyle ilgiliydi.

## 10 Aralık 1979, Pazartesi

Sınavlar. Sabah kimya, öğleden sonra da İngilizce. Kütüphaneye normalde ayırabildiğim kadar zaman ayıramıyorum, bunu da ödev odasında yazıyorum. Sınavları neredeyse unutmuştum, daha doğrusu onları hatırlıyor ve hazırlanıyordum ama daha çok vakit varmış gibi görünüyordu. Önemli değil. Gözlerim kapalıyken bile kimyasal bir formülü yazabilir ve Dickens hakkında gevezelik edebilirim.

## 11 Aralık 1979, Salı

Sınavlar. Matematik ve Fransızca.

## 12 Aralık 1979, Çarşamba

Dün gece, akşam yemeğinden sonra kitap kulübüne gitmek için izin kâğıdımı gösterip okuldan ayrıldım ve otobüsle kasabaya indim. Karanlıkta tek başına gitmek garipti. Otobüste benim haricimde sadece iki kişi vardı, yeşil paltolu şişman bir kadın ve kasket takmış yaşlı bir adam. Normalde araç Arlinghurst kızlarıyla dolu olur. Okul üniformamın ve aptal şapkamın içinde kendimi çok göz önünde hissediyordum. Geçen haftaya nazaran biraz daha geç vardım, ama tartışma gerçek anlamda başlamadan önce oradaydım. Janine ise daha erken geldi. Benden hemen sonra içeri girdi ve yan yana oturduk. Pete ve Hugh gelip yanımıza oturdu.

Wim hariç geçen sefer katılan herkes oradaydı. Geç geleceğini düşündüm, ama ortalarda görünmedi.

Buluşmayı Brian yönetti. Daha çok Silverberg'ün ne kadar olağanüstü bir çeşitliliğe sahip olduğundan bahsetmek istiyordu. Eh, öyleydi. Ama kabul edelim, bazıları sıradan şeylerdi. Eğlenceliydiler, ama *Terra'nın Üvey Oğulları*'nı *İçeriden Ölmek*'in yanına koyamaz ya da onu ciddiye alamazsınız. Hugh daha önce hiç Silverberg okumamıştı ve bu buluşma için *Zaman Rehberi* ile *Alpha Centauri'ye Yolculuk*'u okumuş. "'Şunu okumalısınız, bunu okumalısınız,' deyip duruyorsunuz ama okuyabildiğim tek şey raflardakilerdi," dedi. "Ve raflardan rasgele seçtiğim örneklere bakılırsa başka kitabını okuyacağımı hiç sanmıyorum."

Ben *Zaman Rehberi*'ni sevmiştim. Ama zaman yolculuklarına karşı zaafım var. Okuduğum ilk bilimkurgu kitaplarından biri zaman yolculuğuyla ilgiliydi, Poul Anderson'ın *Zaman Muhafızları* (Alfabetik sıralamanın faydaları). Ama buna rağmen ne demek istediğini anlayabiliyordum. Silverberg'ün tutarsızlığını herkes kabul etti ve en iyi kitaplarının hangileri olduğundan bahsetmeye başladık. Derken Keith *İçeriden Dünya*'ya* değindi ve uzun bir süre boyunca kitap, nüfus fazlalığı, *Yer Açın! Yer Açın!* ve *Zanzibar'da Direniş*'ten, bunun gerçek bir problem olup olmadığından, Brunner'ın bunu korkunç bir şey gibi gösteren bakış açısının mı yoksa Silverberg'ün insanların bunu benimseyeceğine dair bakış açısının mı daha mantıklı olduğundan söz ettik. Destansıydı! Brian, Harriet'ın bir hafta önce yaptığı gibi bizi konuya döndürmedi. Harriet'ın konu dışına çıkma ve daldan dala atlama konusunda aramızdaki en kötü kişilerden biri olması da komikti.

Çok fazla konuşmamaya çalıştım fakat büyük ihtimalle yine öyle yaptım.

"Haftaya da bir toplantı yapmak istiyor muyuz?" diye sordu Greg. "Yoksa Noel'den sonraki haftaya mı bırakalım?"

"Bence yapmalıyız, konu olarak Noel'e ne dersiniz?" diye önerdi Harriet.

"Noel konulu bilimkurgu mu?" diye sordu Greg. "Ne var ki?"

"*Karanlık Yükseliyor* var," dedi Hugh. "Fantastik bir kitap ve çocuklara hitap ediyor, fakat baştan aşağı Noel hakkında."

"Pekâlâ, buluşmayı sen yönetmek ister misin?" diye sordu Greg.

---

* Silverberg'ün 1971'de kaleme aldığı, nüfus fazlalığı temalı bir bilimkurgu –çn

Herkes Hugh'a baktı ve o anda bir şey fark ettim, sadece on beş yaşında olmasına rağmen onu tamamen ciddiye alıyorlardı. Yalnızca buluşmalara katılmasına müsaade etmiyorlar, birini yönetebileceğini düşünüyorlardı. Benden farkları yok, bana dikkate değer bir dans ayısı gözüyle bakmıyorlar, söylediğim şeyleri dinliyorlar.

"Tüm toplantıya yetecek kadar malzeme çıkacağından emin değilim," dedi Hugh. "Ama serinin diğer kitapları da var."

"Eğer söyleyeceklerimiz erken biterse her zaman bara geçebiliriz," dedi Harriet.

"Sanırım bu iyi bir fikir. Narnia'dan beri çocuk kitapları hakkında konuşmamıştık," dedi Greg.

"Galiba onlarda da Noel Baba var," dedim ve herkes homurdandı.

"İçlerindeki en kötü şey," dedi Keith.

"Tolkien bundan nefret ediyordu," dedi başka biri, kısa boylu esmer bir adam. "Birbirleriyle bağıntılı olmadıklarını söylemişti. Noel Baba, Bacchus, yatılı okullar ve her şey kuru üzümlü meyveli bir yılbaşı pudingi gibi birbirine giriyor ve bazen işin içinden çıkamıyorsunuz."

Ben de herkes gibi kahkaha attım, ardından gitme vakti geldi.

Greg'le yalnız kaldığımda utangaçlığımın tutacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Buluşmada düzgün bir biçimde değinemediğimiz *İçeriden Ölmek* hakkında konuştuk. Greg, Silverberg'ün başka insanların bir nimet olarak görebileceği bir fikri alıp onu bir lanete dönüştürmesinin çok etkileyici olduğunu söyledi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane



## 14 Aralık 1979, Cuma

Sınavlar. Çarşamba günü de vardı, dün de öyle. Salı gecesi olanları yazmam bugüne kadar sürdü.

## 15 Aralık 1979, Cumartesi

Kararlaştırdığımız gibi Janine'le buluştum. Hugh da oradaydı. Başlarda biraz utangaç görünüyordu. Ayrıca mor ceketinin içinde değilken insana daha çok benziyordu. Cumartesi günleri kendi giysilerimi giyebilmek isterdim. Ya da aslında her zaman. Haftanın yedi günü bir üniforma giymek hapishanede olmaya benziyor.

"Umarım sizinle takılmamın senin için sakıncası yoktur," dedi Hugh, kitaplardaki biri gibi konuşarak. Sanki söylediklerini önceden prova etmiş gibiydi. Janine ile Hugh'un ve Pete'nin, Greg'in, kısacası Harriet hariç kitap kulübündeki herkesin yerel bir aksanı var. Shropshire bölgesinin aksanı çok güzel değil, ama okuldayken sürekli dinlemek zorunda kaldığım Doğuştan Züppe aksanından daha güzel olduğu kesin.

"Sorun değil," dedim. "Ama yalnızca alış veriş yapacağız." Kütüphanede beni bekleyen altı kitap vardı, hepsi de ağır ve de ciltliydi, bu da alış veriş boyunca bana biraz ağırlık yapacakları anlamına geliyordu. Onları daha sonra almak için kütüphanede bırakamazdım, çünkü öğlen kapanıyordu. İç çekerek kitapları çantama yerleştirirken Hugh onu benim için taşımayı önerdi. "Hayır," dedim öfkeyle, hiç de kibarca olmayan bir şekilde reddedip çantama becere-

bildiğim kadar sıkıca sarılarak. "Çantamı her zaman kendim taşırım, o benim, o olmadan kendimi rahat hissetmiyorum," diye açıkladım.

Janine bana yan yan baktı. "Hugh'un kitapları bir poşet içinde taşımasına ne dersin?" diye sordu.

"Bu sorun olmaz," dedim. "Demek istediğim, bu çok kibarca bir davranış olur Hugh."

Hugh kızardı. Saman sarısını andıran saçları ve çilleri vardı, kızarınca ortaya çıkmışlardı. Janine ile birlikte bunu görmezden geldik.

Kütüphaneden aldığım kitapları Janine'in verdiği bir poşete aktardım, Hugh da onları yarım ton çekiyorlarmış gibi değil de kuş tüyünden yapılmışlar gibi taşıdı. Neredeyse otomatik bir biçimde, sanki hepimizin ayakları o yöne gitmek istiyormuş gibi tepeyi inip kitap dükkânına doğru yürüdük. Bunu onlara da söyledim.

"Bibliotropik," dedi Hugh. "Ayçiçeklerinin helyotropik olması gibi. Onlar doğaları gereği güneşe doğru dönüyor, biz de kitap dükkânına."

Orada babama *Tanrının Gözündeki Toz*'u aldım. Onda olup olmadığını bilmiyorum, ama ben her hâlükârda okumak istiyorum. Salıdan önce okuyabilmek için *Karanlık Yükseliyor*'u alacaktım, ama Janine kendi kitabını bana ödünç vermeyi teklif etti. Gidip çörek aldık, fakat büyük ihtimalle yanımızda Hugh olduğundan bu sefer kişisel şeyler konuşmadık. Artık bir çocuk olmadığınız hâlde çocuk kitapları okumaktan, Lewis ile Tolkien'in bu konu hakkında söylediklerinden, Hugh'un toplantıda bir çocuk kitabına değindiği için duyduğu utançtan ve Greg'in bunun iyi bir fikir olduğunu söylediğinde yaşadığı şaşkınlıktan bahsettik.

"İlk kez mi bir toplantı yönetiyordun?" diye sordum.

"Evet. Fakat Pete iki kez, Janine bir kez, Wim de birkaç defa yönetti."



"Seninki neydi?" diye sordum Janine'e.

"Pern serisi. Yakında üçüncü kitabının çıkacağını biliyor musun? İsmi *Beyaz Ejderha*. Sabırsızlanıyorum."

"Sen seviyor musun?" diye sordum Hugh'a.

Rahatsız olmuş gibi göründü. "Sayılır," dedi. "Hoşuma gitmeyen şeyler var, özellikle de *Ejder Arayışı*'nda. Dünyayı ve ejderhaları seviyorum."

"Belki de daha çok kızlara hitap eden kitaplardır," dedim.

"Hayır, Pete de seviyor," dedi Janine. Buna gerek olmamasına rağmen çayını karıştırdı.

"Tekrar çıkmaya başlamalısınız," diye tavsiyede bulundu Hugh. "Wim'in yapıp yapmadığı belli olmayan bir şey için ayrılmanız çok aptalca."

"Yaptı," dedi Janine.

"Elimizde yeterince kanıt yok," dedi Hugh. "Wim bu konu hakkında konuşmayı reddediyor, bu yüzden sadece Ruthie'nin anlattıklarını biliyoruz. Üstelik direkt Ruthie'den değil, Andrea'ya söylediğini sandığımız şeylerin çarpıtılmış bir versiyonunu. Bu dedikodu. Sen ve Pete..."

Janine çok öfkeli görünüyordu, bu yüzden araya girdim. "Pete ne yaptı peki? Grubu ne zaman yönetti demek istiyorum."

"Flandry serisi ve Larry Niven," dedi Janine.

"Wim de Dick ve Delany," diye ekledi Hugh.

Delany! Delany'yi ben olmadan çoktan tartışmışlardı. Toplantıyı yöneten de Wim olmalıydı elbette.

"Yalnızca bir kitabı ya da seriyi ele almamızın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Böylece toplantıdan önce onları okuyabilir ve geçen hafta Hugh'un düştüğü duruma düşmezsin," dedi Janine.

Hugh başını iki yana salladı. "Aslında katılıyorum, toplantıyı daha kolay ve daha odaklanmış yapıyor, ama yazarın

tüm eserlerinden bahsetmenin güzel bir yanı var. Bazı yazarlarda bu çok daha iyi işliyor."

Deirdre için içinde sabun, şampuan ve yumuşacık bir el bezi bulunan bir set satın aldım. Hepsi birbiriyle uyumlu ve çuhaçiçeği renginde, bir kurdeleyle birbirlerine bağlılar. Bana bir şey alıp almayacağını bilmiyorum, ama sınavlar boyunca berbat bir zaman geçirmişti ve bu faydalı olabilirdi. Bir mağazada Greg ve Bayan Carroll için *Kara Büyü* çikolatalarına baktıktan sonra farklı bir marka almaya karar verdim. Bunlar çok daha güzel. Sam'i görmeye gitme ihtimalimize karşı bir kutu da şekerleme aldım. Gitmezsek yollamayacağım, fille beraber dedeme vereceğim.

Sonra Janine'nin evine gittik. Sıradan, küçük bir evdi; babası tamirhane işleten birinin oturmasını bekleyeceğiniz türden bir yer; modern, çakıl döşeli ve ön tarafında ortasına küçük bir ağaç dikili bir bahçesi var. Evin dışıyla ilgili alışılmadık olan tek şey ağaca yaslanan periydi. Kanatları dışında bir köpeğe benziyordu. Bana neredeyse küstahça baktıktan sonra ortadan kayboldu. Diğerleri onu hiç görmedi.

Oturma odası darmadağın görünüyordu ve sadece üç kişi olmalarına rağmen kız kardeşleriyle doluydu. Barbie bebekleriyle oynuyor ve bütün kanepeyle sandalyeleri kaplıyorlardı. Büfeyle şömine rafı süs eşyalarıyla doluydu. Annesi mutfaktaydı, orası da bayağı dağınık ve pasaklıydı. "Mori ve Hugh'u odama çıkarıyorum, tamam mı?" dedi Janine.

"Tamam," dedi annesi, başını ütüden neredeyse hiç kaldırmayarak. Janine'in gür saçlarının aksine onunkiler düz ve cansız, ama kızıldı. Kız kardeşleri de kızıldı.

Üst kata çıktık. Janine'in kapısında üzerinde "Özel Mülk, Uzak Durun, Size Söylüyorum!" yazan bir uyarı kâğıdı vardı. Aslında bize söylemediğini göstermek adına kapıyı bizim için açık tuttu. Odası evin geri kalanının tam bir zıttıydı. Diğer odaların tamamı cicili bicili kâğıtlarla kaplanmıştı,



onunkiyse solgun yeşile boyanmıştı. Ne bir süs eşyası ne de tek bir oyuncak vardı; sadece bir yatak, gözleri olmayan solmuş bir oyuncak köpek ve üzerindeki tüm kitapların alfabetik sıraya göre dizildiği bir kütüphane. Duvarlara nazaran daha koyu bir yeşile boyanmış ahşap bir sandalye vardı, sıva dipleri de aynı renkti. Pencerelere ona yakın tonda perdeler asılıydı. Oldukça küçük bir komodin büyük, siyah bir ofis daktilosunu güvenilmez bir şekilde taşıyordu.

"Bunu kendin mi yaptın?" diye sordum.

"Emin olabilirsin," dedi Janine, yatağa oturarak. Hugh sandalyeye geçti, kısa bir sürenin ardından ben de yatağa, onun yanına oturdum. "Aslında boyamama babam yardım etti. Ama tasarımını ben yaptım. Farklı bir şeyler istedim."

"Keşke benim de böyle bir odam olsaydı," dedim. Bunu gerçekten istiyorum, ama yeşil olmasa da olur. Asıl istediğim Daniel'ınki gibi panellerle kaplı bir çalışma odasıydı.

"Kapıyı kapatıp insanları dışarıda bırakabilmek güzel bir şey," dedi Janine.

"Öyle olmalı," dedim.

"Bir yatakhanede mi kalıyorsun?" diye sordu.

"Evet, öyle ama ne gece yarısı şölenleri ne de okumuş olabileceğin eğlenceli bir şeyler yapıyoruz," dedim.

"Ben de erkek kardeşimle aynı odada kalıyorum," dedi Hugh.

"O ne yapıyor?"

"Tam bir Manchester United hastası. Bu yüzden odanın ona ait olan yarısı baştan aşağı futbolla, bana ait olan yarısıysa kitaplarla dolu." Hugh bundan bahsederken huzursuz görünüyordu.

Janine sıçrayarak doğruldu ve benim için *Karanlık Yükseliyor*'u buldu, ardından Hugh ile ikisi bütün seriyi okuyup okumamam ve çocuk işi olduğu için ilk kitapla bırakıp bırakmamam gerektiği konusunda tartışmaya başladı.

Hugh salıya kadar beş kitabı okuyamayacağımı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Okuyacağım," diye açıkladım. "Derslere girmek ve kitap okumak dışında yapacak pek bir şeyim yok. Arlinghurst'te asıl önem verilen şey spor ve ben spor yapamıyorum tabii ki. Bu yüzden bütün vaktimi kütüphanede kitap okuyarak geçiriyorum. Normalde her gün birkaç saat vaktim oluyor. Bu hafta sınavlar yüzünden okuyamadım ama artık bitti, bu yüzden normale dönebilirim."

"Ailenin şu durumda seni Arlinghurst'e göndermesi çok aptalca," dedi Hugh.

"Öyle, değil mi?" dedim.

"Bacağının nesi var ki?" diye sordu.

Normalde bu sorudan nefret ediyorum, ama soruş şekli nedeniyle aldırış etmedim; sohbetin ilerleyişiyle ortaya çıkmıştı ve bu konuyla kibar bir şekilde ilgilenmişti. Tıpkı Janine'in bir yatakhanede uyuyup uyumadığımı öğrenmek istemesi gibi. "Araba kazası geçirdim," dedim. "Kalçam ve leğen kemiğimi olduğu gibi ezildi. Şimdi biraz daha iyi. Her zaman ağrımıyor."

"İyileşiyor mu?" diye sordu Hugh.

Hayır demem gerekiyordu, iyileşmiyor, ya da iyileşeceğini umduğumu; fakat geçerli bir nedenim olmamasına rağmen yakıcı gözyaşları gözlerimi doldurdu ve yüzümü bir mendille gizledim. Janine telaşlanıp konuyu değiştirdi, derken gitme vakti geldi.

Hugh benimle otobüs durağına kadar geldi, hâlâ kütüphaneden aldığım kitapları taşıyordu. Ben de alış veriş paketlerimi ve Janine'den ödünç aldığım Susan Cooper kitaplarını taşıyordum.

"Wim konusunda," dedi, süpermarketin olduğu köşeyi dönerken.

Ona soran gözlerle baktım. Bacağım ağrıyordu. Janine'in



yatağı rahatça oturamayacağım kadar alçaktı ve tekrar ayağa kalkarken sarsılmıştı.

"Ne olduğunu bilmiyoruz. Wim bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Net bir şekilde anlatmayı reddetti. İnsanların onu suçladığına şahit oluyorum ve burası küçük bir yer. İtibar garip bir şey. İnsanın adı çıkacağına canı çıksın. Onu okuldan attılar, biliyorsun."

"Biliyorum. Üniversite hazırlığa yarı zamanlı olarak devam ediyor. Janine anlattı."

"Janine. Janine feministliğin her zaman kadınlara inanmak olduğunu düşünüyor. Ama bence herkese elinden geldiğince eşit davranmak anlamına geliyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama ben bilmediğimin farkındayım. Bunun Wim'in hayatını çok zorlaştırdığının da farkındayım." Hugh son derece ciddi görünüyordu. Benden daha kısa ve birazcık daha şişman biri, yüzü de çillerle kaplı. Bu yüzden onu bir çocukla veya palyaçoyla karıştırmanız mümkün, ama kesinlikle öyle değil.

"Neden umursuyorsun?" diye sordum. Otobüs durağına neredeyse varmıştık, fakat araç henüz gelmemişti. Arlinghurst kızlarından oluşan kalabalığın tamamı otobüsü bekleyerek oyalanıyordu. Hugh bir duvarın üzerine oturdu, ben de onun yanına iliştim.

"Wim benim hayatımı kurtardı," dedi usulca. "Daha doğrusu akıl sağlığımı. Bir grup çocuk beni döverken görmezden gelmek yerine onlara engel oldu, sonra da yanımda kalıp benimle konuştu. Bana *Galaksi Vatandaşı*'nı ödünç verdi. Ben on iki yaşındaydım, o ise on beş ama bana sümüklü bir mendil gibi değil, bir insan gibi davrandı. Suçsuz olma ihtimalinin göz önünde bulundurulmasını hak ediyor sanırım?"

"Ruthie'ye ne yaparsa yapsın mı?"

"Hayır, ne yaparsa yapsın değil, ne yaptığını öğrenince-

ye kadar." Omuzlarını silkti ve yeniden kızardı. "Ne olursa olsun muhtemelen karşılıklı anlaşarak... eee... *yaptıklarını* düşünüyorum. Doğum kontrolü konusunda dikkatsiz davrandılar ve Ruthie korkup panikledi. Bu birini cehennemin dış çemberlerine mahkûm edecek bir şey değil."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Babam, annem hamile kaldığı için onunla evlenmek zorunda kalmıştı ve bakın işler nereye varmıştı.

Neyse ki otobüs köşeyi dönerek geldi ve beni bir şey söyleme derdinden kurtardı. Çantamı Hugh'dan alarak sıraya girdim.

"Salı günü görüşürüz," dedim otobüse binerken.

Gill tam önümdeydi. Döndü ve bana bariz bir aşağılamayla baktı.

## 16 Aralık 1979, Pazar

Onları birer kukla olarak düşünmediğim müddetçe onlarla gerçekten iyi zaman geçirebilirim. Dün çoğunlukla bunu düşünmedim. Büyü kullanarak yaptığım tüm o şeyler aklıma hiç gelmedi ve her ikisi de karassımın kusursuz derecede normal birer parçasıymış gibi davranabildim.

Ama bugün, yaptığım büyüyü hatırladığımda kukla meselesini düşünmeden edemedim elbette.

Biz çok küçükken bir keresinde Lillian Teyze bize gerçekten konuşabilen oyuncak bir bebek almıştı. Adı Gülgoncası'ydı ve her küçük kızın isteyeceği türden bir bebekti. Bir yere bıraktığınızda gözlerini kapatıyor, tekrar elinize aldığınızdaysa açıyordu. Kişiliksiz, donuk, sevimli bir



yüzü ve gül goncası desenleriyle kaplı beyaz bir elbisesi vardı. Giydirilip çıkarılabilen pembe ayakkabılara ve gerçekten tarayabildiğiniz altın sarısı saçlara sahipti. Göğsünde de çektiğiniz zaman konuşmasını sağlayan bir ip vardı. İki şey söyleyebiliyordu. "Merhaba, benim adım Gülgoncası," ve "Haydi okulculuk oynayalıuım!" İpi yavaşça çektiğiniz takdirde daha derin bir sesle, çok hızlı çektiğiniz zaman da cıyaklayarak konuşuyordu.

Gülgoncası'nın gerçekten konuşabiliyor olmasıyla ilgili problem diğer bebeklerimizin konuşma numarası yapabiliyor olmasıydı ve bu çok daha iyiydi. Koleksiyonumuzdaki bebekler (çoğunun bir kolunun veya bacağının eksik olması ya da insan yerine hayvan olmaları gibi bazı dezavantajları vardı) nükleer bir savaşın ardından sağ kalmak ya da korkunç prenseslerin elinden ejderhaları kaçırmak gibi destansı maceralar yaşamıştı. Yıpranmış, yaşlı Pippa tek kolu ve bakımsız saçlarıyla (bir asker kılığına girdiği zaman Mor tarafından kesilmişlerdi) şeytani Derebeyi Köpek'in (burulabilen bir bıyığa sahip olan ve bu yüzden genellikle kötü adamı oynayan oyuncak köpek) önünde durup ona karşı koyacağına ve ondan intikam alacağına dair yemin edebilirdi, fakat bütün söylediği "Haydi okulculuk oynayalıuım!" olan Gülgoncası onunla boy ölçüşemezdi.

Gülgoncası gibi bir karass istemiyorum.

Demek istediğim Pippa, Köpek, Jr. ve diğerleri gibi bir karass da istemiyorum, bu çok iyi bir mukayese değil (Oyuncaklarımı özlemiyorum. Zaten artık onlarla oynayamam. On beş yaşındayım. Özlediğim şey *çocukluğum*). Jr. motosiklete binen plastik bir oğlandı, sayısı çok az olan erkek oyuncaklarımızdan biriydi. Jr. adı Ward Moore'un "Lot"* adlı öyküsünden geliyordu. Sesli harfleri olmayan garip bir isme sahip olmanın oldukça cüretkâr ve Amerikan

* Kıyamet sonrası bir dünyada geçen kısa bir bilimkurgu hikâyesi. *Lot'un Kızı* adlı bir devam öyküsü de bulunmaktadır –*çn*

işi olduğunu düşünürdüm. Jirr diye telaffuz ederdik. Gerçekte ne anlama geldiğini öğrendiğimde dakikalarca utanmıştım.

Hugh, Wim'in Delany hakkında bir toplantı düzenlediğini söylediğinde ilk düşündüğüm şey böyle bir şeyi hiç yaşanmamış kılmak için bir büyü yapabileceğimdi. Bunu dün yazmadığımı biliyorum, ama utanmıştım. Toplantıyı tekrar düzenlemesi ve bu kez benim de orada olmam için bir büyü yapabilirdim. Büyüyü yapmadım, hatta gerçekten niyetlenmedim bile, ama düşündüm. Eğer yapsaydım onları Gülgoncası'na dönüştürüyor olacaktım. Ayrıca George Orr'a olanları da riske atıyordum, çünkü şimdiye kadar olan şeylerin gerçekleşmesini sağlamış da olabilirim sağlamamış da. Büyü olmadan bunu görememiştim. Ben var olmasaydım veya Mor'la birlikte ölmüş olsaydım bile Delany'yle ilgili o toplantıyı yapmış olabilirlerdi. Belki de büyünün yaptığı tek şey grubu görmemi ve onları bulmamı sağlamaktı. Emin olamıyorum. Hiçbir zaman da olamayacağım. İnkâr edilebilen büyü. Eğer bunu ben yaptıysam onlara gerçekten Gülgoncası gibi muamele ediyorum, ipi çektiğimde aynı şeyleri söyletiyorum demektir. Tabii bunu yapabilirsem. Sanırım aslında yapamam, Glorfindel'in sözünü ettiği çok fazla insanın çok fazla ağırlık oluşturduğu ve gerçekleşmiş olanı değiştirememe durumu meydana gelirdi.

Ama bunu yine de düşünüyorum.

Kötü biri olmak istemiyorum, gerçekten. Annemin yapabileceği en kötü şey beni kendisine benzetmek olur. Ondan bu yüzden kaçtım. Bu yüzden yetimhane daha iyi bir yerdi, bu yüzden burası daha iyi bir yer.

İşbu nedenden ötürü kendi çıkarlarım doğrultusunda veya kötülükten korunmak dışında büyü yapmayacağıma ant içerim.

Morwenna Rachel Phelps Markova, 16 Aralık 1979.





Sınavların bitmesinin ardından bu haftanın tamamen eğlenceye ayrılacağının farkında değildim.

İngilizce dersinde Deirdre'yle Scrabble oynadık. Onu 600 puanla yendim, ama hiç eğlenceli değildi. Heceleme yapabilen ve kelime dağarcığı olan biriyle oynaması zevkli bir oyun olabilir. Kelt kolyesi anlamına gelen "tork" yazdım. Deirdre utangaç bir biçimde "tok" olarak yazılması gerektiğini iddia etti. Sonra kızmabirader oynadık ve o kazandı.

Bunun dışında günün büyük bir bölümünde, tam bir şamatanın ortasında kitap okuyorum.

*Gri Kral*'a geçtim.*

*Karanlık Yükseliyor*'da, yani serinin Noel'le ilgili olan kitabında ki, kesinlikle aralarında en iyisi o, Will kilisede büyü yapıyor. Bunu gören kilise papazı büyülü haçlar hakkında sorular soruyor ve İsa'dan öncesine ait olduklarına dair bir yanıt alıyor. Bunun üzerine papaz, "Ama Tanrıdan önce değil," diyor. Genel olarak bakıldığında büyü oldukça iyi fakat çok geleneksel bir biçimde kaleme alınmış. Karanlığın ve Aydınlığın savaşı. Büyü kitaplardan öğreniliyor, sonra da uçuyor, zamanda yolculuk edebiliyor ve canınız ne isterse yapabiliyorsunuz. Kafa karıştırıcılığı şöyle dursun gerçek büyüyle alakası yok. Büyünün yer aldığı çocuk kitaplarında her şey son derece siyah ve beyaz. Tolkien hariç elbette. Yine de "Tanrıdan önce değil," sözü beni düşünmeye sevk etti.

* *Karanlık Yükseliyor* serisinin dördüncü kitabı –ç*n*

## 18 Aralık 1979, Salı

1979 Kış Dönemi, Sınav sonuçları

Kimya: 96 – İkinci
İngiliz Edebiyatı: 94 – Birinci
İngilizce: 92 – Birinci
Tarih: 91 – Birinci
Fizik: 89 – Birinci
Din: 89 – Birinci
Latince: 82 – Birinci
Fransızca: 79 – İkinci
Matematik: 54 – On dokuzuncu
Jimnastik: *Muaf*
Spor: *Muaf*
Dans: *Muaf*

Ortalama: 85 – Üçüncü

Matematiğe elverişli bir beynim yok, hiçbir zaman da olmadı. Ama en azından kıl payıyla da olsa geçmiştim. Jimnastik, spor ve dans derslerinden sıfır alacağımdan ve onları da ortalamama katacaklarından korkmuştum. Gill kimyada beni geçti. Güzel. Fransızcada da Claudine geçti, ama annesi Fransız olduğu için bu şaşırtıcı değil. O düzgün bir biçimde telaffuz edebiliyor, geri kalanımızın ise bunun nasıl yapıldığına dair en ufak bir fikri yok. Fransızca dersini Claudine'e verdirmeliler. Matematik, ortalamamı düşündüğümden daha fazla düşürdü, bu yüzden Claudine ve Karen beni geçti. Ama onun haricinde oldukça iyi.

Bunu anneanneme gösterebilmek isterdim. Dedem de sevinir, sanırım herkes sevinir, ama bu aynı şey değil.



Bu sabah Teg Teyze'den bir mektup aldım. Noel'de evde olamayacağım için kesinlikle çok üzgün. Bunun beni suçum olmadığını daha önceden söylemiştim. Gidebilmeyi isterdim.

Deirdre notlarını görür görmez odayı aceleyle terk etti. Korkunç olduklarını farz ediyorum. Şaşkın dördüncü. Bana "Tebrikler," deme lütfunu gösterdi, bu asırlardan beri bana söylediği ilk şey.

## 19 Aralık 1979, Çarşamba

Dün gece oldukça güzel bir toplantı geçirdik. Herkes oradaydı. Hugh konudan uzaklaşan insanları kibarca uyararak gayet iyi bir yönetim sergiledi. Serinin kitaplarının mevsimsel yapısı ve oldukça belirgin mekânları üzerine harika bir konuşma yaptık. Kuzey Galler'e giden ve Cadfan'ın Yolu'nda yürüyen Greg, Craig yr Aderyn'in tıpkı kitaplarda anlatıldığı gibi olduğunu söyledi. *Ağaçtaki Gümüş*'ün* kaçamak bir kitap olduğu ve aynı şeyin bizim başımıza gelmesinden nefret edeceğimiz konularında fikir birliğine vardık. Daha genç olanların daha hararetli bir şekilde nefret etmesi komikti. Harriet çocukların hafızlarının silinmesi gerektiğini düşünüyordu, ama Hugh ve ben öyle bir şey yaşamaktansa ölmeyi tercih ediyorduk, diğerleri de yaşlarına göre farklı görüşlere sahipti. Hugh hoş biri ve hararetli bir biçimde aynı fikirde olma hissi hoşuma gitti. Harriet (kendisi gerçekten de Harriet Vane'in yaşlanmış hâli olabilir, onu sürekli bu gözle görüyorum) "Bunun daha merhametli ol-

* *Karanlık Yükseliyor* serisinin beşinci ve son kitabı –çn

duğunu düşünüyorum," demekten vazgeçip, "Bunun nasıl bir kayıp olacağını anlayabiliyorum," diyecek kadar bizim görüş açımıza yaklaştı.

Toplantı erken bitti ve hep beraber bara geçtik. "Sana portakal suyu alacağım," dedi Greg bana. Ona İngiliz usulü portakal suyundan nefret ettiğimi söylemedim, "Teşekkür ederim," dedim. Nezaketten anlamadığımı da kim söylemiş?

Barın adı Ak Geyik'ti. Bunun kulağa çok Narnia işi geldiğini söyledim. Karşılaştırma yapmak için biraz Narnia'dan bahsetmiştik, yani aklıma aniden gelmemişti. Sonlarını karşılaştırmıştık. Çocuklar için yazılmış bu iki fantastik kitabın bu kadar tartışmalı sonlara sahip olması gerçekten de çok garip. Bu, türün doğasından kaynaklanan bir sorun değil; *En Uzak Sahil*'e* bir bakın! Belki de bizim dünyamızdan çocuklarla ilgili kitaplarla alakalı bir sorundur, ya da İngiliz yazarlarla. Ama hayır, Garner var. Tam olarak seri yazdığı söylenemez, ama sonlarıyla ilgili bir sorunu olmadığı kesin! Bu bana geri dönüp *Kızıl Dönüşüm*'ü almadığımı hatırlattı.

Ak Geyik kirişlere, deri kuşaklardan sallanan pirinç at süslemelerine ve meşe ağacından yapılma büyük bir bar tezgâhına (farklı biralar için ayrı ayrı muslukları vardı) sahip eski bir yerdi. Bütün barlar gibi sigara dumanı kokuyordu ve kirişlerin arasındaki beyaz plasterler bu yüzden sararmıştı. Portakal suyumu alıp Greg'e çikolatalarını verdim. Hemen açıp herkese dağıttı. Bana Viyana çikolatası denk geldi, benim hediyem olduğu için pek bir anlam ifade etmedi. Yine de lezzetliydi.

Kendimi Wim'in yanında otururken buldum. Bunu ayarlamak için hiçbir şey yapmadım, yemin ederim! Şaşırtıcı bir şekilde yakından bakıldığında da muhteşem görünüyor. Bu sadece sarı saçlar ve mavi gözlerle ilgili bir şey değil, duruşuyla alakalı bir durum. Hugh'u daha çok seviyorum, ama Hugh katı bir ağaç gövdesi parçası gibiyken Wim hafif bir rüzgârla sallanan yeni çiçek açmış dallara ya da yanınıza konan ve uçmasın diye nefesinizi tutarak izlediğiniz nadide bir kelebeğe benziyor. Bu aynı türden bir soluksuzluk.

"Demek Susan Cooper'ı da Le Guin kadar seviyorsun?" dedi.

"Bu haftaya dek hiçbir kitabını okumamıştım," dedim. "Janine'inkileri ödünç aldım, hatta az önce iade ettim."

"Beş kitabı birden bu hafta mı okudun?" dedi, başını hafifçe savurup gözünün önüne düşen saçları geri iterek. "Bayağı boş vaktin olmalı."

"Var," dedim gayet soğuk bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi. "İnsanlara yapacak başka bir işleri olmadığı için kitap okuduklarını ima edenlerden nefret ederim ve burada durmuş aynı şeyi yapıyorum."

Bu hoşuma gitti. "Daha iyi ne olabilir ki?" diye sordum.

Güldü. Güzel bir gülüşü var, oldukça doğal. Güldüğünde kızların birine âşık oldukları zaman yaptıkları bütün aptalca şeyleri anlayabildim. Tıpkı *Emma*'daki Harriet Smith gibi bir kurşunkalemin sonunu veya bir parça yara bandını saklamak ya da Şaşkın ile Harrison Ford misali yatmadan önce bir fotoğrafı öpmek gibi...

"Peki ya filmler?" diye önerdi ve bütün grup anında *Yıldız Savaşları* hakkında tutkulu bir tartışmaya girişti.

Herkes ya filmi seviyor ya da ondan nefret ediyordu. Ortası yoktu. Benim genel düşüncem gerçek robotları ve uzay gemilerini görmenin eğlenceli olduğu yönündeydi, fakat hakiki bilimkurguyla karşılaştığında biraz çocukça kalıyor ve olası bir yeri yok gibi görünüyordu.

Daha sonra, insanlar filmi kötülemeyi veya onu tutkulu bir biçimde savunmayı bitirdiğinde, tekrar Wim'e döndüm. "Delany hakkında bir toplantı düzenlediğini duydum."

---

* *Yerdeniz* serisinin üçüncü kitabı –çn

"Delany'den hoşlanır mısın?" diye sordu. "Çok geniş bir ilgi alanın var."

"Delany'yi severim," dedim, çoğu insanın aksine *yaşıma göre* çok geniş bir ilgi alanım olduğunu söylemediği için memnun olarak. "Ama *Triton*'ın sonuyla ilgili merak ettiğim bir şey var."

"*Triton*'ın *Mülksüzler*'e bir cevap olarak yazıldığını düşünüyor musun?" diye sordu lafımı bölerek. Daha önce bu konuya hiç kafa yormamıştım, ama düşündüğümde bunu bir bakıma anlayabiliyordum.

"*Mülksüzler* muğlak bir ütopya iken *Triton* da muğlak bir heteretopya olduğu içi mi?" diye sordum.

"Delany'nin Anarres'e bakıp neden bu kadar fakir olmak zorunda, neden bu kadar kıtlık olmak zorunda, neden cinsel hayatları bu kadar zoraki, başka ne tür anarşi yaratabilirsiniz diye düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

"Ne kadar etkileyici bir düşünce," dedim. "Ayrıca tüm o tercih karmaşasını bundan hiç mutluluk duymayan birinin gözlerinden göstermesi de çok zekice."

"Cennette bile onun gibi belirsizlik içinde yaşayan insanlar olur," dedi Wim. "Bron bir bakıma tabiatı gereği her zaman sahip olamayacağı bir şeyi arıyor."

"Bron neden—" diye başladım.

"Gitme zamanı Mori," dedi Greg.

"Noel'den sonra görüşürüz," dedi Wim, ben dikkatli bir şekilde ayağa kalkarken.

Masanın diğer ucunda Keith ve Hussein hâlâ Prenses Leia hakkında tartışıyordu.





Yarın buradan ayrılacağıma inanamıyorum. Aniden gözüme çok erken göründü. Bu sabah dolaplarımızı temizlememiz icap etti. Bunu beklemiyordum. Sırt çantama, omuz çantama ve gelirken yanımda getirdiğim zarif, isimsiz valize altı poşet kitapla iki Noel hediyesi eklendi. Çamaşırhaneye inmem gerekti, bu oraya ilk gidişimdi. Okul, aptal üniformalarımızı yıkayıp ütülemesi için birlerini tutuyor. Genellikle çamaşırlarımızı yatakhaneye getirip yataklarımızın ucuna bırakıyorlar, fakat daha önce bunu hemen hemen hiç düşünmemiştim. Ama bugün Deirdre'nin gömlekleri eksikti ve tüm eşyalarımızı eve götürmemiz gerekiyordu. Ona eşlik etmemi istedi. Böylece binanın derinliklerine, kabaran altı çamaşır makinesinin ve gürleyen dört kurutma makinesinin bulunduğu, bizden sadece bir iki yaş büyük bir kızın çamaşırları bir makineden alıp diğerine tıktığı bir odaya gittik. Onun yerinde olsaydım bizden nefret ederdim. İçerisi çok sıcaktı, haziranda nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Deirdre Noel için Limerick'e gidiyor. Limerick diye bir yer gerçekten de var! O bunu söyler söylemez, "Bir kadın varmış yaşayan..." dememe engel olamadım elbette, ama yüzündeki ifadeyi görür görmez sustum.*

Yarın Daniel beni almaya geldiğinde buradan ayrılmaya şimdiden hazırım. Sabırsızlanıyorum.

---

* Limerick, İrlanda'nın orta batısında yer alan bir kontluktur. Aynı zamanda İngiliz edebiyatında "beş mısralık espirili şiirler" anlamına gelir. Bizdeki manilere benzerler ve genellikle "Bir adam/kadın varmış yaşayan..." diye başlarlar –çn

## 21 Aralık 1979, Cuma

Bu sabah yaptığımız ilk iş ödül törenine katılmak oldu. İngilizce dersindeki başarım için W. H. Auden'in *Seçme Şiirleri*'ni, kimya için Isaac Asimov'un *Bilim Rehberi*'ni ve tarih için de Winston Churchill'in *İngilizce Konuşan İnsanların Tarihi*'ni kazandım. Herhangi bir derste doksanın üzerinde not alan herkese bir kitap hediye edildiği için oldukça uzun sürdü. Kitapların seçiminde Bayan Carroll'ın parmağı olduğundan şüpheleniyorum, bu yüzden Churchill göründüğü kadar vahim olmayabilir. Sonra da spor ödülleri dağıtıldı ve bu daha da uzun sürdü. Tören esnasında oturmama izin verdiler, bu güzel bir şeydi ama benim dışımdaki herkes ayakta olduğu için hiçbir şey göremiyordum, gerçi bunu özellikle istediğim de yoktu. Salonun her iki yanına sıralanan öğretmenlerse beni kolaylıkla görebiliyordu, bu yüzden kitap okumaya cesaret edemedim. Aynı üniformanın içindeki insanların arkasından bakarken boylarını, kırışıklıklarını, saçlarının sırtlarına nasıl düştüğünü karşılaştırabiliyordum, ama hepsi buydu. İlk bakışta aynı gözüken bir şeyde, yani üniformalı sırtlardan oluşan bir sırada bu kadar çok farklılığın olması şaşırtıcıydı. Ön sıradaki kızlara duruşlarına ve zarafetlerine göre puan verip boylarına ve saç renklerine göre onları zihinsel olarak yeniden sıraya soktum.

Kupayı Wordsworth'ü kıl payı farkla geçen Scott kazandı. Bunun beni çok heyecanlandırması gerekiyordu, ama bana kalırsa insanları saç şekillerine göre yeniden sıralamaktan farksızdı.

Daha sonra Bayan Carroll'ın çikolatalarını vermek için kütüphaneye gittim. Çok duygulanmış göründü. Bana kitap olduğundan emin olduğum, paketlenmiş bir şey verdi.



Deirdre'yi bulup sabun kutusunu verdim. Ambalaj kâğıdı almak aklıma gelmediği için hediye paketi yapamamıştım, ama onu eşarpları ve diğer şeyleri aldığım mağazanın şık poşetine koymuştum. Hediyesini açmadı, fakat gayet kibar bir şekilde teşekkür etti. Bana ince, paketlenmiş bir hediye verdi. Bu da bir kitaba benziyor. Acaba ne? Ne olursa olsun okumalı ve beğendiğimi söylemeliyim.

Daha sonra herkes arabaları beklemek için aşağı indi. Bazı kızları akşama kadar hiç kimse almayacak, zavallı şeyler, ama Daniel tam birde geldi. İlk gelen kişi değildi belki, ama oldukça da erkendi. Herkes koşturuyor ve normalden daha beter bir şekilde cıyaklıyordu. Eminim buranın bir tımarhane olduğunu düşünmüştür.

Eski Konak'a döndüğümüzde çay saatiydi. Börekler oldukça kuruydu, yiyecekler okuldakiler kadar kötüydü.. Abları kupayı kazanın Scott olduğunu öğrenince çok sevindi. Kutlama yapmak için bir şişe şampanya açtılar. Berbat bir şeydi, köpükleri burnuma kaçtı. Daha önce de içmiştim, Kuzen Nicola'nın düğününde ve o zaman da sevmemiştim. Daniel benimkini portakal suyuyla karıştırıp adına *Buck's Fizz* denilen bir kokteyl yapmayı önerdi ama reddettim. Tadını daha kötü yapabilecek bir şey varsa o da o korkunç portakal suyuydu. Sadece su içmeyi seviyorum, gerçekten. Neden insanlar bunu anlayamıyor? Üstelik çeşmeden bedavaya akıyor.

Bugün gündönümü, yılın en kısa günü. Bugünden itibaren karanlık yavaş yavaş azalmaya başlayacak. Üzüleceğimi söyleyemem.

Biraz yalnız kalabilmek için kapatabileceğim bir kapının olması güzel. Erkenden yattım. Mastürbasyon yaparken Wim'i düşünmeyi düşündüm çünkü o soluksuz kalma hissi kesinlikle seksiydi; ama hayal etmesi zor olduğu kadar elverişsizdi de. Bir de Ruthie olayı var, ayrıntıları ne olursa

olsun araya girip engel oluyor. Böylece ben de sadece Lessa ile F'lar'ı* ve denizdeki Nicholas'ı düşündüm. İçinde bu kadar çok seks barındırmasına rağmen *Triton*'ın erotiklikten bu kadar uzak olması komik. *Mülksüzler*'in içinde de seks var ama sizi soluksuz bırakacak türden değil, çünkü hâlâ bu ikisinin arasındaki bağlantıları düşünüyorum. Acaba neden? Fowles'ın denizdeki Nicholas'ı yazış şekliyle Delany'nin Bron ve Spike'ın gösteri seksini yazış şekli arasında önemli bir fark var mı? Sanırım var, ama ne olduğunu bilmiyorum.

## 22 Aralık 1979, Cumartesi

Halalarımla birlikte alış veriş yapmak için Shrewsbury'ye gittik. Daniel'a güzel bir şey almamı istiyorlardı. Onlara zaten *Tanrının Gözündeki Toz*'u aldığımı söyledim, ama sadece gülüp seveceğinden emin olduklarını söylediler. Ona, kendi adıma bir sürü cebi olan kömür grisi bir ceket aldılar. Onun giydiği türden bir şeye benziyor, ama dürüst olmak gerekirse ben asla böyle bir şey satın almazdım ve bunu anlayacak. En azından biraz hediye paketi edindim. Öğle yemeği için *Owen Owens* adında şatafatlı, büyük bir mağazaya gittik. Yemekler kuru ve iğrençti.

Eve döndüğümüzde olabilecek en hürmetkâr ve de kibar bir şekilde çörek yapmayı önerdim. Yapmamı gerçekten de istemiyorlardı, bunu görebiliyordum, ama nedenini tam olarak anlayamıyorum. Yemek pişirebilirim, bunu yıllardan beri yapıyorum. Onlardan çok daha iyi pişirebilirim. Bunun

* *Pern* serisinde yer alan iki hayat arkadaşı –*çn*



yakışık almayacağını düşünüyor olamazlar, çünkü onlar da yapıyor. Belki de beni mutfaklarına sokmak istemiyorlardır, ama ortalığı dağıtmazdım.

Bugün Daniel'ı çok az gördüm. Bir şeyler üzerinde çalışıyordu. Kütüphanesinden koca bir yığın ödünç aldım ve onları okuyorum. Odamdaki ışığın daha kaliteli olmasını isterdim.

Diğer insanlara benzediğimi düşünmüyorum. Kökenlerimin derinliklerini kastediyorum. Sadece bir ikizin yarısı olmayı, çok gözlem yapmayı ve perileri görmeyi değil. Hepsi içerideyken dışarıda olmak gibi değil bu. Ben de içerideydim. Sanırım kenara çekilip geriye, olayların gerçekleştiği ana bir şekilde bakabiliyorum ve bu normal değil. Bu büyü kullanabilmek için yaptığınız bir şeydir. Ama artık yapmayacağıma göre daha çok boşa harcanan bir yetenek.

## 23 Aralık 1979, Pazar

Kilise. Giyindiğimde halalarım beni sanki vitrindeymişim gibi inceledi ve içlerinden biri biraz daha gösterişli bir şey bulmam gerektiğini önerdi. Denizci mavisi bir etekle açık mavi bir tişört, hepsinin üzerineyse okul ceketimi giymiştim. Soğuk değildi ama yağmur yağıyordu. Güzel olduklarını düşünmüştüm. Yine de boyun eğdim, üst kata çıktım ve üzerime gri bir süveter geçirdim. Üniformamın haricinde çok fazla kıyafetim yok. Giysilerimin çoğunu kaçarken geride bırakmıştım elbette.

İncelenme dışında kilise gayet normaldi. St. Mark gotik kemerleri ve muhtemelen atalarından birine ait olan bir

haçlı lahdi, –ama yanına gidip bakmadım– bulunan güzel, eski ve taştan bir kilise. Tam beklediğim gibi bir İngiliz töreni ve gayet normal bir Noel ayiniydi. Kilisede şimdiden İsa'nın doğumunu simgeleyen bir dekor vardı ve Noel ilâhileri söyleniyordu. Daha sonra kilise papazı bizimle kibarca sohbet etti, beni Daniel'ın kızı olarak tanıttılar. Daniel orada değildi. Acaba neden?

Öğle yemeğinde bizimleydi. Yanında aşırı tuzlu patates ve havuç olan fazla pişmiş rozbif yedik. Keşke yemeği benim yapmama müsaade etselerdi. Pazar akşamı gelir gelmez yemek pişirmemi istememelerini anlayabilirim, ama biraz çörek yapmama izin verebilirlerdi. Üç gün daha. Burası da en az okul kadar kötü. Hatta daha da kötü, çünkü ne kitap kulübü ne de ortadan kaybolabileceğim bir kütüphane var.

Yağmura ve bacağıma rağmen öğle yemeğinden sonra yürüyüşe çıktım. Bacağım bugün o kadar da kötü değil; sadece homurdanıyor, çığlık atmıyor. Tıpkı okulun civarı gibi gerçek bir kırsal alan değil. Yalnızca çiftlikler, tarlalar ve yollar var; görünürde ne bir harabe ne de peri var. Bir insanın neden burada yaşamayı tercih edebileceğini anlayamıyorum.

## 24 Aralık 1979, Pazartesi, Noel Arifesi

Ruslar Afganistan'ı işgal etti. Bu insana korkunç bir çaresizlik hissi veriyor. Üçüncü Dünya Savaşı'yla ilgili o kadar çok hikâye okumuştum ki bazen bu kaçınılmaz bir gelecek gibi görünüyor ve bir yetişkin olamayacağıma göre herhangi bir şey hakkında endişelenmem faydasızmış gibi geliyor.



Daniel bir ağaç satın aldı ve onu kırılgan bir Noel neşesiyle süsledik. Süslemelerin hepsi de çok eski ve değerliydi, çoğu camdı. Çok ince ve büyüleyici görünüyorlardı, onlara dokunmaya neredeyse korktum. Işıklar bile antikaydı; mum taşımak için kullanılan Venedik cam fenerleri, ama ampulle çalışacak hâle getirilmişler. Ampullerden ikisi patlamıştı, onları değiştirdim. Teg Teyze'nin şu anda bile ağaca takıyor olabileceği eski Noel süslerimizi özledim. Eğer demi yalnızca bir günlüğüne dışarı çıkarıyorlarsa tek başına yapacak demektir. Umarım ağacı düzgün bir biçimde ayağa kaldırabilir. Ağaçları ayağa kaldırmak için çektiğimiz çileler! Geçen yıl dolabın kapağına bağlamamız gerekmişti. Ama geçtiğimiz seneyi düşünmesem daha iyi olur, geçirdiğim en kötü Noel'di. Tek iyi yanı ne kadar kötü olursa olsun bu Noel'in onunla rekabet edemeyecek olması elbette.

Aralarından bazıları yeni olsa da –biz doğduktan sonra satın alınmışlardı– bizim Noel süslerimizin büyük bir çoğunluğu da eskidir. En üstteki porselen peri hariç çoğu plastiktir. Eski Konak'ın ağacında bir peri yok ve bu gözüme çok garip görünüyor. Onun tepesinde Noel Baba var. Bizim süslerimiz çok büyük bir karışıklığın birer parçası olmaları haricinde birbirine uymaz ve bir sürü sim kullanırız; büyük ve kalın büklümleri olan ince, gümüş iplikler değil. Umarım Teg Teyze'nin tek başına başa çıkamayacağı bir şey değildir. Umarım annem yarın vaftiz törenindeki kötü bir peri gibi oraya damlamaz. En azından buraya gelmesi imkânsız.

Bütün hediyelerimi paketleyip ağacın altına yerleştirdim. Gümüş şeritleri olan koyu kırmızı ve güzel bir ambalaj kâğıdı kullandım. Herkes hediyesini koyduktan sonra fenerleri yaktık— ve bir ampul daha patladı, onu da değiştirdim. Sonra tekrar yakıp ağacımızı hayranlıkla seyrettik. Deirdre ve Bayan Carroll'dan aldığım hediyeleri de koydum.

Noel gecesinde insanlar evlerinde olmalı. Eğer bir evleri varsa elbette, sanırım benim yok. Ama yine de dedemin ve Teg Teyze'nin yanında olabilmeyi dilerdim, kendimi evdeymiş gibi hissedebileceğim tek yerde. Büyüdüğüm zaman Noel'de hiçbir yere gitmeyeceğim. Eğer isterlerse insanlar gelip beni görebilir, ama kesinlikle hiçbir yere gitmeyeceğim.

Şu anda aşağıda Noel ilâhileriyle ilgili bir plak çalıyorlar, alt kattan gelen seslerini duyabiliyorum. Burada ne arıyorum ben?

Ama tankların dolaştığı Afganistan'ın durumu buradan daha kötü.

## 25 Aralık 1979, Salı, Noel

Bu olacağını düşündüğüm günlük yazısı; yani sıkıcı hediyelerden oluşan bir liste olmayacak.

Noel ilâhileriyle uyandım, yine onların plağıydı bu, bir katedralde kaydedilmişti. Oldukça güzeldi, sanırım, bir anlığına burada bile olsam bugünün Noel olduğunu düşünerek heyecanlanmama engel olamadım. Aşağı indim ve hep birlikte kahvaltı ettik. Her zamanki gibi soğumuş kızarmış ekmek ve kaynamış yumurta vardı. Kızarmış ekmeği neden böyle hazırladıklarını anlayamıyorum. Mutfakta pişiriyorlar, sonra da soğuk, gevrek ve iğrenç hâle geldiği bir ekmek ızgarasına koyuyorlar. Kızarmış ekmek dediğine hemen tereyağı sürülür.

Kahvaltıdan sonra içeri geçip hediyeleri açtık. Kimin ilk önce neyi açacağına dair oldukça karmaşık bir ritüelleri var,



benim ailemin izlediği yoldan gayet farklı. Biz bir çember oluştururuz ve herkes her seferinde bir hediye açar. Onlarsa önce bir kişiye bütün hediyelerini açtırıyor, sonra diğer kişiye geçiyorlar. Ben en sonuncuydum, çünkü en küçük benim.

Eşarpları oldukça beğendiler, ama renkleri yanlış seçmiş olmalıyım çünkü bakmadığımı düşündükleri bir sırada iki tanesi kendi aralarında hızlı bir değiş tokuş yaptı. Onları hâlâ birbirlerinden ayırt edemiyorum (Mor ve ben de birbirimize bu kadar benziyor muyduk? Kırk yaşımıza geldiğimizde de benzeyecek miydik?) Birbirlerine manikür ve kuaför randevuları tarzı şeyler almışlardı. Daniel, *Tanrının Gözündeki Toz* ve ceket için bana teşekkür etti. Ona özel bir tür viski ve daha çok kıyafet almışlar.

Kocaman bir hediye yığınım vardı, umduğumdan çok daha fazlası. Deirdre bana *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adında daha önce hiç duymadığım bir şey almıştı, bir tür bilimkurgu olduğuna hiç şüphe yok. Bayan Carroll da gayet düşünceli bir şekilde *Mülksüzler*'i almıştı, okuduğumu ama bende olmadığını biliyordu. Daniel bana bir yığın kitapla birlikte kilitlenebilen bir defter hediye etti. Her zaman kullanışlıdırlar. Ablalarıysa çoğunlukla hayatta giymeyeceğim kıyafetler, kesinlikle yiyebileceğim bir kutu napoliten çikolata ve dokunur dokunmaz çok güçlü bir büyüye sahip olduğunu anladığım ufak bir kutu verdiler. Ama hiçbir şey düşünmedim, neticede ağaç süslemeleri büyülüydü ve bunu fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Kutuyu dikkatlice açtım, içinde üç çift küpe vardı ve onlara dokunmadan bile kesinlikle büyüyle dolup taştıklarını anlayabiliyordum.

İlk çift basit bir gümüş halka takımıydı, ikinci çiftin halkalarında minik birer elmas vardı, üçüncüsündeyse gümüş halkalardan sarkan inciler. "İnciler annemize aitti," dedi içlerinden biri. "Onları senin almanı istedik."

"Kulaklarımda delik yok," dedim çok üzülmüş gibi ve kutuyu onlara geri uzattım.

"Asıl hediye o."

"Perşembe sabahı seni kasabaya götürüp kulaklarını deldireceğiz."

"İlk önce düz olanları takman gerekecek, diğerlerine daha sonra geçebilirsin." Gülümsedi, üçü de aynı tebessümle gülümsedi. Birbirinin aynısı gülümsemeleri ve donuk suratlarıyla hayat bulan ve beni yakalamak için öne uzanan mağaza vitrini mankenlerini andırıyorlardı. Ara sıra gördüğüm bir kâbustu bu.

"Kulaklarımı deldirmek istemiyorum," dedim olabileceğim kadar kibar ve katı bir şekilde, ama lafımın ortasında sesimin titrediğini biliyorum.

Daha önce bunu hiç düşünmemiştim, ama düşünür düşünmez kulaklarınızı deldirmenin büyü yapabilmenize engel olacağını gayet net bir biçimde anladım. Delikler, deliklerin içindeki şeyler orada olacaktı ve büyüye uzanmak imkânsız hâle gelecekti. Bunu büyüyle ilgili her şeyi bildiğim şekilde biliyordum. Zihnimle bilmiyordum, bütün vücudumla, neredeyse erotik bir ürpertiyle hissediyordum. Kutuyu yere düşürüp ellerimle kulak memelerimi kapattım.

"Bunu artık her genç kız yapıyor," dedi içlerinden biri.

"Moda bu," diye ekledi bir diğeri.

"Bu kadar aptal olma, acımayacak," dedi üçüncüsü.

"Siz hiç yaptırmadınız," dedim ve bu doğruydu, yaptırmamışlardı, hiç biri; çünkü benim bildiğim şeyi onlar da biliyor. Büyü yapabildikleri için kulaklarını deldirmemişlerdi. Onlar birer cadı, öyle olmalılar. Şimdiye dek oldukça zeki davranmışlardı ve ben de çok aptaldım, çünkü bu hiç aklıma gelmemişti. Üç kişi oldukları için şüphelenmeliydim, yemek pişirmeme izin vermedikleri için şüphelenmeliydim, hepsinden önemlisi burada yaşayış biçimlerinden, hiçbir



şey yapmamalarından ve Daniel'ı kontrol ediyor olmalarından şüphelenmeliydim. Donuk suratları, İngiliz olmaları ve gülümsemeleri yüzünden bunu tamamen kaçırmıştım, Scott'ın kupayı kazanması konusuna kafayı buna gerçekten taktıklarını düşündüğüm için bunu atlamıştım.

Daniel beni eve getirdiğinde korkmuş olmalılar. Beni Arlinghurst'e hem büyüden hem de kendilerinden uzaklaştırmak için yolladılar. Düşündükleri gibi gitmedi. Karass bulmak için yaptığım büyüden haberdar olmalılar, ama muhtemelen ne için yaptığımı bilmiyorlar, sadece büyüye uzandığımın farkındalar. Şimdi de beni tamamen kontrol altına almak istiyorlar, küpelerin yapacağı şey bu.

"O zamanlar moda değildi," içlerinden biri.

"Ama artık bütün kızlar bunu yapıyor..."

"Annemizin küpelerini taktığında çok güzel görüneceksin. Bu sana ailemize hoş geldin deme şeklimiz."

Çaresizce Daniel'a baktım, kafası karışmış gibi görünüyordu. Onun benim tek umudum olduğunu anladım. Üç kişiydiler, hepsi de birer yetişkindi ve büyük ihtimalle büyü konusunda annemden daha vicdansızdılar. Küpelere her ne yaptılarsa bilinçli bir şekilde yapmışlardı. İçlerindeki büyü direkt olarak bana yöneltilmişti, açık olan kutuyu tutarken bunu anlayabiliyorum. Daniel'ı bir şekilde kontrol ediyorlardı, ama bunu bilmesini istemiyorlardı, bu yüzden tüm bunlar onun boyunu aşıyordu. "Kulaklarımı deldirmelerine izin verme!" diye yalvardım ona. Sesimin histerik çıktığını biliyordum, ama gerçekten de çok korkmuştum.

"Eğer istemiyorsa Morwenna'nın bunu yapmasına gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Biraz bekleyebilir ve bir ya da iki yıl içinde bunu ona ben yaptırabilirim."

"Bir randevu ayarladık."

"Ve annemizin küpelerini takamayacak."

"Ona ailemize hoş geldin demek istiyoruz."

Korkunç bir şekilde çok haklı, yetişkin ve makul görünüyorlardı; benim ise haksız, çocukça ve çılgın gibi göründüğümü biliyordum. "Lütfen," dedim. Ellerim hâlâ başımın iki yanındaydı. "Kulaklarım olmaz."

"Korkuyor," dedi Daniel. "Küpeler bekleyebilir. Henüz onlara ihtiyacı yok."

"Yalnızca ona aptalca davranması için cesaret veriyorsun."

"Çok güzel görünecekler, özellikle de saçları artık biraz uzadığı için."

"Sadece bir saniyeliğine acıyacak."

Daniel şaşkın görünüyordu. O zayıf bir adam ve ablalarına karşı gelmeye de alışık değil. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. O çok gençken hayatını ele geçirmişlerdi ve büyük ihtimalle tüm bu zaman boyunca onu büyü yoluyla kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Ama sanırım bunu gizlice ve dolaylı olarak yapıyorlar. Sebebini bilmiyorum. Belki de kukla meselesi yüzündendir. Belki de onları sevmesini istiyorlardır. Cadıları pek fazla insan sevmez. Anneme bir bakın. Hiç kimse onu sevmiyor. Birbirlerine sahipler, ama bu yeterli olur muydu? Ağlıyor ve ona yalvarırcasına bakıyordum, çünkü benimle onların arasında duran tek şey Daniel'dı.

"Acelesi olmadığı kesin," dedi.

"Yaptırmayacağım, yaptırmayacağım," dedim. Kitaplarımı kapıp üst kata kaçtım.

"Hiçbir şey hakkındaki tipik gençlik krizleri," dedi biri.

"Ona karşı sert olman gerek Daniel."

"Her şeyi canının istediği gibi yapmaya çok alışmış."

Kapı kilitlenmiyor, ama önüne bir sandalye koydum, böylece içeri hiç kimse giremez. Yukarı çıkıp Noel yemeği için aşağı inmemi istediler ama gitmedim. Zaten fazla pişmiş ve kuru olacak. Ne yapacağımı bilmiyorum. Yine mi



kaçmalıyım? Geçen sefer işe yaramıştı, ya da neredeyse yaramıştı. Ne istediklerini bilmiyorum. Oldukça makul görünüyorlar, ama onu tanımadığınız takdirde annem de öyle görünebilir. Beni kontrol etmek istiyorlar. Büyü yapmama engel olmak istiyorlar. Aslında yapmayacağıma yemin etmiştim. Kendimi korumak dışında büyü yapmayacağıma ant içtim. Kötülüğü engelleyebilmek istiyorum. Bu bir kötülük. Bu bir sakatlama. Bacağımın durumunun bir sakatlık olduğunu düşünürdüm ama o bunun yanında hiç kalır. Eğer o küpeleri takarsam perileri bir daha göremem. Beni kontrol edip edemeyeceklerini bilmiyorum, ama delikler buna engel olacak. Eğer bütün neslim kulaklarını deldirdiyse bunun anlamı perileri göremeyen koca bir kadın nesli demektir. Kulağa o kadar kötü gelmiyor, aşı gibi geliyor, değil mi? Tek bir küçük delikle bütün büyüsel yönünüz yok olup gidiyor. Ama bu kötü bir şey, çünkü tıpkı aşı gibi sadece herkes yaparsa işe yarıyor. Halalarım bunu yapmayacak ve hiç kimse onları durduramayacak.

Hem insanlar inanmadıkları için perileri göremezken sizin onları görebilmeniz kötü bir şey değil. Gördüğüm en güzel şeylerden bazıları perilerdi.

Sanırım pencereden kaçabilirim, ama okuldaki gibi tırmanmaya elverişli bir ağaç yok. Ya da gece herkes uyurken arka kapıdan çıkabilirim. Haritam var. Tek sorun Noel'de olduğumuz için trenlerin ne bugün ne de yarın çalışacak olması. Ayrıca hiç param yok, hepsini hediyelere harcadım. Sadece yirmi dört penim var. Daniel muhtemelen bana para verir, ama ablalarının aleyhinde hiçbir şey duymak istemez, büyük ihtimalle onların aleyhinde olan hiçbir şeyi tam olarak duyamaz da. Aynı zamanda o benim kâğıt üzerindeki babam ve yasal koruyucum. Geçen sefer kaçtığımda ve beni yetimhaneye yerleştirdiklerinde buldukları kişi o olmuştu. Kaçarsam nereye gidebilirim? Dedeme gidemem,

muhtemelen artık hastaneye dönmüştür. Zaten onunla veya Teg Teyze'yle yaşamama da izin vermezler. Yine de teyzemi deneyebilirim, ama Daniel'ın ilk bakacağı yer onun yanı olur. Ailemin geri kalanı geçen sefer beni yüzüstü bırakmıştı. Liz'i tanıyor ve hâlâ onun yanında kalmamın sorun olmadığını düşünüyorlardı. Hazirana kadar on altı yaşında olmayacağım, daha tam altı ay var. Ulusal Sigorta Numaram olmadan ve olduğumdan daha genç gösterirken nereye gidebilirim?

Bugünün geri kalanını ve yarını atlatmam gerek, ondan sonra Güney Galler'e gidebilir, Teg Teyze ile Glorfindel'le konuşabilir, neler yapabileceğime bakabilirim. Eğer beni yalnız bırakırlarsa okulun üstesinden gelebilirim, en azından bu yıl için. On altı yaşınıza girdiğinizde tek başınıza yaşayabiliyorsunuz. Janine'in dediği şeyi yapabilirim, bir işe girip üniversite hazırlığa yarı zamanlı olarak devam edebilirim, tıpkı Wim gibi. Bunu yapabilirim.

Her şeyi mutfakta ve odalarında yapıyor olmalılar, yani evin görmediğim kısımlarında. Daniel'ın yakınında durmalıyım. Kendimi çılgınca kaybettiğimi zanneder ama beni güldürür. O kadar da kötü biri değil. Sanırım bir bakıma beni seviyor. Aşağıda yiyip içiyorlar. Oraya gidip histerik davrandığım için üzgün olduğumu fakat kulaklarımı deldirme fikrinin içimi büyük bir korkuyla doldurduğunu ve bundan bir daha bahsetmezlerse odama kaçıp kendimi içeriye kilitlemeyeceğime söz vereceğimi söyleyeceğim. Eğer gerekirse hemen gideceğime ve haziran bitene kadar onlarla bir daha asla görüşmeyeceğime de söz vereceğim. Okulun ücretini verenler onlar, Daniel değil. Fırsatım olduğunda parayı onlara geri ödeyeceğimi söyleyebilirim.

Bildiğimi bildiklerinden tam olarak emin değilim. Bunun mantıksız bir korku olmadığını bilmeyi kastediyorum. Daniel'ın önünde bunu kabul etmiş görünecekler. Daniel



onların zayıf noktası. Zaten perşembeye kadar da bunu yapamazlar. Derin bir nefes al. Aşağı iniyorum.

## 26 Aralık 1979, Çarşamba

Bir yandan kötü olduklarını nereden bilebilirim ki? Bu yargıya nereden kapılıyorum? Belki de biraz büyü dışında tıpkı göründükleri gibidirler ve benim hakkımda görünenin haricinde hiçbir şey bilmiyorlardır. Belki de tek istedikleri şey beni yegâne yeğenlerine dönüştürmektir. (Yemen'de yetişen yegâne yeğenim Yemen'de yetişen yemişlerimi yedi...)

O deliklerin açılmasına izin verirsem bir daha asla büyü yapamayacağımı biliyorum. Bunu onların da bildiğinden eminim, aksi takdirde bu kadar katı olmazlardı, ama büyünün varlığından haberim olup olmadığını bildiklerinden emin değilim. Çoğu insan haberdar değildir. Çoğu insan için bu bir kayıp olmaz. Özellikle de kızlar, çünkü erkeklerin çoğu kulağını deldirmez. Erkekler de büyü yapabilir mi? Yapabileceklerinden eminim, ama öyle biriyle hiç karşılaşmadım. Belki de halalarım da aşı hakkında düşündüğüm gibi düşünüyorlardır, belki de beni büyü yapmanın baştan çıkarıcılığından korumaya çalışıyorlardır. O küpelerin beni kontrol edeceğini düşünmüştüm, ama belki de beni diğer herkes gibi yapacaklardı. Uysallaştırılmış bir erkek kardeşleri var. Belki de beni de uysallaştırılmış bir yeğen yapmak istiyorlardır. Eğer durum bundan ibaretse okula dönmeme ve yarıyıl tatiline, hatta belki de Paskalya'ya* kadar bir daha büyü yapmayı denememe izin verebilirler. Olmamı is-

* 22 Mart'la 25 Nisan arasına denk gelir –*çn*

tedikleri yer okul. Orası büyüden yalıtılmış bir yer, bunu hemen fark etmiştim ve zaten yeniden yapmaya da çalışmayacağım.

Yemeklerin berbat ve mahremiyetin sıfır olduğu aptalca bir yer olmasına rağmen Arlinghurst'e geri dönmek istiyorum, çünkü orada bir karass oluşturmaya başladım. Kitap kulübüm var, kütüphanem var, aslında iki kütüphane. Geri kalan her şeye katlanabilirim. Zaten katlanıyordum da. Diplomamı da almak istiyorum ve mümkünse üniversiteye hazırlığı bitirmeyi de. Üniversiteye gitmek ve nihayet konuşabileceğim insanlarla tanışmak istiyorum. Anneannem denklerimi orada bulacağımı, bu yüzden çabalamama değeceğini söylerdi. Ne zaman matematik, Latince ya da herhangi bir şey hakkında ümitsizliğe kapılsam öyle derdi. Diplomamı alsam bile... Eh, diploma bir niteliktir. Diploması olmayan biri aptal muamelesi görür ve aptalca işler dışında hiçbir işe giremez. Şair olmak sayılmaz, onun için hiçbir belgeye ihtiyacınız yoktur, ama yine de evime ekmek götürebilmek için bir şeyler yapmam gerekiyor ve bunun eğlenceli bir şey olmasını tercih ederim. En az bir lise diplomasına ihtiyacım var. Bunun için de ya Arlinghurst'e geri dönmem ki, bu da şu şartlar altında okulun parasını ödeyen halalarımla birlikte kalmam gerektiği anlamına gelir. Ya da başka bir yerde başka bir okul bulmam gerekiyor.

Her neyse, düne dönelim.

Aşağı inip koşarak, daha doğrusu topallayarak kaçtığım için özür diledim. Onların bu kibarlığı karşısında minnettar olduğumu fakat kulaklarımı deldirme düşüncesinin beni aşırı derecede endişelendirdiğini söyledim. Bunu kavramış olmalılar. Beni bir daha ikna etmeye çalışmadılar ve küpe kutusu diğer hediyelerimin arasında değildi. Bunu unutmamız gerektiğini söyleyip bana biraz doldurulmuş soğuk hindi getirdiler. Kuruydu ama o kadar da kötü değildi. Sonra



Monopoly oynadık ve onlardan biri kazandı, yine de sıkı mücadele ettim.

Monopoly hakkında garip olan şey dördünün bu oyunu kendi aralarında ne kadar sık oynadığını fark edebilmenizdi. Hepsinin anında kaptığı favori piyonları vardı.Tahtanın benim bulunduğum tarafına geldiklerinde eğilme zahmetine girmesinler diye ara sıra oynattığım piyonlar, kullanılmışlığın ve düşkünlüğün büyüsüyle doluydu. Piyonların içinde onları ilk kez birbirlerinden ayırt edebildim. Her zaman tıpatıp şeyler giyiyorlardı fakat köpek, yarış arabası ve silindir şapka onları tanıyordu. Bir diğer garip şeyse tıpkı normal bir aileymiş gibi oturup oyun oynamamızdı, ama değildik çünkü ben onlardan biri değildim, ama beni hariç tuttuğumuz zaman bile normal değillerdi. Normal ailelerin farklı kuşakları olur ve onlar tek bir kuşaktan geliyorlar. Normal ailelerde evli insanlar olur. Daniel aralarında evlenen tek kişi ve seçtiği kişiye de bakın hele! Normal aileler henüz yetişkin olmayan ama her şeyi idare eden kırk yaşındaki çocuklardan oluşmaz. Bazen oyun oynarken birbirleriyle ağız dalaşına giriyorlardı ve kendimi o masadaki en yaşlı kişi gibi hissediyordum.

Daha sonra Noel keki yedik, fakat kendiminkini tabağımda parçalamakla yetindim çünkü büyülü bir şey olduğu çok açıktı, her şeyle her türden bağlantısı vardı. Her neyse, zaten Bessie Teyze'nin yaptıkları haricinde meyveli kekten hiç hoşlanmam. Ardından Daniel'la birlikte çalışma odasına geçtik ve bana yolladığı kitaplar hakkında konuştuk, özellikle de *Dune*. Arrakis harika bir dünya. Farklı kültürleri sayesinde gerçek olduğunu hissedebiliyorsunuz. Bilimkurguda kültür çatışmasına çok sık rastlamazsınız, bu yüzden çok ilginç. Fremen halkının yanına, çöle giden Paul, doğruca farklı bir kültürün içine giren biri ve her iki tarafta da gizemler var. Daniel bu konuda konuşurken gayet enerjikti

ve kendisine bir bardak viski doldurmasına rağmen sadece bir yudum almıştı. Durmadan sigara içiyordu elbette. Bana neler okuduğumu, kitap kulübünü, ne ödünç almak isteyebileceğimi sordu. Tüm bu zaman zarfı boyunca, "Ablalarının cadı olduğunu biliyor musun?" demedim ve o da, "Eee, neden küpelerden bu kadar korktun?" diye sormadı. Bu soruları yüksek sesle dile getirmememize rağmen onları neredeyse duyabiliyordunuz.

Derken konuyu Sam'e getirdim, yani içlerinde en fazla insan olan kişiye. Sam'e çok fazla karışamamış olmalılar, belki de dinsel tercihi yüzündendir? Ama Sam, Daniel'ın kararlı ve makul noktası. Onunla konuştukça onu ne kadar kontrol edebildiklerini, neleri düşünemediğini, nelerin onu içkiye yönlendirdiğini daha fazla merak ettim. Uysallaştırılmış bir erkek kardeşleri var. Mal varlıklarını yöneten bir erkekleri var. Yegâne Yeğen konusunu o anda düşündüm. Çünkü eğer dünyayı ele geçirmek isteyen kötü ve deli cadılar değillerse, yani Liz gibi değillerse ve eğer hemen hemen göründükleri gibiyseler, yani tam olarak büyümemiş, birlikte yaşayan ve hayatlarının istedikleri gibi gitmesi için belki bir parça büyü kullanan üç kadınlarsa, bu çok şey anlam ifade ediyor.

"Sam'i görmeye gidecek miyiz?" diye sordum.

"Eğer Teg Teyze'ne perşembe günü orada olacağını söylediysen bunun için yeterince vaktimiz yok," dedi.

"Geçen sefer yaptığımız gibi yapabiliriz," dedim. "Yarın gidebiliriz."

"Noel'in ertesi günü evden uzakta olmamı istemezler," dedi. Bunu istemeyeceklerini anlayabiliyordum. Tıpkı Noel'deki gibi, ertesi gününde de yapılacak ritüelleri olmalı. Onlar onun hem ablaları hem de işverenleri ve onu kontrol altında tutan bir büyü var, bununla nasıl boy ölçüşebilirim ki?

Artık Daniel'a bakabiliyorum. Onun adına üzülüyorum.



Olabileceği kadar kibar biri ve olabileceği kişinin sınırları var, etrafına ördükleri duvarları göremiyor. Annemle evlenmesine şaşmamak gerek, gerçekten. Onu ablalarından ancak büyü kullanabilen başka biri ayırabilir. Büyü ve seks, belki de hamile kalmak da gerekir, çünkü bu kuvvetli bir bağlantı oluşturur. Öğk! Fotoğraflarda o kadar aptal suratlı görünmelerine şaşmamak lazım. Gerçi onu geri almaları o kadar da uzun sürmedi.

Bugün hava aydınlık ama dondurucuydu. Hep birlikte arazide bir yürüyüşe çıktık. Çok feodaldi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Mevki, evet, mevki her yerdedir ama insanların sosyal statü gereği daha üstün oldukları yerlerde değil. Öğle yemeğini *Farrier'in Kolları* adında, kelimenin tam anlamıyla bir tepenin yan tarafına kurulmuş küçük ve eski bir yerde yedik. Harikaydı. Ben bir kâsenin içinde gelen etli böbrekli börek, patates cipsi ve hafif bir kış salatası aldım. Uzun zamandan beri yediğim en iyi yemekti. Etrafta tanıdıkları bir sürü insan vardı, sürekli yanımıza gelip bize selam verdiler. Sonra geri döndük ve o insanların çoğu börek yiyip çay içmek için bize geldi. Börekleri benim dağıtmama müsaade ettiler. Okulumu sevdiğimden bahsedip sınıf üçüncüsü olduğumu anlatarak Yegâne Yeğen rolümü becerebildiğim kadarıyla oynadım. Kadınlardan birkaçı da Arlinghurst'e gitmişti, ama içlerinden sadece bir tanesi kupayı kimin kazandığını sordu. O insanlarla tanışmış olmamın iyi bir şey olduğunu fark ettim, çünkü onlar halalarımın arkadaşlarıydılar. Eğer arkadaşları benimle, yani Daniel'ın kızıyla tanıştıysa onları sıkıntıya sokmadan ortadan kaybolamam demektir.

Herkes gittikten sonra bulaşıkları yıkamayı önerdim, ama buna izin vermediler. Beni mutfağın dışında tutma konusunda oldukça kararlılar. Daniel çalışma odasına çekildi, ben de odama geçtim, sözüm ona yataktayım.

Yarın trenle Cardiff'e gidiyorum. Umarım Teg Teyze beni karşılar. Mektubuma cevap vermedi. Eğer gelmezse vadiye giden otobüse bineceğim. Dedemin evinin anahtarı bende. Glorfindel ile konuşmam gerek, gerçi perilerden düzgün bir cevap alabilmek dünyanın en kolay işi değil. Ama denemem gerek.

### 27 Aralık 1979, Perşembe

Trendeyim, küçük bir kompartımanın tamamen bana ait köşesinde. En azından şimdilik... Kırsal bölge, üzerine toz şeker serpilmiş gibi buzla kaplı. Tren yoluna devam ederken güneş arada bir bulutların arasından kaçamak bakışlar atıyor; bir kavisi döndüğümüzde ufukta Galler dağlarını görebildim. Giderek yaklaşıyorlar. Trenleri seviyorum. Burada otururken kendimi bir önceki yolculuğuma ve Londra trenine bağlanmış gibi hissediyorum. Her şeyin arasında ve askıya alınmış; ileriye doğru hızlı hareketine ve süratle uzaklaşmasına rağmen yine de arada durmaya devam ediyor. Bu büyülü bir şey, kullanabileceğiniz türden bir büyü değil, sadece orada olan ve her şeye biraz renk biraz da canlılık katan bir büyü.

Başıma içinden mücevherler sallanan delikler açmalarına ve büyüyü benden uzaklaştırmalarına izin vermedim. Ve özgürüm, en azından şimdilik, en azından tren Stretton Kilisesi ve Craven Arms istasyonlarını geçip Shrewsbury'yi geride bırakır ve Cardiff'e hâlâ çok uzun bir yolumuz varken. *Dört Kuartet*'te bununla ilgili bir kısım var, kitabıma ulaşınca bulup bulamayacağıma bir bakacağım.



Eğer insanlara istedikleri şeyleri yaptırmaktan ve aynı şeyi yapmak isteyen eşyaları kullanmaktan daha kolay bir büyü şekli varsa bunun ne olduğunu bilmiyorum. Daniel'ın kıyafetlerini onlar alıyor. Ayakkabılarını onlar alıyor. Ona bardaklar ve viski alıyorlar. Evin ve mobilyaların sahibi onlar. Daniel viski içmek istiyor ve bunu sandalyeyle bardak da istiyor. Beni istasyona bırakmak için uyanamayacak kadar sarhoş olmasını sağlamaktan daha kolay bir şey olamaz elbette. Tek garip olan yanı benim bunu düşünememiş olmam. Ama büyü olmadan ona engel olup olamayacağımı bilemiyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu bir kenara bırakırsak bile onların aksine ben bunu yapamazdım. Eğer onları başından beri seviyorsa, eğer onlara minnet duyuyorsa bunun böyle kalmasını sağlamak için her şeyi yaparlar. Büyük ihtimalle yıllardan beri onu incitmek için değil ama çekip gitmesine engel olmak için durmadan bir sürü küçük şey yapmışlardı; onu büyünün örümcek ağlarıyla bağlayarak kalmasını, onların istediği şeyleri istemesini ve kendi iradesine sahip olmamasını sağlamışlardı. Bunun üstesinden gelmek için çok güçlü bir şeye sahip olmanız gerekir.

Zavallı Daniel. Özgür olduğu tek yer Sam'in yanı ve kitapları. Kitapları büyü yapmak için kullanmak zordur. Öncelikle bir şey ne kadar topluca üretilmiş ve ne kadar yeniyse tüm büyülü şeylerin bir parçası olmak bir yana dursun, tek başına büyülü olması o kadar zordur. Toplu üretimin de büyülü bir yanı vardır ama dağılır ve tutunması zordur. Özellikle de kitaplarda. Kitaplar bir obje olduklarında asıl oldukları şey *değillerdir*, ne hakkında olduklarının bir önemi yoktur ve büyü objeler aracılığıyla işler (O karass büyüsünü kesinlikle yapmamalıydım, ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum ve düşündükçe bunu daha iyi anlıyorum. Yaptığım şeyden dolayı gerçek anlamda bir üzüntü duyamıyorum, çünkü konuşacak insanlara sahip olmak yakutlardan,

hatta her şeyden daha değerli; fakat daha bilge biri olsaydım bunu yapmayacağımı biliyorum. Ya da daha az çaresiz).

Beni istasyona Anthea bıraktı. Anthea olduğunu biliyorum çünkü ismini kendi söyledi, ama rahatlıkla yalan da söylemiş olabilir elbette. İkiz olduğunuzda bunu yapmak çok kolaydır. Bunu iyi bilirim (Acaba Daniel onları hata yapmadan ayırabiliyor mu? Bunu ona sormam gerek). İki tanesi ona göz kulak olabilmek için evde kaldı, sanırım. "Daniel bu sabah biraz gecikecek," dedi içlerinden biri, o iğrenç kızarmış soğuk ekmek ızgarasını kahvaltı sofrasına koyarken gülümseyerek. "Bu yüzden seni istasyona Anthea bırakacak."

"Kulaklarımı deldirmeyeceğim," dedim, ellerimi yeniden üzerlerine koyarak.

"Hayır tatlım. Belki büyüdüğünde bu konu hakkında daha mantıklı olursun."

Anthea arabada kulak deldirme meselesini açmadı. Neşeli bir şekilde okuldan, Arlinghurst'ten, sınıf başkanlarından ve bölümlerden bahsedip herhangi bir büyülü müdahaleye gerek kalmadan kendiliğimden Yegâne Yeğen'e dönmüş gibi görünmeye çalışmak için elimden geleni yaptım. Zordu tabii ki, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Belki de daha inandırıcı olmak istiyorsam çabucak Lorraine Pargeter'in kanlı canlı bir taklidine bürünmektense kademe kademe hareket etmeliyim. Anthea'nın arabası gümüş renkli, orta boylu bir şeydi, modelinden emin değilim ama gerçek bir Yegâne Yeğen olsaydım bunu kontrol eder ve okula döndüğümde diğerlerininkiyle karşılaştırırdım. İç döşemeleri deridendi ve Daniel'ın arabasına göre çok daha yeniydi. Yolcu koltuğundaki güneşlikte bir ayna vardı. Alış verişe giderken de bu arabaya binmiştik, ama hep arkaya oturmuştum. Sırayla kullandıklarını ve ön yolcu koltuğuna oturduklarını biliyorum. Gerçekten de çok tuhaflar. Yapabilecekleri bir sürü şey var. Karaağaç hastalığıyla ilgilenebilirler. Dünyayı gezebilirler.



Shrewsbury'ye vardığımızda istasyona gitmek yerine penceresinde "Kulak Delinir" yazan bir kuyumcunun önüne park etti. "Tren kalkmadan önce yeterince zamanımız var," dedi. "Küpelerini getirdim."

"Çığlık atarım," dedim. "Sürüklemediğin müddetçe beni oraya sokamazsın."

"Bu kadar aptal olmamanı dilerdim," dedi Anthea, yetişkinlerin kullandığı şu "öfkeden çok keder duyuyorum" sesiyle.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne bildiğini, itiraz etme sebebimin ne kadarını bildiğini bilmiyordum. En doğrusu mümkün olduğunca bunlardan bahsetmemek gibi geliyordu, hâlâ da öyle görünüyor. Eğer büyü hakkında konuşmaya başlarsam sadece öğrenmekle kalmayacak, ayrıca Daniel'a benim deli olduğumu söylememesi için hiçbir nedeni de kalmayacaktı.

"Kulaklarımı kesinlikle deldirmeyeceğim," dedim mümkün olan en sert şekilde. Kucağımdaki çantama sarıldım, bu da konsantre olmama yardımcı oldu. "Kötü davranmak istemiyorum. Sokakta veya mağazanın içinde bir rezalet çıkarmak da istemiyorum, ama mecbur kalırsam yaparım Anthea Hala."

Konuşurken bir elimi kapıyı açan kolun üzerine koydum ve gerekirse atlamaya karar verdim. Bagajda içinde kitaplarımın ve bazı kıyafetlerimin bulunduğu bir çantam daha vardı, ama gerçekten ihtiyaç duyduğum her şey kucağımdaki çantadaydı. Kitapların bazılarını kaybetmek beni üzerdi, ama mecbur kalırsanız onları her zaman yeniden satın alabilirsiniz. Heinlein bagajınızı geride bırakmaya hazır olmanız gerektiğini söyler ve ben hazırdım. Tam anlamıyla koşamadığımı biliyorum, fakat arabadan atlayıp sokağın

ortasında aksayarak ilerlersem ve o da peşimden gelirse tanıdıklarıyla karşılaşıp utanabileceğini düşünüyordum. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen şimdiden birkaç tanıdığı vardı. Eğer iş fiziksel mücadeleye dönerse şu anda tamamen tek başınaydı. Sakat bir bacağa sahip olabilirdim, ama bu aynı zamanda bir bastona da sahip olduğum anlamına geliyordu.

Bir müddet orada öylece oturduk, sonra suratını buruşturdu, kontağı çevirdi ve arabayı sürdü. İstasyona vardığımızda gidiş dönüş biletimi satın aldı, beni yanağımdan öptü ve iyi eğlenceler diledi. Perona gelmedi. Şey görünüyordu— bilemiyorum. Sanırım birilerinin kendisine karşı çıkmasına pek alışık değil.

Büyü doğası gereği kötü değildir. Ama insanlara korkunç derecede kötü görünür.

## 28 Aralık 1979, Cuma

Tren Cardiff'e vardığında yağmur yağıyordu ve ufuktaki tepelerin buzlu canlılığı şehir yağmurunun ardında gözden kaybolmuştu. Teg Teyze beni karşılamak için istasyonda değildi. Noel günü ona yardım etmeye gelmediğim için bana çok kızgın olduğunu ve beni görmek istemediğini düşündüm. İstasyondan çıkıp vadiye giden otobüsü bulmak için durağa ilerledim ve o anda cüzdanımda hâlâ yalnızca yirmi dört peni olduğunu fark ettim; iki onluk ve iki ikilik. At arabası tekerleği kadar büyük ve bir o kadar da işe yaramaz. Nasıl biraz para bulabileceğimi düşünemedim. Postanede birkaç sterlinim vardı ama hesap defterim yanımda değildi.



Borç alabileceğim birkaç kişi vardı, ama hiçbiri bugün, yağmurun altında ve öğle yemeği vaktinde Cardiff istasyonunda değildi. Ve aptal bacağım yine aptalca ağrımaya başlamıştı. Şans eseri otostop çekmeye başlayacağım yere varmadan önce, ki bunu sadece bir kez, o da kaçarken yapmıştım, Teg Teyze'nin küçük ve turuncu arabasının park alanına girdiğini gördüm. Topallayarak yavaşça karşıya geçtim ve parkmetreye para atmasına engel oldum. Beni gördüğü için çok mutluydu ve bana sitem etmedi. Bir sonraki trenle gelmemi bekliyormuş. Sanırım Anthea kulaklarımı deldirecek zamanımızın olmasını istediği için bir önceki trene binmiştim.

Bu ikinci kez oluyor. İkinci kez bir trenden iniyorum, kimse tarafından karşılanmıyorum ve bunun üstesinden gelemeyeceğimin farkına varıyorum. Bunu yapmaya bir son vermem lazım. Daha iyi organize olmam ve daha fazla paraya sahip olmam gerek. Çantamda acil durumlar için para bulundurmalıyım. Elime biraz geçirir geçirmez en az beş sterlini bunun için ayıracağım. Belki de diğerini harcama ya da birazcık ihtiyaç duyma ihtimaline karşı cüzdanımın arkasında da bir sterlin saklamalıyım. Ya da yeniden kaçış parası biriktirmeye başlayabilirim, ne olur ne olmaz. Hayatımın böyle bir şeye gerek duymayacak kadar düzene girmesi güzel olurdu, ama gerçekçi olalım, henüz o aşamada değilim.

Teg Teyze düzenli ve modern bir arazideki küçük ve modern bir dairede yaşıyor. Tüm bunlar on yıl önce inşa edilmişti, sanırım. Berbat ekmekler ve çörekler satan bir mağazanın da dâhil olduğu küçük, kavisli bir alış veriş sokağı ve her biri üç katlı, altı daireli binalar var. Aralarına çim ekilmiş. Teyzemin dairesi orta katta. Çok şey değil... yani, eğer orada yaşıyor olsaydım bundan nefret ederdim. Çok yeni, tertemiz ve gösterişliydi ama bir özelliği yoktu, odaların tamamı dikdörtgen şeklindeydi ve tavanı çok al-

çaktı. Sanırım Teg Teyze o zamanlar parası buna yettiği ve bir kadının tek başına yaşayabileceği kadar güvenli bir yer olduğu için burayı tercih etmişti. Ya da belki de evden oldukça farklı, modern mobilyalarla döşeli, büyüsüz bir yere sahip olmak istemişti. O her zaman mantıklı ve makul biri olmuştu, tıpkı kendisinden dört yaş büyük olan annem gibi perilerle, büyüyle ve geri kalan her şeyle bağlantılıydı. Bununla birlikte Teg Teyze ne bunlarla ne de annemle ilgisi olsun istiyordu. Güzel fakat akıl almaz derecede şımarık kedisi Persimmon'la birlikte tek başına yaşıyordu. Persimmon pencereden dışarı çıkar, sokak kapısının önündeki tentenin üzerine atlar, oradan da zemine iner. Fakat aynı yoldan içeri giremez, merdivenleri tırmanır ve ön kapının önünde bağırmaya başlar.

Daireyi hem beğendim hem de beğenmedim. Bu kadar temiz ve düzenli olmasına, kahverengi yumuşak kanepelerine (benim için çok alçaklar, özellikle de bugün) ve mavi masalarına hayran kaldım. Elektrikli sobanın işe yaradığını görebiliyorum. Onu ilk aldığında, anneannem ölmeden kısa bir süre önce, ikimiz de cihazın modernliği karşısında çok etkilenmiştik. Ama aslında yalnızca eski ve dağınık şeyleri, şömineleri tercih ediyorum. Sanırım Teg Teyze de öyle, ama hiçbir kuvvet ona bunu itiraf ettiremez.

Buradaki "odam" küçük. Bir yatak ve Teg Teyze'nin sanat kitaplarını barındıran bir kitaplıktan ibaret. Duvarda, net bir biçimde bir hikâyenin parçaları olan bir çift olağanüstü Hokusai tablosu* asılı. Birinde korkmuş görünen iki Japon, devasa bir ahtapota karşı savaşıyor; diğerindeyse aynı iki adam gülerek ve kocaman bir örümcek ağını keserek yollarını açıyor. Ne isimlerini ne de öykülerini biliyorum, ama oldukça zengin bir karakterleri var ve onlara bakarak uza-

* Katsushika Hokusai (1760–1849): Tokyo doğumlu sanatçı, ressam, oymabaskı ustası –*çn*



nıp diğer maceralarını hayal etmek hoşuma gidiyor. Mor'la birlikte birbirimize onlarla ilgili hikâyeler anlatırdık. Teg Teyze onları oturma odasının duvarına asılı kahverengi krem Fas battaniyesiyle birlikte Bath'tan* satın almıştı.

Burada uzanmış bunları yazarken Persimmon'ın ön kapıdaki mızıldanmaları sık sık odama kadar geliyor. Kapıyı açmazsam bağırmaya devam ediyor. Ayağa kalkıp aksayarak kapıyı açmaya gittiğimde her adımım küçük birer zafer yaşıyormuşum gibi içeriye giriyor, hor gören gözlerle bana bakıyor, sonra da çekip gidiyor. O bir tekir, çenesi ve göbeği beyaz. Perileri görüyor. Perilerin olduğu Aberdare'de elbette, burada değil. Onları gördüğünü ve bana attığı hor bakışların aynısını bir şeye kalkışmayacağımıza emin olarak onlara da attığını görmüştüm. Teg Teyze, Persimmon'ı Fas battaniyesinin önünde yatarken betimleyen yağlı boya bir tablo yapmıştı. Renkler bir aradayken harikaydı ve orada dünyanın en sevimli, en kibar, en güzel kedisi gibi görünüyordu. Gerçekteyse otuz saniyede bir okşanmak istiyor, ardından size düşman kesilip elinize saldırıyordu. Persimmon beni dünyanın geri kalanındaki tüm kedilerden daha çok ısırmış ve tırmalamıştı, hatta Teg Teyze'nin bileklerinde bile sıklıkla tırmık izleri olur. Buna rağmen onu delicesine sever ve onunla bir bebekle konuşurmuş gibi konuşur. Şu anda bile, "Hanimiş bakalım? Hanimiş dünyanın en iyi kedisi?" dediğini duyabiliyorum. Hoş desenleri ve aristokratlara yaraşır yürüyüşüyle en güzel kedi olma konusunda yarışabilir, ama *en iyi* kedinin daha terbiyeli olması gerektiğini düşünüyorum.

Yarın dedemi görmeye gideceğiz. Teg Teyze okula gitmediği için yarıyıl tatilindeki gibi olmayacak. Perileri bulmak için vakit bulmam kolay olmayacak, yine de yılbaşına doğru birkaç günlüğüne yanımızdan ayrılacak, belki o zaman

* İngiltere'nin güneybatısında yer alan bir kent –*çn*

bir şansım olabilir. Teg Teyze yaşlı değil, sadece otuz altı yaşında. Bir sevgilisi var, gizli bir erkek arkadaş. Aslında bu oldukça trajik, biraz *Jane Eyre** gibi. Adam deli bir kadınla evli ve bir siyasetçi olduğu için ondan boşanamıyor, aynı zamanda kadınla evlendiğinde genç, sevimli ve ışıldayan bir kız olduğundan ona karşı bir sorumluluk hissediyor. Aslında o, Teg Teyze'nin çocukluk aşkı ve yirmi birinci yaş günü partisinde onu öpmüş. Sonra üniversiteye gitmiş, deli karısıyla tanışmış –o zamanlar deli değilmiş tabii– onunla evlenmiş ve ancak ondan sonra yalnızca Teg Teyze'yi sevdiğini fark etmiş. O vakitlerde karısının deli olduğu iyice belirginleşmiş. Hikâyenin bu versiyonunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim. Örneğin karısının babası parlamentoda bir koltuk bulması için ona yardım edebilecek biri. Bunun kişisel bir çıkar meselesi olup olmadığını merak ediyorum. Karısından boşanıp tekrar evlenmesi gerçekten de kariyerini mahveder mi? Teg Teyze'yle olan ilişkisinin ortaya çıkması daha çok eder gibi geliyor. Yine de teyzem böyle mutlu olduğunu söylüyor, Persimmon'la yalnız yaşamaktan ve sevgilisiyle arada sırada birkaç gün geçirmekten memnun.

Akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmem lazım. Bunu yapma fırsatı bulamadığınız uzun bir sürenin ardından mantarları temizlemenin ve peynir rendelemenin nasıl bir keyif verdiğini hayal bile edemezsiniz. Ayrıca pişirdiğiniz ya da hazırlanmasına yardım ettiğiniz yemeğin tadı her zaman daha güzel oluyor. Teg Teyze dünyanın en iyi peynirli karnabaharını yapar.

Biraz rahatlayıp birilerinin size bakması da çok güzel.

* Charlotte Bronte tarafından kaleme alınan, bir genç kızın başından geçen acı dolu olayları konu alan bir dünya klasiği. Otobiyografi özelliği de taşır –çn





Bu yılın sona ermesine çok az kaldı. Güzel. Berbat bir yıldı. Belki 1980 daha güzel olur. Yeni bir yıl. Yeni bir on yıl. Büyüyeceğim ve bir şeyler başarmaya başlayacağım bir on yıl. Seksenler neler getirecek acaba? 1970'i tamı tamına hatırlayabiliyorum. Bahçeye çıktığımı, artık 1970'te olduğumuzu düşündüğümü, kulağa sarı bayrakları çağrıştırdığını, bunu Mor'a söylediğimi, benimle hemfikir olduğunu ve kollarımızı iki yana açıp uçma taklidi yaparak bahçede bir yukarı bir aşağı koştuğumuzu anımsıyorum. 1980 kulağa daha yuvarlak geliyor ve kestane rengini çağrıştırıyor. Kelimelerin renkleri çağrıştırması komik. Mor hariç bunu hiç kimse anlayamadı.

Dedem fili sevdi, Teg Teyze de sabahlığı gerçekten çok beğendi. Fedw Hir'e varıncaya kadar hediyesini açmadı, böylece yatağın etrafında küçük bir Noel yaşadık. Bana kırmızı renkli, polo yakalı, büyük bir süveter; ipli bir sabun ve bir kitap hediye çeki verdiler. Onlara kulak deldirme meselesini anlatmadım. Gereksiz yere onları üzmenin bir manası yoktu. Üzerimde hiçbir hakları olmadığı zaten yasal olarak belirlenmişti. Beni onların yetiştirdiği gerçeğinin hiçbir önemi olmamıştı. Ne kadar kötü olursa olsun bir anne veya ne kadar uzak olursa olsun bir baba. Mahkemenin sistemi buydu. Teyzelere, dedelere ve anneannelere yer yoktu.

Dedem, Fedw Hir'den nefret ediyor, bunu görebiliyorsunuz ve eve gitmek istiyor ama yardım almadan yürüyemezken bunu becerebilip beceremeyeceğimizi bilmiyorum. Teg Teyze ayağa kalkmasına ve yatağa yatmasına yardım eden insanlardan bahsetti. Bunun ne kadara mâl olduğunu bilmiyorum. Nasıl ayarlandığını da bilmiyorum. Burası yine de berbat bir yer. Ona terapi uyguluyor olmalılar, ama işe yarı-

yormuş gibi görünmüyor. Diğerlerinin çoğu çok açık bir şekilde yalnızca ölümü bekliyor. Çok umutsuz görünüyorlar. İlk başta o da öyle görünüyordu. İçeri girdiğimizde yatağına gömülmüştü, kestirdiğini düşündüm; ama küçük, zavallı ve yarı ölü görünüyordu, kesinlikle dedem gibi değildi.

Bize tenis öğrettiği zamanlardan bahsettik. Brecon Beacons'a gidip engebeli bir arazide oynamıştık, daha sonraları düz arazide oynamak çok kolay gelmişti. Tarlakuşlarının eğreltiotu öbekleri ve bambu filizi dediğimiz komik saz kümelerinin üzerinde yüksek sesle öttüklerini hatırlıyorum (Gerçek bambu değillerdi, alakaları yoktu; ama oyuncak bir pandamız vardı ve öyleymişler gibi davranıp onları yiyormuş gibi oyun oynardık). Dedem çok hızlı koştuğumuz ve topu çok çabuk yakaladığımız için gurur duyardı. Kuşkusuz, hep bir oğlunun olmasını istemişti. Erkek olmak istemiyorduk tabii, erkekler daha eğlenceli şeyler yapabiliyorlardı sadece. Tenis oynamayı öğrenmek hoşumuza gitmişti.

Ve tüm bunların, bütün o alıştırmaların boşa gittiğini düşünmüştüm; çünkü Mor ölmüştü ve artık dedem de ben de koşamıyorduk. Ama boşa gitmemişti, çünkü hatırlıyoruz. Bazı şeyleri yaşamış olmak için yapmak gerek, gelecekteki belirsiz bir zaman için alıştırma olarak değil. Wimbledon'ı asla kazanamayacağım ya da olimpiyatlarda koşamayacağım ("Wimbledon'a katılan hiç ikiz yok..." derdi) ama zaten hiç katılmayacaktım. Arkadaşlarımla sırf eğlence olsun diye tenis bile oynamayacaktım, ama yapabildiğim zaman oynamamın boşa vakit kaybı olduğu anlamına gelmez bu. Keşke imkânım varken daha çok oynasaydım. Şansım varken her yere koşarak gitmek isterdim. Kütüphaneye koşmak, cwm'a koşmak, üst kata koşmak... Eh, çoğu zaman üst kata koşarak çıkardık. Bunu Teg Teyze'nin dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken hatırladım. Merdivenleri koşarak çıkabilen insanlar bunu yapmalı. Ve bunu herkesten *önce* yapmalılar,



böylece ben de arkalarından topallaya topallaya çıkabilir ve birilerine engel oluyormuş gibi hissetmem.

Olwen Teyze bizi evine davet etti, daha sonra da Gus Amca ve Flossie Teyze. Flossie Teyze bana bir kitap hediye çeki verdi, Gus Amca da bir sterlinlik bir banknot. Gus Amca'yı söylediği şey için hâlâ affetmedim, ama yine de parayı alıp teşekkür ettim. Onu cüzdanımın arka cebine, acil durum zulamın başlangıcı olabileceği yere koydum. Flossie Teyze'nin çok rahat ve geniş bir koltuğu vardı. Başka türlü koltuklara oturmak çok zor geliyor. Neden onları bu kadar alçak yaptıklarını anlamıyorum. Kütüphane sandalyelerinin yüksekliği her zaman iyidir.

## 30 Aralık 1979, Pazar

Bacağım biraz daha iyi, Tanrıya şükür. Aslına bakarsanız o kadar iyi ki otobüs durağına kadar yürüdüm. İşgüzar bir kadın neden bu yaşta bir bastona ihtiyaç duyduğumu sordu. "Araba kazası," dedim. Bu normalde çenelerini kapamalarını sağlar, ama onun üzerinde işe yaramadı.

"Onu kullanmamalısın, onsuz idare etmeyi denemen gerek. Ona ihtiyacın olmadığı çok açık."

Yalnızca yürümeye devam edip onu görmezden geldim, ama titriyordum. Düz yolda yürürken bastona ihtiyacım yokmuş gibi görünebilir, ama kıpırdamadan durmam gerektiğinde lazım oluyor, merdivenleri çıkarken veya engebeli arazilerde ona gerçekten ihtiyaç duyuyorum. Ağırlığımı bacağımın üzerine neredeyse hiç veremiyorum ve ne zaman bugünkü gibi ya da dünkü gibi olacağımı asla bilemiyorum.

"Gördün mü? Şu anda gayet hızlı yürüyorsun, ona kesinlikle ihtiyacın yok," diye seslendi kadın arkamdan.

Durup arkama döndüm. Yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum. Otobüs durağı insanlarla doluydu. "Hiç kimse topal numarası yapmaz! Hiç kimse ihtiyacı olmadığı hâlde baston kullanmaz! Bunu yapabileceğimi düşündüğün için kendinden utanmalısın. Eğer yürüyebilseydim bastonumu sırtında ikiye böler ve şarkı söyleyerek kaçardım. Ne benimle ne de bir başkasıyla böyle konuşmaya hakkın yok. Benim haberim yokken kim seni bu dünyanın kraliçesi ilan etti? İhtiyaç duymadığım bir bastonla yürüdüğümü de nereden çıkardın, bunu sempatini kazanmak için mi yapıyorum yani? Bana sempati duymanı istemiyorum, istediğim son şey bu. Sadece kendi işime bakmak istiyorum, sen de öyle yapsan iyi olur."

Bu beni herkese maskara etmek dışında hiçbir işe yaramadı. Kadın pespembe kesildi, ama söylediklerimi gerçekten idrak ettiğini sanmıyorum. Büyük ihtimalle evine gidip topal numarası yapan bir kız gördüğünü anlatmıştır. Tam olarak neyim olduğunu öğrenmek isteyip başımı okşayanlar kadar yanıma gelip sahte sempati saçanlardan da nefret ettiğimi belirtmeliyim. Ben bir insanım. Bacağım dışındaki şeyler hakkında konuşmak istiyorum. Oswestry için söyleyeceğim şey şu: İngiliz soğukluğunu orada hiç yaşamadım. Orada bana bastonumla ilgili soru soranlar, ona gerçekten ihtiyacım olup olmadığını ya da neyim olduğunu öğrenmek isteyenler tanıdıklarım, öğretmenler, okuldaki kızlar, halalarımın Noel ertesinde gelen arkadaşları ve bunun gibi insanlardı.

Sakinleşmem çok uzun zaman aldı. Otobüs Pontypridd köprüsünün dar köşesinden dönerken hâlâ aşırı derecede hararetli ve de öfkeliydim. Eğer dönemezse, diye düşündüm, eğer düşer ve hepimiz ölürsek konuşacağım son kişi o kadın olur.



Öğle yemeğini Moira ile birlikte yedim, bugün Aberdare'e gidişimin göstermelik sebebi buydu. Moira sesimin daha sosyetik çıktığını söyledi ve bu kesinlikle çok korkunçtu. Arkadaşım ve kibar bir insan olduğu için "daha İngiliz" demedi, ama bunu söylemesine gerek yoktu. Okul huylarımı değiştiriyor olmalı. Sesimin oradaki kızlar gibi çıkmasını hiç istemiyorum! Bu konu hakkında ne yapma gerektiğini bilmiyorum. Düşündükçe sesim kulağıma daha garip geliyor, ama daha önce bunu fark etmemiştim, sadece konuşuyordum. Diksiyon dersleri var. Acaba antidiksiyon dersleri de var mıdır? Eliza* gibi konuşmak istediğimden değil, ama ağzımı her açtığımda kaymak tabakadan bir budala olarak etiketlenmeyi de hiç istemiyorum.

Moira oldukça iyi bir yarıyıl geçirmiş. Konuşacak bir şeyler bulmak şaşırtıcı derecede zordu. Eskiden ne hakkında lafladığımızı hatırlayamıyorum, sanırım hiçbir şey: dedikodu, okul, birlikte yaptığımız şeyler. Bunlar olmadan konuşacak çok fazla şey kalmıyor. Leah, Andrew'dan ayrılmış, şimdi de Nasreen onunla çıkıyormuş ve görünüşe göre ailesi boşanıyor. Leah, 2 Ocak akşamı bir parti verecek, yani orada hepsini görebileceğim.

Yemekten sonra Moira'nın Croggin Bataklığı'ndaki evine gittim ve dolaşmaya başladım. Heol y Gwern oradaki tek düzgün yol elbette, fakat onu çabucak es geçtim. Croggin... şey, aslında Crogyn olarak heceleniyor. Büyük bir yerdir: Tepenin bütün yamacını kaplayan yüksek bir bataklık. İçinden geçen eski yollar var, Gürgen Yolu kadar eski değiller, ama uzun zamandır oradalar. Bataklıkta yürümek için yılın kötü bir zamanıydı, kış da oldukça nemli geçmişti fakat yolunuzu biliyorsanız ya da bilmiyor ama gürgenleri takip ediyorsanız o kadar da tehlikeli değildir. Bir keresinde, henüz

* *My Fair Lady* filminde Audrey Hepburn'ün canlandırdığı karakter. – *yhn*

çok küçükken Mor'la birlikte burada gerçekten kaybolmuş ve yalnızca gürgenleri tanıdığımız için kurtulmuştuk. Zaten kayan kumlardan oluşmuyor, yalnızca ıslak ve çamurlu bir yer. İnsanlar buradan korkmaları gerektiğinden daha fazla korkuyorlar. Bir keresinde de karanlık çökmüşken, Mor'un ölümünden kısa bir süre sonra buraya gelmiş ve kasten kaybolmaya çalışmıştım, fakat periler kurtulmama yardım etmişti. Bataklık ışıklarının ve aldatıcı parıltıların sizi yoldan çıkarttığını, bataklığın daha kötü yerlerine sürüklediğini anlatmışlardı; fakat o zaman beni direkt olarak Moira'nın evinin yanından geçen yola götürmüşlerdi. Üzerimden sular damlatarak içeri girmiştim, Moira'nın annesi de bana duş aldırmış, giymem için Moira'nın birkaç kıyafetini vermiş ve beni eve yollamıştı. Başımın belaya gireceğinden korkmuştum, fakat Liz dedemle kavga ediyordu ve olanların farkına bile varmamıştı.

O evlerin yapılışlarıyla ilgili güzel bir hikâye var. Onları Heol y Gwern boyunca inşa ediyorlarmış ve bataklığın üzerine yeni evlerle birlikte kısa caddeler de yapmaya başlamışlar; çünkü insanların yaşayabileceği düzgün bir arazi oluşturmak istiyorlarmış. Sorun şu ki bataklık evleri istemiyormuş. Olanları hatırlayan dedemden dinlediğim gerçek hikâyeye göre bir evin temellerini atmış ve Kutsal Cuma'dan* önceki perşembe günü bırakıp gitmişler. Paskalya'dan sonraki salı günü geri döndüklerinde temelleri tamamen batmış vaziyette bulmuşlar. Fakat hikâyede bütün evi bitirdikleri ve hafta sonu tatilinden geri döndüklerinde sadece bataklığın yüzeyinde duran bacalarla karşılaştıkları anlatılır. Hah! O noktada inşaata son vermiş ve yerine Penywaun'da yeni bir arazi yapmışlar. Buna çok memnunum. Bataklığı bu hâliyle, yani hafif bodur ağaçları, uzun ot ve sazlıkları, aniden karşınıza çıkan beklenmedik çiçekleri

* Paskalya Bayramı'ndan önceki cuma –*çn*



ve suyun yüzeyinde durup kanatlarını yavaşça çırparak sizi yuvalarından uzaklaştıran saz tavuklarıyla seviyorum.

Bugün görmek istediğim şeyse bir periydi ve Croggin'de onlara çok sık rastlanır. Bir tane bile göremedim, hatta nehrin yanında bataklıktan çıkıp Ithilen'e girmeme rağmen hiçbir periye rastlamadım. Kasabaya uzun yoldan, matemyollarını kullanarak döndüm ve Osgiliath ile cwm'daki diğer peri harabelerini kontrol ettim. Orada eski bir döküm ocağı ve birkaç yıkılmış kulübe var, ya da ben öyle olduklarını sanıyorum. Onları hareketli ve işlerken hayal etmek çok zor. Ara sıra göz ucuyla birkaç peri yakaladım ama ne durdular ne de benimle konuştular. Cadılar Bayramı'ndan sonra Glorfindel'i bulamadığımı hatırladım. Daha önce de buna benzer zamanlar olmuştu, onları bulamadığımız ve bulunmak istemedikleri zamanlar. Onlar bizi her zaman bulur. Bağırarak onu çağırmayı denedim, ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Onlar bizim gibi isim kullanmazlar. İsimlerin *Yerdeniz*'deki gibi çağırma gücü olmasını dilerdim ama yoktu; isimler önemsizdi, sadece nesneler işe yarıyordu. Sanırım onu büyüyle nasıl çağırabileceğimi biliyorum, ama bu kötülüğü engellemek için yapılan bir büyü olmazdı, bu yüzden bu seçenek üzerinde bir saniyeden fazla durmadım.

Soğuk olmasına rağmen oturmaya ve bacağımdaki ağrının geçmesini beklemeye çalıştım, belki de onları uzak tutan şey buydu. Gerçi bugün o kadar kötü değildi. Sebebi bu olamazdı, zannetmiyorum. Uzun süre oturmak için çok rahatsızdı ve rüzgârla birlikte hafif bir yağmur çiseliyordu. Kasabadan geçişim berbattı, aktif mekânlar olarak hatırladığım bütün dükkânlar kapanmıştı. Rex Sineması da kapanıyor, artık Aberdare'de film izlenebilecek hiçbir yer olmayacak.

Her tarafta yıpranmış "satılık" tabelaları var. Sokağın or-

tasında bir çöp yığını var ve kütüphanenin önündeki Noel ağacı bile perişan görünüyor. Cardiff'e dönen otobüsü tam zamanında yakaladım ve akşam yemeğini Teg Teyze'yle beraber yiyebildim.

Perileri bulamazsan ne yapacağımı bilmiyorum. Onlarla gerçekten konuşmam lazım.

## 1 Ocak 1980, Salı

Mutlu yıllar.

Bu sabah dedemin evinde ve tek başıma uyanmak güzeldi.

Teg Teyze yeni yılı kutlamak için *onunla* birlikte bir yere gitti, bunu neredeyse her zaman yapıyor. Ben de gidebilirdim, teyzem beni davet etti, ama istemedim. Sadece onlara engel olurdum. Dün sabah arabayla Aberdare'e gidip dedemi gördük, sonra teyzem gitti ve çabucak Flossie Teyze tarafından ele geçirildim. Perileri bulmaya gitmek istiyordum, ama onun yerine kendimi Flossie Teyze'nin yılbaşı partisinde "Üç Fransız Tavuğu" adlı yeni yıl şarkısını canlandırırken buldum. Alkışlar biraz zorlamaydı ve kendimi gece yarısından önce yatmak için yanıp tutuşurken buldum, fakat daha kötü günlerim de olmuştu. Bayramlıklar sayesinde dört buçuk sterlin daha ve altı tane de çikolata para topladım. Gece yarısında da yarım bardak şampanya içtim. Ya tadı Daniel'ınkinden güzeldi ya da buna zamanla alışıyorsunuz.

Kalkıp kendime kahvaltı hazırlayacağım, sonra da tekrar perileri bulmaya çalışacağım. Bu yeni bir yıl, belki de daha şanslı olurum.



## 2 Ocak 1979, Çarşamba

Dün sabah birkaç peri bulmayı gerçekten de istiyordum. Değişiklik olsun diye Ake Meydanı'ndan geçtim. Aslında gerçek adı Heck Meydanı, Bay Heck diye birinin adını vermişler ama herkes oraya Ake Meydanı diyor. Orası bir meydan, hiç kimseye ait değil, tıpkı on sekizinci yüzyılda yaşanan Çevirme Dönemi'nden önce ülkenin çoğunun kimseye ait olmaması gibi. Aberdare'i içinde St. John's Kilisesi dışında hiçbir şeyin olmadığı, Brecon-Cardiff ana yolu dışında tek bir sokağın bulunmadığı, tüm kömürlerin ve demirlerin rahatsız edilmeden yerin altında yattığı bir çiftlik arazisi olarak hayal etmek güç. Bir keresinde Eisteddfod* için modern bir Galler şiiri ezberlemem gerekmişti. "*Totalitariaeth glo*," cümlesiyle sona eriyordu, yani kömürün zorbalığı. Yürürken yerden küçük bir parça kömür aldım. Sıklıkla kömürü çıkartmak için kazarken içlerinde fosil bulurlar, kadim yapraklar ve çiçekler. Kömür organik bir şey, yanabilen karbon maddesine dönüştürülmek için kayalar tarafından sıkıştırılan organik bir atık. Eğer daha fazla sıkıştırılsaydı elmas olurdu. Acaba elmaslar da yanar mı? Onları yaksaydık kömür kadar sıradan mı olurlardı? Periler için ikisi de aynı şeydi, zamanla taşa dönüşmüş bitkiler. Acaba periler Jurassic dönemi hatırlıyor mudur? Dinozorların arasında yürümüşler midir? Acaba o zaman neydiler? Hiçbirinin insansı bir şekli olmazdı. Galce konuşamazlardı. Kömürü parmaklarımla ovdum, birazcık parçalandı. Kömürün ne olduğunu biliyorum, fakat perilerin ne olduğunu bilmiyorum, tam olarak değil. Ake Meydanı'nda Dingly Dell olarak adlandırdığımız bir yer var. Bu kullandığımız

* Galler'de on ikinci yüzyıldan beri düzenlenen bir edebiyat, müzik ve sahne gösterileri festivali –*çn*

en eski isimlerden biri, *Yüzüklerin Efendisi*'nden aldığımız isimlerden bile daha eski ve şu anda bu adı yazmak beni hem biraz utandırdı hem de ateşli bir şekilde korumacı hissettirdi. Dingly Dell bir zamanlar bir taş ocağı veya bir açık ocak madeni ya da onun gibi bir şeydi ve zemin ansızın üç yöne doğru alçalıyor, küçük bir amfitiyatro oluşturuyordu. Dik kenarlarında ağaçlar ve böğürtlen çalıları vardı. Sanırım oraya ilk kez henüz çok küçükken dedemle birlikte böğürtlen toplamak için gitmiştik, sepete koyduğumdan çok daha fazlasını yediğimi hatırlıyorum, ama bu yıllarca böyle devam etti. Oraya ilk defa tek başımıza gittiğimizde kendimizi çok cesur hissetmiştik.

Bugün böğürtlenler kış yüzünden ölü, üvezler de yapraksızdı. Güneş uzaklardan bir yerden solgunca ışıldıyordu. Ben içeri girerken arsız bir kızılgerdan yakınımda bir yere tüneyip kafasını kaldırdı. Kışın göç etmedikleri için Noel kartlarına ve bazen de Noel keklerine kızılgerdan deseni çizerler. "Merhaba," dedim. "Hâlâ burada olduğunu görmek ne güzel."

Kızılgerdan cevap vermedi. Zaten vermesini de beklememiştim. Ama orada biri olduğunu anında fark ettim. Kaybolan bir peri görmeyi bekleyerek, Glorfindel'i görmeyi umarak başımı kaldırdım; fakat gördüğüm şey Mor'du. Tepenin yamacına yakın bir yerde, sırtını dökülen yapraklara vermiş bir şekilde duruyordu. Şey gibi görünüyordu— eh, Mor gibi görünüyordu elbette, ancak son derecede farkında olduğum asıl şey benim gibi görünmediğiydi. Yarıyıl tatilinde bunu fark etmemiştim, ama artık farkındaydım. Ben büyümüştüm ve o büyümemişti. Göğüslerim vardı. Saçım farklıydı. On beş buçuk yaşındaydım, o ise hâlâ ve daima on dörttü.

Ona doğru bir adım attım, sonra bana sarılışını ve beni vadinin içine giden kapıya sürükleyişini anımsayıp durdum. "Ah Mor," dedim.



Hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi, ancak kızılgerdan kadar konuşabilirdi. Ölüydü ve ölüler konuşamazdı. Aslına bakarsanız ölüleri nasıl konuşturacağımı biliyorum. Onlara kan sunmalısınız. Ama bu bir büyü ve aynı zamanda oldukça da korkunç. Yaptığımı hayal edemiyorum.

Cevap veremeyecek olmasına rağmen onunla konuştum. Ona büyüden, Daniel ile ablalarından, Liz'den kaçışımdan, okuldan, kitap kulübünden ve her şeyden bahsettim. Işin garip tarafı ne kadar çok konuşursam o da hareket etmemesine rağmen o kadar uzaklaşıyor ve benden o kadar farklı görünüyordu. Bizi kimse birbirimizden ayırt edemezdi, fakat her zaman farklıydık. O öldüğünden beri bunu neredeyse unutmuştum, ya da unutmamış ama onu farklı kişiliğiyle değil, daha çok birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi düşünmüştüm. Kendimi ikiye bölünmüş gibi hissetmiştim; fakat aslında öyle değildim, o uzaklaştırılmıştı. Ona sahip değildim ve her zaman farklılıklarımız olmuştu. Her zaman. Onun kendi kişiliği vardı ve o hayattayken bunu biliyordum, ama kendi haklarını savunmak için yanımda olmadığından beri bu bulanıklaşmıştı.

Eğer yaşasaydı iki farklı insan olacaktık. Sanırım. Halalarım gibi olacağımızı ve daima birlikte yaşayacağımızı düşünmüyorum. Sanırım hep arkadaş kalırdık, ama ayrı yerlerde yaşar ve ayrı arkadaşlara sahip olurduk. Çocuklarımızın teyzeleri olurduk. Artık bunun için çok geç. Ben bir yetişkin olacağım, o ise olamayacak. O olduğu yerde donmuş, bense değişiyorum ve değişmek istiyorum. Yaşamak istiyorum. O yaşamadığı için ikimiz adına yaşamam gerektiğini düşünmüştüm, ama bunu gerçekten yapamam. Ne yapacağını, ne isteyeceğini, nasıl değişeceğini kesin olarak bilemem. Arlinghurst beni değiştirdi, kitap kulübü beni değiştirdi ve onu farklı bir biçimde değiştirebilirlerdi. Başka birinin yerine yaşamanız imkânsız.

Ona sorular sormadan edemedim. "Seneye tepenin altına gidebilecek misin?"

Omuzlarını silkti. Anlaşılan o da bilmiyordu. Tepenin altında ne oluyor? Ölüler nereye gidiyor? Tanrı bunun neresinde? Cennetten bir aile pikniğinden söz edermiş gibi bahsediyorlar.

"Periler sana bakıyor mu?"

Önce tereddüt etti, sonra da başıyla onayladı.

"Güzel!" Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Vadide perilerle yaşamak, açık ara farkla hayal edebileceğim en kötü ölü olma biçimi değil. "Neden benimle konuşmuyorlar?"

Şaşırmış gibi göründü, sonra yine omuz silkti.

"Onlara halalardan ve yapmak istedikleri şeyden bahsedebilir misin?"

Bu kez oldukça kararlı bir şekilde başını salladı.

"Benimle konuşmalarını isteyebilir misin? Büyü yapma ve büyünün neden olduğu şeyler konusunda çok endişeliyim."

"Yapmak yapmaktır," dedi bir ses arkamdan. Hızla o tarafa döndüm ve daha önce hiç görmediğim, baştan aşağı fındık rengi ve meşe palamudu şapkası gibi pütürlü bir periyle karşılaştım. Bütün vücudu kırışıklıklar ve büklümlerle kaplıydı, insan şeklinde değildi, daha çok yaşlı bir ağaç gövdesi kökü ne benziyordu. Beni şaşkına çeviren İngilizce konuşması ve harfi harfine söylediği şeyler, o kelimelerdi. Yeterince gizemlilerdi, sanırım.

"Peki ya etik değerler?" dedim. "İnsanların haberi olmadan onlarla ilgili şeyleri değiştirmek? Siz yaptıklarınızın sonuçlarını görebiliyor olabilirsiniz, ama ben göremiyorum."

"Yapmak yapmaktır," dedi yine. Derken ortadan kayboldu, ama ağaç kökü oradaydı. Daha önce durduğu yerdeyse aynı renkte bir baston vardı, sapı at kafası şeklinde oyulmuştu.



Beceriksiz bir şekilde eğilip onu aldım. Uzunluğu bana uygundu ve sapı elime rahatlıkla oturdu. Mor'a baktım, fakat o da gitmişti. Korunun içine bir rüzgâr esiyor ve ölü yaprakları hışırdatıyordu, fakat hiç kimse yoktu.

Hem eski bastonumu hem de peri bastonumu dedemin evine getirdim. Eskisini burada bırakacağım, zaten dedeme ait ve yeni olanı kullanacağım. Güneş doğduğunda yok olabilir veya yapraklara ya da onun gibi bir şeye dönüşebilir, ama sanmıyorum. Bu ihtimali ortadan kaldıran bir ağırlığı var. İnsanlara bir Noel armağanı olduğunu söyleyeceğim. Sanırım gerçekten de öyle olabilir. Bunu sevdim.

Yapmak yapmaktır.

Bu, büyülü olsun ya da olmasın yaptığınız her şeyin bir gücü ve sonuçları olduğu, diğer insanları etkilediği anlamına mı geliyor? Durum bundan ibaret olabilir, ama hâlâ büyünün farklı olduğunu düşünüyorum.

Leah'nın partisi bu gece.

## 3 Ocak 1980, Perşembe

Teg Teyze'nin evine döndüm. Akşamdan kalmayım. Cardiff'in suyunun tadının bu kadar berbat olmamasını dilerdim. Yanımda büyük bir işe Aberdare çeşme suyu getirmiştim, ama hepsini içtim.

Bugün hiçbir şey yapmadık, sadece Cardiff'e döndük ve kitap okurken çikolatalı kek yiyip Persimmon'ı okşadık (o müsaade ettiği sürece elbette). Teg Teyze de en az benim kadar bitkin görünüyor.

Leah'nın dün gece verdiği parti bir garipti. Kırmızı şarap,

üzüm suyu ve meyve konservelerinden yapılma bir kokteyl vardı. Sonra üzerine votka ilave ettik. Tadı iğrençti ve sanırım çoğumuz burnumuzu tıkayarak içtik. Bu zahmete neden katlandığımı bilmiyorum. Sarhoş oldum ve sanırım kesin sınırlara sahip olmaktansa bu konuda esnek olmak daha güzel. Ama bu beni tam bir salağa çeviriyor. İnsanlar bunu bir mazeret olarak, bir mazeretleri olması için yapıyor ve böylece davranışlarının sorumluluklarını ertesi gün inkâr edebiliyorlar. Bu korkunç bir şey.

Neler olduğunu yazmak istemiyorum. Zaten önemli de değil.

Öte yandan bu eksiksiz ve samimi bir günlük mü yoksa yalnızca bir sürü sıkıntılı gevezelik mi?

Parti kötü başladı. Nasreen benim kırmızı süveterimin aynısını giymişti, fakat içinde çok daha güzel görünüyordu. "Biz ikiziz!" diye şakıdı coşkuyla, sonra ne dediğini fark etti ve yüzü bir kilometre asıldı.

Bu yılın sadece dokuz ayını burada geçirmiştim. Aradan geçen süre zarfında hepimiz büyümüştük ve sanki benim bilmediğim birkaç kural öğrenmişlerdi. Belki de uzakta olduğum içindir, ya da insanlar bunun nasıl yapılacağını tartışırken sıramın altında kitap okuduğum için de olabilir. Leah göz farı ve ruj sürmüştü, hatta Moira bile. Moira bana da biraz sürmeyi önerdi ve yaptı da, ama cildimizin rengi farklıydı. Normalde beyaz tenli gibi görünen bir insanımdır, sanırım Daniel gibi, fakat gerçekten de beyaz tenli biriyle yan yana geldiğimde ki Moira son derece beyazdır, cildimin altında yatan rengin sarı olduğunu görebilirsiniz, pembe değil. İkimizden biri güneşten yandığında dedem her zaman saçmalık derecesinde soluk benizli olduğumuzu ve çocuklarımıza bir şans verebilmek için bir zenciyle evlenmemiz gerektiğini söylerdi. Haklıydı, özellikle de bizi kendisiyle ve ailenin geri kalanının tamamıyla karşılaştırdığında çok



solgunduk. Eğer bilmiyorsanız atalarımın renginin Moira'nınkilerden çok Nasreen'inkilere yakın olduğunu fark ettiğinizi sanmıyorum. Ama Moira'nın makyajı üzerimde çok aptalca durdu ve ben de hepsini sildim.

Daha sonra Leah'yla uzun bir süre boyunca Andrew hakkında konuştuk, ardından da bir o kadar uzun bir süre boyunca da Nasreen'le. Leah onu neredeyse aşmıştı ve başka birine, Gareth adında, motosikleti olan, bizden daha bir çocuğa ilgi duyuyordu. Nasreen ise ailesiyle Andrew hakkında yaptığı destansı tartışmaların ortasındaydı ve bana en güncel detayları aktarması gerekiyordu. Bana soracak olursanız Andrew yaygara koparılacak kadar özel biri değil. Ama kimse sormadı, ben de birkaç saatimi onun için yaygara koparırak geçirdim. Andrew geldiğinde ki Leah'nın ailesi gelmeyeceğine dair Nasreen'in ailesine yemin etmişti, gecenin geri kalanını kollarını utangaç bir biçimde Nasreen'e dolayarak geçirdi. Leah'nın ailesi, küçük kız kardeşini de alarak saat on birde Cardiff'teki bir tiyatroya gitti.

Partide yakından tanımadığım birkaç kişi vardı. Oğlanlardan biri kolunu omzuma atmayı denedi ve buna müsaade ettim. Neden olmasın diye düşündüm, çünkü o sıralarda üzerinde yüzen yarım üzümleri, içinde armut ve şeftali parçaları olan şu mor renkli aptal kokteylden birkaç bardak içmiştim. Yakınınızda sıcak birinin olması güzel. Gareth'ın arkadaşlarından biriydi, yani on altı veya on yedi yaşında olmalı. Adı Owen'dı ve anladığım kadarıyla hayatında tek bir kitap okumamıştı. Motosikletler, kızlar ve müzik dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. *Clash* adında, ismini hiç duymadığım bir grup ile Elvis Costello'yu seviyor. Elvis Costello'yu Leah da seviyor olmalı çünkü birkaç parçasını gayet gürültülü bir şekilde çaldı. Okulda izin verilmediği için müzikle ilgili çoğu gelişmeyi kaçırmıştım. *Irkçılığa karşı Rock* fikrini seviyorum, ama aslında müzikten o kadar da hoşlanmıyo-

rum. Bana ne tarz müziklerden hoşlandığımı sordu, ben de Bob Dylan dedim ve bu onu oldukça telaşlandırdı. Dylan'ı duyduğunu ama hakkında hiçbir şey bilmediğini görebiliyordum. Eh, neyse. Bastonu görmek bir parça cesaretini kırdı ve beni biraz yalnız bıraktı,çünkü tuvalete gitmek için ayağa kalkmam gerekmişti. Ardından, Moira beni kız arkadaşı olmadığına dair temin ettikten ve sevimli biri olup olmadığını sorduktan sonra Wim'in eline su bile dökemeyeceğini düşündüm. Üstelik Wim'in bir beyni de var.

Her neyse, sonra Owen geri geldi ve yeniden bana sokulmaya başladı ve ona engel olmadım. Tadını çıkarıyordum, son derece fiziksel bir şekilde. Sorun şu ki diğerler kızların sevgilileriyle dışarı çıktıklarında onlara âşık olmuş gibi davrandıklarını biliyordum. Bir bakıma yetişkin olduklarında yaşayacakları ilişkiler için prova yapıyorlardı. Sadece kısa bir süreliğine özellerdi, romantiği oynuyorlardı. Ben bu oyunu oynamak istemiyordum, istemiyorum. Owen soluğumu bir nebze bile kesmiyordu, ondan gerçekten hoşlanmıyordum da. Ama sıcaktı, erkekti, sıkıydı, bana ilgi duyuyordu ve daha fazla vücut temasına ilgi duymama, bunu istememe neden oluyordu. Bu yüzden bana motorunu göstermeyi teklif ettiğinde onunla birlikte dışarı çıktım. Yalnızca 50cc'lik bir mobiletti ama onunla gurur duyuyordu ve hakkında bir sürü şey anlattı. O şeylerin tepeleri bile tırmanabileceğinden emin değilim.

Gece havasının ayılmamı sağlayacağını düşünebilirsiniz, fakat görünüşe göre beni daha da sarhoş etmişti. Beni öpmeye başladığında bundan hoşlandım ve ona karşılık verdim. Bunu biraz rahatsız edici bulmuş gibi göründü (Belki de yanlış yapıyordum? Kitaplar bunu anlatmaz, ama aynı filmlerde gördüğüm gibi yapıyordum). Kollarını etrafıma doladı ve ellerini vücudumda gezdirmeye başladı. İşte bu biraz soluğumu kesti ve oldukça da tahrik etti.



Böylece içeriye, küçük bir odaya girdik. Leah'nın babasının çalışma odasıydı. İçeride bir kanepe vardı, oturup birimize sokulmaya başladık. Karanlıktı, sadece koridorda ışık vardı, ama içerideki hiçbir ışığı açmadık.

Neden seks hakkında bir şeyler yazmak daha mahrem ve başka şeyler yazmaya nazaran daha endişe verici? Bu defterde *kazığa bağlanıp yakılmama* neden olacak şeyler var ama onları kaleme almaktan çekinmiyorum.

Her neyse, birbirimize bir süre sarıldıktan sonra Owen elini külotumun içine soktu ve bu hoşuma gitti. Sadece orada oturup karşılık vermememin oldukça bencilce olduğunu düşündüm, elimi bacağına koydum ve penisine doğru hareket ettirdim. Bir penisin ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Saçma sapan görgü kurallarına uymamız gerekemeyecek kadar küçükken kuzenlerimle birlikte banyo yapmış, hatta onlarla doktorculuk bile oynamıştım. Neyse, Owen'ın tam da ondan bekleyebileceğiniz türden bir penisi vardı ve oldukça da heyecanlıydı; fakat pantolonunun üzerinden ona dokunur dokunmaz ellerini üzerimden çekti ve neredeyse sıçrayarak uzaklaştı.

"Seni sürtük!" dedi ellerini korumacı bir biçimde onun önünde birleştirerek, sanki onu kapacağımı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ardından odayı hızla terk etti. Bir müddet, yanaklarım alev alev olduğu hâlde orada öylece oturdum. Anlayamıyordum. Hâlâ anlayamıyorum. Beni istiyordu. İstediğini düşünmüştüm. Normal biri gibi hareket ettiğimi sanıyordum, ama görünüşe göre öyle değildim. Şu anda bile bu konuyla ilgili kavrayamadığım şeyler var, çünkü hâlâ anlamıyorum.

İçeri döndüğümde Leah, Owen'a dikkat etmemi çünkü ellerinin çok gezindiğini söyledi. Ona engel mi olmalıydım? Ona eşlik etmek yerine karşı koymamı mı bekliyordu? Bu iğrenç. Baştan aşağı iğrenç, bir daha böyle bir şey yapmayacağım.

Sonsuz sayıda *Triton*'daki barlardan istiyorum. Ya da üç tane gerçek bar. Bununla başa çıkabilirim. Bu kesinlikle beni aşıyor. En azından bir daha onu görmek zorunda kalmayacağım, muhtemelen.

## 4 Ocak 1980, Cuma

Bu sabah hediye çeklerimi Lears'ta kullanmak için Cardiff'e gittim. Lears'ı seviyorum. Kocaman; iki katlı, duvarlarından biri tamamen bilimkurguya ve birkaç Amerikan kitabına ayrılmış. *Destinies*'in yeni bir sayısını, *Kızıl Değişim*'i, *Einstein Kesişimi*'ni,* *Dört Kuartet*'i, Michael Coney'nin (*Merhaba Yaz, Hoşça kal*'ın yazarı) *Karizma*'sını** aldım. Ve harika mucizeler mucizeleri adına, Roger Zelazny'nin yeni *Amber Yıllıkları* kitabı! Onu gördüğümde yüksek sesle cıyakladım. *Tekboynuzun İşareti*! Sarı renkli, korkunç bir kapağı var ama Tanrı yayınladığı için Sphere'i, stoklarında bulundurduğu için de Lears'ı kutsasın!

*Tekboynuzun İşareti*'ne sahip olmayı vadilerdeki bütün erkeklere tercih ederim.

Öğleden sonra şelalelerin donup donmadığına bakmak için Beacons'ta gezintiye çıktık. Donmamışlardı, o kadar soğuk değildi, fakat kışın bazen birkaç günlüğüne donarlar. Mola yerinde hiç dondurma arabası yoktu, Teg Teyze sanki olmasını gerçekten bekliyormuş gibi bu konuya dikkat çekti. Dağları seviyorum. Kışın bile ufukta sergiledikleri manzarayı seviyorum. Önce Merthyr'e, sonra da Aberdare'e

* Delany'nin 1967'de kaleme aldığı, Nebula ödüllü bir bilimkurgu romanı –çn

** Paralel evrenleri konu alan 1975 tarihli bir bilimkurgu –çn



inen dağın yamacından, yani Teg Teyze'nin yalnızca tek bir tur yürüyüş yaptığı yerden tekrar aşağı inerken, hâlâ okuldayken kocaman bir yorganın içine iyice sokulup yatıyormuşum gibi hissettim.

Yeni bastonum hâlâ yanımda. Onu tek fark eden kişi bu gece geri dönerken ziyaret ettiğimiz dedem oldu. Fındık ağacından yapıldığını söyledi. Onu Noel paramla pazardan satın aldığımı söyledim. İyi bir işçiliği olduğunu, ucunu korumak için lastik bir başlık almam gerektiğini ve onu da pazardan bulabileceğimi söyledi. Bugün daha uyanık görünüyordu. Hiç kimse onu oradan çıkartmak için Teg Teyze'den daha fazla çabalayamaz.

## 5 Ocak 1980, Cumartesi

Trende *Tekboynuzun İşareti*'ni okudum. Hepsini bir solukta bitirdim, okula dönerken onu Daniel'a bırakabilirim. Bu kitaplarla ilgili asıl sevdiğim şey Corwin'in aşırı karakterli, işleri hafife alan, şakalar yapan ve aniden ciddileşen sesi. Koz Kartları'nı, Gölgeleri ve Gölge'nin içinde yapılan cehennem sürüşlerini de seviyorum (Sanırım bundan sonra Kentucky Fried Chicken'a daima Kentucky Kızarmış Kertenkele Köftesi diyeceğim). Gölge'yle yapabileceği her şeyi yaptığını düşünmüyorum. Eğer gölgelerin içinden yürüyüp kendi gölgelerinizi bulabilseydiniz yapabileceğiniz pek çok şey olurdu.

Kitabı Leominster istasyonunda bitirdim, sonra da *Dört Kuartet*'i tekrar okuyup kelimelerle sarhoş oldum. Bu kitabın sayfalarca kopyasını çıkarabilirim. Bazen ne demek iste-

dığını anlamak zor oluyor, ama bu da eğlencenin bir parçası: İmgeleri bir araya toplayıp tutarlı bir bütün oluşturmak. Tıpkı *Genç Lochinvar*'da* olduğu gibi bunda da bir hikâye var, ama çok net değil. Kendime ait bir kopyam olduğu için çok memnunum. Artık onları *trenlerde*, bütün hayatım boyunca tekrar tekrar okuyabilirim ve bunu her yapışımda bugünü hatırlayıp bir bağlantı kuracağım (Bu da büyü mü? Evet, bir bakıma öyle ama sadece kitap okumaktan da çok daha fazlası).

Shropshire korkunç derecede basık ve dağlık olmayan bir arazi. Ocak yağmurunun altında acınası görünüyor. Gökyüzü o kadar alçak ki uzanıp onu dürtebilecekmiş gibi hissediyorsunuz. Aynı zamanda hem klostrofobik hem de akrofobik olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum.

Daniel'la hiç sorun yaşamadan buluştuk. Erken gelmişti, istasyondan çıktığımda arabasında oturmuş *Punch*** okuyordu. Ben giderken beni istasyona bırakamadığı için çok üzgündü. Ne diyeceğimi bilemedim. Benim için önemli olmasına rağmen öyle olmadığını söyleyebilirdim. Her şey olup bittikten sonra kendisini suçlu hissetmesi neyi değiştirecekti ki? "Özür dileme, sadece bir daha yapma yeter," dedim. Ürktü.

Yanımda bir On İkinci Gece*** keki getirdim. Pişirme işini ben, dondurma işiniyse Teg Teyze hâlletti. İçinde Üç Krallar'ın**** tasavvuru ve T.S. Eliot'ın onlar hakkında yazdığı şiir dışında yönlendirilmiş ve kasti bir büyü yoktu; fakat teyzemin kâselerini, kaşıklarını ve ellerimizi kullanarak

* Walter Scott'ın bir şiiri –*çn*

** 1841-2002 tarihleri arasında yayınlan bir İngiliz mizah dergisi –*çn*

*** Hıristiyanların 5 Ocak'ta, Noel'den on iki gün sonra kutladıkları bir bayram –*çn*

**** Hıristiyanlıkta Hz. İsa'yı doğumundan on iki gün sonra ziyaret ettiği söylenen üç bilge adam –*çn*



yapmamız onu büyülü bir biçimde gerçek kılıyordu. Sanırım ablaları bunu fark etti, çünkü kendi keklerini yaptılar. Ben de kendiminkini okula götüreceğimi ve tüm arkadaşlarıma birer dilim vereceğimi söyledim. Okulda büyüden hemen hemen parlayacaktı. Bunu onlara söylemedim. Tadı talaş gibi olan keklerinden yedim, gülümsedim ve işe yaradığından emin olmadığım hâlde Yegâne Yeğen olmaya çalıştım. Okula geri döneceğim için çok heyecanlanıyormuş ve diğer kızların Noel'de ne hediyeler aldığını öğrenmek için can atıyormuş gibi davrandım.

Orada oturup çay içer ve yüzümü acıtacak kadar çok gülümserken bana büyülü bir şey yapmaya kalkışmadıklarını fark ettim. Demek istediğim küpeler bir teşebbüstü, sanırım, ama birer yetişkin olarak otoritelerini kullanmaya ve fiziksel olarak da beni dükkâna götürmeye falan çalışmışlardı. Büyüyle bana baskı yapmayı ya da küpeleri istememi sağlamayı veya onun gibi bir şeyi denememişlerdi. Ne kadarını bildiklerini ve nasıl öğrendiklerini merak ediyorum. Perilerden mi öğrenmişlerdi? Yoksa perilerden öğrenen birinden mi? Teorik olarak hayatında hiç peri görmemiş birine büyü hakkında bildiğim her şeyi öğretebilirim.

*Dört Kuartet*'i okurken arada bir Jurassic perileri düşünüyordum. Perilerin bu dünyanın büyülü iç bağlantılarının duyarlı bir alameti olup olmadığını merak ediyorum. Evden kaçtığım zamanlarda Birmingham'ın sokaklarından birinin köşesinde bir peri gördüğümü hatırlıyorum. Yağmur yağıyordu, asfalt ıslak ve parlaktı. İşte oradaydı, çok umursamaz görünüyordu. Ona doğru ilerlemiştim. Beni görmüş, başıyla selam vermiş ve ortadan kaybolmuştu. Az önce durduğu noktada, asfaltın içindeki bir çatlakta çimlerin büyüdüğünü görmüştüm.

## 6 Ocak 1980, Pazar

Okulun ne kadar gürültülü olduğunu hep unutuyorum. Kulaklarım çınlıyor.

Dün gece yatakta *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni okudum. Deirdre'ye teşekkür edebilmek için hızlı okumaya niyetlenmiştim, ama çok komik ve feci derecede zekice çıktı. Bu yüzden ona içtenlikle teşekkür edebileceğim çünkü tam bir saçmalık gibi göründüğü için milyonlarca yıl geçse yine de bu kitabı kendim satın almazdım. Acaba kitap kulübündekiler okumuş mudur?

Diğer kızlar Noel'de ne hediyeler almış, Yegâne Yeğen'in rapor notları: En zengin olanlara Sony Walkman hediye edilmiş. Okula getirememişlerdi elbette çünkü müzik yasak. Moira, Leah ve Nasreen buna inanamadı, bunun en kötü mahremiyet olduğunu düşündüler. Onlar radyoları açıkken yaşıyorlar. Görünüşe göre Sony Walkman dedikleri şey kulaklıkları olan ve kemerinize takabildiğiniz taşınabilir bir kaset çalar. Böylece yürürken müzik dinleyebiliyorsunuz. Müzik zevkleri bana hitap etmese de bunun oldukça havalı olduğunu itiraf etmem gerek. Çoğuna, walkmani olmayanlara bile müzik hediye edilmişti, büyük çoğunluğu plaklardan ve kasetlerden bahsetti. Lorraine'e bir kaykay hediye etmişler ve erkek kardeşleri nasıl sürüleceğini ona öğretmiş. Neredeyse kayak yapmak kadar iyi görünüyor. Diğer popüler hediyelerin arasında kıyafetler, parfüm, okulda yasak olmasına rağmen içeriye gizlice sokulmuş kapağında ayna olan makyaj malzemeleri ve ipli sabun vardı, ki sonuncusu benimkini daha az bana özel kılıyordu.

Deirdre yeni bastonumu çok beğendi. İrlanda malı olup olmadığını sordu. Hayır, dedim, Galler malı. Öyleydi de. Kelt işi olması gerektiğini söyledi, ben de kabul ettim gitti.



Kitabı beğenmeme çok sevindi, ben de hakikaten beğenmiş olmama. O da sabun setinden çok memnundu ya da en azından öyle söyledi.

Keki mutfağa verip Aşağı 5C'deki bütün kızlara birer dilim dağıtmalarını söyledim. Büyük bir kek ve ince ince keserlerse herkese yeter. İnsanların yememelerine aldırmadım. Aslına bakarsanız akşam yemeğinden sonra dağıtıldığında çoğu kişi yedi, fakat içlerinden bazıları yerken bana ihtiyatlı bir şekilde baktı. Yanlarında altın, tütsü ve mür getiren o üç kral ile Kral Herod'un onlara zarar vermeyeceği uyarısı hakkında düşünüyordum, fakat bunu onlara söylemedim. Sharon kendi dilimini Deirdre'ye verdi. Yahudilerin İsa hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum. Kralların hediyeler götürdüğü ve yanlışlıkla Mesih zannedilen garip bir çocuk olduğunu mu düşünüyorlar? Yoksa sadece bir efsane olduğunu mu? Sharon'a soramam, ama Sam'e sorabilirim. Bezelyeyi Deirdre buldu, Şaşkın'ın diliminden çıktı ve çok heyecanlandı. Muhtemelen kral bezelyesi ve şiir yarışması şimdiye dek kazandığı yegâne şeyler. İrlanda'da On İkinci Gece keki yapıp yapmadıklarını bilmiyorum.

Bu yerin etrafımı bir bataklık gibi sardığını hissediyorum.

Salı günü kitap kulübü var!

## 7 Ocak 1980, Pazartesi

Bu sabah dışarı çıktım, arkama dönüp okula baktım ve hava aldım. Arazi peri kaynıyordu. Onları görebildiğimi anlar anlamaz kaybolacaklarını sandım, fakat bana aldırış etmeyip

yolumdan neredeyse hiç çekilmeden işlerine bakmaya devam ettiler. Büyük çoğunluğu çirkin ve siğilli türdendi, ama aralarında birkaç tane de elf bakiresi tipli olanlardan vardı. Onlarla Galce ve İngilizce konuşmayı denedim, ama beni görmezden geldiler. Acaba neler dönüyor?

Hastaneden bir mektup aldım. Perşembe sabahı Dr. Abdul ile bir randevum var. Bunu hemşireye ve Bayan Ellis'e gösterdim, ne işe yarayacağını bilmesem de gideceğim. Zaten son birkaç gündür bacağım biraz daha iyi. Ortopedi Hastanesi Gobowen'de, bu da otobüsle önce kasabaya sonra da oraya gideceğim anlamına geliyor.

Bayan Carroll tatilimin nasıl geçtiğini ve aldığım hediyelerin arasında kitap olup olmadığını sorarak bana oldukça kibar davrandı. Ben de aynı şeyi ona sordum, tıpkı benim gibi ona da kitap ve kitap hediye çeki armağan etmişlerdi. O kadar da yaşlı biri değil. Sanırım bir kütüphaneci olmayı kitapları ve okumayı sevdiği için istemiş. Eğer gerçek bir kütüphanede olsaydım buna aldırış etmezdim, ama bir okul kütüphanesinde olmak korkunç olmalı. Özellikle de burada.

## 8 Ocak 1980, Salı

Bu gece kitap kulübü var!

Bu yarıyıl İngilizce dersinde *Çılgın Kalabalıktan Uzak*'ı işleyeceğiz. Okuma dersi aldığım zamanlarda bütün gün bu kitabı okurdum. Hardy çok uzun soluklu yazar, ama Dickens kadar teknik değildir. Fanny Robin adlı bir sokak kadınının doğum yaparken kendisini bir çitin yanında sürüklediği korkunç bir sahne var. Kitabın geri kalanının o



sahneye eşlik etmekte çok hafif kaldığını düşünüyorum. Mutlu sonu tam bir kâbus gibi: Bathsheba ve Gabriel Oak evleniyor: "Nereye baksam seni görüyorum, nereye baksan beni görüyorsun." Ne kadar da boğucu! Anneannem Hardy'yi severdi, ben sevemedim. Denedim ama hem çok bunaltıcı hem de çok klişe. Olayları çok düzgün işliyor ve bazen korkunç şeyler oluyorlar, ama her zaman çok basmakalıplar. Bundan nefret ederim. Silverberg ve Delany'den çok şey öğrenebilirmiş.

Onun dışında *Fırtına*'yı* ve Keats'in şiirlerinden bazılarını okuyacağız. İkisini de daha önce okudum. İyi haber, *Fırtına*'yı izlemek için Mold kasabasındaki Clwyd Tiyatrosu'na gidecek olmamız. Bir okul gezisi. Herkesin kırkdayıp sıkılacağını düşünüyorum. Ama tiyatroda gerçek bir oyun izleyeceğiz! *Fırtına*'yı hiç izlemedim. Sadece Sherman Tiyatrosu'nda Teg Teyze'yle birlikte *Romeo ve Juliet*'i ve Yeni Tiyatro'da okulla birlikte *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı izlemiştim. Mold tiyatrosunun Cardiff tiyatrosuyla aynı ayarda olduğunu sanmıyorum, ama kimin umurunda? Acaba Caliban'ı nasıl canlandıracaklar? Onu her zaman burada gördüğüm ilk peri gibi hayal ederim, baştan aşağı siğil ve örümcek ağı kaplı. Acaba Ariel'i nasıl canlandıracaklar?

Tarih dersinde sıkıcı on dokuzuncu yüzyılı işlemeye devam ediyoruz. Of. Tüm o yasalar, İrlanda ve birleşmeler. Bana içinde biraz eğlence olan tarih verin! Fransızca dersinde dilek kipini öğreneceğiz. İnsanlar zor olmadığını söylüyor, ama Latincede değil. Latince dersinde Vergilius'un Aeneas adlı eserinin ilk kitabına başlıyoruz. Şimdilik iyi gidiyor.

* William Shakespeare'in hem trajikomik hem de fantastik bir oyunu -çn

Bana düşman olan bir ülke
Yelken açıyor Tiren denizine
Taşıyor İtalya'ya Truva'yı ve onun fethedilmiş tanrılarını

Gerçi sanırım "Etrüsk denizi" vezin kurallarına daha uygun?

## 9 Ocak 1980, Çarşamba

Dün gece kitap kulübündeydim. Otobüs vaktinde gelmediği için biraz geç kaldım, ama henüz başlamamışlardı ve Janine, Plato büstünün karşısındaki yeri bana ayırmıştı.

Harika bir toplantıydı. Mark adında tıknaz ve orta yaşlı bir adam yönetti. Kalın çerçeveli kocaman gözlükleri ve küçük bir sakalı vardı. *Vakıf* üçlemesi hakkında konuştuk. En iyi bölümü hep birlikte psiko-tarihin mümkün olup olmadığını tartıştığımız kısımdı. Kaos nedeniyle bunu olası görmüyorum. Katır'da olduğu gibi mutasyon geçireceğini, ya da daha doğrusu sıradan insanların bunu devam ettirebileceğini sanmıyorum (Belki büyüyle yapabilirsiniz. Ama Hari Selden'in seviyesinde değil. Bunu kastetmedim). Daha sonra Wim onu *Rüyanın Öte Yakası* ve alternatif tarihli birkaç Dick kitabıyla karşılaştırdı. Derken tarihi başından beri değiştirip gizemli sonlar yaratan gizli bir örgüte dair bir hikâye yazılıp yazılamayacağını merak ettim.

"Kim bunu yapabilecek kadar yeterince uzun bir süredir ortalıkta?" diye sordu Greg.

"Katolik Kilisesi?" diye önerdi Janine.

Pete burnundan soludu. "Eğer öyleyse pek de iyi bir iş çıkartmıyorlar. Dünyanın yarısını kontrol altına aldılar, sonra da kontrolü kaybettiler."

(Janine ve Pete tekrar çıkıyor. Masanın altından el ele tutuşuyorlardı. Wim'i desteklemesini mi affettiğini yoksa olaylara Hugh'un açısından mı bakmaya başladığını bilmiyorum. Toplantıdan sonra sohbet ederken bile soramadım çünkü Wim oradaydı.)

"Amaçları kilisenin sözde amaçlarıyla uyuşmayan dâhili bir gizli grup yoksa tabii," dedim.

"Tapınak Şövalyeleri?" dedi Keith.

"Uzaylı teknolojileri kullanan gizli Tapınak Şövalyeleri!" diye araya girdi Wim.

Sohbet *Vakıf* kitaplarından oldukça uzaklaşmıştı. Ama sorun değildi, bu iş böyle yürüyordu. Okuduğum kitapları okuyan ve aklı bu tür yerlere giden insanlarla birlikte olmak çok güzel. Tüm tarihi değiştirip gizemli sonlar yaratmaya çalışan uzaylı teknolojileri kullanan gizemli Tapınak Şövalyeleri fikri kesinlikle mükemmel. Belki de *Titan'ın Sirenleri*'ndeki gibi insanları gizli bir hazinelerinin ya da ona benzer bir şeylerinin bulunduğu aya çıkartmak istiyorlardır?

Toplantının sonunda herkese *Tekboynuzun İşareti*'nden bahsettim, ama kitap hâlâ Daniel'da olduğu için kimseye ödünç veremedim. Hemen hemen hepsi heyecanlandı ve ilk iki cildi okumayan ve okumaya can atan bir iki kişi kitap hakkında bilgilendirildi. Zelazny'yi sevmeyen tek kişi Brian. Greg yeni kitabı kütüphaneye getirteceğini, ama bunu ancak nisanda yapabileceğini, çünkü yeni mâli yıla girinceye dek yeni kitap alacak paralarının olmadığını söyledi. Zengin olsaydım kütüphanelere bir sürü para bağışlardım.

"Bu süre içerisinde insanlar kitabı kütüphanelerarası ödünç alma sistemiyle temin edebilirler," dedi Greg ve bana gülümsedi.

"Aklıma gelmişken," dedim. "Zelazny başka ne yazmış?"

Görünüşe göre bir yığın şey, ama neredeyse hepsinin baskısı tükenmiş. Greg benim için hepsini kütüphanelerası ödünç sistemine koyacak. O tanıdığım en iyi insanlardan biri. İçine kapanık biri olduğu için bunu ilk başta fark edemiyorsunuz, ama aslında çok sevimli biri.

Haftaya Cordwainer Smith'i tartışacağız! Müthiş!

Toplantı sona erdiğinde Wim yanıma geldi. "*Düş Ustası*'nı* okumadığını mı söyledin?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedim.

"Eğer gelmesini beklemek istemiyorsan sana ödünç verebilirim. Dilersen cumartesi günü burada buluşabiliriz."

Yani cumartesi günü saat on bir buçukta kitabı almak için Wim'le buluşacağım.

Bana Zelazny ödünç vermeyi teklif eden hiç kimse iddia edildiği kadar kötü biri olamaz.

## 10 Ocak 1980, Perşembe

Hastanede, yatakta, çekme tedavisinde ve korkunç acılar içindeyim. Yazımın çirkinliğinin kusuruna bakmayın. Bu işe yarasa iyi olur.

* Roger Zelazny'nin Nebula ödüllü bilimkurgu romanı (1965) –*çn*



## 11 Ocak 1980, Cuma

Kendimi kaçırılmış gibi hissediyorum. Dün sabah bir ayakta tedavi randevusu için hastaneye geldim. Dr. Abdul beş dakika boyunca röntgenlerime baktı, iki dakika boyunca bacağımı dürtükledi ve bir hafta çekim tedavisi görmem gerektiğini söyledi. Asistanına bir randevu ayarlamasını bildirdi, boşta bir yatak olduğu ortaya çıktı ve okulla Daniel'a telefon edildi. Son hatırladığım şey bacağım askıya alınmış hâlde burada yattığım. Kendimi gerçekten de askıya asılmış gibi hissediyorum. Hareket etmek çok zor. Yazı yazmak da öyle. Bunları soldan sağa, yani normal şekilde yazıyorum çünkü yaptığım bütün alıştırmalara rağmen ters yazmak oldukça güç. Su içmeye çalışırken hep üzerime döküyorum. Okumak bile zor. Beyaz metal çubuklarla yükseltilen bacağım şu şeyin içinde duruyor, kayışlarla sabitlenmiş ve işkence derecesinde gerilmiş durumda. Canım her geçen saniyede korkunç bir biçimde yanıyor. Vücudumun geri kalanı zorla düz tutuluyor. Çok az kıpırdayabiliyorum. Çantamdaki üç kitabı da bitirdim, hatta bir tanesini iki kere okudum (Hal Clement'in *Ağır Görev*'i). Daha fazla getirmeliydim, ama hastanelerdeki bekleme sürelerini bildiğim için sadece üç tane almıştım.

Acı, acı, daha fazla acı ve yatak lazımlıklarının küçük düşürücülüğü. İçecek bir şeyler ya da lazımlık istediğim zaman hemşireleri çağıran bir düğmeye basmam gerek ve bazen gelmeleri asırlar sürüyor; fakat bunu hesaplayıp erken basarsam hemen gelmiş gibi görünüyorlar. Sakatlığınıza hakaret ilave etmek istermiş gibi koğuşun sonuna bir televizyon koymuşlar. Görmezden gelmeniz imkânsız ve katlanmak normalden daha zor çünkü devamlı olarak ITV'yi, yani reklamları gösteriyor. Acaba cehennem de mi böyle?

Sülfür göllerini kesinlikle tercih ederim, en azından onların içinde yüzülebiliyor.

Diğer tüm hastaların ziyaret saatinde, yani ikiyle üç veya altıyla yedi arası ziyaretçileri oluyor. İki gündür ellerinde çiçek ve üzümler, yüzlerindeyse garip bir ifadeyle topluca ilerleyişlerini izliyorum. Onları mecburiyetten izliyorum, bu açıdan herkesi izleyebileceğim kadar. Kimsenin ziyaretime gelmesini beklemiyordum ve hiç kimse gelmedi elbette. Daniel gelebilirdi. O kadar uzak değildi ve burada olduğumu biliyordu. Ama ablalarının buna izin vereceğini zannetmiyorum.

Yarın Wim'le buluşamayacağım ve onun hakkında kötü şeyler duyduğum için gitmediğimi zannedecek.

Koğuşun sonundaki bir kadın çığlık atmaya başladı; kısa, keskin ve kesik kesik çığlıklar. Geri kalanımız ona ne yaptıklarını görmeyelim diye etrafına perde çekiyorlar. Bu pek çok kişinin betimlediği cehennemden kesinlikle daha kötü.

## 12 Ocak 1980, Cumartesi

Hâlâ askıdayım.

Dün gece ziyaret saatinin sonlarına doğru kucağında bir yığın hafif, karton kapaklı kitapla Bayan Carroll çıkageldi. Kitaplar okul kütüphanesine ait ve bu yüzden kesinlikle aşırı derecede heyecan verici değiller, ama şu anda gözüme paha biçilmez görünüyorlar. Çok uzun kalamadı. Kimse ona burada olduğumu söylememiş, fakat beni göremeyince neler olduğunu araştırmaya başlamış. Öğrenir öğrenmez



gelmiş. Bana bunu anlattığında neredeyse ağlayacaktım. Bu pozisyonda yatarken sümkürmenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Greg'e burada olduğumu söyleyeceğine söz verdi, o da Wim'e ve diğerlerine söyleyebilirdi. Bu gece daha fazla kitapla tekrar gelecek.

Sevgili Tanrım. Eğer oradaysan, umursuyorsan ve insanları kutsayabiliyorsan lütfen Alison Carroll'ı en iyi kutsamanla kutsa.

Bana Piers Anthony'nin üç kitabını getirdi, iki tanesi farklı serilerin ilk kitaplarıydı. Sanırım alfabetik sıralamanın başlarında ve acelesi olduğu için bunları seçmiş. Onları okumamıştım, çünkü dürüst olmak gerekirse saçma görünüyorlar. Tüm kütüphaneyi alfabetik sırayla okuma aşamasını geçtim, ama bunu bir kez yapmış olmaktan mutluyum. Yine de tadını çıkarıyorum. Şimdiye kadar *Komşu Küme* ile *Hanımefendiyi Zincirlemek*'i okudum ve fantastik bir roman olan *Bukalemun İçin Bir Büyü*'ye başlamak üzereyim. Haklıydım, gerçekten de saçmaydılar ama zihnimi meşgul ediyorlardı ve beynimin tamamına ihtiyacım yoktu. Özellikle de yarısı bana, "Ah, Ah, Ah," veya, "Bacağı en kısa sürede askıdan çıkart," gibi mesajlar gönderirken bu bir bakıma bir avantajdı. Dün gece "ev sahibi" evrenler ve uzaylı bedenlerine nakledilmekle ilgili garip bir rüya gördüm. Fakat hepsinin bacakları sakattı, bir balerinin bedenindeyken bile bastonla dans etmek zorunda kalıyordum. Sanırım acıyı uyurken bile hissediyorum. Geçen gece yazarken uyuyakalmışım, uyku ilacı vermek için beni uyandırdılar.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

## 13 Ocak 1980, Pazar

Bayan Carroll dün gece daha çok kitap ve bir salkım üzümle birlikte tekrar geldi. Bu öğleden sonra da Greg uğradı. Yanında Janine, Pete ve daha çok kitap vardı. Onlar henüz buradayken Pete'nin sevdiği bir yazar olan ve Greg'in onu Chaucer(!) ile karşılaştırdığı* Piers Anthony hakkında konuşurken Daniel çıkageldi. Onu hemen fark edemedim, çünkü üç ziyaretçim olduğu için değişiklik olsun diye kapıya ve diğer insanların ziyaretçilerine açgözlülükle bakmıyordum. Yatağa utangaç bir şekilde sokuldu. Beni öpüp öpmeme konusunda tereddüt ettiğini görebiliyordum, öpmedi. O da kitap getirmişti, bir de ablalarından kocaman bir kart ve küçük kırmızı üzümler. İnsanların neden üzüm getirdiğini bilmiyorum. Özel bir iyileştirme güçleri mi var? Janine ise çikolata getirmişti, bir Mars, daha makbule geçmişti ama yemesi çok zahmetliydi. Buranın yemekleri berbattan da öte.

Sohbetimiz başlangıçta garipti. Daniel'ı diğerleriyle tanıştırdım ve hiç kimsenin ne demesi gerektiğini bilmediği çok açıktı. Greg bile belki de gitmeleri gerektiğini söyledi. Derken, şans eseri, Daniel *Tekboynuzun İşareti*'ni getirdiğini söyledi ve onu ilk önce kimin okuyacağını kararlaştırdık. Hemşire zili çalıp ziyaret saatinin sona erdiğini ve herkesin gitmesi gerektiğini haber verene kadar kitaplar hakkında konuştuk. Daniel'a bu geceki ziyaret saati için bir saat daha bekleme imkânı olup olmadığını sormadım, ama bir daha gözükmediğine göre belli ki yoktu. Yine de pazar öğleden sonrasını bana ayırması çok güzel.

Greg'in getirdiği kitapların hepsi bu hafta kütüphanelerarası sistemle gelecek olan siparişlerim. Orada olmamama ve kartlarımı göstermememe rağmen hepsini benim için onaylamıştı. Şakaya vurup bunun standart bir kütüphane hizmeti olduğunu söyledi, fakat değildi tabii ki. Ne yazık ki hepsi ciltli ve bu açıyla yatarken okunmaları korkunç derecede zor. Ciltsiz bir kitabı başımın üzerinde yanlamasına tutabilirim, ama bunu ciltli kitaplarla yapamam. Elimde Mary Renault'nun *Geceye Dönüş*'ü var ve ben okuyamıyorum bile. Yine de, masamın üzerindeki kitap sırtlarına bakmak da bir şeydir.

Bir haftalık süre çarşamba günü doluyor. Bu da cehennem gibi, azap dolu üç gün daha demek oluyor.

Bir hemşire dört saatte bir yanıma gelerek bana ağrı kesici teklif ediyor. "Sadece acı çekiyorsanız için," diyor. Kim bu şekilde asılıyken acı çekmez ki? Hapları alıyorum, ama acıyı zar zor azaltıyorlar.

Uykularım gerçekten çok kötü, garip rüyalar görüyorum ve hem acı hem de koğuştaki huzursuzluklar yüzünden sık sık uyanıyorum. Almam için ısrar ettikleri uyku hapları beni uyutuyor, ama uyumaya devam etmeme yardımcı olmuyor.

## 14 Ocak 1980, Pazartesi

Dün gece, ya da bu sabahın erken saatlerinde annem yeni bir gece saldırısı denedi. Uyandığımda hareket edemiyordum ve odada olduğunu biliyordum, üzerimde süzülüyordu. Koğuş hiçbir zaman karanlık olmuyor; hemşire istasyonunda hep ışık oluyor, zemin boyunca küçük ışıklar var

* Geoffrey Chaucer (1343–1400): İngiliz edebiyatının babası olarak görülen yazar, şair, filozof ve bürokrat. Ülkemizde *Canterbury Hikâyeleri* adlı eseriyle tanınır –*çn*

ve birileri mutlaka okuma lambalarını açıyor. Onu görebileceğim kadar ışık vardı, ama göremiyordum, sadece varlığını çok güçlü bir biçimde hissediyordum. Ne yapacağımı düşünmeme engel olacak kadar acı çekmiyordum. Geçen sefer işe yarayan şeyin ne olduğunu anımsamaya çalıştım, Korkuya Karşı Dua'ydı elbette. Onu okudum ve yine işe yaradı. Sakinleşip kontrolümü yeniden sağlarken hareket edebiliyordum, en azından askının izin verdiği kadar. Gitmişti.

Burada olduğumu, korunmasız durumda bulunduğumu nasıl bildi? Neden korunma büyüm işe yaramıyor? Nerede olduğumun bir önemi olmamalıydı.

Bu sabah, salı günü beni bu mekanizmaya bağladığından beri ilk kez Dr. Abdul'u gördüm. Bacağımı dürtükleyip çığlık atmama neden oldu, lanet olsun ve iyiye gittiğimi söyledi. Sonra da koğuşta ilerlemeye devam edip bir sonraki hastasının yanına gitti. Ben iyiye doğru gittiğime o kadar da emin değilim. Sanki her şeyi daha kötü yapıyormuş gibi hissediyorum.

Sanırım işe yarıyor olsa da aynı şekilde hissederdim. O bir doktor. Doktor eğitimi almaya başlamak için üniversiteye hazırlıkta üç tane A almanız gerekiyor (Pakistan'da da üniversiteye hazırlık var mı? Herhâlde vardır çünkü bir zamanlar onlar da İngiliz'di. Dedemin anneannesi orayı terk ettiğinde Britanya hâkimiyetindeki Hindistan'ın bir parçasıydılar. Ama üniversiteye hazırlık o zamanlar var mıydı? Nasreen biliyor olabilir, çünkü babası orada okumuş olmalı). Her neyse, Dr. Abdul eğitimine başlamadan önce üniversiteye hazırlığın Pakistan'daki karşılığında üç tane A almış olmalıydı. Zeki, çalışkan ve ne yaptığını bilen biri olmalıydı. Hiç kimseyi boşu boşuna bir tertibata bağlamazdı.

Korkuya karşı dua neden işe yarıyor?

Bayan Carroll akşam ziyaret saatinde gelip kitap getirdi. Josephine Tey'in polisiye romanlarından birkaç tane daha.



*Güzel bir tercih gibi görünüyorlar ve Tanrıya şükür ki karton kapaklılar. Beni kütüphanede görmeyi özlediğini ve bana dua ettiklerini söyledi.*

## 15 Ocak 1980, Salı

Hâlâ askıdayım ve moralim çok bozuk.

Kitap kulübünü kaçırıyorum. Herkesin orada olduğunu bildiğimden ve Bayan Carroll da dün geldiği için hiç ziyaretçim olmayacağını da biliyorum.

Dedemle Teg Teyze'nin burada olduğumdan haberleri bile yok, aksi takdirde en azından bir kart atarlardı. Peki, annem bunu nasıl biliyor? Burada hiç büyü yok. Peri yok, hiçbir şey yok. Okulun arındırılmış ve tarafsız olduğunu düşünmüştüm, ama bu cehennem koğuşuyla karşılaştırıldığında hiç kalır.

Tey'in bütün kitaplarını okudum. *Brat Farrar* bilhassa güzeldi. Ama Dothan'da bir kuyu da nedir? Aziz Joseph'ın hikâyesindeki kuyu mu?*

Sadece bir gün daha askıda olacağım. Sadistlerin üç A alıp alamayacağını merak etmeye başladım, ama Dr. Abdul bir sadist olsaydı daha sık gelir ve şeytanca bir hazla seyrederdi. Sn derece umursamaz biri olduğu gayet açık. Yüzüme hiç bakmadı, hatta bacağıma bile çok az baktı, ilgisini çeken tek şey röntgenler. Buna iyi yanından bakmaya çalışıyorum. Üniversite hazırlıkta üç A almış olması giderek daha az güven verici oluyor.

* Kutsal kitaplarda bahsi geçen Hz. Yusuf'un kuyuya atılma olayı. Bir arkadaşının öldü sanılan ağabeyinin yerine geçmeye çalışan Brat, içinde bulunduğu durumu buna benzetir –çn

Dr. Abdul görünceye kadar beni bırakmıyorlar, o da yarına kadar gelmeyecek.

Öğleden sonraki ziyaret saatinde Wim geldi. *Düş Ustası* ile *Ölüler Adası*'nı* getirmişti. Deri bir ceket giyiyor ve oldukça da beceriksiz görünüyordu, hatta Daniel'dan daha beceriksiz. Aniden üzerinde yemek lekeleri olan aptal bir hastane geceliği giydiğimi (yatay durumdayken yemek yemek çok zor) ve saçımı bir haftadır yıkamadığımı fark ettim. Bunca yolu beni görmek için gelmesi beni diğerlerine nazaran daha çok etkiledi.

"Greg dün gece burada olduğunu söyledi," dedi. "Bunları getirmem gerektiğini düşündüm. Gerçi görünüşe göre ihtiyacın yok." Başıyla komodinin üzerindeki kitap yığınını gösterdi.

"Onların çoğunu okudum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

"Burada yapacak başka bir şey yok," dedim.

"Oldukça iç karartıcı görünüyor," diye hemfikir oldu. "Yemekler nasıl?"

"Berbat."

Güldü. "Buradaki aşçılardan biri annem."

"Eminim evde pişirdiği yemekler daha iyidir," dedim.

"Hayır, değil," dedi. "Pek iyi bir aşçı sayılmaz. Gerçi buradaki yemeklerin kötü olduğunu kendisi de söylüyor, yani gerçekten de berbat olmalı. Bu yüzden sordum."

"Okuldaki yemeklerden pek bir farkı yok," dedim.

"Aldıkları paraya bakarak Arlinghurst'te sizi iyi beslediklerini düşünmüştüm," dedi.

* Roger Zelazny'nin İsviçreli sembolist ressam Arnold Böcklin'in aynı adlı tablosunun ismini verdiği Nebula ödüllü bir bilimkurgu romanı –*çn*



"Ben de öyle, ama hepsi berbat. Tavuk şinitzel ve krem karamel."

"Sana biraz NASA astronot dondurması getirdim," dedi ve cebinden bir paket çıkarttı.

Onu iyice görebileceğim bir yerde tuttum. Üzerinde bir uzay mekiği olan siyah bir ambalajı vardı ve astronot dondurması olduğunu iddia ediyordu. Tıpkı Apollo görevlerinde yedikleri dondurmalar gibi. Wim'e huşuyla baktım. "Diğer herkes üzüm getirdi. Bunu nereden buldun?"

Biraz utanmış gibi göründü, eğer böyle bir şey mümkünse tabii. "Kuzenim Florida'dan dönerken getirdi. Birkaç paket getirmişti, bu sonuncusu. Tadı o kadar güzel olmasa da fikir güzel.. Özel bir gün için saklıyordum."

Paketi evirip çevirmeyi bırakıp doğrudan ona baktım. "Amerika'ya giden bir kuzenin mi var?"

Gülümsedi ve yine soluğumun kesildiğini hissettim. "Amerika gerçek, biliyorsun, sadece bilimkurgu romanlarında bahsi geçen bir yer değil. Greg de gitti. Phoenix'te düzenlenen Worldcon'a katıldı. Harlan Ellison'la tanıştı!"

"Worldcon da nedir?"

"Dünya bilimkurgu kongresi.* İnsanların toplanıp beş gün boyunca bilimkurgu konuştukları bir yer. Geçen yıl Brighton'da düzenlendi ve ben de gittim. Mükemmeldi. Hatta mükemmelden de öteydi. Hayal bile edemezsin."

Hayal *edebileceğimi* düşündüm. "Çoğaltılmış bir kitap kulübü gibi mi?"

"Geometrik olarak çoğaltılmış. Robert Silverberg oradaydı. Onunla konuştum! Ve Vonda McIntyre'la!"**

Robert Silverberg ile konuşmuş biriyle aynı odada oturduğuma inanamadım. "Bu yılki nerede?"

"Boston'da. Genellikle Amerika'da düzenleniyor. Bir

* 1939'dan beri her yıl düzenlenen bir kongre. Hugo ödüllerinin seçildiği ve dağıtıldığı etkinliktir –*çn*

** Hugo ve Nebula ödüllü Amerikalı kadın yazar –*çn*

daha ne zaman İngiltere'ye geleceğini Tanrı bilir. Ama İngiliz kongreleri de var. Bir tanesi Paskalya bayramında Glasgow'da düzenleniyor. Bütün Amerikalı yazarları getirtemiyorlar elbette. Ama sadece yazarlar değil. Hayranlar da katılıyor. Brighton'da ettiğim sohbetlere inanamazsın."

"Glasgow'a gidecek misin?"

"Şimdiden para biriktiriyorum. Brighton'a bisikletimle gittim ve bir çadırda uyudum; fakat Paskalya'da Glasgow'da kalabilmek için en az bir otel odası parasına ihtiyacım var ve trenle gidebilmek daha güzel olurdu." Hevesli ve hayat dolu görünüyordu.

"Bir otel odası. Tren ücreti. Peki, bilet ne kadar?"

"Ona üyelik diyorlar," dedi sitemle. "Kendiminkini şimdiden aldım. Beş sterlin tuttu."

"Acaba Daniel tüm bunların parasını karşılar mı? Acaba gitmemi kabul eder mi? Acaba gelmesi için onu da ikna edebilir miyim? Hoşuna giderdi."

"Daniel kim?" diye sordu sandalyeden kalkmadan benden uzaklaşarak. "Erkek arkadaşın mı?"

"Babam," dedim. "Bilimkurgu okur. Pazar günü Greg, Janine ve Pete ile tanıştı, hep birlikte kitaplar hakkında konuştuk. Bir kongre hoşuna giderdi, seveceğinden eminim." Ablalarının gitmesine müsaade edeceğinden o kadar emin değildim. Onlardan uzaklaşmak için yapmak istediği bir şeyi yapması kesinlikle onların arzulayacağı türden bir şey değildi. Yegâne Yeğen olmamı istiyorlarsa muhtemelen benim gitmeme de izin vermezler. Onları atlatmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Çok şanslısın," dedi Wim, beni şaşırtarak.

"Şanslı mı? Neden?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. Bacağım bir askıya bağlı olmadığı zamanlarda bile şanslı biri olduğumu düşünme alışkanlığım yoktur.

"Bilimkurgu okuyan zengin bir baban var. Benimki çocukça olduğunu düşünüyor. On iki yaşımdayken bunu kafaya takmıyordu, ama kitap okumanın kız işi ve çocukça şeyleri okumanın da bebeklik olduğunu düşünüyor. Beni kitap okurken yakaladığında avazı çıktığı kadar bağırıyor. Annem ara sıra pembe roman olarak adlandırdığı kitaplar okur, Catherine Cookson ve onun gibi şeyler, ama sadece babam evde olmadığı zaman. Bunu hiç anlamıyor. Evimizde hiç kitap yok. Kitap okuyan ebeveynlerim olması için her şeyimi feda edebilirim."

"Daniel'la henüz bu yaz tanıştım," dedim. "Annem ve babam ayrı yaşıyor, beni çoğunlukla dedemler büyüttü. Hiç paraları yoktu, ama kitap okurlardı ve bizi de okumamız için cesaretlendirirlerdi. Hem Daniel tam olarak zengin değil. Ablaları zengin, ona para veriyor ama dizginlerini sıkı tutuyorlar. Arlinghurst'e gitmem için para ödüyor ve böylece beni başlarından atıyorlar, sanırım. Ona Glasgow'a gitmesine yetecek kadar para verirler mi bilmiyorum, çünkü uzaklaşmasını istemiyorlar. Belki benim gitmeme izin verirler."

"Annen nerede?" Bu doğal bir soruydu, fakat prova edilmiş gibi görünen özenli bir kayıtsızlıkla sormuştu.

"Güney Galler'de. O bir..." Duraksadım, çünkü her ikisi de doğru olmasına rağmen ne bir cadı ne de bir deli olduğunu söylemek istiyordum. İkisini de kapsayan bir kelime yoktu, ama olmalı. "O bir akıl hastası."

"Okuldaki kızlara onun bir cadı olduğunu söylemişsin," dedi Wim, başını hafifçe savurup yüzünün önüne düşen saçları geri atarak.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çamaşırhanede çalışan bir kız arkadaşım var, o söyledi."

Bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiğimde yüreğim ezildi. Benden iki yaş büyüktü, benden hoşlanması mümkün

değildi ve bunu biliyordum. Beni görmeye gelmiş olsa ve benimle oldukça ilgileniyor gibi görünse bile... Kız arkadaşının yarıyılın sonunda gördüğüm, üniforma gömleklerini bitkin bir biçimde çamaşır makinelerine tıkıştıran kız olduğunu hemen anladım. Ona benim hakkımda sorular sorması bir bakıma sevindiriciydi.

"Bırakın korktukları sürece benden nefret etsinler," diye alıntıladım. "Bu Tiberius'un..."

"*Ben, Claidus*'u okudum," dedi. "Yani kızlar senden korksun diye mi annenin bir cadı olduğunu söyledin?"

"Onların hepsi rezil birer zorba," diye açıkladım. "Hepsi birbirini tanıyor, ama ben hiç kimseyi tanımıyorum ve sesim onlarınkine benzemiyor. İyi bir strateji gibi göründü. Çoğunlukla da işe yaradı, ama biraz yalnızlık çekiyorum."

"O zaman annen bir cadı değil?" Sesi garip bir biçimde hayal kırıklığı yüklüydü.

"Şey... aslında bir cadı. Deli bir cadı. Hikâyelerdeki gibi kötü bir cadı." Onun hakkında konuşmak, nasıl biri olduğunu anlatmak istemiyordum. Zaten tarif etmesi de çok güç.

Öne doğru eğilip gözlerimin içine baktı. Gözleri masmavi, neredeyse gökyüzü kadar mavi. "Düşünceleri okuyabilir misin?"

"Ne?" dedim şaşırarak.

"Bilirsin işte, *İçeriden Ölmek*'teki gibi." Gözlerimin içine dikkatli bir şekilde bakarken orada, benden sadece birkaç santim uzakta durmaya devam etti. Bir kız arkadaşı olduğunu bilmeme rağmen nefesimin kesilmesine engel olamadım, boğulmamış olmam bir mucize.

"Hayır! Kimsenin böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum," dedim garip bir cıyaklamayla.

"Sadece merak ettim." Sesi sanki hiç sormamış olmayı dilermiş gibi kararsız ve tereddütlüydü. Uzaklaşmadı. "Sadece seni ilk kez gördüğümde sanki içimi okuyormuşsun gibi hissettim ve annenin bir cadı olduğunu söylediğini duyduğumda düşündüm ki... biliyorsun işte. Hiç imkânsız denilen şeyin ne olduğunu tam olarak bilemediğini düşünmeye başlayacak kadar çok bilimkurgu okudun mu? Deli saçması olduğunu bildiğin hipotezleri kabul etmeye başladığın fakat..." Sesi yavaşça azalarak kesildi.



Onu ilk kez gördüğüm anla ilgili hatırladığım tek şey ne kadar muhteşem olduğunun düşünmemdi. Eğer bunun bir çeşit mistik bağlantı olduğunu düşünüyorsa tamamen yanılıyor. Ziyaret saatinin sona erdiğini belirten zil çaldı.

"O bir cadı," dedim çabucak, ayağa kalkmaya başladığında. "Ve büyü diye bir şey sahiden de var."

Hızlı bir şekilde üzerime doğru eğildi. "Göster bana."

"Kitaplardaki gibi değil," dedim neredeyse fısıltıyla, gerçi ayrılan ziyaretçilerin çıkarttığı gürültü birilerinin konuştuklarımıza kulak misafiri olma riskini önlüyordu.

"Yine de göster."

"Görecek bir şey yok. Ayrıca kendimi korumak dışında büyü yapmayacağıma da yemin ettim!" Bunun ne kadar zayıf bir mazeret olduğunu söyler söylemez fark ettim. Yüzü asıldı ve doğruldu. "Yine de sanırım sana bir şey gösterebilirim," dedim, bana inanması için çaresizlikle. "Görüp göremeyeceğini bilmiyorum. Ben buradan çıkana kadar beklemen gerekecek."

"Beni işletmiyorsun, değil mi?" diye sordu, sesinde bariz bir şüpheyle.

"Hayır! Tabii ki hayır!"

"Pekâlâ," dedi sevimsizce. "Teşekkürler."

"Geldiğin ve kitapları getirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

Koğuşu terk ederken onu gözlerimle izledim, sonra da günün geri kalanını astronot dondurmamı yiyerek (oldukça

tuhaf bir şey) ve yazım berbat olmasına rağmen sohbetimizin her kelimesini kaleme alarak geçirdim. Böylece unutmayacağım.

Büyü yapmamam gerek. Eğer Kaçak Avcı Ormanı'na gelirse muhtemelen ona bir peri gösterebilirim. İnanıyor, inanıyor, ya da en azından *bir şeye* inanıyor. Fakat eğer durum benim görebildiğim ama onun göremediği bir periyle ormanın ortasında durmaya gelirse işler çok garip bir hâl alır, çünkü ya deli olduğumu ya da yalan söylediğimi düşünür ve ikisi de gayet berbat.

Eh, ne yapalım.

## 17 Ocak 1980, Perşembe

Sakatlandıktan hemen sonra bile bacağımı bu kadar kötü hissetmemiştim.

Birkaç röntgen daha çektiler. Dr. Abdul, Daniel'la konuşmak istedi, orada olmadığını görünce de sinirlendi. Sanki onu cebimde taşıyormuşum gibi. En nihayetinde, son derece kusursuz peri bastonum yerine metal bir değnek kullanmam gerektiği konusunda ısrar ederek gitmeme izin verdiler. Otobüs durağına güçlükle vardım, oradan da diğer durağa geçtim. Üzerine oturabileceğiniz duvarların olması güzel bir şey. Bacağım daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Sanırım onu daha kötü yaptılar, sanırım bacağımı sonsuza dek sakatladılar ve doktorun Daniel'la konuşmak istediği ama bana söyleyemediği şey buydu.

Kütüphaneye geri döndüm. Bayan Carroll yatakta olmam gerektiğini düşünüyor. Kütüphanede yemek yemek



kesinlikle yasak olmasına rağmen bana arpa şekeri ve bir bardak su getirdi.

Acı, acı, ACI.

## 18 Ocak 1980, Cuma

Revirdeki yataktayım. Yastıkların arasında yatıyorum ve bacağımın askı da olamaması harika bir şey. Uzandığımda o kadar acımıyor. Okulun yemeklerini de daha önce hiç bu kadar beğenmemiştim. Hastanenin tek güzel yanı ziyaretçilerdi elbette. Burada beni Deirdre ve Bayan Carroll dışında kimse ziyaret edemez. Janine veya Greg geldiği takdirde okul yönetimindekiler deliye dönebilir, Wim geldiğindeyse muhtemelen beni okuldan atarlar. Geleceğinden değil ya.

Kaçırdığım derslerle arayı kapatıyorum, şey, matematik hariç hepsine yetiştim. Zaten matematiğe yatkın bir beynim yok ve her nasılsa bu kadar acı çekerken rakamları kafamda tutamıyorum. Coğrafya dersinde buzullaşmayı işliyoruz. Daha önce gördüğüm için hiç sorun yaşamadım. Aslına bakarsanız sıkıcı, evet. Buzullar, cwmlar, çukurluklar, ön buzul taşlar, U biçimli vadiler. Deirdre daha önce bunları hiç duymamıştı ve kâbus görmelerine neden olduklarını itiraf etti. Ona karşı gayet nazik davranarak Clarke'ın "Unutulan Düşman"* adlı hikâyesinden hiç bahsetmedim.

Yarın kasabaya gidemeyeceğim, ama kimseyle randevum da yoktu zaten. Bayan Carroll kitaplarımı kütüphaneye teslim edip yenilerini alacak. Belki salı günü iyi olurum. Ya da en azından önceki kadar iyi.

* Arthur C. Clarke'ın 1949'da kaleme aldığı kısa bir öykü. Küresel soğuma sonucu buz tutan bir dünyada geçer –ç.n

Yeniden dolaşabilmek istiyorum. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyorum. Bundan nefret ediyorum.

*Geceye Dönüş* aşırı derecede ve gayet net bir biçimde Freudvari. Yine de bazı kısımları güzeldi.

## 19 Ocak 1980, Cumartesi

Daniel sürpriz bir şekilde beni görmeye geldi. Başını kapıdan içeri uzatarak, "Bil bakalım sana kimi getirdim," dedi.

Sam olmasını umdum, ama doğru bir tahminde bulunarak ablalarından biri olduğunu bildim. Sadece birinin gelmesi şaşırtıcıydı. "Merhaba Anthea Hala," dedim yerinde sıçramasına neden olarak. Yalnızca bir tahminde bulunmuştum elbette, ama tecrübelerime dayanan bir tahmindi bu. Eğer sadece bir kişilerse bu genellikle Anthea oluyor, yani aralarında en büyük olanı.

"Sadece bu eski mekânı yeniden görme dürtüsüne karşı koyamadım," dedi.

"Diğerlerinin karşı koyabilmesine şaşırdım," dedim, olabildiğim kadar Yegâne Yeğen olarak.

"Arabada yeterince yer olmazdı hayatım," dedi.

Daniel'ın aracı çoğu araba gibi, hatta Teg Teyze'nin küçük, turuncu Fiat 500'ü hariç dünyadaki tüm arabalar gibi dört kişiliktir. Plakası KKK ile başladığı için, Teg Teyze'nin Koşturan Kız Kehribar Kelly diye adlandırdığımız arabası bile biraz sıkıştığınızda (özellikle de içinizden biri uzunsa) dört kişi alabiliyor. Bu yüzden beni eve götürmek için geldiklerini o anda anladım.

"İyileşmen için," dedi Daniel.



Bana kalırsa Daniel'ın bir hafta sonu gelip Dr. Abdul'le konuşması daha faydalı olurdu, ama görünüşe göre o işi telefonda hâlletmişti. O aramayı kimin başlattığını merak ediyorum. Her hâlükârda, görünüşe göre okul derslere dönmemin biraz zaman alacağını ve evde bakılmamın daha iyi olacağını düşünmüştü. Gerçek bir evi olanlar için böylesi daha uygun olabilirdi. St. Felicity ile yapılacak hokey maçını kaçırmak istemiyorum tarzı birkaç Yegâne Yeğen taktiği dâhil olmak üzere okulda kalabilmek için aklıma gelen her türlü bahaneyi uydurdum ama hiçbiri işe yaramadı.

Kendimi aşağı inip arabaya binmem için yardım edilirken buldum. Bu tür bir yardım aslında sadece ayak bağıdır. Eğer baston kullanarak yürüyen birini gördüyseniz o sopanın ve onu tutan kolun aslında bir bacak olduğunu bilirsiniz. Hiçbir şey sormadan baston ile kolu kavramanız, taşımanız veya ona benzer bir harekette bulunmanız normal yürüyen birinin bacağını kavramanızla aynı şeydir. Keşke bunu daha çok kişi bilseydi. Kızlardan birkaçı gidişimi gördü, hemşire de biliyor elbette; bu yüzden birilerinin Bayan Carroll'a haber vereceğini, onun da bunu diğerlerine aktaracak olan Greg'e anlatmayı akıl edeceğini umuyorum. "Diğerleri," derken Wim kadar Janine'i ve geri kalan herkesi kastediyorum. Fakat Wim'i daha çok kastettiğimi itiraf etmem gerek. Sanırım ona bir parça âşık oldum ve ondan aldığım Zelazny kitaplarını salak gibi okulda bıraktım, yani onları okuyamayacağım bile.

Sanki Eski Konak'ı silkeleyip yıkacakmış gibi yarı fırtınalı bir rüzgâr esiyor. Pencereleri çarparak kapatıyor, çatlaklardan içeri sızıyor ve bacalarda ıslık çalıyor. Burada yatarken bütün evin yelkenli bir gemi misali onunla birlikte şarkı söylediğini hissedebiliyorum.

Bir sürü kitabım var ve Daniel arada sırada yanıma gelip daha fazlasını isteyip istemediğimi soruyor. Yastıklarım var ve bacağım bir askıya asılı değil. Sekerek tuvalete gidebiliyorum. Bir sürahi dolusu suyum var, kristal bir tıkacı olan gerçek bir sürahi. Bana okulda verilenden daha kötü olmayan yemekler getiriyorlar (Eğer yiyeceklerde bir büyü varsa bu Eski Konak'taki her şeyin her zamanki gibi, hiçbir rahatsızlık yaşanmadan devam etmesini sağlayan bir büyü. Tüm hissedebildiğim bu). Bir radyom var; haberleri, Archers'ı,* Bahçıvanların Soru Saati'ni ve beni hem şaşırtıp hem de sevindiren bir şekilde *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni dinliyorum! Radyo oyunu hâli muhteşem. Sanırım frekansı Radyo 4'ten (dedem bu kanala hâlâ Ev Hizmeti diyor)** Radyo 1'e alabilirim, yani insanların bir zamanlar Hafif Program olarak adlandırdıkları kanala. Bunun tek avantajı halaların canını sıkmak olur, çünkü Radyo 4'te *Otostopçunun Galaksi Rehberi* gibi beklenmedik başka cevherler olabilir, fakat Radyo 1'in sahip olduğu tek şey pop müzik. Neyse, zaten vaktimin çoğunu sadece okuyarak geçiriyorum.

Burada daha ne kadar mahsur kalacağım?

Akşam yemeği için sekerek alt kata indim, daha doğrusu usulen servis edilmediği zaman günün yemeği dedikleri şeye. Fazla pişirilmiş, neredeyse yenilmez durumda olan

* The Archers: İngiltere'de, BBC Radyo 4'te 1951'den beri yayınlanmakta olan bir arkası yarın programı –*çn*

** BBC Radyo 4'ün 1967'den önceki adı –*çn*



peynirli makarna vardı. Oturup yemeklerini yer ve kafalarını sallayıp gülümserlerken aptalca yorumlarda bulundular. Yegâne Yeğen'i oynadım. Aslında Daniel'la Paskalya'da Glasgow'a gitme olasılığı hakkında konuşmak için can atıyorum, fakat bunu duyamayacakları bir anda yapmak istiyorum.

Daha sonra Teg Teyze'ye telefon etmemin sorun olup olmayacağını sordum. Daniel yanımızda olduğu için tam anlamıyla hayır diyemediler, ben de aradım. Hastane meselesini duyunca dehşete kapıldı, hiç haberi olmamıştı ve tedavinin işleri daha kötü hâle getirmiş olabileceğine inanmadı. Her zaman olaylara iyi tarafından bakmaya ve her şerde bir hayır bulmaya çalışır. Bu özelliği bazen çok güzeldir, onu dünya üzerinde birlikte kutlama yapılabilecek yegâne insan kılar, ama şu anda pek bir işe yaramıyor. Dedeme onları neden aramadığımı anlatacağını ve kendisine sevgilerimi gönderdiğimi ileteceğini söyledi. Umarım bu dedemin keyfini kaçırmaz. Ama kaçırmayacak, muhtemelen teyzem iyileştiğimi ve yakında tekrar koşacağımı söyleyecek. Öyle olmasını dilerdim. Artık bacağım aktif olarak acımadığı zamanlarda bile sürekli devam eden bir ağrım var. Daha kötü olduğuna eminim.

Telefon koridorda, üzerinde dolgulu bir minder bulunan bir çeşit sehpanın üzerinde duruyor. Teg Teyze'yle konuşurken minderin üstüne oturuyordum. Ahizeyi kapadıktan sonra hazır buradayken ve diğerleri ayağımın altında değilken başka kimi arayabileceğimi düşündüm. Sorun kimsenin numarasını bilmemem. Pazar gecesi kütüphaneyi arayıp Greg'e ulaşmaya çalışmak anlamsız olurdu zaten. Kimsenin ev numarasını bilmiyorum, Janine'in bile. Telefonun yanında bir telefon rehberi vardı, elle doldurulanlardan, büyük bir Sarı Sayfalar rehberi değil. Sayfalarını karıştırmaya başladım, tanıdığım hiç kimse yoktu. Ta ki M harfine ge-

linceye kadar... Sam'in adı, adresi ve telefon numarası tam karşımdaydı.

Ev sahibesi telefona anında yanıt verdi ve beni hatırladı. "Küçük torun," dedi. Küçük değilim ve Sam'i dedem olarak düşünmek garibime gidiyor. Zaten bir dedem var, o pozisyon boş değil. Yine de Sam'i seviyorum.

Bir müddet sonra Sam telefona geldi. "Morwenna?" dedi. "Bir sorun mu var?"

"Tam olarak değil. Sadece iyileşmek için Eski Konak'a getirildim, aklıma sen geldin ve seninle konuşmak istedim."

"İyileşmek mi?" diye sordu, ben de bütün olanları ona anlattım ve bunun beni daha kötü yaptığı düşündüğümü söyledim. "Belki, belki," dedi. "Ama bazen iyileşmek de acıtır, bunu hiç düşündün mü?"

"Bana hiçbir şey söylemiyorlar," dedim. "Dr. Abdul, Daniel'la konuşmak istedi, bana hiçbir şey söyleyemedi. Ölüyor olabilirim ve bana hiçbir şey söylemeyecekler."

"Daniel bunu sana söylerdi sanırım," dedi, ama sesi emin çıkmıyordu.

"Eğer ona izin verirlerse," dedim.

Sam bir süre hiçbir şey söylemedi. "Belki gelip seni ziyaret ederim," dedi. "Bir fikrim var. Telefonu Daniel'a ver."

O zaman Daniel'ı çağırmak zorunda kaldım ve ona durumu açıkladım. O da beni yatağa gönderdi ve bir müddet Sam'le konuştu. Sonra yanıma gelip Sam'in yarın trenle ziyaretime geleceğini ve onu Shrewsbury'den alacağını söyledi.

Sam'in bir yerlere gittiğini düşünmek garip geliyor, burada olacağını düşünmekse daha garip, ama yarın geliyor! Daniel onun çok yaşlı bir adam hâline geldiğini, nadiren bir yerlere gittiğini ve bunu bir ayrıcalık olarak görmem gerektiğini söyledi. Görüyorum da.





Sam bana ev sahibesinin arka bahçesinden küçük bir demet kardelen getirdi. "Yeni filizlenmeye başladılar," dedi. Önce trenle, Daniel onu Shrewsbury'de karşıladıktan sonra da arabayla yaptığı uzun yolculuklara rağmen çiçekler gayet iyi durumdaydı ve özel bir kokuları vardı. Mor, kardelenleri severdi. En sevdiği çiçekti. Mezarının üzerine biraz ekmiştik, acaba çıkmışlar mıdır? Halalarımdan biri onları sürahiyle uyumlu minik, kristal bir vazoya yerleştirdi, ben de komodinimin üzerine koydum.

Aynı zamanda Platon'un kitaplarından birkaç tane daha getirmişti *Yasalar* ve *Phaidon* gibi, ki bunu okumak istiyordum çünkü *Arabacı*'da okudukları kitap buydu. Yeni değiller, uzun bir süredir elinde oldukları çok açık ama onları bulmak için etrafın altını üstüne getirmiş olmalı. Bir de *Yunanlılar* adlı, H. D. F. Kitto tarafından yazılmış küçük, mavi kapaklı bir kitap daha getirmişti. Bana kaynakça olacağını söyledi. Platon kadar Mary Renault için de kaynakça olacak. Umarım ilgi çekici bir dille yazılmıştır. Ödül olarak kazandığım Churchill tarihine hâlâ başlamadım.

Getirdiği bir diğer şeyse bir kavanoz garip kokulu karakafes otu merhemiydi. "Yardımı olur mu bilmiyorum ama yine de getirdim," dedi. Bacağıma biraz sürdüm, tuhaf kokmasını sağlamak dışında hiçbir işe yaramadı, fakat düşünmesi beni mutlu etti.

Sam'in aklından geçen asıl şeyse akupunktur tedavisi almam gerektiğiydi. Sam'le ilgili büyülü bir şeyler var, gerçek büyü değil, ama çok sağlam bir karaktere sahip. Herhangi bir büyünün ona işlemek için bir şeyler bulabilmesi çok zor. Onu halalarımın yanında görmek ilginçti, onlara karşı son derece kibar fakat sanki önemli değillermiş ve bununla nasıl

başa çıkacaklarını bilmiyorlarmış gibi davranıyor. Onların bilgi edinebileceği tek bir çatlağı bile yok. Eğer akupunktur tedavisini onlar tavsiye etseydi buna elimden geldiğince karşı çıkardım. Şu andaysa bu fikre karşı olanlar onlardı.

"Bu Çinlilerin aptalca bir batıl inancı, buna inanıyor olamazsın," dedi biri.

"Morwenna iğnelerden korkar, kulaklarını bile deldiremedi," diye araya girdi bir diğeri.

"Ne işe yarayabilir ki?" diye bitirdi üçüncü.

Bu tür şeyler bile Sam'i rahatsız etmiyor. "Bence denememiz gerek. Ne zararı olur ki? Morwenna'nın mantıklı bir kız olduğunu düşünüyorum."

Shrewsbury'de bir yer buldu ve adresini not etti. Oraya hemen gitmek istiyordu, ama kız kardeşler telefon edip randevu almamız konusunda Daniel'ı ikna etmeyi başardı. O da yarın sabaha bir randevu aldı.

Sam akşama kadar odamda kalıp benimle konuştu. O yaşlı bir adam ve oldukça da tuhaf bir hayatı var. Tüm ailenizin öldürüldüğünü öğrendiğinizi bir hayal edin. Galler'in tam şu anda denizin dibine gömülmesi ve sadece benim sağ kalmam gibi olurdu. Eh, Kuzen Arwel Nottingham'da, fakat birlikte yaşadığım herkesten geriye sadece ikimiz kalırdık. Sam'in yaşadığı şey aynen buydu. Savaştan sonra geri döndüğünde tüm ailesinin öldüğünü öğrenmiş, evinde yabancılar oturuyormuş ve komşuları onu tanımazlıktan gelmiş. Annesinin ekmek kutusunu komşularının masasında görmüş, ama ona kendisinin bile dokunmasına müsaade etmezmiş.

"Ve sana hiçbir şey ifade etmiyorlar," dedi.

"Hiçbir şey değil."

"Onlar birer yabancı. Ben bile bir yabancıyım. Ama benim ailem senin kuzenlerindi. Konuşuyorlar, farklı hükûmetler yıllardan beri tazminat ödemekten bahsediyor. Fakat



ailemin bedelini nasıl ödeyebilirler ki? Hiç tanımadığın kuzenlerini ve şu anda senin yaşlarında olacak olan hiç doğmamış kuzenlerini sana nasıl geri verebilirler ki?"

Bu bana o duyguyu yaşattı. Bununla ilgili bir şiir yazabilirim. "Hitler, kuzenlerimi geri ver!"

Sanırım Sam Yahudi olmadığım için bir parça üzgün, çünkü soyunun geri kalanı da olamayacak. Ama öyle bir şey söylemedi ve hiç sitem etmedi. Ölüleri her yerde, sanki her an bir köşeyi döneceklermiş gibi hissettiği için Polonya'da kalamadığını anlattı. Bunu anlayabiliyorum. O anda ona neredeyse büyüden bahsedecektim, bir karassa sahip olmak için yaptıklarımdan ve perilerle dolaşan Mor'dan. Vaktimiz olsaydı edebilirdim de. Ama Daniel içeri girip treni yakalamak için gitmeleri gerektiğini söyledi, ben de veda ettim.

Sam beni öptü, bir elini başımın üzerine koydu ve İbranice bir dua okudu. İzin istemedi, ama buna aldırmadım. Bitirdiğinde bana baktı, o yaşlı ve buruşuk tebessümüyle gülümsedi, sonra da, "İyileşeceksin," dedi. Oldukça güven vericiydi. O sözleri şu anda bile duyabiliyorum. "İyileşeceksin." Sanki bunu bilebilirmiş gibi.

Kardelenlerin kokusunu alabiliyorum. Geldiği için mutluyum.

## 22 Ocak 1980, Salı

Sam akupunktur konusunda haklıydı.

Aslında bu da bir büyü. Tamamıyla bir büyü. Adına "chi" diyorlar, büyü değilmiş numarası yapmıyorlar bile. Akupunktur yapan adam bir İngilizdi, halalarımın içime salma-

ya çalıştığı düzenbaz orta doğulular korkusundan sonra bu beni şaşırttı. Fens bölgesinde, Cambridge'in yakınlarındaki Bury St. Edmunds kasabasında, Hong Kong'da eğitim almış kişiler tarafından eğitilmişti. Sertifikalarını bir doktor gibi çerçeveletmişti. Tavanda insan vücudundaki akupunktur noktalarını gösteren bir harita vardı. Ona bol bol bakmak zorunda kaldım, çünkü vaktimin çoğunu vücuduma devasa iğneler saplanmış olduğu hâlde kıpırdamadan masada yatarak geçirdim.

Hiç acımıyor. Çok uzun olmalarına ve gerçekten içinize saplanmalarına rağmen iğneleri hissetmiyorsunuz bile. Son iğne de saplandığında acı durdu, sanki biri bir düğmeye basmış gibi. Şunu yapabilmeyi bir öğrenebilseydim! İlk başta iğnelerden birini, ayak bileğimdekini kısmen yanlış bir yere batırdı ve onu hissettim. Gerçek bir acı değildi, daha çok bir iğne batması gibiydi. Hiçbir şey demedim, ama adam iğneyi derhal bir santimetrenin çok küçük bir parçası kadar yana kaydırdı ve onu hissedemez oldum. Bunun beden büyüsü olduğu çok açık.

Orada geçirdiğim bir saatin sonunda acımı sona erdirmiş olsaydı bile otuz sterline değerdi. En azından benim için. Ama geçirmiyor. Sihirli bir biçimde iyileşmedim veya onun gibi bir şey olmadı. Odasına girerken merdivenleri topallayarak çıktım, aşağı inerken ise yürüdüm. Bacağım askıya alınmadan önceki hâlimden daha kötü değildim. Oraya altı hafta boyunca haftada bir kez gelmemi istiyor. Bugün yalnızca acıyı dindirmek için elinden gelenleri yaptığını, fakat beni düzenli olarak görmeye devam ederse neyin yanlış olduğunu anlayabileceğini ve bu konuda bir şeyler yapabileceğini söyledi. Bastonumu çok beğendi; peri olanı kullanıyordum, bana metal olandan daha fazla kuvvet veriyormuş ve o kadar çirkin görünmememi sağlıyormuş gibi geliyor.

"Beni okula geri götür," dedim Daniel'a, yürüyerek



arabaya dönerken. Solgun, kasvetli bir güneş parladı ve Shrewsbury'nin gül ve altın rengi karışımı binalarının yüzü kızardı. Eğer hemen yola çıkarsak ödev saatinin ardından kitap kulübüne gitmek için tam vaktinde okulda olabilirdim.

"Yarın nasıl olduğunu görünceye dek olmaz," dedi. "Çin doktorları sana iyi geldiğine göre bir Çin yemeğine ne dersin?"

Böylece Kızıl Lotus adlı bir restorana gidip kaburga, karidesli ekmek, tavuklu kızarmış pirinç, kızarmış erişte ve istiridye soslu biftek yedik. Hepsi çok lezzetliydi; yıllardan beri, hatta belki de hayatım boyunca yediğim en güzel yemekti. Patlayana kadar yedim. Yemek yerken Daniel'a Glasgow'daki kongreden, Albacon'dan,* bu yılki Eastercon'dan,** Wim'in Brighton'daki Worldcon hakkında anlattıklarından, Robert Silverberg'le tanışmasından ve beş gün boyunca kitaplar hakkında konuşmak dışında başka hiçbir şey yapmadıklarından bahsettim. Ablalarının Paskalya'da evden uzaklaşmasına izin vereceklerini sanmadığını söyledi, ama benim gidebileceğim konusunda hem fikir oldu ve masrafları karşılayacağını söyledi!

Bir bakıma Daniel'ı ablalarından kurtarmak istiyorum. Bana karşı iyi davranıyor, sanırım bu onun babalık görevi ama neden kendini buna mecbur hissetsin ki? Onu kurtarmak istiyorum, fakat yapabileceğimi sanmıyorum. Bunu denersem onlarla aramda bir savaş çıkabilir, oysa işlerine karışmayacağımı düşünürlerse beni rahat bırakabilirler. Daniel'ı kurtarmaya çalışırsam başımı belaya sokabilirim. Burada birinci önceliğim benim, öyle olmak zorunda. Glasgow'a gitmesini kabul etmeyecekler. Akupunkturu ve Çin restoranında yemek yememizi kabul etmeleri güzeldi,

* 1996'dan beri New York'ta düzenli olarak gerçekleştirilen bilimkurgu kongresi –*çn*

** İngiltere'de 1948'den beri düzenlenen bilimkurgu kongresi –*çn*

sevgili ihtiyar Sam olmasa muhtemelen bunların hiçbirine müsaade etmezlerdi.

Faturayla birlikte fal kurabiyesi getirdiler. Benimkinde, "Henüz her şey bitmiş değil," yazıyordu, bunun oldukça keyifli olduğunu düşündüm. Tıpkı *Aenas*'taki o satır gibi: *Et haec, olim, meminisse iuvabit*, "Belki bir gün bu olayları hatırlamak da bize keyif verir." İlk başta berbat olduğunu düşünüyorsunuz, sonra da doğru olduğunu ve kötü bir şey olmadığını fark ediyorsunuz. Daniel'ınkinde sadece "Çin yemeğini seviyorsunuz," yazıyordu ve bu yadsınamaz bir gerçekti. "Berbat bir babasın," yazan bir tane çıkması pek de kibarca olmazdı.

Arabada, emniyet kemerimi takarken Daniel bana ciddi bir şekilde baktı. "Hâlâ akupunkturun faydasını hissediyormuş gibi görünüyorsun."

"Hissediyorum," dedim.

"Dediği gibi, altı hafta boyunca haftada bir kez gelmen gerekecek."

"Tamam." Emniyet kemerimle oyalanmayı bitirdim. Daniel sigarasının izmaritini camdan dışarıya attı.

"Seni her hafta okuldan alıp oraya götüremem. Belki bazen."

Ona izin vermeyeceklerini anında anladım. Arabayı vitese takıp park alanından çıktı ve tüm bu süre boyunca hiçbir şey söylemedim. Ne diyebilirdim ki?

"Bir tren var," dedi bir süre sonra.

"Tren mi?" Sesimin kuşkucu çıktığına eminim. "Bir tren istasyonu yok. Belki bir otobüs olabilir."

"Gobowen'de bir tren istasyonu var. Ablalarım Arlinghurst'e giderken oraya gider ve okul tarafından alınırlardı. O zamanlar herkes trenle giderdi."

"Hâlâ orada olduğuna emin misin?" Ama adı Flanders ve Swann'ın "Yavaş Tren" adlı şarkısında Beeching tarafından



kapatılan istasyonların isimlerinin yer aldığı uzun listede yoktu, bu yüzden muhtemelen hâlâ yerindeydi.*

"Kuzey Galler yolunun üzerinde; Welshpool, Barmouth ve Dolgellau üzerinden geçiyor," dedi. Saydığı yerler arasından sadece Dolgellau'nun adını duymuştum. Ben doğmadan önce dedemle anneannem oraya taşınan yaşlı bir papazı ziyaret edermiş. Kuzey Galler apayrı bir ülke gibidir. Güney Galler'den oraya direkt olarak gidemezsiniz; önce İngiltere'ye geçmeli, sonra yine geri dönmelisiniz. En azından trenle veya düzgün yollardan gitmek istiyorsanız... Sanırım dağlardan geçen yollar da var. Oraya hiç gitmedim, ama bu hoşuma giderdi.

"Pekâlâ," dedim. "Bu kasabaya giden bir otobüs, Gobowen'e giden bir otobüs, sonra da tren anlamına geliyor."

"Ara sıra seni götürebilirim," dedi, bir başka sigara yakarken. "En uygun gün hangisi olur?"

Bu konuyu düşündüm. Salı günleri olmayacağı kesin, çünkü kitap kulübüne gitmek için vaktinde geri dönemeyebilirim. "Perşembeleri," dedim. "Çünkü perşembe günü öğleden sonra sadece din dersi ve iki saat matematik var."

"Notlarına bakılırsa kaçırmaman gereken tek ders matematik," dedi Daniel, ama sesinde bir tebessüm vardı.

"Dürüst olmak gerekirse orada olup olmamamın hiçbir önemi yok, bir türlü kafam almıyor. Sadece fizik ve kimya derslerindeki matematiği anlıyorum. Matematiği Çince öğretseler de olur. Bana hiçbir şey ifade etmiyor. Sanırım beynimin o kısmı kayıp. Tekrar anlatılmasını istesem bile hiçbir şey fark etmiyor."

---

* 1960 yıllarda Dr. Beeching İngiliz demiryollarını yeniden düzenlemek için bir rapor hazırlamış ve bu uğurda pek çok istasyon kapatılmıştır. Halk bu kararı protesto etmiş, dönemin komedi şarkıları söyleyen ikilisi Flanders ve Swann ise kapatılan istasyonların adını ölümsüzleştirmek için "Yavaş Tren" adlı parçayı yazmıştır –çn

"Belki de özel ders almalısın," diye önerdi Daniel.

"Bu parayı sokağa atmak olur. Yapamıyorum işte. Bu bir ata şarkı söylemeyi öğretmek gibi bir şey."

"O hikâyeyi biliyor musun?" diye sordu başını çevirip laf arasında sigarasının dumanını bana doğru üfleyerek. Öğk.

"Beni öldürme, bana bir yıl mühlet ver, atına şarkı söylemeyi öğreteceğim. Bir yıl içerisinde her şey olabilir. Kral ölebilir, ben ölebilirim ya da at şarkı söylemeyi öğrenebilir," diye özetledim. Bu hikâye *Tanrının Gözündeki Toz*'da anlatılıyor, muhtemelen o da bu yüzden biliyor.

"Bu ertelemeyle ilgili bir hikâye," dedi Daniel, sanki erteleme üzerine dünya çapında bir uzmanmış gibi.

"Bu umut hakkında bir hikâye," dedim. "Bir yılın sonunda ne olduğunu bilmiyoruz."

"Eğer at şarkı söylemeyi öğrenseydi bundan haberimiz olurdu."

"Centaur efsanesinin başlangıcı o at olabilir. Adamı da yanına alıp Narnia'ya gitmiş olabilir. Caligula'nın senatör ilan ettiği atı Incitatus'un atası olabilir. Şarkı söyleyen atlardan oluşan bir kabile olabilir, Incitatus da onların eşitlik girişimi olabilir. Ama her şey ters gitmiş."

Daniel bana garipseyerek baktı ve tüm bunları değerini bilen birilerine saklamış olmayı diledim.

"Perşembeleri o hâlde," dedi. "Eve döndüğümüzde arayıp randevu ayarlayacağım." Eğer ertelemeyle ilgiliyse adam bir yılın sonunda ölür ve hikâyenin ana fikri sert olurdu. Onların hayatta kaldığını hayal etmeyi seviyorum.

Ve kırdılar ahırın kapısını yılın sonunda,
Adam ve at beraber, giderek yine de dörtnala.
Yeri dövdü toynaklar, geçtiler gün batımı çizgisinin ardına,
Hem ahenk hem de tempo oldular onların şarkısına.





Bu sabah çok hafif, bir hobbitin ayak parmaklarını ıslatmaya yetmeyecek kadar kar yağdı ve kahvaltı vakti gelmeden önce de eridi.

Okula geri döndüm, her zamankinden daha gürültülü, o kadar gürültülü ki yankı yapıyor.

*Düş Ustası*'nın, *Şekil Veren*'in* roman versiyonu olduğu ortaya çıktı. O da Brunner'ın *Telepatist* romanının bir varyasyonu ya da tersiydi. Hangisinin daha önce yazıldığını bilmiyorum, ama ben Brunner'ınkini daha önce okumuştum. Sırf rüyalarla çalışma fikri bile oldukça garip. *Düş Ustası* güzel ama oldukça da rahatsızlık verici bir kitap. Gayet eğlenceli olan *Amber Yıllıkları*'nın yazarı tarafından yazıldığını tahmin bile edemezsiniz.

İnsanlar bana daha arkadaşça davranıyor. Öğle yemeğinden sonra İngilizce dersine girdiğimde Sharon bana selam verdi ve geriye hoş geldin dedi. Daniel uyandıktan sonra nasıl olduğumu görmek için ısrar etti ve kuşluk vaktine kadar beni okula götürmedi. Hâlâ aynıyım. Soğuk nedeniyle bacağım yeniden paslı bir rüzgârgülü gibi gıcırdamaya başladı, fakat akupunktur yaptırmadan önceki hâlime göre o kadar iyi ki buna neredeyse hiç aldırış etmedim.

Sharon'ın bana sırt çevirişini hâlâ affetmedim. Kibar ve iyi davranacağım, ama geri kalan herkes gibi ona Şaşkın demekten de vazgeçmeyeceğim. Diğer taraftan beni terk etmeyen Deirdre sonsuz sadakatimi kazandı ve "Dertli" kelimesi dudaklarımdan asla dökülmeyecek. Garip bir biçimde, her zamankinden de kötü topallamama rağmen bugün herkes bana Kızıl diyor. Belki de hastaneye gitmem bana yeni bir saygı duymalarını sağlamıştır. Çok şükür ki hiç kimse yalakalık yapmaya gelmedi.

* Roger Zelazny'nin kaleme aldığı kısa bir hikâye –çn

Bayan Caroll'ı yeniden görmek gerçekten güzel. Kitap okurken ya da günlüğümü burada tutarken beni rahatsız etmiyor, fakat ne zaman masasının yanından geçsem bana birkaç kibar söz söylüyor. Bu kütüphaneye, tüm bu ahşaba ve sevimli kitap raflarına neredeyse alışmıştım, fakat bunları şimdi gördüğümde ne kadar harika olduklarını fark ederek yeniden çarpıldım. Bir gün büyüyüp kendi evime çıktığımda buna benzer bir odamın olmasını isterdim.

*Ölüler Adası* çok garip. Dünyalar yaratma fikrini, uzaylı tanrıları, uzaylıları ve bütün kurguyu sevdim. Ama aynı şeyi asıl hikâye için söyleyemiyorum.

## 24 Ocak 1980, Perşembe

Bu gece *Fırtına*'yı izlemek için Mold'taki Clwyd Tiyatrosu'na gidiyoruz. Hiç kimse bir parça bile olsun heyecanlanmış görünmüyor, bu yüzden benim de umurumda değilmiş gibi davranıyorum. Deirdre, Shakespeare'den nefret ettiğini söylüyor. *Kış Masalı*'nı ve *II. Richard*'ı izlemiş ve ikisinden de nefret etmiş. Bu da tiyatro topluluğunun müthiş olduğunu düşünmeme neden oldu, çünkü *II. Richard*'ın en kötü ihtimalle korkunç bir şekilde sahnelenmesi gerek. "Yere oturalım ve kralların ölümü hakkında acıklı hikâyeler anlatalım."

Yeni cana yakınlık devam ediyormuş gibi görünüyor. Acaba daha önceleri topal numarası yaptığımı mı düşünüyorlardı? Yoksa başka bir şey mi oldu? Bu durumla doğaçlama olarak, sanki normal bir şeymiş gibi başa çıkıyorum ama onlara karşı her zaman sakin davranıyorum, çünkü bir şey açık edersem bunu yüzüme vurabilirler.



*Yüzüklerin Efendisi*'ni okuyorum. Aniden içimde böyle bir istek duydum. Neredeyse ezbere biliyorum, ama hâlâ kendimi kaptırabiliyorum. Yolculuğa çıkmaya bu kadar benzeyen başka bir kitap bilmiyorum. Bu satırları yazmak için kitabı bir kenara kaldırdığımda bile Pippin'le beraber o taşın kuyudan çıkaracağı yankıyı bekliyormuşum gibi hissediyorum.

## 25 Ocak 1980, Cuma

Gezici Shakespare Tiyatro Topluluğu'nun sergilediği *Fırtına*'yla ilgili ilk yanlışlık Prospero'yu oynayan kişinin bir kadın olmasıydı. Çok iyi bir oyuncuydu, ama başkarakterin bir anne olması oyuna uymuyor. Tüm eser bir erkeğe karşı bir kadın olarak kurgulanmıştır: Prospero ve Sycorax, Caliban ve Ariel, Caliban ve Miranda, Ferdinand ve Miranda. Gerçi sanırım oyunu bu şekilde sahnelemek Prospero ve Antonio sahnesini bir kadın erkek ilişkisine çevirmişti. Galiba asıl uymayan kısmı Prospero ve Miranda arasındaki ilişkiydi. Anne ve kız olarak sahnelenmelerini sevmedim, Prospero sempatik olmamıştı. Ben onu soğuk ve yeni emeklemeye başlayan bir çocukla ilgilenemeyecek kadar meşgul bir adam olarak okumuştum; fakat böyle bir kadın sempati duyulamayacak kadar anormal görünüyordu. Kadınların çocuk yetiştirmekten başka bir şey yapmamaları gerektiğini düşünüyor değilim, fakat bir erkeğin elinden gelenin en iyisi gibi görünen bir hareketin bir kadında ihmalkârlık gibi gözükmesi ne kadar da ilginç.

Oysa baktığınız zaman Prospero aslında ihmalkâr biri-

dir. Dünyanın en kötü Milano Dükü olmalı ve tekrar olabilir. Yapmanız gereken şeylerle ilgilenmek yerine bütün zamanınızı kütüphanede kitap okuyarak harcamaya sempati duyabilirim elbette. Fakat geri döndükleri zaman aynı şeyi yapmayacağına dair kesinlikle tek bir belirti bile yok. Aslında daha kötü olacak, çünkü en sevdiği yazarlara yetişmek için adada mahsur kaldığı süre boyunca çıkarttıkları tüm eserleri okuyacak. Muhtemelen Antonio çok daha iyi bir dük olurdu. Evet, o işbirlikçi bir piçin teki fakat kendisine avantaj sağlamak için herkesin mutlu kalmasını sağlıyor. İnsanlar büyük ihtimalle Prospero'nun dönüşünü görmekten korkuyordu, kitaplara gömülsün ya da gömülmesin.

Tiyatroya gitmekle ilgili kompozisyon ödevimde burada yazdıklarımın çok azını kullanacağım. Ama asıl kullanmayacağım şey oyundaki periler hakkındaki düşüncelerim. Harika ve şaşırtıcı bir biçimde sahici gibiydiler.

Ariel konuşmuyor, bütün repliklerini şarkı olarak okuyordu. Her tarafı tüllerle kaplı beyaz bir şey giyiyordu, belki tek parçalık esnek bir giysi. Hareket ettiğinde ya da bir davranışta bulunduğunda etrafta salınıyorlardı. Başını kazımıştı, onun üstünde de bir tül vardı. Oyunun sonunda, özgür kaldığında bütün tüller yere düştü ve yüzünü ilk defa o anda gördük. Yüzünde gayet inandırıcı bir peri ifadesi vardı. Acaba aktris hiç peri tanıyor mu? Şarkı söylemek perilerin ne kadar garip konuştuğunu aktarmanın iyi bir yolu. Bravo Shakespeare, bravo Tiyatro Topluluğu. Shakespeare perileri tanıyor olmalı, muhtemelen bayağı yakından. Benim yaptığımı yapmış ve söyledikleri şeyleri söylemeleri gerekenlerle çevirmiş.

Caliban... şey... Caliban nedir? Okurken onun şüpheli, siğilli ve garip bir peri olduğunu düşünmüştüm. Ama onu görmek düşünmeme neden oldu. Annesi Sycorax bir cadıydı. Babasını tanımıyoruz. Sycorax'ı hiç görmüyoruz. Babası



Prospero mu? Miranda onun üvey kardeşi mi? Yoksa onları karşılarken de söylediği gibi adaya vardıklarında bir köle ye dönüştürülmek için zaten hep orada mıydı? Miranda'ya tecavüz etmek istedi ("Bu adayı Calibanlarla dolduracaktım,"), ama bu ne onun ne de annesinin insan olmasını gerektirir. İnsan veya yarı insan olabilir, perilere yapamayacağınız bir şekilde ittirilip vurulabiliyor. Dün gece pek çok dayak ve dalkavukluk vardı. Peter Lewis'in oynadığı (elimde oyuncuların isimlerinin yazılı olduğu bir liste var) bu olağandışı Caliban'ın iki dünya arasında var olduğuna inanıyorum. Nereye ait olduğunu bilmiyor.

Shakespeare birkaç periyle mutlaka tanışmış olmalı. Bunu Tolkien için de söylediğimi biliyorum ve aslında aynı şeyin onun için de geçerli olduğuna hâlâ inanıyorum. Sanırım pek çok insan da böyle düşünüyor.

Shakespeare'in sevdiğim yanı dili. Eve dönüş yolunda sarhoş gibiydim ve Deirdre'ye söylediği her şeyi bir kez daha tekrarlatmak zorunda kaldım çünkü ilk seferinde anlayamıyordum. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Miranda ile Ferdinand'ın evliliğinin nasıl olacağını ve Miranda'nın bir ada hayatından sonra İtalya'ya uyum sağlayıp sağlayamayacağını konuştuk. Hâlâ cesur yeni bir dünya görmeye devam edecek miydi? Deirdre, âşık olduğu müddetçe öyle olacağını düşünüyordu. Yine de hayatınız boyunca sadece üç kişi tanımışken, üstelik iki tanesi tam olarak insan değilken ve diğeri de soğuk Prospero'yken bütün dünyayla yüzleştiğinizi hayal edebiliyor musunuz? Modayla, hizmetkârlarla ve ülkelerle başa çıkmaya çalıştığınızı bir düşünün! Deirdre, Prospero'nun Miranda'ya büyü eğitimi vermemesinin çok zalimce olduğunu düşünüyordu. Ama belki de öğretmesi daha zalimce olurdu.

Prospero asasını kırıp kitaplarını denize atar, çünkü eve dönerken büyüyü yanınızda götüremezsiniz. Eğer götürsey-

di Saruman gibi mi olurdu? Kudret insanları yozlaştırıyor mu? Her zaman mı? Büyü kullanıp da kötü olmayan birkaç kişi tanımak hoş olurdu. Eh, Glorfindel var fakat perilerin sayılacağından emin değilim. Periler farklıdır. Prospero'yla ilginç bir tezat oluşturan diğer kişi de Faust.

Daniel'dan bir mektup aldım. Akupunkturun perşembe gününe ayarlandığını ve parasının ödendiğini, gitmeme müsaade etmeleri için okuldan izin istediğini söylüyor. Zarfın içine tren biletleri ve öğle yemekleri için on sterlin iliştirmiş. Bozdurur bozdurmaz yarısını kaçış/acil durum birikimime ekleyeceğim.

## 26 Ocak 1980, Cumartesi

Kütüphaneye gitmeyi başardım, ama Greg orada değildi. Bu cumartesi çalışma sırası onda değildi. Devasa bir kitap yığınını iade edip beni bekleyenleri aldım. Birisiyle buluşma ayarlamış olmayı diledim, ama salı günü burada olmadığımdan bunu yapamamıştım elbette. Greg'i görmeyi ve bu salı düzenlenecek buluşmanın konusunu öğrenmeyi umuyordum.

Kitap dükkânına doğru başıboş bir şekilde dolandım. Kimsenin izine rastlayamadım. Hiç kitap almadım. Yağmur oldukça cesaret kırıcı bir şekilde çiseliyordu. Kafeye oturdum ve arada bir kafamı kaldırıp yağmuru izlerken ballı çörek yiyip kitap okudum. Her zaman böyle havaların tam ördeklere göre olduğunu söylerler, fakat göldeki yaban ördeklerinin hâli de diğer herkes kadar içler acısı görünüyordu. Erkek ördekler bahar rengine bürünmeye başlamışu



gerçi. Belki de bu bir bahar yağmurudur. Sanırım böyle bir yağmur Ölü Bataklıklar'da memnuniyetle karşılanır. Dedim ve kendim için iki tane çörek aldım Benimle yeniden konuşuyor olsa bile Sharon için para harcamanın hiçbir manası yok.

Eski eşya mağazası açıktı, kitaplarına şöyle bir göz gezdirdim. Katlanan bir kumaşa (sanırım kanvas) çizilmiş bir Avrupa haritası dışında ilgimi çeken bir şey göremedim. Almanya devasaydı, Çekoslovakya ise yoktu. Sanırım savaştan kalma, ya da hemen öncesinden. Birisi keçeli kalemle üzerine pembe bir çizgi çekmiş, ama onun dışında gayet iyi durumda. Ülkeler pastelimsi renklerde, şimdiki gibi güçlü renklerde değil. Karşı koyamadım, sadece beş peniydi. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama haritalar güzeldir.

Yavaş yavaş kasabaya geri döndüm ve sadece liste başı kitapların satıldığı mağazaya bir göz attım. Normalde tam bir vakit kaybı olmasına rağmen bugün *Isaac Asimov'un Bilimkurgu Dergisi* ile ödüllendirildim! Nereden geldiğini merak ediyorum. Umarım düzenli olarak getirmeye başlarlar. Dergiyle birlikte bir paket çikolatalı şekerleme satın aldım, Sam ve Frodo ile paylaşmaktan mutluluk duyardım ama bunu yapamam. Bir de dedem için bir kartpostal aldım, üzerinde deniz ve kumdan bir kale var. Bana yaz tatillerimizi hatırlatıyor, ona da hatırlatacak.

Durakta Gill ile karşılaştım. "Erkek arkadaşın bugün yok mu?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım. "Bu seni hiç ilgilendirmez, ama Hugh sadece bir arkadaş, erkek arkadaşım değil. Kitap kulübünden."

"Ah. Üzgünüm," dedi. Bana inanmasına hayret ettim. Beni Wim'le görmediğine memnunum, çünkü o zaman eşit derecede doğru olmasına rağmen aynı şeyi kendime bu kadar güvenerek söyleyemezdim.

Bu okulda popüler olmanın yolu hastaneye gidip geri gelmekten geçiyor. Ya da birinin cesur olduğunuzu söylemesinden ki Deirdre'nin bunu söylediğini biliyorum. Belki de daha önceleri bacağımın sakat olduğuna gerçekten inanmıyorlardı? Ya da belki de benim için üzülüyorlardır? Umarım öyle değildir. Bundan nefret ederim. Her neyse, bugün benimki de dâhil olmak üzere yedi çöreğim var. İki tanesi buzlu, iki tanesi Chelsea çöreği, bir buzlu minik kek ve bir ekler pasta. Hepsini yiyemedim ve Chelsea çöreklerinden birini Deirdre'ye verdim. Bunun gerçekleşmesini sağlamak için hiçbir şey yapmamıştım, ne bir büyü ne de başka bir şey. Bu çok alışılmadık. Bayan Caroll'a sorduğumda muhtemelen hastaneye yatıp geri dönmeme rağmen hiç yaygara koparmadığım ve dualarda anıldığım için çörek almaya gittiklerinde insanların aklına gelmiş olabileceğimi söyledi. Belki. Bu bana çok garip geliyor.

Sam'e akupunkturun ne kadar muhteşem bir fikir olduğunu söyleyen neşeli bir mektup yazdım. Bana verdiği kitaplara henüz başlamadığım için onlardan bahsetmedim. Daniel'a büyük çoğunluğu *Fırtına*'yla, Teg Teyze'ye akupunktur ve tiyatroyla alakalı birer mektup yazdım. Dedeme de kartpostalı yolladım.

Pelennor Çayırları Savaşı'na, yani belki de yazılmış en harika şeye kadar geldim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane





*Aujourd'hui, rien.**

Bastille Baskını'nın yaşandığı gün On Altıncı Louis günlüğüne böyle yazmıştı.

Bayan Carroll'un yeni kitapları damgalayıp raflara yerleştirmesine yardım ettim. Hepsi de berbat görünüyor, sorunları olan gençler kategorisindeki kitaplarda uyuşturucular, şiddet uygulayan aileler, cinsel ilişkiye girmek için baskı uygulayan erkek arkadaşlar, İrlanda'da yaşamak gibi konular var. Böyle kitaplardan nefret ediyorum. Bir kere herkesin eninde sonunda sorunlarının üstesinden geleceğini ve "Büyü Artık Ve Dünyanın Nasıl Döndüğü Anla"ya başlayacağını bilmenize rağmen hepsi de acımasızlık derecesinde karamsar. Kelimelerin başındaki büyük harfleri görmeniz hiç de zor değil. Viktorya Dönemi'nde yazılmış yüzlerce çocuk kitabı okudum, çünkü evimizin her köşesindeydiler. *Elsie Dinsmore*, *Küçük Kadınlar*, *Eric Ya da Azar Azar* ve *Katy Ne Yaptı?* Farklı yazarların kitaplarıydılar ama hepsinin ana fikri aynıydı. Benzer bir şekilde, Ergenlik Sorunları kitapları da aynı ana fikre sahipler, sadece Viktorya Dönemi'ne ait olanlar kadar ilginç ya da net değiller. Eğer sıkıntılı bir dönemi aşmak için bir kitap okumam gerekseydi Judy Blume** yerine *Pollyanna*'yı tercih ederdim, fakat dünya üzerinde bu kadar çok bilimkurgu varken insanların neden bunları okumayı tercih ettiğini anlayamıyorum. Sadece çocuklar için yazılmış olanlardan, *Uzay Tutsakları* ve *Galaksi Vatandaşı*'ndan bile büyümek ve etik davranmak hakkında çok daha fazla şey öğrenebilirsiniz.

*Fırtına*'yla ilgili kompozisyonumu yazdım, Deirdre'nin-

* (Frn.) Bugün kayda değer hiçbir şey yok –çn

** Gençlik sorunlarıyla ilgili hikâye kitapları kaleme alan ödüllü bir yazar –çn

kinin çoğunu da öyle. Ödev saatinde onun için kopyaladım. Farklı olmaları için onunkinin çoğunu Miranda, benimkinin çoğunu da Prospero hakkında yazdım. O da karşılık olarak matematik ödevimi yapıyor. Eşanlı denklemlerle bir türlü başa çıkamıyorum, özellikle de bazı açıklamaları kaçırmışken.

*Yüzüklerin Efendisi*'ni, sonuna ulaşmanın ve daha fazlasının olmadığını bilmenin getirdiği o bilindik, üzücü acıyla birlikte bitirdim.

29 Ocak 1980, Salı

Bugün kitap kulübü var ama konuyu bilmiyorum.

30 Ocak 1980, Çarşamba

Konu Tiptree'ydi! Onun bir kadın olduğunu önceden bildiğim için çok memnunum çünkü bunu herkes ona "kadın" diye hitap etmeye başladığında keşfetmek berbat bir şok olurdu. Tiptree'nin iki derlemesi haricindeki diğer eserlerini okumadım, ama bunu arttırmam gerektiğini anlayabiliyorum. Bununla birlikte konuşacak konu bulmakta hiç sorun yaşamadık, çünkü saatlerce harika bir öykü olan "Prize Takılan Kız" ve "Aşk Plandır, Plan ise Ölüm" hakkında lafladık. İkisini de çok iyi biliyorum. Buluşmayı Harriet yönetti, Le Guin toplantısını da onun yönettiğini hatırlamam haricinde güzeldi. Bu da bir şeylerin döndüğünü düşünmeme neden oldu. Demek istediğim neden onun her iki oturumu da kadın yazarlarla ilgiliyken erkeklerin yönettikleri öyle değildi?

Keith, Tiptree'yi hiç sevmiyor, erkek düşmanı olduğunu düşünüyor ve hatta onun bir erkek sandığı zamanlarda bile böyle düşünmüş. "Houston, Houston" adlı öyküsünün bir korku hikâyesi olduğunu düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum, ama erkeklerin tehdit edilmiş gibi hissetmelerini anlayabiliyorum.

Pete'in doğum günüydü, bu yüzden toplantının ardından hep beraber kısa bir süreliğine bara geçtik. Brian iş yerinde duyduğunu söylediği komik bir soru sordu: "Hangisiyle tanışmayı tercih ederdiniz? Bir elfle mi yoksa bir Plütonluyla mı?" Üzerinde bir süre düşünmem gerekti çünkü soru geçmiş ve gelecek hakkındaydı, ya da fantastik ve bilimkurgu. Bir sürü elfle tanıştım, gerçi tam olarak elf değillerdi. Tolkien'in elfleri gibi değillerdi. Bir Plütonlu, dedim ve Wim hariç herkes eninde sonunda aynı cevabı verdi. Wim ise cevabından vazgeçmedi.

Önümüzdeki hafta Zelazny üzerine tartışacağız ve toplantıyı Wim yönetecek. Bana ödünç verdiği iki kitabı ona iade ettim, o da bana *Kumdaki Eşikler** ile *Yol Çizgileri*'ni** verdi.

Cumartesi günü onunla buluşup buluşamayacağımı sordu. Ben de müsait olduğumu ve belki de bir elfle tanışabileceğini söyledim. Inanmak istiyor ama emin olamıyor gibi görünüyordu. "Nerede?" dedi.

"Kaçak Avcı Ormanı'na gidip arayabiliriz, neden oranın karşısındaki küçük kafede buluşmuyoruz?" dedim.

"O ormanlar Harriet'e ait," dedi. "Hey, Harriet. Cumar-

* Roger Zelazny'nin bilimkurgu, polisiye ve komedi unsurları barındıran bir romanı –*çn*

** Roger Zelazny'nin kaleme aldığı fantastik-bilimkurgu romanı –*çn*

tesi günü Mori ile birlikte ormanında dolaşmamızın bir sakıncası olur mu?"

Harriet, Hussein ve Janine'le birlikte Tiptree'nin kadınlardan nefret edip etmediğini tartışıyordu. Başını bize çevirip kaşlarını kaldırdı. "Elbette gezebilirsiniz William, gerçi yılın bu zamanında oraları biraz çamurludur. Menekşeler ve çuhaçiçekleri için çok erken olduğunu düşünüyorum."

Wim'in adının William olduğunu bilmiyordum, ama sanırım mantıklı. Acaba neden Will ya da Billy değil?

O esnada Janine bana, Gill'in beni Hugh'la gördüğü zaman attığı bakışın bir benzerini attı. Acaba Wim neden böyle bir şey yaptı, neden herkesin bunu bilmesini sağladı? Çünkü hiç kimsenin haberi olmadan, sessizce halledebilirdik. Eğer bir peri ya da onun inandığı şekliyle bir büyü görmesini sağlayabilirsek neden diğerlerinin de bunu bilmesini istesin ki? Onlara söylese bile buna inanmazlar. İnsanlar sadece deli olduğunuzu veya yalan söylediğinizi düşünür. Eğer göremezse o da aynı şeyleri benim için düşünecek. Yanımızda bir peri olsa bile. Ne derse desin sadece onun hatırı için büyü yapacak değilim. Her neyse, inkâr etmeyi istediğiniz sürece büyüyü her zaman görmezden gelebilirsiniz, bunu o da yapabilir. Yoksa onunla birlikte bir yerlere gittiğimi bilmelerini mi istedi? Neden? Onu kınadıkları gibi beni de kınayabilmeleri için mi? Janine'in yaptığı şey kesinlikle bu.

Bu çok karmaşık. Ben bir sürü arkadaşım olsun istiyorum, sadece bir tane değil.

Arabayla dönerken Greg beni Wim hakkında uyardı. Janine ve Hugh kadar net değildi. Sadece Wim'in bir zamanlar bir kız arkadaşı olduğunu, kızın başını belaya soktuğunu ve dikkatli olmam gerektiğini söyledi.

"Bu öyle bir şey değil," diye açıkladım. "Onun bir kız arkadaşı var. Benden hoşlanıyor olamaz. Demek istediğim



sakat bir bacağım var, komik görünüyorum ve hiç egzersiz yapamadan sürekli yediğim için şişmanlamaya başladım. Ama Wim... şey... Wim herkese sahip olabilir."

"Hoş bir gülümsemen var," dedi Greg. İnsanlar bunu hep söyler. Sevimli olmadığımı söylemek otomatik olarak verdiğim bir cevaptı, öyle olmadığımı çok iyi anlıyorum.

"Zaten benden çok daha büyük."

"On sekiz ay, altmış yıl değil," dedi Greg. "Ayrıca kör değilim. Senden hoşlandığını söylüyorum, sen de ondan hoşlanıyorsun. Sizi birbirinize bakarken gördüm."

*İçeriden Ölmek*'teki gibi düşünceleri okuyabildiğimi düşündüğü (bu fikre de nereden kapılmış?) veya benimle ormana gidip bir peri görmek istediği için Wim'in bana o şekilde baktığını söyleyemedim. "Dikkat ederim," dedim.

Wim'in tanıdığı herkesin o olayı bilmesi ve tanıştığı her yeni insanın bu şekilde uyarılması korkunç olmalı. Hugh da öyle söylemişti. Hugh dün gece orada değildi, nerede olduğunu bilmiyorum. Onu asırlardır görmüyorum.

## 31 Ocak 1980, Perşembe

Öğle yemeği vaktinde okuldan uzaklaşıp otobüse binmek harika. Kaçıyormuş gibi hissediyorum. Bacağımı bile o kadar kötü hissetmiyorum, bu da her şeyi daha iyi yapıyor, herkesi oyuna getirmek gibi. İki otobüs ve bir tren yolculuğunun ardından Shrewsbury'deydim, bu kadar kolaydı. Tren, hafif tangırtılı bir banliyö treniydi, otobüslerden o kadar da farklı değildi. Yolcuların çoğu Kuzey Galler'den geliyordu ve aksanları, her sorularını "değil mi?" ile bitirmeleri

Güney Galler halkının onlarla dalga geçiş şekliyle aynıydı. "Büfeye gidip birer fincan çay alayım, değil mi?" "Şu anda yaklaştığımız yer Shrewsbury, değil mi?" Alakasız yerinden kesiniz. Gülmedim, ama bayağı yaklaştım. Birisi tam bir parodi gibiyken bunu yapmamak çok zor.

Akupunktur iyi geçti. Masada yattığım süre boyunca acıyı tamamen kesti. Hiç acı çekmemek, derinlerde bir yerde bile çabalamamak gerçekten de çok güzel hatta olağanüstü bir duygu. Yıllarca acı içinde yaşadım, ama artık hatırlaması zor. Acı uçar gider. Tıpkı rüyamda gördüğüm bastonlu balerin gibi.

Daha sonra bir kafeye gidip içinde yumurta salatası olan bir kumpir, bir ton balıklı mayonezli sandviç ve bir de iki katlı sandviç yedim. Yanları kapalı küçük bir bölmede oturup kitabımı (dâhice ama garip olan *Karizma*'yı) okudum ve kendimi tek başına güvende ve yabancı biri gibi hissettim. Sanki kendim değil de sadece "kalabalığın içindeki biri" veya "kafede kitap okuyan okullu kız" idim. Beni figüran merkezinden almışlardı ve gittiğimde yerime bir başkası geçecekti. Hiç kimse farkıma varmayacaktı. Manzaranın önemsiz bir parçasıydım. Kendinizi bundan daha güvende hissettiren bir şey yok.

Sonra istasyona doğru yürümeye başladım ve yolda halalarımla alış veriş yaptığımız Owen Owens'ın önünden geçtim. Orası büyük bir mağaza, sadece kıyafet satmıyorlar. Derken bir kırtasiye bölümünün de olduğunu hatırladım. Kalemime uygun uç olup olmadığını görmek için içeri daldım. Dolmakalemle sağdan sola doğru yazmak ucu yok ediyor, sol elli insanlar da bu sorunu yaşıyor; uçları çabuk tükeniyor. Buraya çok sık yazdığım ve bunu daima ters olarak yaptığım için uçlarım çabuk bitiyor. İçeri bu yüzden girip baktım, vardı, böylece bir tane satın aldım ve bu iyi bir şeydi, fakat daha iyi olan yanı durduğum yerden bir kitap bölümlerinin olduğunu görmemdi.



Bazı büyük mağazaların kitap bölümü olduğunu biliyorum elbette. Harrods'ta var. Teg Teyze Londra'ya gittiğinde benim üç ciltlik, güzel ve ekleri olan *Yüzüklerin Efendisi* kitaplarımı oradan almıştı. Ama Cardiff'teki Howells ve David Morgans mağazalarında muhtemelen Lears'la rekabet edemedikleri için yok. Bu yüzden Owen Owens'ta olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Eh, neşe ve sevinç çığlıkları, işte oradaydı. Ama en güzeli, beni oldukça şaşırtan bir şekilde Heinlein'ın yeni kitabıyla karşılaşmamdı: *Şeytanın Sayısı*. Karton kapaklı bir Ocak 1980 baskısı, ne kadar da yeni! Hemen satın aldım, biriktirdiğim paraya dokunmama gerek bile olmadı.

Trendeyken neredeyse başlıyordum, ama iyi bir kız oldum ve sadece *Karizma*'yı bitirmekle kalmadım aynı zamanda *Kumdaki Eşikler*'e de başladım. Tek kelimesini bile okumadığım kalın bir Heinlein kitabına sahip olmak çok güzel bir duygu. Bir ödül gibi. Okunmak için beni beklediğini düşündükçe kendimi çok canlı ve de mutlu hissediyorum.

## 1 Şubat 1980, Cuma

Tavşanlar.

Matematikte kopya çektiğim için Bayan Thackerly'den sert bir uyarı aldım. Deirdre ile aynı hataları yapmıştık. Dersten sonra bizi sınıfta bekletti. Bu seferlik şikâyette bulunmayacağını, kimin kimden kopya çektiğini sormayacağını, fakat bir daha yakalanırsak bizi okuldan attıracağını söyledi. Bu işin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. İn-

sanlar birbirlerinin ödevlerini her zaman kopyalar. Deirdre, pek çok kez Latince ödevlerimden ve bir sürü insan da Claudine'in Fransızca ödevinden kopya çekmişti. Sanırım mesele yakalanmamakta. Bayan Thackerly'ye bir daha yapmayacağımıza dair söz verdim, Deirdre ise ağlıyor ve zar zor konuşabiliyordu. Okuldan atılmak benim için tuhaf, onun içinse dünyanın sonu olurdu.

Daniel'dan içinde bir başka beş sterlin olan bir mektup geldi. Cevap yazdığım zaman ona *Şeytanın Sayısı*'nı buluşumu anlatacağım. Güzel başlıyor.

## 2 Şubat 1980, Cumartesi

Hepsi de benim istediğim ve sipariş ettiğim şeyler olmalarına rağmen kütüphane kitaplarından oluşan bu kadar büyük bir yığına sahip olmama neredeyse üzüldüm. Greg oradaydı, onları benim için damgaladı.

"Heinlein'ın yeni kitabı çıkmış," dedim ona.

"*Şeytanın Sayısı*," dedi. "Nisan gelir gelmez raflar için sipariş edeceğim şeyler listemin en tepesinde yer alıyor."

"Kütüphanelerin sınırlı bir bütçeye sahip olması yanlış," dedim.

Burnundan soludu ve arkamdaki kadının kitaplarını aldı. Oysa düşündüğüm şey yanlış değil. Bütün Rusları öldürmek için nükleer silahlar inşa etmek yerine o parayı kütüphanelere verebilirler. Kütüphanelerin faydalarıyla karşılaştırıldığında bağımsız bir nükleer caydırıcı Britanya'ya ne yarar sağlar ki? Birileri önceliklerini yanlış değerlendiriyor. Bana ne derlerse desinler gerçek bir kızıl, bir komünist değilim; fakat Sovyetler Birliği'ndeki kütüphane bütçelerine göz atmanın eğitici olabileceğini düşünüyorum.



Tepeden aşağı inerken güneş solgun bir biçimde parlıyordu. Buluşmaya erken gittiğimi düşünmüştüm, ama Wim hâli hazırda oradaydı; pencerenin yanına oturmuştu, kızarmış bir çay çöreği yiyor ve kahve içiyordu. Nerede olursa olsun daima çok rahat ve evindeymiş gibi görünüyor, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Balıkçı yakalı, mavi bir kazak giyiyordu;kazağı gözlerinden sadece bir ton daha koyuydu. Her zamanki gibi okul üniforması giydiğimin farkındaydım. Bir öğrenci gibi görünüyordu, bir yetişkin gibi. Tıpkı benim görünmek istediğim gibi... Bense aptal bir kolsuz tunik giyiyor, aptal bir şapka takıyor ve on iki yaşındaymış gibi görünüyordum. Her zamanki gibi çay ve ballı çörek sipariş edip ücretini ödedim. Daha sofistike bir şeyler sipariş etmeyi düşündüğümü itiraf etmem gerek ama şeytana uymadım.

"Gelmene şaşırdım," dedi, karşısına oturduğumda. Dudakları çay çöreğinin tereyağı yüzünden yağlanmıştı. Onları silebilmeyi isterdim. Hazır isteyebileceğim şeylerin listesini çıkarıyorken, kazağının göründüğü kadar yumuşak olup olmadığına da bakmak isterdim. Bu tarz dürtüleri sıklıkla bastırmam gerekmez.

"Geleceğimi söylemiştim," dedim.

"Greg'in sana benimle ilgili bir şeyler anlatacağını düşünmüştüm."

"Demek bu yüzden yaptın. Bunu tahmin edememiştim." Bunu söylemenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünemeden laf ağzımdan çıkmıştı.

"Biliyor muydun?" diye sordu. "Ruthie'yi ve tüm olanları?"

"Janine anlattı, uzun zaman önce ve de Hugh, daha sempatik bir şekilde." Garson kız çayımı ve çöreğimi masaya koydu.

"Hugh iyi çocuktur," dedi, mendiliyle dudaklarını silerken. "Janine benden nefret eder."

"Greg de anlattı, genel hatlarıyla."

"Böyle yerlerin sorunu bu. Herkes herkesin yaptığı şeyleri bilir ya da bildiklerini sanırlar. Başımı alıp gitmek için sabırsızlanıyorum. Arkama bile bakmayacağım." Pencereden dışarıya bakarak kahvesini karıştırdı.

"Bu ne zaman olacak?" diye sordum.

"Üniversite hazırlığı bitirinceye kadar değil. Önümüzdeki yılın haziran ayında. Sonra burs alıp üniversiteye gideceğim."

"Üniversiteye hazırlıkta hangi derslere giriyorsun?" diye sordum. Ballı çöreğimi yemek istiyordum, ama diğer taraftan da ağzımın dolu olmasını istemiyordum. Çok küçük bir ısırık aldım.

"Fizik, kimya ve tarih," dedi. "Ne kadar saçma olduğuna inanamazsın. Sadece üç derse alıp fen ve edebiyat derslerini birbirinden ayırmaya çalışmak aptalca."

"Kimya ve Fransızca alabilmek için bütün ders programını yeniden düzenlemelerini sağladım," dedim. "Lise diplomam için. Önümüzdeki yıl lise diplomamı alacağım. Ne zaman Fransızca dersine girsek öğretmen beni suçluyor ve herkesin işini zorlaştırdığım için geri kalan herkesten özür diliyor; çünkü dersi öğle yemeği vaktinde görüyoruz."

Wim başıyla onayladı. "Etkileyici bir mücadele olmalı."

"Aynı şeyi biyoloji için yapmalarını sağlayamadım. Üstelik Daniel, yani babam, bana arka çıktı ve sanırım *bunun için* para ödüyor."

"Ailemin umurunda bile değil."

"Keşke *Kumdaki Eşikler*'deki gibi bir eğitim sistemimiz olsaydı," dedim. "Aklıma gelmişken, işte burada." Kitabı kütüphaneden aldıklarımın altından çıkarıp ona verdim. Paltosunun cebine koymadan önce onu kısa bir süreliğine



elinde tuttu. Mavi kazağının yanında oldukça mor görünüyordu. "Heinlein'ın yeni bir kitap çıkarttığını biliyor musun? *Şeytanın Sayısı*. Tüm o farklı derslere çalıştığın, kayıt olduğun ve hepsinden yeterli krediyi aldığında mezun olduğun o eğitim sistemini ödünç almış; istersen sonsuza kadar kurslara katılmaya devam edebiliyorsun, ama hiçbir yerde Zelazny'ye gönderme yapmıyor."

Wim güldü. "Amerika'da bunu gerçekten yapıyorlar," dedi.

"Gerçekten mi?" Ağzım doluydu, ama umursamadım. Bu kadar aptal olduğum için utanmıştım, ama bunun doğru olduğunu öğrendiğim için de heyecanlıydım. "Yapıyorlar mı? Gerçekten yapıyorlar mı? Üniversiteye orada gitmek istiyorum!"

"Buna gücün yetmez. Şey, belki *senin* yeter ama ben bunu asla yapamam. Her yıl, her *dönem* binlerce papele mâl oluyor. Zengin olman gerek. Kötü tarafı bu. Eğer çok zekiysen burs alabilirsin, değilsen kredi alman gerek. Kim bana kredi verir ki?"

"Herkes," dedim. "Eğer gerçekse belki burada da aynı yöntemi uygulayan ve ücretsiz olarak gidebileceğin üniversiteler vardır."

"Sanmıyorum."

"İstediğin her şeyi bir parça okuyabildiğini bir hayal et," dedim.

Bir müddet orada oturup hayal kurduk. "Nasıl olur da Heinlein okursun?" diye sordu Wim. "Onu seveceğini hiç düşünmezdim. O tam bir faşist."

"Faşist mi?" dedim tükürükler saçarak. "Heinlein mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kitapları çok otorite yanlısı. Çocuk kitaplarında bir sorun yok, ama *Yıldız Gemisi Askerleri*'ne bir baksana."

"İyi de *Ay Zalim Bir Sevgilidir*'e bir bak," diye kar-

şı çıktım. "O kitap otoriteye karşı bir devrimdir. *Galaksi Vatandaşı*'na bak. O bir faşist değil! O insanlık onurunun, kendine bakabilmenin ve sadakat ile görev gibi eski moda şeylerin taraftarı. Bu faşist olmak değil!"

Wim bir elini havaya kaldırdı. "Orada dur," dedi. "Arı yuvasına çomak sokmak gibi bir niyetim yoktu. Senin gibi Delany, Zelazny ve Le Guin seven birinin ondan hoşlanacağını düşünmemiştim hepsi bu."

"Hepsini seviyorum," dedim, Wim hakkında hayal kırıklığına uğrayarak. "Bildiğim kadarıyla bu görülmemiş bir şey değil."

"Gerçekten de garipsin," dedi, kahve kaşığını masaya bırakır ve dikkatle bana bakarken. "Heinlein'a Ruthie olayından daha fazla önem veriyorsun."

"Elbetteki öyle yapıyorum," dedim ve kendimi berbat hissettim. "Demek istediğim Ruthie'yle aranızda her ne olduysa hiç kimse ona kasıtlı olarak zarar verdiğini söylemiyor. İkiniz de aptaldınız, hatta o daha da aptalmış diyebilirim. Bu sadece bir açıdan önemli, ama Tanrı aşkına Wim, sen nasıl bakarsan bak Robert A. Heinlein evrensel açıdan kesinlikle çok daha önemli."

"Sanırım öyle," dedi. Güldü. Tezgâhın arkasındaki kadının meraklı gözlerle bize baktığını görebiliyordum. "Bu konuya hiç bu açıdan bakmamıştım."

Ben de güldüm. Ne tezgâhın arkasındaki kadının ne de ne düşündüğünün bir önemi vardı. "Alpha Centauri mesafesinden mi, gelecek nesillerin bakış açısından mı?"

"Gelecek nesillerin olabilir," dedi, daha ağırbaşlı bir şekilde. "Eğer Ruthie hamile olsaydı."

"Gerçekten de sadece öyle olduğunu düşündüğün için mi onu terk ettin?" diye sordum. Çöreğimin son lokmasını da ağzıma attım.

"Hayır! Bunu bana söylemeden önce herkese anlattığı için onu terk ettim. Haber her tarafa yayılmıştı, ben de başkasından duydum. Eczaneye gidip hamilelik testi almış. Annesine anlatmış. Arkadaşlarına anlatmış. Bir megafon alıp kasaba meydanında bağırsa da olurdu. Üstelik hamile bile değilmiş. Onu söylediğin şey yüzünden terk ettim, çünkü o bir aptal. *Aptal*. Ne salak ama." Başını iki yana salladı. "Ardından herkes benden uzak durmaya başladı. Sanki zehirliymişim gibi. Ortada bir bebek olmamasına rağmen Ruthie'yle yattığım için onunla evlenmem ve tüm hayatımı ona adamam gerektiğini düşünüyormuş gibi görünüyorlardı."

"Neden bunu insanlara anlatmadın?"

"Kime? Bütün kasabaya mı? Janine'e mi? Sanmıyorum. Zaten beni dinlemezler. Hakkımdaki her şeyi bildiklerini düşünüyorlar. Ama bilmiyorlar." Yüzünde sert bir ifade vardı.

"Ama artık bir kız arkadaşın var," dedim, cesaret vermeye çalışarak.

Gözlerini devirdi. "Shirley mi? Aslına bakarsan onu da terk ettim. O da bir başka salak, Ruthie kadar değil, ama ona yakın. Okulun çamaşırhanesinde çalışıyor ve evlenınceye dek bu işi sürdürecek olmaktan gayet mutlu. Evlenmekten bahsetmeye başladı, ben de onu terk ettim."

"Kız arkadaşlarını gerçekten de çabuk eskitiyorsun," dedim, çünkü aklıma söyleyebileceğim başka bir şey gelmedi.

"Salak olmayan biriyle daha farklı olurdu," dedi, dikkatli bir şekilde bana bakarken. Belki de benden hoşlandığını ima ettiğini düşündüm, ama bu mümkün değildi. Wim benden hoşlanmazdı ve bana karşı herhangi bir duygu beslememesine rağmen soluğum yeterince kesiliyordu.

"Haydi, gidip sana bir elf bulabilecek miyim bakalım," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bak, sorun değil," dedi. "Bunu sadece

şey için söylediğini biliyorum... şey, sana garip bir soru sordum, sen de bacağındaki o şey yüzünden korkunç bir acının pençesindeydin ve..."

"Hayır, bu gerçek," dedim. "Onları görüp göremeyeceğini bilmiyorum, çünkü ilk önce inanman gerek ama neredeyse inandığını sanıyorum. Kulaklarını deldirmemiş veya sana engel olacak hiçbir şey yapmamışsın. Sadece onları göremediğin takdirde benimle dalga geçip benden nefret etmeyeceğine söz ver."

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi, ayağa kalkarken. "Bak, Mori, benden hoşlanıyorsun, doğru mu?"

"Doğru," dedim dikkatli bir şekilde, yerimden kalkmayarak. Benden çok yukarıdaydı, ama sendelememek için mücadele etmek istemiyordum.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi.

Bir anlığına kendimi müthiş derecede mutlu hissettim, ardından karass büyüsünü hatırladım. Hile yapmıştım. Bunun olmasını ben sağlamıştım. Benden gerçekten de hoşlanmıyordu, şey, belki de hoşlanıyordu, ama büyü benden hoşlanmasını sağladığı için benden hoşlanıyordu. Bu gerçekten de şu anda benden hoşlandığını düşünmediği anlamına gelmez elbette, fakat bu her şeyi daha da karmaşık hâle getiriyor.

"Haydi," dedim ve ayağa kalkmak için çabalayıp paltomu sırtıma geçirdim. Wim pejmürde görünüşlü, kahverengi bir palto giyip dışarı çıktı. Onu takip ederek kaldırıma çıktım.

Dışarı çıktığımızda bebek arabası ittiren Hintli bir kadın da kitap dükkânından çıkıyordu. Bir başörtüsü takmıştı, bu da bana Nasreen'i hatırlattı ve nasıl olduğunu merak ettim. Kadın bizi geçinceye kadar bekledik, sonra da sokağın karşısına geçip yaban ördeklerinin birbirlerini kovaladığı göle doğru ilerledik.



"Bu konuda konuşmak istemez misin?" diye sordu Wim.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim. Ona karass büyüsünden bahsetmek istemedim ve eğer onu bir bakıma yanlışlıkla büyülediysem neyin etik olduğunu düşünemiyordum. Bir parça neşeli bir parça da korku doluydum ve yerçekimi her zamanki kadar kuvvetli değilmiş ya da birileri havadaki oksijeni azaltmış gibi hissediyordum.

"Söyleyecek bir şey bulamadığını daha önce hiç görmemiştim," dedi.

"Çok az insan görmüştür," dedim.

Güldü ve ağaçların içine doğru beni takip etti. "Şu büyü meselesi, bunu uydurmuyor musun?"

"Neden öyle bir şey yapayım ki?" Anlamadım. "Sadece kötülükten korunmak dışında büyü yapmayacağıma gerçekten yemin ettim, çünkü sonuçlarını kestirmek çok zor. Her neyse, büyüyü göstermek zordur, zira inkâr edilmesi çok kolaydır. Meydana gelen şeyin zaten gerçekleşeceğini söyleyebilirsin. Ve, ıı, elfler," Periler demek istemedim, kulağa çok bebekçe geliyor "onları herkes göremez, her zaman değil. Görmeden önce onlara inanman gerek."

"Bana onları görmemi sağlayacak bir tılsım veremez misin? Ya da isimlerini öğretemez misin? Thomas Covenant kadar aptal değilim, anlarsın ya."

"Tılsım iyi bir fikir," dedim. Cebimdeki taşı çıkarıp ona verdim, o da parmaklarıyla dikkatli bir şekilde ovaladı. "Bu yardımcı olur." Üzerinde sadece genel koruma ve anneme karşı özel koruma büyüleri olduğu için tam olarak perileri görmesine yardımcı olmazdı, ama işe yarayacağını düşündüm, ama kapağında Tolkien ile karşılaştırılıyordu, bu yüzden okumak istemedim."

"Yayıncıların kapağa yazdıkları şeyler yazarın suçu değildir," dedi. "Thomas Covenant çoğumuzun içinde yaşa-

mak için sağ kolumuzu feda edebileceğimiz fantastik bir dünyada amaçsızca dolaşan ve hepsinin gerçekliğini reddeden bir cüzzamlı."

"Eğer hiçbirine inanmayan bunalımlı bir cüzzam hastasının bakış açısından anlatılıyorsa okumadığıma çok memnunum!"

Güldü. "Birkaç koca dev var ve Covenant deli değilse fantastik bir dünyada geçiyor. Öyle olduğunu düşünüyor ve neyin gerçek olduğunu anlayamıyorsun."

Artık ormanın oldukça derinliklerindeydik. Harriet'in söylediği gibi çamurluydu. Ağaçlarda birkaç peri vardı. "Görebilir misin bilmiyorum ama o taşı sıkıca kavra ve şuraya bakmayı dene," dedim, çenemle işaret ederek.

Wim başını yavaşça çevirdi. Peri ortadan kayboldu. "Sanırım bir anlığına bir şey gördüm," dedi, çok sessiz bir şekilde. "Onu korkuttum mu?"

"Bu civarlardakiler çok kolay korkuyor. Benimle konuşmuyorlar. Güney Galler'de, geldiğim yerde bazılarını çok yakından tanıyorum."

"Onları en kolay nerede bulabiliriz? Lorien Ormanı'ndaki gibi ağaçlarda mı yaşıyorlar?" Gözleriyle etrafı hızla tarıyordu, ama bizi gizlice gözetleyen perileri görmüyordu.

"Eskiden insanlar tarafından kullanılan ve terk edilmiş yerleri seviyorlar," dedim. "İçlerinde yeşil bitkiler yetişen harabeler. Buralarda o tarz bir yer var mı?"

"Beni takip et," dedi Wim. Bir sürü çamur ve ölü yaprağın arasından geçip tepenin aşağısına doğru indik. Güneş çıkmıştı ama hava hâlâ soğuk ve nemliydi, dondurucu bir rüzgâr esiyordu.

Üzeri sarmaşıklarla kaplı, omuz yüksekliğinde bir duvar vardı. Onu takip ederek bir duvar köşesine geldik, sanki orada daha önce bir ev varmış gibiydi. Köşenin arkası korunaklıydı, yaprak kalıntılarının arasından kardelenler çıkmıştı. Büyük bir su birikintisinin etrafından dolaştık. Alçak bir duvarın üzerine yan yana oturduk. Janine'in bahçesinde gördüğüm köpeğe benzeyen, ince kanatlı peri de oradaydı. Bir müddet sessizce bekledim. Wim de hiçbir şey söylemedi. Birkaç peri daha geldi, gerçekten de tam onların sevdiği türden bir yerdi. İçlerinden biri zayıf, güzel ve kadınsıydı; diğeriyse boğumlu ve bodur.

"Taşı kavra ve çiçeklere bak, sonra da çiçeklerin sudaki yansımalarına," dedim Wim'e usulca, yüksek sesle konuşup konuşmamam bir şey değiştirmese de. "Şimdi bana bak." Bana baktığında ellerimi yüzünün iki yanına koydum. Ona kendine güven aşılayama çalışıyordum. İnanmayı, bir tane görebilmeyi çok istiyordu. Cildi sıcaktı ve tıraş olması gereken kısımları birazcık sertti. Ona dokunmak soluğumu her zamankinden de fazla kesmişti.

"Sizi görmek istiyor," dedim perilere Galce. "Size zarar vermez."

Cevap vermediler, ama ortadan kaybolmadılar da.

"Şimdi soluna bak," dedim Wim'e, ellerimi çekerek.

Başını yavaşça çevirdi ve dişi olanı gördü, gördüğünü anlayabiliyordum. Yerinde sıçradı. Peri bir süreliğine ona dikkatle baktı. Bir anlığına Tam Lin gibi ona büyü yapıp kaybolduklarında gittikleri yere gitmesini sağlamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Wim elini ona doğru uzatınca sanki elektrikler kesilmiş gibi hepsi birden ortadan kayboldu.

"O bir elf miydi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Eğer öyle olduğunu söylemeseydin bir hayalet olduğunu düşünürdüm," dedi. Sesi titriyordu. Ona tekrar dokunmak istedim.

"Hepsi insana bu kadar benzemez," dedim, yetersiz kalan bir ifadeyle. "Çoğu boğumlu gibidir."

"Gnomelar gibi mi?"

"Şey, sayılır. Sorun şu ki okuduğun ve gördüğün şeyler birbirine benzemez. Seelie ve Unseelie konseylerini, gnomeları ve elfleri okuduğunda her şey çok daha mantıklıdır, ama alakası yok. Onları doğduğumdan beri görüyorum ve ne olurlarsa ya da nasıl görünürlerse görünsünler hepsi aynı. Aslında ne olduklarını bilmiyorum. Konuşuyorlar, şey, benim tanıdıklarım konuşuyor ama garip şeyler söylüyorlar ve sadece Galce konuşuyorlar. Genellikle. Yılbaşında İngilizce bilen bir tanesiyle karşılaştım. Bana bu bastonu verdi." Bastonun ucunu hafifçe çamura vurdum. "Kendilerini elf veya onun gibi bir şey olarak adlandırmıyorlar. İsimleri yok. İsimleri pek kullanmazlar." Bunları konuşabileceğim birine sahip olmak çok rahatlatıcıydı! "Onlara periler diyorum çünkü onlara hep böyle hitap ediyordum, ama gerçekte ne olduklarını bilmiyorum."

"Yani ne olduklarını bilmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Bu öyle bir şey değil. İnsanların onlarla ilgili bir sürü hikâye anlattığını, içlerinden bazılarının doğru olduğunu, bazılarının diğer hikâyelerden uydurulduğunu ve bazılarının da karışık olduğunu düşünüyorum. Onlar kendileriyle ilgili hikâyeler anlatmaz."

"Ama ne olduklarını bilmediğine göre hayalet olabilirler?"

"Ölüler farklıdır," dedim.

"Biliyor musun? Onları gördün mü?" Gözleri ardına kadar açıldı.

Böylece ona Cadılar Bayramı'nı, meşe yapraklarını ve tepenin altına inen ölüleri anlattım. Bu da ona Mor'dan bahsetmek zorunda kaldığım anlamına geliyor. Üşümeye başlamıştım.

"Kardeşin nasıl öldü?" diye sordu.

"Donuyorum," dedim. "Kasabaya dönüp sıcak bir şeyler içebiliriz belki?"



"Bugün bir başka elf ya da her neyseler ondan göremeyecek miyim?"

Onları neden artık göremediğini anlayamadım. "Su birikintisinin kıyısına dikkatle bak," dedim.

Bir kere daha başını yavaşça çevirdi ve gözleri haricinde insansı olmayan, boğumlu, gnome görünüşlü, çirkin perilerden birini galiba gördü. Gözlerini kırpıştırdı.

"Gördün mü?" diye sordum.

"Sanırım," dedi. "Yansımasını gördüm. Eğer oradaysa ve sen görebiliyorsan, ben neden göremiyorum? Sana inanıyorum, gerçekten. Ötekini gördüm."

Bilmiyorum," dedim. "Onlar hakkında bilmediğim çok şey var. Eğer istemezlerse onları ben de göremiyorum."

Peri, sanki konuştuklarımızı anlıyormuş gibi nahoş bir şekilde gülümsüyordu. "Gidelim," dedim. "Titremeye başladım."

Duvardan kalkmak zor oldu, ilk birkaç adımı atmak da öyle. Duvarlara oturmak bacağım için ayakta durmaktan daha iyi, ama yine de çok iyi gelmiyor. Wim yardım etmeyi teklif etti fakat yardım edilecek hiçbir şey yoktu, gerçekten. Elini kolumun üzerine koydu, diğer kolumun, sol kolumun. "En azından çantanı taşıyamaz mıyım?" diye sordu.

"Eğer bir çantan varsa kitapları alabilirsin," dedim. "Ama çanta bende kalmak zorunda."

"Çantanın büyülü olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

İkimiz de kütüphane kitapları yüzünden şişkinleşmiş çantama baktık. Deneseniz bile büyüyle bu kadar alakasız bir görünüşe sahip bir şey bulamazsınız. "O bir bakıma benim bir parçam," dedim, cılız bir şekilde.

Çantası yoktu ama yine de kütüphane kitaplarından birkaç tanesini aldı ve onları kolunun altında taşıdı. "Şimdi," dedi, ormandan çıktığımızda. "Biraz gerçek kahve, Nescafe denen o bulaşık suyu değil."

"Gerçek kahveyle ne kastediyorsun?"

"Mario'nun Yeri'nde gerçek filtreli kahve var. Kahve çekirdeklerinden yapıyorlar. Öğütüp fırınlarlarken kokusunu alabiliyorsun."

"Kahvenin kokusu harikadır. Ama aynı şeyi tadı için söyleyemeyeceğim," dedim.

"Hiç gerçek kahve içmemişsin," dedi, kendinden emin ve haklı bir şekilde. "Bekle ve gör."

Mario'nun Yeri, ana caddenin üzerindeki parlak neon ışıklı kafelerden biriydi. Aynı zamanda okuldaki kızların kasabalı erkek arkadaşlarıyla takıldıkları mekânlardan biriydi. Masalar onlarla doluydu. Arkadaki küçük ve boş bir masaya geçtik. Wim iki tane filtre kahve sipariş etti. "Oliver's Army" parçasını çok yüksek sesle çalan bir müzik kutusu vardı. Korkunçtu, ama en azından sıcaktı. Kütüphane kitaplarımı masaya bıraktı, ben de onları tekrardan çantama yerleştirdim.

"Kardeşin nasıl öldü?" diye sordu yeniden, otururken.

"Burası bunları konuşmanın yeri değil," dedim.

"Orman da yeri değildi burası da değil, öyle mi?" diye sordu Wim. Elini masanın üzerindeki elimin üzerine koydu. Nefesim kesildi. "Anlat bana."

"Bir araba kazasında öldü. Ama aslında onu öldüren annemdi," dedim. "Annem bir şey yapmaya çalışıyordu, devasa bir büyü. Güç kazanmak ve dünyayı ele geçirmek için sanırım. Periler bundan haberdardı ve bunu durdurmak için ne yapmamız gerektiğini söylediler. Annem bize engel olmaya çalıştı ve yaptığı şeylerden biri de gerçek olmayan, başımıza gelecek olan şeyleri kullanmaya çalışmaktı. Devam etmemiz gerekiyordu. İkimizin de öleceğini sanmıştım, ama onu durdurabilmek için buna değerdi. Perilerin söylediği de buydu, hazırlandığımız şey de. İkimizin de. Her tarafımız büyü ve illüzyonla kaplıydı. Işıkları gördüğümde



onların da büyü olduğunu düşünmüştüm, ama o gerçek bir arabaydı."

"Tanrım, şoför için korkunç olmalı," dedi Wim.

"Onun ne gördüğünü ya da ne düşündüğünü bilmiyorum," dedim. "Soracak durumda değildim."

"Ama sen onu durdurdun? Anneni?"

"Biz durdurduk. Fakat Mor öldürüldü."

Garson kız masaya içleri siyah kahveyle dolu iki kırmızı fincan bırakarak lafımı böldü. İçlerinden biri fincan tabağına, şeker paketlerinin üzerine dökülmüştü. Ben teklif edemeden Wim hesabı ödedi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

Mor öldürüldükten sonra yaşadığım berbat günleri;. Mor'un yüzünün yanındaki yarayı, komada geçirdiği günleri, annemin makineyi kapattığı günü, daha sonraları onun adını kullanmaya başladığımı ve hiç kimsenin bana karşı çıkmadığını ona anlatamadım elbette. Gerçi Teg Teyze'nin ve muhtemelen dedemin bildiğine eminim. İkiz olabiliriz, ama en nihayetinde farklı birer insanız.

"Dedem felç geçirdi," dedim, çünkü her ne kadar dayanılmaz olursa olsun anlatılabilecek ilk dayanılır şey de buydu. "Onu ben buldum. Eskiden buna elfinmesi derlerdi. Bunu yapan annem miydi bilmiyorum."

Kahvemden bir yudum aldım. Berbattı, hatta eğer böyle bir şey mümkünse hazır kahveden bile daha kötüydü. Ama aynı zamanda kendimi beğenmeye zorlarsam tercih edilebilir bir tat olabileceğini de görebiliyordum. Çaba göstermeye değeceğinden emin değilim. En nihayetinde işe yarar bir şey değil.

"Peki, annen hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Wim.

"Bir şey yapmam gerektiğini sanmıyorum. Onu durdurduk. Cadılar Bayramı son şansıydı."

"Kız kardeşin olması gerektiği gibi dağın altına gitmediği sürece değil. Eğer hâlâ oradaysa değil. Annen onu tekrar kullanabilir. Onu gerçekten durduracak bir şey yapman gerek. Onu öldürmen gerek."

"Sanırım bu yanlış olur," dedim. Diğer kızlar kalkmaya başladı, otobüsün hareket saatinin geldiğini anladım.

"Onun annen olduğunu bili—"

"Bunun konuyla alakası yok. Hiç kimse ondan benim kadar nefret edemez. Ama onu öldürmenin yanlış bir hareket olacağını düşünüyorum. Kulağa yanlış geliyor. Perilere sorabilirim, ama eğer bunun bir yardımı olacak olsaydı sanırım bunu bana çoktan söylerlerdi. Olaylara yanlış bir açıdan, sanki bir hikâyeymiş gibi bakıyorsun."

"Tüm bunlar o kadar garip ki," dedi.

"Gitmem gerek. Otobüsü kaçıracağım." Kahvemin kalanını bırakıp ayağa kalktım.

Wim kendi kahvesinden koca bir yudum aldı. "Seni ne zaman göreceğim?"

"Salı günü, her zamanki gibi. Zelazny için." Gülümsedim. Bu toplantıyı dört gözle bekliyordum.

"Elbette, ama peki ya baş başa?"

"Haftaya cumartesi." Paltomu omuzlarıma attım. "Müsait olduğum tek zaman bu."

Kafenin kapısına doğru yürümeye başladık. "Dışarıya çıkmanıza hiç izin vermiyorlar mı?"

"Hayır. Çoğunlukla vermiyorlar."

"Hapishane gibi."

"Bir bakıma öyle." Otobüs durağına kadar yürüdük. "Eh, salı o zaman," dedim, durağa vardığımızda. Otobüs oradaydı ve kızlar içine doluşuyordu. Ve sonra... hayır, bu cümle kendi satırına sahip olmalı.

Ve sonra beni öptü.





Cumartesi günü olanları yazmam bugüne kadar sürdü.

*Şeytanın Sayısı*'nı sevip sevmediğimden tam olarak emin değilim. Sevilecek bir sürü yanı var fakat senaryo devam ettiği sürece her şey karmakarışık bir hal alıyor. Aynı şey mekânlar için de geçerli. Oz Büyücüsü kitaplarını ve Lensadam serisini* hiç okumadım, onlarda anlatılan maceralar hakkında hiçbir fikrim yok.

Bunun haricinde, asıl heyecan otobüsteki bütün kızların hiç durmadan bana "erkek arkadaşımla" ilgili sorular sormasıydı. Onunla nerede tanıştım, nasıl birisi, ne iş yapıyor vesaire vesarie. Kafedekilerden bazıları Wim'in ününü duymuştu ve beni onun hakkında uyardılar; Ne? On yedi yaşındaki çocuk kız arkadaşıyla seks mi yapmış? Ne kadar korkutucu! Bağnazlığın ve şehvet düşkünlüğünün çok garip bir karışımı bu. Kasabada bir erkek arkadaşı olan bütün kızlar onlarla ciddi düşünmediklerini söylüyorlar ve içlerinden bazılarının geldikleri yerde ciddi erkek arkadaşları var. Ciddiyle kastettikleri şey Jane Austen'ın münasip aday olarak adlandırdığı şeyle aynı, yani kendileriyle aynı sosyal statüye sahip, evlenebilecekleri bir çocuk. Kasabadaki çocuklarla sadece vakit öldürüyorlar ve onların çoğu da bunun farkında. Bu çok iğrenç, çok iğrençler, tüm bu olanlar çok iğrenç ve Wim'in de onlar gibi olduğunu düşünmek istemiyorum.

Gerçek fark ayrı sınıflardan olmamamız. Wim ve ben üniversiteye gitmeyi uman, eşit sınıflarda insanlarız. Babasının ne iş yaptığını bilmiyorum, fakat ben okula giderken annesinin hastane mutfaklarında çalışması alakasız. Şey, belki alakasız değil, ama asıl konu da değil. Her neyse,

* Altı kitaplık bir uzay operası. Hugo ödüllerinin "Tüm Zamanların En İyi Serisi" dalında *Vakıf*'ın ardından ikinci olmuştur –çn

Wim'in erkek arkadaşım olduğundan emin değilim, hem öyle olsa bile bunun bahsedip durdukları ciddi olma ve olmama konusuyla alakası yok. Sadece on beş yaşındayım. Evlenmek istediğimden bile emin değilim. Beklerken dalgasını geçen ve "gerçek aşkı" arayan biri de değilim. Benim istediğim şey daha karmaşık. Ben kitaplar hakkında konuşabileceğim, arkadaşım olacak birini istiyorum. Hem neden istememize rağmen seks yapamıyoruz ki? (Doğum kontrol hapı kullanarak). Romantizm aramıyorum. Lord Peter ve Harriet benim için oldukça uygun bir model gibi görünüyor. Acaba Wim, Sayers'in kitaplarını okumuş mudur?

Ama aynı zamanda alakalı sayılır, çünkü büyünün ahlaki yönü de var. Muhtemelen ona söylemeliydim ve o da benden nefret ederdi. Herkes eder.

Hemşireden benim için doktorla bir randevu ayarlamasını istedim. Ne için olduğunu sormadı.

### 6 Şubat 1980, Çarşamba

Dün gece Zelazny buluşması vardı. Wim, Zelazny'nin gelmiş geçmiş en büyük üslupçu olduğunu düşünüyor. Brian, üslubun fikirlere nazaran önemsiz olduğunu, Zelazny'nin Gölgeler haricindeki tüm fikirlerinin sıradan olduğunu düşünüyor. İnsanların bu konu hakkında ikiye bölünmesi çok komik. Eğer önemli olanın üslup mu yoksa sadece fikirler mi olduğunu oylamaya koysaydık ortaya çıkan sonuç Zelazny'nin fikirlerinin iyiliğinden çok daha farklı olurdu. Ben fikirlerinin güzel olduğunu ve her ikisinin de önemli olduğunu düşünüyorum. *Vakıf* kitaplarının bir üsluba sahip olmaması berbat oldukları anlamına gelmez. Aynı şey Clarke için de geçerli. Zelazny hiçbir ana konunun olmadığı eserlerinde bile bir üslup yakalayabiliyor; beni ondan neredeyse sonsuza dek uzaklaştıran *Işığın ve Karanlığın Yaratıkları*'nı hiç unutamıyorum. Ama genellikle dengeyi koruyor.

*Amber Yıllıkları*'ndan ve sonraki kitaplarda neler olabileceğinden bahsettik. Sonra da *Amber Yıllıkları*'nda, *Ölüler Adası*'nda ve *Bu Ölümsüz*'de kullandığı esprili birinci tekil anlatımı, ardından eserlerinin gerçekte fantastik mi yoksa bilimkurgu mu olduğunu konuştuk. Hugh, *Amber Yıllıkları*'nın fantastik olduğunu düşünüyor. *Ölüler Adası*'nın da öyle; çünkü tüm o uzaylılara ve diğer şeylere rağmen dünyanın yaratılışı büyülü terimlerle anlatılıyor.

"Bu, şiirsel olduğu için onu suçlamaktır!" dedi Wim.

"Bu, fantastik yazmak suç değildir demek," dedi Harriet.

Kısacası güzel bir buluşmaydı. Wim daha sonra Greg'e, "Sende *Yanıtlayıcı*'nın son sayısı var mı?" diye sordu.

*Yanıtlayıcı* adında bir dergi, bir fanzin var! Bilimkurgu hayranları dünyasında neler olduğuna dair bilgiler içeriyor ve tam olarak benim vereceğim türden bir isme sahip, bu yüzden yazarı Dave Langford'u görmeden, onunla tanışmadan sevdim. Yanıtlayıcılar, *Mülksüzler*'de yer alan ve ışıktan daha hızlı çalışan haberleşme cihazlarıdır. Dâhice. Greg'deki sayıda Paskalya zamanı Glasgow'da düzenlenecek Albacon'la ilgili bütün detaylar vardı. Onları bir kenara not ettim, artık tek yapmam gereken Daniel'ı gördüğümden ondan parayı almak, muhtemelen yarıyıl tatilinde, yani önümüzdeki hafta sonu, ve yola koyulmak.

Kütüphaneden çıkarken Wim elimi tuttu. "Cumartesi gününe kadar seni göremeyeceğime emin misin?" dedi. "Tüm bu süre zarfı boyunca okulda hapis mi olacaksın?"

"Şey, evet. Perşembe günü öğleden sonra akupunktur te-

davim için Shrewsbury'ye gidecek olmam dışında," dedim.

"Saat kaçta gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir buçuk treniyle, ama senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Sabahları çalışıp öğleden sonraları okula gidiyorum," dedi. "Seni görmek için hastaneye böyle geldim, hatırladın mı? Eğer istersem yarın öğleden sonra okulu kırabilirim. Kimsenin umurunda olmaz."

"Kırmak" da tıpkı "asmak" gibi, okula gitmemek anlamına geliyor. Buralarda böyle söylüyorlar. İlk kez duyduğumda ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sınavlar başladığında senin umurunda olacak," dedim.

"Farkına bile varmam," dedi. "Seninle Gobowen tren istasyonunda buluşuruz, tamam mı?"

Greg beni okula bıraktı. "Demek haklıydım," dedi.

Kızardım. Karanlık yüzünden görmediğini sanmıştım. "Bir bakıma," diye itiraf ettim.

"Eh, iyi şanslar."

"Muhteşem jetlere," diye yanıtladım.*

Greg güldü. "Her zaman Wim'in Heinlein'dan alıntı yapabilen bir kız arkadaşı olması gerektiğini söylemişimdir."

Bunu her zaman söylemiş miydi? Yoksa karass büyüsünü yaptığım için mi her zaman söylediğini düşünüyor? Greg ben büyüyü yapmadan önce de vardı. Olduğunu biliyorum. Onunla kütüphanede tanıştım. Ama ilk gün beni kütüphaneye üye yapamayacağı dışında tek bir kelime bile etmemiş, sonrasında da kütüphanelerarası ödünç alma kartlarımı almıştı. Kitap kulübü ve bilimkurgu kongresi her zaman var mıydı yoksa hepsi ben büyüyü yaptıktan sonra mı, bana bir karass verebilmek için mi ortaya çıkmıştı? *Yanıtlayıcı* her zaman var olmuş muydu? Onların öyle olduğunu düşün-

* Heinlein'ın *İkiz Yıldız* adlı romanında geçen bir tür selamlama şekli -çn



düğünü biliyorum, çünkü kongrelerin temeli 1939'a kadar dayanıyordu ve bilimkurgu kesinlikle her zaman var olmuştu. Büyü işin içine bir kez karıştı mı herhangi bir şeyi ispat etmenin hiçbir yolu yoktur.

Wim'e söylemem gerekecek. Bu yapılacak en doğru şey.

## 7 Şubat 1980, Perşembe

Yağmur her çatlağın içine giren çok kuvvetli, rutubetli bir çiseleme şeklinde yağıyor olmasına rağmen, bu hafta okuldan ayrılırken kaçma hissini her zamankinden daha fazla hissettim. Eğer kendi kıyafetlerim burada olsaydı çıkmadan önce üzerimi değiştirebilirdim, ama yok ve bu yüzden değiştiremedim. Arlinghurst, kızlarının her zaman tanınabilir olmasını istiyordu. Eğer tatillerde de üniforma giymemizi sağlayabilselerdi bunu yaparlardı. En azından palto sağlam ve sıkıydı, şapka berbat olabilirdi ama yağmuru engelliyordu, çoğunlukla.

Wim, Gobowen istasyonunda bekliyordu. Tam olarak bir istasyon sayılmaz, daha çok bir bilet makinesi ile bir çift boş çiçek sepeti olan ve rayların yanında duran bir otobüs durağını andırıyor. Wim, ayaklarını cama yaslamış bir vaziyette durakta oturuyordu, bir ataç gibi kıvrılmıştı. Bisikleti dışarıdaki parmaklıklara zincirlenmişti, ıslanıyordu. Onun yanında çocuklu, şişman bir kadın ve evrak çantalı kel bir adam oturuyordu, hepsi yağmurluk giyiyordu. Wim aynı yünlü paltoyu giymişti. Sanki o renkliydi de diğer insanlar onun yanında siyah beyaz kalıyordu. Bir müddet beni fark etmedi, derken kel adam beni gördü ve bana yer verebilmek

için ayağa kalkmaya çalışarak orada bir karışıklık çıkardı. Böylece Wim de beni fark etti, gülümsedi ve ayağa kalkarak bana yer verdi. Komikti, birbirimize karşı biraz utangaç davranıyorduk. Cumartesiden beri ilk kez baş başa kalıyorduk ve tam olarak yalnız değildik. Yolcular vardı, ama onlar sayılmazdı. Nasıl davranmam gerektiğini bilemedim, o biliyorduysa,ki daha fazla tecrübesi olduğuna göre bilmeli, bunu belli etmedi.

Tren geldi, insanlar indi, sonra da biz bindik. Sadece iki vagona sahip bir trendi, tekdüze sesleri ve değil mi sorularıyla Kuzey Galler'den gelen insanlarla doluydu. Kibar bir kadın bize yer verebilmek için karşıya geçtiğinden çift kişilik bir koltuk bulmayı başardık. Tam manasıyla konuşamadık; çünkü kadın tam karşımızda, kucağında kedi sepeti taşıyan endişeli, genç bir adamın yanında oturuyordu. Kedi ağlıyormuş gibi miyavlayıp duruyor, adam da sürekli onu rahatlatmaya çalışıyordu. Bir kediyi trenle veterinere götürmek korkunç olmalı. Belki de taşınıyordu. Yanında kedi hariç pek bir şey yoktu, ama belki de alınmıyordur. Ya da daha kötüsü, kediyi başkasına vermek zorunda kalmış olabilirdi ve belki de onu yeni evine götürüyordu. Fakat öyle olsaydı o da ağlıyor olurdu, lakin ağlamıyordu. Kedili adamla ilgili komik olan şey Wim'in onu hiç fark etmemiş olmasıydı. Shrewsbury'de inip yan yana yürümeye başladığımızda ona adamla ilgili bir şey söyledim ama neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Çok yakın olmasına rağmen Wim'in Shrewsbury'ye çok sık gittiğini sanmıyorum. Hiçbir şeyin yerini bilmiyordu. Owen Owens'ta bir kitap bölümü olduğunu da bilmiyordu. Önce akupunktura gitmem gerekiyordu, bu yüzden onu her tarafı krom ve cam kaplı parlak bir kafede bıraktım . Geçen sefer gittiğim, güzel bölmeleri olan yerde beklemeyi reddetti, çünkü gerçek kahveleri yoktu. Cumartesiden önce



Nescafe'nin dışında (ya da Jacobs, ama ikisi de aynı şey) bir sürü kahve çeşidi olduğunu, kaynar suyla hazırladığınız parçacıklı kahveyi hiç bilmezdim. Yaygara yapmaya değmeyecek kadar komik bir şey gibi görünüyor.

Akupunktur yine iyi geçti. Akupunkturcu çekme tedavisinin bacağıma şiddet (kullandığı kelime aynen buydu) uygulamış olabileceğini ve akılsızca olduğunu söyledi. Ben olsam akılsızca yerine daha ağır bir kelime kullanırdım. Ama sanırım bu benim bacağım ve onun içinse herhangi bir eski bacaktan ibaret. Masada yattığım süre boyunca haritaya bakarak noktaların yerini ve nerelere etki ettiklerini ezberledim. Bilmek gerçekten de faydalı olabilir. Sadece üzerlerine bastırmanın yararı olabilir. İğneler saplıyken büyünün, chi'nin, acının olması gereken yerlerde bir kıvılcım aralığı gibi sıçrayarak vücudumda yavaşça dolaştığını hissedebiliyorum. İğneler olmadan yapmaya çalışıp acıyı boşaltmayı deneyeceğim. Yapılabilecek en kolay şey onu bir taşın veya metal parçasının içine aktarmak olurdu, fakat biri onu eline alır almaz acıyı da alırdı. Anlayabildiğim kadarıyla akupunktur acıyı tamamen dünyaya boşaltıyor. Becerebildiğiniz takdirde güzel bir numara.

Daha sonra Wim'i bıraktığım yere geri döndüm, merdivenleri çıktığımdan daha hızlı inerek! Karşısına oturdum. Kahve makinesi, kahve kokulu bir buhar bulutu püskürtüyordu. "Haydi, başka bir yere gidelim," dedi. "Burası canıma tak etti."

Oradan çıkar çıkmaz neşelendi. Elimi tuttu, güzel bir duyguydu, yine de bir elimi serbest bıraksaydı daha da güzel olabilirdi. Kitap bölümüne gittik, bir şey bulamadım ama beraber bir şeylere bakıp birbirimize göstermek güzeldi. Benden daha seçici ve benim hoşlanmadığım bazı şeyleri seviyor, mesela Dick. Niven'dan nefret ediyor (!) ve Piper'dan hoşlanmıyor (Bir insan nasıl H. Beam Piper'a

hayran olmaz ki?) Zenna Henderson'ı hiç okumamış, orada yoktu elbette. Daniel'dan alıp ona ödünç vereceğim.

Daha sonra ona öğle yemeği ısmarlamak için ısrar ettim, gerçi artık ikindi vaktine gitmiştik. Açlıktan ölüyordum. Oturma bölümü olan bir kızarmış balık - patates lokantası bulduk, oturduk ve beyaz ekmekle tereyağı eşliğinde yemek yedik. Ben tadı gerçekten berbat olan bir çay içtim, o kadar çok kaynamıştı ki rengi koyu turuncuya dönmüştü. Wim de bir Vimto aldı, sekiz yaşından beri hiç içmediğini söyledi. Bu onu gülümsetti. Bir parmağını elimin üzerinde gezdirdi, yürürken el ele tutuşmaktan daha güzel ve daha rahattı. Baştan aşağı ürpermeme neden oldu.

Lokanta o kadar kalabalık değildi, bu yüzden yemeğimizi bitirince bir başka Vimto ve bir bardak da limonata siparişi verdik, çay ise içermiş numarası yapmak için bile fazlasıyla berbattı. Sandalyelerimizin arkasına astığımız paltolarımız hafif hafif buhar salarken sıcak ve kuru bir şekilde orada oturduk. Tolkien hakkında konuştuk. Wim onu Donaldson'la ve *Shannara'nın Kılıcı* adında hiç duymadığım, fakat kulağa tamamen adi bir taklit gibi gelen bir şeyle karşılaştırdı. Ardından yavaş yavaş elflerden bahsetmeye başladık. "Hayalet olabilirler," dedi.

"Ölüler konuşamaz. Mor'u gördüğümde benimle konuşamadı." Adını kusursuz bir normallikle, hiç titremeden söyledim.

"Belki yakın zamanda öldüklerinde konuşamıyorlardır. Bu konuyla ilgili bir düşüncem var. Yakın zamanda öldüklerinde konuşamıyor ve kendileri gibi görünüyorlar. Ve dediğine göre tıpkı Vergilius'taki gibi kan kullanarak konuşmalarını sağlayabiliyorsun, değil mi? Sonra hayatta olan şeylerden, hayvanlardan ve bitkilerden yaşam enerjisi çekiyorlar; giderek onlara daha çok, insana daha az benzemeye başlıyorlar ve bu enerji sayesinde konuşmaya başlıyorlar."



"Konuşma şekilleri insanlarınkine çok fazla benzemiyor, hatta ölülerinkine bile," dedim. "Söylediğin şey mantıklı ve hikâyeye kusursuz bir biçimde uyuyor, ama doğru olduğundan emin değilim."

"Bu neden harabeleri sevdiklerini açıklar," dedi. "Cumartesi günü oraya yeniden gittim. Taşına dokunduğumda onları bir bakıma, gözümün ucuyla görüyordum." Taştan bahsederken cebine dokundu. Uzun zamandır sahip olduğum bir şeyi yanında taşıdığını düşünmek hoşuma gitti. Gerçekte onu annemden korumak dışında hiçbir işe yaramazdı ama Tanrı biliyor ya, bu kötü bir şey değil.

"Onları görebilmen lazım," dedim. "Her yerdeler."

"Onlar hayalet," dedi. "Sadece, peri olduklarını düşünüyorsun."

"Ne olduklarını bilmiyorum ve bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Bulmak istemiyor musun?" diye sordu, gözleri parlıyordu. Bu bilimkurgu ruhuydu.

"İstiyorum," dedim, ama söylediğimde samimi değildim. Onlar oldukları şeydiler, hepsi bu.

"Eee, nelerle alakalı olduklarını düşünüyorsun?"

"Mekânlar," dedim gayet emin bir şekilde. "Etrafta çok fazla gezinmiyorlar. Arkadaşım Glor buraya gelip benimle konuşmak yerine Cadılar Bayramı'nda Güney Galler'e gitmem için büyü yaptı."

"Eh, geldikleri yerlerde oyalanmak hayaletlere özgü bir davranış."

Başımı iki yana salladım.

"Bana büyü öğretecek misin?" diye sordu ardından.

Sıçradım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çok tehlikeli. Eğer ne yaptığını bilmiyorsan,

bunda sadece seni kastetmiyorum, yeterince bilgisi olmayan herkesi kastediyorum,çok geniş bir alana etki eden bir şey yapmamak çok zor ve neler olduğunu bilmiyorsun." Bu karass büyüsünden bahsetmenin tam zamanıydı, bunu biliyordum, ama iş oraya vardığında bunu yapmak istemedim. "Tıpkı *Rüyanın Öte Yakası*'ndaki George Orr gibi, tek farkı rüya yerine büyü kullanmak."

"Hiç buna benzer bir şey yaptın mı?" diye sordu.

Dolayısıyla ona söylemem gerekiyordu. "Bu hoşuna gitmeyecek. Ama çok yalnız ve çok çaresizdim. Anneme karşı bir koruma büyüsü yapıyordum, çünkü durmadan üzerime korkunç rüyalar salıyordu. Bunu yaparken kendim için de bir karass bulma büyüsü yaptım."

Bana boş boş baktı. "Karass da nedir?"

"Hiç Vonnegut okumadın mı? Eh, neyse. Sanırım okursan seversin. *Kedi Beşiği*'yle başla. Her neyse, karass birbirlerine gerçekten bağlı olan bir grup insandır. Tersiyse granfalundur, yani aralarında sahte bir bağ olan bir grup, tıpkı okulda olmak gibi. Kendime arkadaş bulabilmek için bir büyü yaptım."

Gerçekten de geri çekildi, neredeyse sandalyesiyle birlikte arkaya yuvarlanıyordu. "Bunun *işe yaradığını mı* düşünüyorsun?"

"Ertesi gün Greg beni kitap kulübüne davet etti." Söylediklerimi iyice kavraması için bir müddet sustum.

"Ama zaten aylardır buluşuyorduk. Sen sadece... bizi buldun."

"Öyle umuyorum," dedim. "Ama daha önce kulüp hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ne kulübe ne de bilimkurgu kongresine dair bir işaret görmedim."

Ona baktım. Kırmızı damalı bir gömlek giyen, okuyan, düşünen ve kitaplardan bahseden yakışıklı bir çocuk. Bu haliyle tek boynuzlu bir attan daha enderdi. Büyüm onu



bu hâle getirmek için hayatının ne kadarına temas etmişti? Daha önce var olmuş muydu? Ya da neydi? Bilmiyorum, bilmemin bir yolu yok. Artık buradaydı, ben de öyle ve hepsi buydu.

"Ama ben oradaydım," dedi. "Kitap kulübüne gidiyordum. Olduğunu biliyorum. Geçen yaz Brighton'daki bilimkurgu kongresine katıldım."

"*Er' perrhenne*," dedim, en iyi tahmini telaffuzumla.

İnsanların benden korkmasına alışkınım, fakat bundan hiç hoşlanmıyorum. Tiberius'un bile bundan hoşlandığını sanmıyorum. Ama korkunç bir anın ardından yüzü yumuşadı. "Bizi bulacağını hissetmiş olmalısın. Bu kadar çok şeyi değiştiremezsin," dedi ve Vimto'sunu alıp kafasına dikti.

"Sana söylemek istedim, çünkü benden büyü yüzünden hoşlanıyorsan ortada ahlaki bir sorun var demektir," dedim, konuyu kusursuz bir biçimde netleştirmek için.

Hafifçe sallanarak bir kahkaha attı. "Bunu düşünmem gerek," dedi.

Islak sokaklardan geçerek istasyona geri döndük, el ele tutuşmadık. Ama öncekine nazaran daha boş olan trende birlikte oturduk, vücutlarımız birbirine temas ediyordu ve çok kısa bir anlığına kolunu bana doladı. "Tüm bunlar çok fazla," dedi. "Her zaman dünyanın büyülü bir yer olmasını isterdim."

"Uzay gemilerini tercih ederim," dedim. "Ya da büyü illa ki olmak zorundaysa o zaman daha az kafa karıştırıcı, kuralları olan, kitaplardaki gibi olmasını isterdim."

"Haydi normal bir şey hakkında konuşalım," dedi. "Mesela neden saçların bu kadar kısa? Hoşuma gidiyor, ama çok alışılmadık."

"Normal hali bu değil," dedim. "Uzun örgülerimiz vardı. Anneannem örerdi, o öldükten sonra da birbirimizin saçlarını örmeye başlamıştık. Mor ölünce tek başıma becere-

medim ve bir şey anında... şey... öfkeli bir keder anında sanırım, bir makas alıp onları kestim. Saçlarım korkunç bir şekilde düzensizleşti, arkadaşım Moira her kenarından bir-azcık keserek onları düzeltmeye çalıştı ve hemen hemen hiç kalmadı. O zamandan beri kısa kestiriyorum. Her tarafı eşit uzunlukta olmak zorunda. Saçlarım eskiden çok inatçıydı."

"Seni zavallı küçük şey," dedi ve bana sıkıca sarıldı.

"Senin saçın neden uzun? Yani bir erkeğe göre."

"Hoşuma gidiyor," dedi, dalgınca kendisine dokunarak. Saçları bal renginde, ya da ballı çörek.

Gobowen'e vardığımızda bisikletinin zincirini çözdü. "Cumartesi görüşürüz," dedi.

"Kitap dükkânının yanındaki küçük kafede mi?" diye sordum.

"Mario'nun Yeri'nde, böylece düzgün bir kahve içebilirim," dedi.

Sanırım halk arasında benimle görünmek Wim için önemli. Galiba Ruthie meselesi ve kendisini dışlanmış hissetmesi yüzünden.

Ben otobüse binmeden önce yeniden öpüştük. Topuklarıma kadar hissettim. Bir şekilde bu da bir büyü, tıpkı "chi" gibi.

## 8 Şubat 1980, Cuma

*Aujourd'hui, rien.*

Bugün, öğle yemeğinde insanlar birbirlerine bilmeceler soruyordu, ben de bir elfle mi yoksa bir Plütonluyla mı tanışmak istersiniz sorusunu sordum. Deirdre bir Plütonlunun ne olduğunu bilmiyordu. "Plüton gezegeninden gelen bir uzaylı," dedim. "Bir Marslı gibi, ama daha fazlası."

"Bir elf o hâlde," dedi. "Peki ya sen Morwenna, sen hangisi olurdun?"

Deirdre "tanışmak" ve "olmak" kelimelerini her zaman karıştırır, ama bir bakıma bu daha zorlu bir soruydu. Hangisiyle tanışmak isteyeceğiniz dünya görüşünüzle, geçmişle ve gelecekle, fantastikle ve bilimkurguyla alakalıydı. Hangisi olmak isteyeceğiniz ise aklıma Tiptree'nin ikisini birden başaran "Sonra Uyandım ve Kendimi Soğuk Tepe'nin Yamacında Buldum," öyküsünü getirdi ve bunu düşünüp durdum.

Pazartesi günü doktorla randevum var.



## 9 Şubat 1980, Cumartesi

Anlaşılan erken gelmek Wim'in doğasında olan bir şey, lastiğinin patladığı ve kitap kulübüne geç kaldığı zaman, yani onu ilk gördüğüm gün hariç. Mario'nun Yeri'ne vardığımda beni bekliyordu ve benim için de kahve ısmarlamıştı.

Cık cıklayarak ya da başıyla onaylayarak kütüphane kitaplarıma bir göz attı. Sıra Mary Renault'nun *Persli Çocuk* kitabına gelince tarihi kurguda ne bulduğumu bilmek istedi. Onu daha önce okuduğumu söyleyince bu sefer de kitapları neden yeniden okuduğumu sordu. Tanıdığım birkaç kız da erkek arkadaşlarıyla birlikte oradaydı. Durmadan bize bakıp pişmiş kelle gibi sırıtan Karen dâhil.

"Başka bir yere gidemez miyiz?" diye sordum bir süre sonra, Wim kahvesini bitirdiğinde.

"Nereye?" diye sordu. "Gidilebilecek hiçbir yer yok. Yeniden hayalet avcılığına çıkmak istemiyorsan elbette."

"Sen gitmek istiyorsan sorun değil," dedim.

Tam o esnada Karen masamıza geldi. "Benimle tuvalete gelsene. Kızıl," dedi.

Wim bu isim karşısında kaşlarını kaldırdı, ama onun önünde bana "Aksak" veya "Seksek" diye hitap etmediği için rahatlamıştım.

"Şimdi olmaz," dedim.

"Hayır, gel," dedi Karen, suratını asarak. Elini kolumun üzerine koydu ve beni sertçe çimdikledi. "Haydi."

Rezalet çıkarmaktansa gitmek daha kolaydı. Karen benim arkadaşım değildi, fakat Sharon ve Deirdre'nin arkadaşıydı. İçimi çekerek onunla birlikte gittim. Tuvaletin duvarları kırmızıya boyanmıştı ve üzerine parlak, çıplak ampuller asılı bir ayna vardı. Karen aynaya bakarak makyajını düzeltti. Her cumartesi olduğu gibi, kesinlikle yasak olmasına rağmen her tarafı makyajlıydı.

"Erkek arkadaşım Craig dün gece sevgilini başka bir kızla; okul çamaşırhanesinde çalışan Shirley'le beraber diskoda gördüğünü söylüyor."

"Teşekkürler," dedim. "Onunla diskoya gitmem oldukça zor, değil mi?"

"Umursamıyor musun?" Sesi inanmazlık doluydu.

Umursuyordum, elbette umursuyordum, ama onun bunu bilmesine izin verecek değildim. Sadece gülümsedim, kapıyı iterek açtım ve masaya döndüm.

Wim hâlâ oradaydı ve çok kısa bir anlığına da olsa buna şaşırdım. Oturup elini tuttum, çünkü Karen'ın izlediğini biliyordum. "Haydi gidelim," dedim.

"Sana ne söyledi?" diye sordu.

"Bu kasabada herkes herkesin yaptığı şeyleri bilir, bunu benden iyi biliyorsun," dedim. Ayağa kalkıp paltomu giydim.



Yüzü asıldı, ama aynı zamanda da hesapçı bir ifade aldı. "Mori, ben—"

"Haydi," dedim. Bu konuyu orada, aşırı hevesli bir kalabalığın önünde konuşacak değildim.

"Seni yalnızca kitap kulübünde, cumartesi öğleden sonralarında ve perşembe günleri Shrewsbury'de birkaç saat taklırken görebileceksem ilişkimiz başka nasıl yürüyebilirdi ki?" diye sordu agresif bir şekilde, birlikte tepeyi çıkıp birkaç dükkânın yanından geçerken. "Benimle bir partiye bile gidemiyorsun."

"Bunu anlayabiliyorum," dedim. "Okula tıkılıp kalmam elimde değil. Belki de yürümeyecek."

"Shirley'le dansa gittiğim için benden ayrılabilir misin yani?" Bana sorgularcasına baktı.

"Daha çok sen bunu yaptığın için alay konusu olmamak adına. Demek istediğim, okula tıkılıp kalmasaydım bile seninle dansa gidemeyeceğim çok açık."

"Bu öyle bir şey değil," dedi. "Dansa özel bir ilgi duymuyorum, bu sadece oyalanılacak bir şey."

"O zaman Shirley'e de özel bir ilgi duymuyorsun, çünkü o da sadece oyalanılacak bir şey, öyle mi?" diye sordum sinsice.

"Ya da seni çok az gördüğüm ve bu çok zahmetli olduğu için ben senden ayrılabilirim," dedi garip, düşüncelere dalmış bir tonda.

Kitap dükkânına ve Kaçak Avcı Ormanı'na gitmek istiyorsak aşağı dönmemiz gereken bir köşeye geldik. Durdum, o da durdu. "Az da olsa mantıklı olman gerekmiyor mu?" diye sordum, usanmış bir şekilde. Erkekler çok garip.

"Şimdi, tam burada, bu köşede ayrılmayı ve birbirimize bir daha asla tek bir güzel söz bile etmemeyi kabul ediyor musun?" diye sordu. Rüzgâr saçlarını geriye doğru savuruyordu ve daha önce hiç bu kadar muhteşem görünmemişti.

"Evet!" dedim. Kitap kulübünde kitaplar hakkında bir şeyler söylediğimizi ve birbirimize hiç bakmadığımızı gayet iyi bir biçimde hayal edebiliyordum.

"O zaman sorun yok. Eğer şu anda ayrılabiliyorsak o hâlde yaptığın herhangi bir büyü bizi bir araya getiren kadere etki etmiyor demektir," dedi.

"Ne?" Sonra anladım. "Ah."

Sırıttı. "Yani büyü bizi buna zorladığı için birlikte değilsek sorun yok."

Bu hayal edebileceğim en çağdışı bakış açısıydı. "Ne yani, Shirley'le diskoda yaptığın şey *bilimsel bir deney* miydi?"

Biraz utanmış görünme nezaketinde bulundu. "Sayılır. Bir şeyleri yapmaya zorlanıyor olduğum fikrinden nefret ederim. Gerçek Aşk, Doğru Kişiyi Bulmak gibi kavramlardan ve bilirsin, bağlanmaktan, evlilikten nefret ederim. Büyünün bana bir şeyler yaptırdığı düşüncesi—"

"Wim, senden hoşlandığımı itiraf ettim," dedim. "*Bana* bunu *sen* sorduğunda. Kader, gerçek aşk, evlilik, sonsuza kadar veya bunun gibi saçmalıklardan hiçbirini ağzıma almadım, almayacağım da. Benim aradığım şey bu değil, istediğim şey de bu değil. Arkadaşlara sahip olmak istiyorum, kahrolası "Gerçek Aşk"a değil. Evlenmeyi planlamıyorum, en azından uzun yıllar boyunca."

"İşte sen busun," dedi tekrar yürümeye başlayarak, böylece ben de yürümeye başladım. Tepeden aşağı indik. "Büyü değil. Senden hoşlanıyorum, gerçekten. Ama eğer *ayrılabilirsek*, ki sen ayrılabileceğimizi kabul ettin, bunu yapanın büyü olamayacağını ve bunun sorun olmayacağını düşündüm."

"Yani ayrılmayı gerçekten istemiyor musun?"

"Eğer sen istemiyorsan hayır," dedi.

Büyü hakkında benim bilip de onun bilmediği şey ne kadar aldatıcı olduğu ve insanlara zaten istedikleri şeyi ne kadar kolay yaptırabileceğiydi. Sadece gerçekten ayrılmamız bir şeyleri kanıtlayabilirdi, teorik olarak ayrılmayı kabul etmemiz değil. Ama... istemiyordum. "İstemiyorum," dedim.

"Ona ne söyledin?"

"Kime?" diye sordum.

"Bayan Küçük Hitler'e. Kafede?"

Burnumdan soludum. "Onun adı Karen. Diskoya gidemeyeceğimin çok açık olduğunu söyledim ve sadece gülümsedim. Ona bu zevki tattırmak istemedim."

"O zaman gülümsemeye devam et. Shirley'le bir daha görüşmeyeceğim."

"Bundan haberim olduğu müddetçe Shirley'le görüşüp görüşmemen umurumda değil," dedim. "...sanırım." Heinlein'ın bu teorisinden hiç kuşkum yoktu. Ama pratiğinden o kadar emin değildim.

"O bir salak," dedi ve bu oldukça rahatlatıcıydı. Gerçek bir şeyler için istenmek güzel.

Kaçak Avcı Ormanı'na girip yıkık duvarlarının bulunduğu yere yürüdük. Kardelenler ölmüştü. Yaprakları hâlâ büyüyordu, fakat başka çiçek çıkmıyordu. Mekân perilerle kaynıyordu, çoğu boğumlu ve ağaçsıydı, bize hiç ilgi göstermiyorlardı. Wim onları bir bakıma görebiliyordu, onları gözünün ucuyla görebildiğini söyledi. Bir müddet duvarın üzerine oturup onlara baktık. Tam kalkmaya başlamıştık ki tesadüf eseri bastonuma dokundu ve öksürüğe benzer bir ses çıkarttı. "Artık onları gerçekten görebiliyorum," dedi. Tekrar yanıma oturup bastonumu kucağında tuttu. "Adamım," diye bağırdı gayet yarım yamalak bir şekilde.

Asırlar sonra, Wim perileri uzunca bir süre izledikten sonra gitme zamanının geldiğini söyledim ve bastonumu geri almak için uzandım. O olmadan perileri sadece yarı yarıya görebiliyordu. "Ne olduklarını bilmek isterdim," dedi,

birlikte kasabaya doğru yürürken. "O baston bende kalabilir mi? Demek istediğim, yanında bundan bir tane daha var mı?"

"Var, ama diğeri metalden yapılma ve çok çirkin. Ayrıca bu bana güç veriyor. Bunu bana periler verdi."

"Belki de onları görebilmem için vermişlerdir," gibi bir fikir öne sürdü. "Tüm o renkler ve şekiller." Sesi sarhoş gibi çıkıyordu. Gördükleri sıradan perilerdi, üstelik ilginç bir şey de yapmıyorlardı.

"Belki," dedim. "Her hâlükârda şu an ona ihtiyacım var."

Ağaçların arasından çıkarken elimi tuttu.

"Dans meselesi için üzgünüm," dedi. "Shirley'i kastetmiyorum, bunu belli bir amaç uğruna yaptım, gerçek anlamda dans etmeyi kastediyorum. Bu konuyu düşünmemiştim ve dans edemediğin için kendini kötü hissetmene sebep olmak istememiştim."

"Sorun yok," dedim, ama vardı. Bacağım çekme tedavisi tarafından mahvedilmeden önceki hâline geri döndü. İyi günlerim de oluyor kötü günlerim de. Bu şekilde devam edeceğini söylediler. Belki akupunkturun faydası olur, belki kendi kendime yapmayı öğrenebilirim; fakat yakın bir zamanda dans edemeyeceğim.

Otobüsün kalkış saati neredeyse gelmişti, bu yüzden kasabanın içinden geçtik. "O hâlde salı gecesi, perşembe öğleden sonra ve haftaya cumartesi mi? Eğer teklifin buysa o zaman kabul ediyorum," dedi.

"Önümüzdeki hafta sonu yarıyıl tatili başlıyor," dedim. "Bir hafta sürecek. Bu yüzden cumartesi günü okul yok."

"Uzaklara mı gideceksin?"

"Daniel'la Eski Konak'ta bir gece geçireceğim, sonra da birkaç günlüğüne Aberdare'e geçip Teg Teyze'yi ve dedemi göreceğim."

"Sonra da anneni mi öldüreceksin?" diye sordu. "Şu an



değil, biliyorum, ama ileride yapabilirim. Bu hiçbir kadim yasağa karşı gelmek anlamına gelmez."

"Benim gördüğüm kadim yasaklara göre annem hakkında ne düşünürsem düşüneyim onu öldüren biriyle bir tabak yemeği bile paylaşamam," dedim. Gerçi çoğunlukla Mary Renault'dan alıntı yapıyordum, herhangi bir gerçek kadim yasaktan değil. Artık hiç kimsenin kadim yasaklar eğitimi vermemesi gülünç. "Her neyse, zaten buna gerek de yok."

"Seninle gelebilirim."

"Aptal olma, nerede kalacaksın?" diye sordum. "Zaten çalışman gerek. Yurda geri döndüğümde seni görürüm."

"Seni özleyeceğim," dedi ve bana kibar, uzun bir öpücük verdi.

Eh, en azından sıkıcı değildi.

## 10 Şubat 1980, Pazar

Bu sabah kar yağıyordu. Uyanıp pencereden dışarıya baktığımda her şey kesin bir beyazlıkla örtülmüştü. Kiliseye gitme vakti geldiğindeyse erimişti.

Vaaz, şükretmekle ve dualarımızı hızlı bir şekilde etmeyip seçtiğimiz iki şeye şükretmemiz gerektiğiyle ilgiliydi. Bu yüzden dua vakti geldiğinde içimden Wim ve kütüphanelerarası ödünç alma sistemi için şükrettim.

Teg Teyze'ye önümüzdeki pazar orada olacağımı belirten bir mektup yazdım. Wim dikkatimi dağıttığı için ne dün ne de hafta içi dedem için bir kartpostal alabilmiştim. Giderken bir tane götüreceğim.

Wim hakkındaki yeni endişem, istediği asıl şeyin ben değil; büyünün gerçek olma ihtimali olması.

## 11 Şubat 1980, Pazartesi

*Persli Çocuk* bir harika. Renault'nun en iyi kitabı olabilir. Sadece bu kitapla değil, Renault'nun bütün eserlerinin genel düşüncesiyle aşka gelerek *Phaidon*'u ve *Yasalar*'ı da çabucak okudum ve bir parça ilerleme sıkıntısı çektim.

Bayan Carroll bilimkurgu dışında bir şeyler okuduğum için memnun olmuş gibi görünüyor. Antik Yunan'la ilgili bir sohbet başlattı ve üniversiteye hazırlığa devam ederken Yunanca diploması alabilme imkânımdan söz etti. Üniversite hazırlığa burada devam edip etmeyeceğimi bilmiyorum, ama bu gerçekten de iyi bir plan olur. Wim'in yaptığını yapmama ve sanat dersleriyle bilim derslerini karıştırmama müsaade edeceklerini sanmıyorum. Ayrıca çok sıradan ve geleneksel bir karışım olmasına rağmen İngilizce, tarih ve Latince görmeyi seviyorum. Fizik ya da kimya derslerinden birine devam edebilmeyi de isterdim; fakat Bayan Carroll'ın da dediği gibi matematik dersi almamak bunu zorlaştırırdı. Eğer şanslıysam matematiği ucu ucuna geçebilirim, ama umabileceğimin en iyisi bu.

Doktora gittiğimde ona güvenip güvenemeyeceğimi sordum, o da elbette dedi. Ardından bana doğum kontrol hapı reçetesi yazıp yazamayacağını sordum. Cinsel açıdan aktif olup olmadığımı sordu, ben de henüz olmadığımı ama olmayı düşündüğümü belirttim. Doğum tarihime bakarak biraz cık cıkladı, ama reçeteyi yazdı. İşe yaraması için bir ay



boyunca kullanmam gerektiğini, âdet gördükten sonra almaya başlamamı, bir kereliğine unutmamın sorun olmayacağını ama ikinci kez unutmamamı ve hapları her gün aynı saatte içmem gerektiğini söyledi. Geri dönerken reçetemle birlikte eczaneye uğradım. Bir paket prezervatif (hazır olmak için) ile canım çekmediği hâlde diğer şeyleri kamufle edebilmek için bir paket de çikolata satın aldım, onu yine de yiyeceğim.*

Hapları ve prezervatifleri çantamda saklıyorum, çünkü güvenebileceğim başka bir yer yok.

## 12 Şubat 1980, Salı

Deirdre bugün Vergilius ödevimden kopya çektiği için az kalsın yakalanıyordu. "Progredior" ve "proficiscor" diye iki fiil var. İkisi de garip bir biçimde her zaman pasif, ikisi de "pro" ile başlıyor ve biri "ilerlemek" anlamına gelirken öteki "yola çıkmak" anlamına geliyor. Bu yüzden ikisini sürekli karıştırıyorum, Deirdre'nin kopya çektiği ödevde de karıştırmışım. Deirdre o kısmı yüksek sesle okuduğunda çok zeki biri olan Bayan Martin bize sertçe baktı ve pasif fiillerle ilgili bu hatanın bulaşıcı olduğunu söyledi. Ardından Deirdre'yi tahtaya çağırdı ve bir sonraki kısmı, henüz hazırlamadığımız bölümü çevirttirdi. Fazla berbat etmediği için yakayı sıyırdığımızı düşündüm. Sonra beni çağırdı ve sonraki kısmı bir kere daha, yine bakmadan bana çevirttirdi. Ders bittikten sonra zil çalar ve herkes fizik sınıfına doğ-

* Yurt dışındaki eczaneler ilaç dışında serinletici içecekler, kozmetik ürünleri, şekerleme ve dergi gibi şeyler de satar –*çn*

ru koştururken beni durdurdu ve, "Vergilius'un bu bölümü için Deirdre'yle küçük bir işbirliği mi yaptınız Morwenna?" dedi.

"Biraz takılmıştı," dedim. Bu doğruydu ve bütün ödevlerimden kopya çektiğini söylemekten daha iyiydi.

"Kendi kendine öğrenmeyi öğrenmezse asla öğrenemez," dedi Bayan Martin. Kulağa bir atasözü gibi geliyordu, belki de Latincede öyleydi. Üç, hayır altı kelimeden oluşurdu. Belki de yedi.

Daniel'dan cuma günü beni alamaya geleceğini ve pazar günü Aberdare'e gidebileceğimi söyleyen bir mektup aldım. Ayrıca ondan önce bir sürprizle karşılaşabileceğimi de belirtiyordu. Acaba ne demek istiyor? Belki de ayrı bir paketle kitap yollamıştır?

Bu gece kitap kulübü var, *Tören Dansı*'ndan bahsedeceğiz.*

## 13 Şubat 1980, Çarşamba

Toplantıyı Hussein yönetti. Sadece *Tören Dansı*'ndan değil, Brunner'ın harika romanı *Rakamsız Zamanlar*'dan, Dick'in *Yüksek Şatodaki Adam*'ından (bunu okumadım), Ward Moore'un *Yıldönümünü Getirmek* adlı kitabından ve genel olarak alternatif bir tarihe sahip olma fikrinden bahsettik. Aynı zamanda *Zaman Rehberi*'ne, *Zaman Muhafızları*'na ve Christopher Priest'ın *Bir Wessex Rüyası*'na da değindik (Bunu mutlaka getirtmeliyim! Wim harika olduğunu söyledi). Gerçekten bilimkurgu olup olmadıkları ki öyle oldukları çok açık, ve *Başka Zamanlı Lord Kalvan* gibi "öte vakit" türündeki kitaplarla *Tören Dansı* gibi her şeyin tek bir galakside fakat farklı biçimlerde yer aldığı kitaplar arasında bir fark olup olmadığı konularında bir belirsizlik vardı.

Dönüp dolaşıp *Tören Dansı*'na geri dönüyorduk. Greg, *Tören Dansı*'nı bilimkurgu yapan unsurların kapsadığı geniş zaman dilimi ve perspektifi olduğunu söyledi. Derken Brian sözü Lord Darcy serisine getirdi (Randall Garrett'a hayranım!) ve bilimkurguya girip girmediklerini sordu. Bu hileli bir soruydu, çünkü tıpkı bilimkurgu gibi olmalarına ve fantastiğe hiç benzememelerine rağmen fantastik oldukları çok belliydi. Harriet bu seriyi daha çok Lord Dunsany'nin kulüp hikâyeleri ve inanılması güç öyküleri gibi şeylere ait hissettiğini ve garip olduklarını söyledi. Bilimkurgu öğeleri içermelerinin garip olmalarına ters düştüğünü düşündüğüm için (muhtemelen hem çok fazla hem de çok hararetli konuşarak) itiraz ettim, çünkü büyüden bahsediyor ve onu bilimin bir başka dalı gibi değerlendiriyorlardı. Özellikle de *Büyücüler Geçidi*'nde.

Görünüşe göre Janine benimle konuşmuyor, Pete de öyle. Wim bunun üstesinden geleceklerini söyledi. Umarım öyle olur.

Hugh biraz şaşkın görünüyordu. Greg, aynı yaşta olduğumuz için Hugh'un otomatik olarak sevgili olacağımızı sandığını düşünüyor, bunu arabada söyledi. Hayatımda hiç bu kadar aptalca bir şey duymamıştım ve bu düşüncemi dile getirdim; çünkü her ne kadar Hugh'dan hoşlansam da onu iki saniyeliğine de olsa bir sevgili olarak düşünmemiştim. Greg sadece güldü, böyle şeylerin kendi kendine hâllolacağını söyledi ve McCaffrey'i okuyup okumadığımı sordu. Bunun konuyla ne alakası olduğunu bilmiyorum, fakat yolun geri kalanı boyunca ejderhalarla zihinsel bağ kurmaktan bahsettik.

* Keith Roberts'ın 1968'de kaleme aldığı alternatif tarihli bir bilimkurgu romanı –çn

Wim yarın yine benimle Gobowen'de buluşacak. Anlaşılan birbirimizi çok fazla göremediğimizi düşünüyor, ama bence durum tam tersi. Arada düşünmek ve de her şeyi yazmak için zamana ihtiyacım var! Wim'in günlük tuttuğunu zannetmiyorum.

Yarının sevgililer günü olduğunun çok geç farkına vardım. Wim'in bunu fark edeceğini sanmıyorum, yoksa eder mi? En ufak bir fikrim bile yok. Bayan Carroll fark edebileceğini ve her ihtimale karşı yanımda ona verebileceğim bir şey bulundurmam gerektiğini düşünüyor. Sorun ona armağan edebileceğim hiçbir şeyimin olmaması. Bayan Carroll bir kitap hediye etmemi önerdi; eh, tabii bunu önerecek! Bir kitap mağazasına gidecek kadar vaktim olsaydı bu harika bir fikir olabilirdi. Onun için bir kartpostal hazırlayabilirim, gerçi hiç kimse benim yaptığım bir kartı istemez. Onun için bir şiir yazabilirim ya da daha önemlisi, onun için yazmış olduğum şiirlerden birini düzgünce temize çekebilirim. Ama ya beğenmezse? Onunla şiir hakkında hiç konuşmadım, sevip sevmediği hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Heinlein'dan nefret etmeseydi ona *Şeytanın Rakamı*'nı verebilirdim, ama ediyor ve muhtemelen burada elimde olan her şeye o da sahip.

Eğer okuldan biraz erken çıkabilirsem istasyona giderken kitap dükkânına da uğrayabilirim, sanırım.

## 14 Şubat 1980, Perşembe

İşte bu garipti.

Daniel'ın "sürprizinin" beni arabayla Shrewsbury'ye gö-



türmek olduğu ortaya çıktı. Neden bugünü tercih ettiğini anlayamıyorum, hem de tatil yarın başlıyorken, fakat ondan mantıklı hareket etmesini beklememeliyim. Dışarı çıktığımda arabasının içinde oturuyor ve sanki dağları devirmiş gibi kendisinden gayet memnun görünüyordu. Onu gördüğümde korkudan olduğum yere çakılıp kaldım.

Wim benimle Gobowen istasyonunda buluşacaktı. Ona ulaşıp neler olduğunu anlatmamın hiçbir yolu yoktu. Onunla buluşamazsam yarıyıl tatili bitinceye kadar görüşemeyecektik. Onu terk ettiğimi zannedecekti, hem de Sevgililer Günü'nde.

Diğer alternatif Daniel'a Wim'den bahsetmekti. Arabaya bininceye dek bunu düşündüm. Sorun şu ki o ana kadar Daniel'a Wim hakkında hiçbir şey anlatmamıştım, çünkü ona yazdığım mektuplar her zamanki gibi çoğunlukla kitaplar hakkındaydı. Berbat bir durumdu. Gerçekten istediğim şey bu olsa bile Daniel'a geri dönüp beni yalnız bırakmasını söyleyemezdim.

"Yakamı sıyırmayı başardım," dedi Daniel. "Çin lokantasına tekrar gidebiliriz."

"Çok güzel, ama," dedim ve sustum.

"Ama ne?" diye sordu, motoru çalıştırıp iki karaağacın arasından yola çıkarken. Diğer ağaçlar yeniden yapraklanmayı düşünmeye başladığı için tekrar korkunç görünüyorlardı. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Sesi çok acıklı çıkmıştı.

"Gobowen istasyonunda bir arkadaşımla buluşmam gerekiyor," dedim. "Oraya gidip onu da alıp yanımızda götürebilir miyiz sence?"

Daniel'ın yüzü garip bir biçimde ifadesizleşti, ardından gülümsedi. "Elbette," dedi ve bir U dönüşü yaptı. Neyse ki yolda gelen giden başka bir araç yoktu.

Bunun üzerine ilk önce kitap dükkânına gitmek istediğimi söylemem mümkün değildi.

"Erkek arkadaşın mı yoksa sadece normal bir arkadaş mı?" diye sordu.

"Erkek arkadaşım sayılır. Şey, aslına bakarsan erkek arkadaşım, evet." Utançtan kelimelerim birbirine giriyordu.

"Eee, bana biraz ondan bahsetsene?" Sesi cesaret verici, ama aynı zamanda da şaşkın çıkıyordu.

Tam olarak ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. "Adı Wim. Onunla kitap kulübünde tanıştım. On yedi yaşında. Delany'yi ve Zelazny'yi seviyor. Üniversiteye hazırlık için kolejde İngilizce, tarih ve kimya dersleri alıyor ve bir taraftan da yarı zamanlı olarak çalışıyor. Sanırım ihtiyacım olursa gelecek yıl ben de öyle yapacağım."

"Neden ihtiyacın olsun ki?" diye sordu Daniel.

"Haziranda on altıma basacağım," dedim. "Bana bakmak zorunda kalmayacaksın. Kendi başıma yaşayabileceğim."

"Tam zamanlı eğitim almak istediğin müddetçe sana bakacağım," dedi Daniel, *Kumdaki Eşikler*'i ve *Şeytanın Rakamı*'nı okumamıştı.

"Heinlein'ın yeni kitabının çıktığından haberin var mı?" diye sordum hatırlayarak.

"Pazar günü söylemiştin," dedi. "En iyi kitabı olmasa da okumayı dört gözle bekliyorum."

Aynı esnada Gobowen istasyonuna varmıştık. Ortalıkta hiç kimse yoktu. İlk defa bir yere Wim'den önce varmıştım, çünkü bir üçgenin iki kenarını dolaşan otobüslerle gelmemi bekliyordu, oysa ben üçüncü kenara arabayla gelmiştim. "Yakında burada olur, hep erken gelir," dedim. Daniel arabayı avluya düzgünce park etti.

"Ne kadar zamandır görüşüyorsunuz?" diye sordu.

Aklımdan hesapladım. "Neredeyse iki hafta," dedim.

Daniel ona anlatmam gerektiğini veya çok genç olduğumu ya da onun gibi bir şey söylemeyerek saygınlığımı kazandı. Söylediği tek şey, "Yeni bir rol daha," oldu fakat



gülümsüyordu. "Kendimi saçma bir şekilde gergin hissediyorum."

"Eh, ben nasıl hissediyorum sanıyorsun?" diye sordum.

Güldü ve tam o sırada Wim pervasız bir şekilde istasyonun bahçesine girdi, saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Bu o mu?" diye sordu Daniel.

"Evet," dedim, gereğinden fazla gurur duyarak. Wim'in dikkatini hiç vermediği arabadan indim. Çok dikkatli biri değil.

Daniel da indi. "Bisikleti bagaja koyabiliriz," dedi.

"Ben ona durumu açıklarken burada bekle," dedim.

Wim'e doğru yürüdüm. Daniel sigarasını tüttürürken arabaya yaslanıp izlemeye başladı. Wim önce beni, sonra Bentley'i, ardından Daniel'ı gördü. Tüm bunları kafasına kaydettiğini görebiliyordum. "Wim, babam sürpriz bir şekilde beni akupunktura götürmeye geldi. Benim de hiç haberim yoktu. Bizimle Shrewsbury'ye gelmek ister misin, arabayla?"

Çok şaşırmış göründü. "Arabayla? Babanla?"

"Aldırmıyor. Eğer istersen. Ama baş başa olamayacağız ve büyü ya da onun gibi şeyler hakkında konuşamayacağız çünkü o tüm bunlardan bihaber."

"Garip bir hayat için her şeyi yaparım," dedi Wim, Zaphod Beeblebrox'tan alıntı yaparak. Sonra da biraz çekinerek beni öptü, ama Daniel'ın hâlâ orada olduğu düşünülürse bu çok cesurca bir hareketti. Paltosunun cebinden bir paket çıkarıp küstahça sayılabilecek bir hareketle bana uzattı. "Sevgiler Günü'n kutlu olsun."

Hemen açtım. İçinden üç tane kitap çıktı! Theodore Sturgeon'ın kapağında güzel bir kadın başı ve bir ay olan *Garip Bir Dokunuş*'u, Christopher Priest'ın *Tersine Dünya*'sı ve adını daha önce hiç duymadığım bir yazarın, C. J. Cherryh'nin *Ivrel'in Kapısı* diye bir kitabı. Şaşkına döndüm.

"Ah Wim, bunlar çok güzel. Üstelik hiçbirini okumadım. Henüz sana bir şey almak için fırsatım olmadı, fakat bunu senin için yazdım." Şiiri ceketimin cebinden çıkarttım. Bayan Carroll'dan aldığım güzel, mavi bir kâğıdın üzerine en düzgün yazımla yazmıştım ("Sürükle kendini zihin çöllerinin çorak kayalıklarının üzerine," ile başlayandı).

Onu okurken bir müddet bekleyip onu dikkatle izledim, Daniel'ın arkamızda beklediğinin farkındaydım. Kızaran Wim şiiri cebine tıkıştırdı. Beğenip beğenmediğini bilmiyorum.

Sonra onu Daniel'la tanıştırdım ve bir çift yargıç gibi el sıkıştılar. Bisikleti bagaja yerleştirmek için birbirlerine yardım ederlerken işler biraz daha kolaylaştı. Ardından hep birlikte arabaya bindik ve Shrewsbury'ye doğru yola çıktık. Ben akupunktur tedavisi görürken ikisinin bir saat boyunca baş başa kalacağını o anda fark ettim. Daha garip bir şey olabilir miydi? Bana haber vermediği için bu Daniel'a müstahaktı, ama zavallı Wim bunu hiç hak etmemişti.

Arabada Zelazny'den bahsettik. Derin ve ilginçliğini hiç kaybetmeyen bir konu. Ardından *İmparatorluk Yıldızı*'na ve sıradan bir macera olabilecekken bundan nasıl sıyrıldığına değindik. Tüm bu süre boyunca Daniel ve Wim'in birbirlerine ısınmaya başladığını düşündüm, gerçi Wim arkada oturduğu için birbirlerini tam olarak göremiyorlardı elbette. Shrewsbury'ye vardığımızda randevu için henüz erkendi. Kitap dükkânında biraz dolaştık ve Wim'le Daniel, Heinlein konusunda bir tartışmaya girdi. Bizim yaşadığımız tartışmanın aynısıydı, ama daha uzun sürdü. Ben Daniel'ın tarafını tutuyordum ve ikisi de bunu biliyordu, fakat çenemi tutup tek kelime bile etmedim ve sadece raflara baktım. O bakmazken Wim için *Tekboynuzun İşareti* ile *Kedi Beşiği*'ni satın aldım ve dışarı çıktığımızda hediyelerini ona verdim.

Sonra onları baş başa bıraktım. Kliniğe gelip tedaviden



sonra benimle buluşmayı kabul ettiler. Akupunktur yaptırdığım için daha önce kendimi hiç bu kadar endişeli hissetmemiştim, hatta iğnelerden korktuğum ilk seansta bile. Masaya yattığımda sadece zihinsel soluğumu kontrol altına almaya çalıştım; diyagrama, büyüye veya başka bir şeye konsantre olamadım. Bazı zamanlardaki kadar işe yaramadı gibi geldi, belki de içeri girdiğimde iyiydim ve ara sıra başıma geldiği gibi farkı hissedemedim.

Dışarı çıktığımda beni bekliyorlardı, ikisi de duvara yaslanmıştı. Daniel, Wim'in yanında yaşlı ve çökmüş görünüyordu. Yanlarına vardığımda Wim, Brighton'daki Seacon'da yaşadıklarından ve Glasgow'daki Albacon'a katılma ümidinden bahsediyordu. "Keşke ben de gidebilsem," dedi Daniel.

"Neden gitmiyorsunuz?" diye sordu Wim.

Daniel omuz silkmekle yetindi, mağlup olmuş gibi görünüyordu.

Çin lokantasına gidip özel olarak geçen sefer yediğimiz şeyleri sipariş ettik. Wim de ben de yemek çubuklarını beceriksizce tutuyorduk. Çoğunlukla Silverberg'ten, arada da salı gecesi *Tören Dansı* toplantısında değindiğimiz bütün o şeylerden bahsettik. Daniel, *Bir Wessex Rüyası* hariç hepsini okumuştu. İkisinin de birbirlerinden etkilendiğini görebiliyordum ve bu hem çok güzel hem de çok garipti. Daniel tuvalete gidince Wim elimi tuttu. "Babamı sevdim," dedi.

"Güzel," dedim.

"Çok şanslısın," dedi yine.

"Sanırım çok daha şanssız olabilirdim," dedim. Çoğu insan Daniel'a iyi bir baba gözüyle bakmaz, fakat daha kötü insanlar da var. Derken aynı şeyi Wim'in de söylediğini ve konuştuklarımızı hatırladım. "Ah, bu paha biçilmez, okulumu bitirinceye kadar bana bakacağını söyledi. Ama şeyi okumamış—"

Wim bir kahkaha patlattı, tam o sırada Daniel geri geldi

ve ona neye güldüğümüzü açıklamak zorunda kaldık. Neyse ki bunu o da komik buldu.

Wim'in fal kurabiyesinde, "Size bir armağan verildi," Daniel'ınkinde, "Kader cesur olana güler," benimkinde ise, "Artık mutlu olma vakti," yazıyordu.

Daniel bizi arabayla geri bıraktı. Wim'e nerede inmek istediğini sordu, o da bisiklet mesafesindeki herhangi bir yerin uygun olduğunu söyledi. Böylece onu bir göbekte bıraktık. Bisikleti çıkartırlarken arabadan indim ve cesurca Wim'den telefon numarasını istedim. "Gelecek hafta, uzaklardayken seni arayabilirim," dedim. "Ve telefon numaranın bende olması bu öğleden sonra işe yarayabilirdi."

"Hayır, yaramazdı. İş yerinden geliyordum," dedi. Yine de numarasını verdi, Daniel da not aldı. Sonra da karşılığında kartını Wim'e verdi, bir kartı olmalıydı! Wim'e sarıldım ve görgü kurallarına uygun bir biçimde öpüştük, sonra da Daniel ödev vaktinde beni okula bıraktı.

## 15 Şubat 1980, Cuma

Her zamanki gibi okuldan alınan ilk kişi Sharon oldu. Bana sorarsanız Yahudi olmanın bir sürü avantajı var. Ama aynı zamanda da dikkat edilmesi gereken bir sürü şey de var. Sam'e kuralları çiğnediğinizde ne olduğunu sormayı unutmamam lazım.

Yine de Daniel ilk gelen değişmez ailelerin arasındaydı. "Senin genç adamı sevdim," dedi, ben arabaya bindiğimde.

"O da seni sevdi," dedim emniyet kemerimi takarken.

"Sanırım yarın onu çaya davet edebiliriz, Eski Konak'a.



Shrewsbury'ye trenle gelirse onu orada karşılayabiliriz. Birlikte yürüyüşe çıkar ya da onun gibi bir şeyler yaparsınız, sonra da hep beraber çay içeriz."

Sesi o kadar çekingen ve umut doluydu ki ona hayır diyemedim. Ayrıca Wim'in de bundan hoşlanacağını biliyordum. Eski Konak'ı görmek isterdi, halaları da öyle çünkü büyücü olduklarını biliyordu. Onlardan korkmazdı, çünkü hiçbir şeyden korkmuyor. Ben de Wim'i görmek istiyordum, tabii ki istiyordum, Koşullar çok uygun olmasa da.

"Mükemmel," dedim. "Ablalarına sordun mu ama?"

"Fikir Anthea'dan çıktı," dedi.

"Beni kasabalı bir çocukla beraber görmeyi tasvip etmeyeceklerini düşünmüştüm," dedim.

"Şey..." Daniel tereddüt etti. "Onların zamanında böyle şeylerin yapılmadığını söylediler fakat Wim'le tanıştıklarında, onun ne kadar zeki ve hoşsohbet olduğunu gördüklerinde fikirlerinin değişeceğinden eminim."

Bu arada, *hoşsohbet* olmak *orta sınıf* olmanın anahtarıdır. Bunu Arlinghurst'te geçirdiğim süre boyunca keşfettim. Bir keresinde birisi İngiliz sınıf sisteminin dille damgalandığını söylemişti. Wim, Shropshire aksanıyla konuşuyor, fakat dilbilgisini doğru bir biçimde kullanıyor. Eğitimli biri etkisi yaratıyor. Sesi okuldaki kızlar gibi azametli ve gösterişli değil, ama sanırım Daniel onu hoşsohbet bulduğu için memnunum. Böyle şeylerin göz önüne alınması çok aptalca!

Akşam yemeğini hep beraber yedik; okul, Wim ve yine okul hakkında pek çok soruya cevap vermek zorunda kaldım. Yegâne Yeğen rolümü becerebildiğim en iyi şekilde oynadım. Her şey güzel geçti. Kulak deldirme konusuna değinilmedi.

Yemekten sonra Wim'i aradım. Annesi olduğunu tahmin ettiğim biri açtı, ama çok çabuk bir şekilde telefonu Wim'e aktardı. Orada olduğu için çok rahatladım. Rahat bir biçim-

de Shirley'le birlikte diskoya gidebilirdi. "Yarın ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Neden?"

"Daniel çaya gelip gelemeyeceğini merak ediyor. Trenle Shrewsbury'ye gelirsen seni karşılarız."

"Güney Galler'e gideceğini sanıyordum?" Sesi çok uzaktan geliyordu.

"Pazar gününe kadar değil," dedim. "Ama gelmek istemezsen sorun yok. Cumartesi günleri çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama yalnızca sabahları."

"Eh, sana kalmış." Zorlamak istemedim.

"Seni görebilecek miyim?" diye sordu. "Baş başa demek istiyorum."

Tanrı onu kutsasın. "Daniel yürüyüşe falan çıkabileceğimizi söyledi ve çoğu zaman beni yalnız bırakıyorlar."

"Peki, ne giymem gerekiyor? Bir malikânede düzenlenen bir ikindi çayı için?"

Bu şekilde endişelenmesi çok tatlıydı! "Her zaman giydiklerini giymen yeterli," dedim. "Bu kıyafet zorunluluğu olan bir ziyafet değil."

"Kız kardeşler de orada olacak mı?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Ne büyük zevk!" dedi, sesi ironi yüklüydü.

"Eh, yarın görüşürüz. Saat bir treni iyi mi?"

"O hâlde yarın."

Telefonu kapattıktan sonra kendimi üşümüş ve yalnız hissettim, bir süre odaları boş boş dolaştım. Daniel çalışma odasında içiyordu, kız kardeşlerse salonda televizyon izliyordu. Onu yarın görecek olmam bir hafta görüşemeyecek olmamızdan neredeyse daha kötü. Kendimi ona hazırlamıştım.





Güneş ışıldıyordu. Wim istasyona geldiğinde üzerinde bir gömlekle bir kravat vardı ve her zamankinden daha genç, bir öğrenci gibi görünüyordu. Bunu ona söylemedim elbette. Daniel yardımsever bir şekilde bizi Acton Burnell kalesine bıraktı. Burası bir harabeydi, yeni bitmiş ot ve sarmaşıklarla doluydu.

"Burada başka hiç kimse yok," dedi Wim, arabadan indiğimizde.

"Eh, şubattayız. Dışarlıklı mevsimi olduğu söylenemez," dedi Daniel.

Wim kaşlarını kaldırdı. "Turistler," dedi Daniel. "Yazın burası onlarla dolu olur. Pekâlâ, buradan eve kadar yürüyebilirsiniz. Bir kilometreden fazla değil. Yürümek istemediğiniz takdirde de beni telefon kulübesinden arayın, tamam mı Morwenna?" Kalenin kapısının tam yanında kırmızı bir telefon kulübesi vardı.

"Tamam," diye mırıldandım. Bacağımın durumunu kastediyordu elbette. Bana yardımcı olmak isteyen insanlara huysuzluk etmemeyi öğrenmem gerek, gerçekten. Bu çok kaba bir davranış.

Dış duvar yıkılmıştı, hendek ısırgan otlarıyla doluydu ve Pembroke ya da Caerphilly gibi her şeyin işaretli olduğu düzgün kalelerde bulunduysanız neyin ne olduğunu az çok çıkarabiliyordunuz. Her yer perilerle doluydu elbette, buraya gelmemizi önermemin sebebi de buydu.

Kalelerin etrafında gezen iki tip insan olduğunu daha önceden fark etmiştim. Biri, "İşte burası kaynar yağı döktüğümüz, burası da okçuları yerleştirdiğimiz yer," diye insan tipiydi, diğeriyse, "İşte burası kanepeyi koyduğumuz, burası da tabloları astığımız yer," diyen. Wim gayet tatmin edici

bir şekilde ilk gruba dâhil olanlardan çıktı. Okulla birlikte Conwy ve Beaumaris'e gitmiş, bu yüzden kaleler hakkında bilgi sahibiydi. Perilerle ilgili soru sormadan önce oldukça başarılı bir kuşatma gerçekleştirdik (ve rüzgâr almayan köşelerde biraz kucaklaştık).

"Yüzlerce," dedim, bir pencere kenarına oturup Wim de görebilsin diye bastonumu ona vererek. Haç şeklindeki ok atma yarığından dışarı baktım, fakat manzara Shropshire tarlalarının üzerinde uzanan telleri taşıyan elektrik direkleri ve aşağıdaki kırmızı telefon kulübesi tarafından oldukça çekici bir biçimde çerçevelenmişti.

Wim yanıma oturdu, bastonum kucağında duruyordu ve bir süre onları izledik. Orada oturmamıza rağmen bize çok fazla dikkat etmiyorlardı. Biz çocukken periler bizimle oyunlar oynardı, çoğunlukla saklambaç ve diğer kovalamaca oyunları. Bu kaledekiler birbirleriyle oynuyormuş gibi görünüyorlardı. Odalara girip çıkıyor, birbirlerinin görüş alanlarından kaçıyor ve kapı eşiklerine nazaran yıkılmış duvarların içindeki girişlerden daha hızlı geçiyorlardı. Bastonumu taşımamam onları görmeme engel olmuyordu elbette, böylece Wim'le birlikte orada oturup yüksek sesle ne yaptıklarını düşündük. Derken içlerinden biri, uzun boylu, mümkün olmayan bir şekilde uzun boylu, uzun saçlarına kuğu tüyleri karışmış bir peri kadın yıkılmış duvarın üzerinden geçti, bizi gördü ve durdu. Onu başımla selamladım. Kaşlarını çatıp bize doğru geldi ve önümüzde durdu. "Merhaba," dedim, ardından "Tünaydın," diye ekledim Galce.

"Git," dedi bana İngilizce. "İhtiyaç. Orada..." Eliyle bir hareket yaptı.

"Vadilerde mi?" diye sordum. Konu perilere ve isimlere geldiğinde tahmin etme oyunlarına alışıktım. "Aberdare'de mi? Demir ve kömürün diyarında?"

Wim'in bana baktığını hissedebiliyordum.



"Ait," dedi ve beni gösterdi.

"Geldiğim yere mi?" diye sordum. "Yarın gidiyorum."

"Git," dedi. "Katıl." Ardından Wim'e baktı, gülümsedi ve eliyle onun yanağını okşadı. "Güzel." Eh, öyleydi. Kendinden emin bir şekilde yürüyerek eşikten geçti ve bir tabur siğilli gnome duvardaki delikten geçip bizim olduğumuz tarafa hiç bakmadan onu takip etti.

Wim onun ardından huşu içinde bakakaldı. "Vay canına," dedi bir süre sonra.

"Onlarla konuşmanın zor olduğunu söylerken ne demek istediğimi artık anlıyor musun?" diye sordum.

"İmkânsız, evet," dedi. "Bunun gibi küçük parçalar söz konusuyken geri kalanını doğru anladığından emin olamazsın." Dikkati oldukça dağılmış bir biçimde konuşuyor ve hâlâ onun arkasından bakıyordu. "Gerçekten de güzeldi."

"Güzel derken seni kastediyordu," dedim.

Güldü. "Şaka ediyorsun. Hayır, ciddi misin? Tanrım!" Perinin arkasından dikkatle baktı, ama görüş alanımızdan çıkmıştı.

"Güzelsin," dedim.

"Sivilcelerim var," dedi. "Tıraş olurken yüzümü kestim. Aptal bir kravat takıyorum. O—"

"'Firiel'i okudun mu? *Tom Bombadil'in Maceraları*'nı?* Sonunu? Şu an hissettiğin de bu."

"Tolkien neden bahsettiğini gerçekten de biliyormuş," dedi Wim.

"Sanırım onları görüyordu," dedim. "Sanırım onları görüyor ve olmalarını istediği elfler gibi hayal ediyordu. Sanırım elfler Tolkien'in hatıralarından geriye kalanlar."

"Belki de onları çocukken görmüştür ve onları hatırlıyordur," dedi Wim. "Gerçekte ne olduklarını bilmek ister-

* Ülkemizde *Tehlikeli Diyardan Öyküler* adlı derlemenin içinde yer alır —çn

dim. Haklısın, hayalet değiller, ya da sadece hayalet değiller. Uzaylı olmadıkları da kesin. Somut değiller. Bana dokunduğunda..."

"Bazen daha somut olabiliyorlar," dedim, Cadılar Bayramı'nda yanıma oturan Glorfindel'in sıcaklığını hatırlayarak.

"Ne demek istedi? Git, ihtiyaç, orada, ait, git, katıl."

Bu kadar eksiksiz bir biçimde hatırlaması beni etkiledi. "Galiba vadilere girmem gerektiğini çünkü orada bir şey için bana ihtiyaç duyulduğunu söylemek istedi. Belki annem hakkında haklısındır, belki de başka bir şeydir. Zaten yarın gidiyorum."

"Bazen bunlara inanamıyorum. Annen, büyü ve anlattığın diğer her şey. Sonra bir de o elf gibi şey..." Bana doğru dönüp kollarını çok sıkı bir biçimde etrafıma doladı. "Eğer gidip dünyayı kurtaracaksan ben de gelmek isterim."

"Sana her gün telefon edeceğim," dedim.

"Bana ihtiyacın var."

Ne işe yarayabileceğini sormadım, çünkü bu kabalık olurdu. "Daha önce bunu tek başıma yaptım."

"Geçen sefer pestilin çıktı ve neredeyse ölüyordun," dedi. "Kız kardeşin öldü."

"Bu sefer öyle bir şey yapamaz," dedim. "O zaman bile bizi öldürmek istediğini sanmıyorum. Bu... bu sıra dışı değil. Belki de sadece İngilizce olduğu ve burada genellikle benimle ilgilenmedikleri için alışılmadıktır. Belki de daha yakın olduğumuz içindir."

"Sıra dışı değil mi?" Wim, bu hayatında duyduğu en garip şeymiş gibi bana baktı. "Ayrıca neye daha yakınız?"

"Galler'e?"

"Yakın olabilirsin, ama bu durumda yakınlık aslında uzaklık anlamına geliyor. Oswestry, Galler sınırından sadece birkaç kilometre ötede."



"Tamam. Ama benden bir şey yapmamı istiyorlar, ben de yapacağım veya yapmayacağım, işe yarayacak ya da yaramayacak, hayatta kalacağım veya kalmayacağım," dedim.

"Seninle geliyorum."

"Macera yaşamak için elf diyarına gitmiyorum," dedim. "Güney Galler'e gidiyorum, muhtemelen hafif tuhaf akrabalarımı ziyaretlerimin arasında benden tamamen mantıksız görünen bir şey yapmamı isteyecekler. Bir göle çiçek atmak veya bir tarağı bataklığa gömmek gibi geri tepme yaratacak şeyler."

"Tarağı bataklığa gömmek mi?" dedi, sesi yankılanarak. "O ne işe yaradı?"

"Birinin uzaklara gidip ölmesini sağladı," dedim, buna değindiğim için üzülerek suçlu bir biçimde bakışlarımı kaçırdım.

"Hep böyle şeyler yapmaya devam edecek misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Hep yaptım. Ama artık eskisi kadar işe yaramıyorum. Sanırım... sanırım çocuklar bunda daha iyi, çünkü grinin daha az tonuna sahipler."

"Yardım edebilirim," dedi.

"Bakacağım. Eğer yardımcı olabileceğini düşünürsem sana haber veririm, sen de çabucak gelirsin."

Bunu söyleyince yatıştı, Tanrıya şükür.

Tarlalardan geçerek Eski Konak'a doğru yürüdük. Daniel'ın bana haritada gösterdiği bir patika vardı ve tabelalardan birinin devrildiği tek bir yer haricinde çok kolay takip ediliyordu. Burada her yer sıkıcı tarlalarla ve ekinlerle dolu.

Halalarım son derece patronluk taslayarak da olsa Wim'e gayet iyi davrandı. Babasının ne iş yaptığını sordular. Bir çiftçi olduğunu keşfetmek beni bayağı şaşırttı. Wim'in kafamda canlandırdığım çiftçi çocuklarıyla alakası yok. An-

nesi hastanede yarı zamanlı olarak aşçılık yapıyor. Biri altı diğeri sekiz yaşında iki kız kardeşi var, Katrina ve Daisy. O benim tuhaf ailem hakkındaki her şeyi bilirken ben bunların hiçbirini duymamıştım. Çok konuştuğumu biliyordum!

Yemek berbattı. Sert bir meyveli kek, kuru çörekler, tatsız çay. Bir ziyafet çayı olduğu için kurutulmuş et de vardı. Ekmek güzeldi, Daniel Shrewsbury'den almıştı.

Wim'e büyü yapmaya kalkışmadılar, bunu fark edeceğimden eminim. Hem onu, hem de onunla birlikte olmamı hoş karşıladılar. Bu normaldi, yapmamı istedikleri şey buydu. Yegâne Yeğen'in bir erkek arkadaşı olmalıydı ve Wim tam olarak onların kafasındaki tip olmasa da idare ederdi. Büyüdüğüm, buradan ayrıldığım ve dünyalarını başlarına yıkmadığım sürece beni misafir edebilirlerdi. En nihayetinde kötü insanlar değillerdi, sadece İngilizlere özgü bir biçimde gariptiler.

Daniel, Wim'i istasyona bırakırken ben de onlarla birlikte gittim. "Her gün aramayı unutma. Bana ihtiyacın olursa hemen gelirim. Üç buçuk saat içinde orada olurum," dedi. Çok tatlıydı, gerçekten. Sadece bir hafta sonra onu yeniden göreceğim.

## 17 Şubat 1980, Pazar

Trendeyim.

*Tersine Dünya* garip bir kitap. Bilimkurgu olduğundan bile emin değilim. Sonu hiç akla yatkın değil. Başlangıçta çok beğendiğimi düşünmüştüm, ama artık emin değilim.

Teg Teyze beni Cardiff istasyonunda karşılayacak. Ama



gelmezse sorun yok. Altı sterlin yetmiş iki sentim var. Paranın özgürlük sağlayan bir yanı var; ama bunu yapan para değil paranın sağladığı seçim yapabilme hakkı. Sanırım Heinlein'ın demek istediği şey de buydu.

Bu tren sanki Galler sınırı boyunca bütün yolu kayarak gidiyor. Bir gün Kuzey Galler'e gitmeli veya Wim'in Oswestry'den birkaç kilometre uzaklıkta olduğunu söylediği Galler sınırını geçmeliyim. Haritamda işaretli, artık yerini biliyorum. Keşke coğrafya derslerinde durmadan aptal buzullaşmayı işleyeceğimize bize haritaları öğretseler. Gerçi sanırım buzullaşma araziyi görmeme veya en azından buzulların nerede olduğunu anlamama yardımcı oluyor. Dünyanın bazı yerlerinde buzullar çok sık düşüyor, dağlar köklerine kadar aşınıyor ve volkanik çekirdeklerinin bulunduğu kısımlara yapışan kayalar hariç her şey basık bir göl dibi gibi oluyor. Bunu görmek çok havalı olurdu, ama buralarda gerçekleşmediği için memnunum. Dağları oldukları gibi seviyorum.

Abergavenny'yi (ve Galler sınırını) hızla geçerken toprak set aniden çuhaçiçekleriyle doldu. Dedeme bundan bahsetmeyi unutmamalıyım. Nergisler Aziz David Günü'nden* çok önce Cardiff'te çıkmış olacak.

Bunları Teg Teyze'nin dairesinde, yatmadan hemen önce yazıyorum.

Ziyaret saatinde dedemi görmeye gittik. Oraya vardığımızda korkuyla Flossie Teyze'nin de orada olduğunu gördüm. Bunu dert etmeyebilirdim, fakat yanında Gwennie Teyze, yani bu dünyada en az sevdiğim insanlardan biri de vardı. Bunamış ve ölmeyi bekleyen yaşlı adamlarla dolu bir koğuştan daha kötü bir şey varsa o da Gwennie Teyze'ydi. Ne incelikten ne de kibarlıktan anlar. Kaba, sıkıcı ve sözünü esirgemediği için kendisiyle gurur duyan biridir. Seksen

* Mart ayının ilk günü kutlanan bir Galler bayramı –çn

iki yaşında, fakat tüm bunları yaşlı ve sabırsız olduğu için yapmıyor. Anneannem altı yaşındayken de böyle davrandığını söylerdi.

"Eee, neden Liz'i terk ettin?" diye sordu beni selamlarken.

"Çünkü o bir deli ve beraber yaşaması imkânsız biri," dedim. Onun karşısında dik durmanız gerekir, yoksa üzerine basıp geçer. "Ailemiz nasıl olur da orada yaşamamın makul olduğunu düşünür?"

"Hıh. İşe yaramaz babanla birlikte yaşamaktan memnun musun peki?"

"Onu çok fazla görmüyorum, okulda oluyorum," diyerek Daniel'ın biraz sorumsuz olduğunu kabul ettim.

Daniel'ın işin içine karıştığını dedemden gizlemeyi bir bakıma başarmıştık, ama artık ortaya çıkmıştı elbette. Daha sakin bir konuya geçmeye çalışan Teg Teyze yaz tatilinde dedemi Fedw Hir'den çıkartma planından bahsetti. Eğer düzenlemeler işe yaramazsa geçici olarak bir işe girebilirdi. Gwennie Teyze derhal Teg Teyze'nin öğretmenliği bırakmasını, dairesini satmasını ve tüm gün dedeme bakmak için Aberdare'e geri taşınmasını önerdi. Hiç sanmıyorum! Her şey bir yana, dedem öldüğünde olacakları bir hayal edin! İnsanların, Gwennie Teyze gibi bencil insanların başkalarının kendilerini bu şekilde feda etmeleri gerektiğini düşünmelerine inanamıyorum. Size bir şeyler söyler ve söylediği şeylerin gerçekten de ağzından çıktığına inanamadığınız için orada öylece kalakalırsınız. Dedemin ona aptal olmamasını söylemesi tek tesellimdi.

Bununla birlikte Gwennie Teyze ehliyetini kaybedişiyle alakalı komik bir hikâye de anlattı ve bunu kaydetmek istiyorum. Seksen iki yaşında olduğunu unutmamak lazım. Rezil kızının oturduğu Manchester'dan kendi yaşadığı Swansea'ye dönüyormuş. "Vadilerin Zirveleri" yolundaymış. Orası iki şeritli bir karayoludur, fakat motorlu taşıt yolu değildir ve hız limiti altmıştır. O doksanla gidiyormuş. Bir polis memuru onu durdurmuş; kendini beğenmiş genç bir polisti, dedi. "Ne kadar hızlı gittiğinizin farkında mısınız bayan?" diye sormuş.

"Doksanla" diye yanıtlamış, isabetli ama pişmanlık duymayan bir tahminle.

"Bu yoldaki hız limitinin altmış olduğunun farkında mısınız?" diye sormuş.

"Genç adam," demiş Gwennie Teyze, "Sen doğmadan çok önce bile ben bu yolda doksanla gidiyordum."

"O hâlde ehliyetinize el konulmasının vakti gelmiş," demiş şimşek gibi ve öyle de yapmış, böylece Gwennie Teyze trenle dönmek zorunda kalmış!

Benim aksime o trenlerden nefret eder. "Trenlere tahammül edemiyorum. Crewe istasyonundan nefret ediyorum. Orada peron değiştirmeye katlanamıyorum. Cardiff trenine binebilmek için 12. perona kadar uzanan tüm o yolu yürümeniz, merdivenleri çıkmanız, sonra da tekrar inmeniz gerekiyor! Bunu bir daha asla yapmayacağım! Hayır Luke, bu beni son görüşün. Ölene dek Güney Galler'e bir daha gelmeyeceğim ve o gün Crewe'da peron değiştiren şey tabutum olacak!"

Bunun üzerine bir kahkaha attım ve görebildiğim kadarıyla buna aldırmadı.

Wim'i arayıp henüz bir ilerleme kaydetmediğimi söyledim. Yarın Glorfindel'i bulabilecek miyim diye gidip baksam iyi olur. Teg Teyze'ye Wim'den bahsettim ve her şeyi öğrenmek istedi; babasının ne iş yaptığını ve üniversiteye hazırlıkta ne okuduğunu değil, neye benzediğini. Muhteşem biri olduğunu ve benden hoşlandığını söyledim. Onunla tanışmak istiyor. Wim'in de gelmek istediğini söylediğimde hemen onu nerede yatırabileceğimiz hakkında yaygara

koparmaya başladı. Kahverengi şık kanepeleri misafir ağırlayamayacak kadar kısa.

## 18 Şubat 1980, Pazartesi

Cwm'a çıktım. Teg Teyze'ye yalan söylemedim, fakat bütün gerçekleri de anlatmadım. Cwm'a çıkıp tek başıma dolaşmak istediğimi söyledim. Kütüphaneyi geçip gittim. Orada hiç kimse olmaz. Nedenini bilmiyorum. Matemyolunun yanında bir nehir akıyordu ve diğer her şey kadar sevimliydi, özellikle de kayın ağaçlarının yapraklarının çıkmaya başladığı şu sıralarda. Yeni açmış yaprakların yeşili kadar güzel bir renk yok. Gökyüzünde kocaman bulutlar vardı, Brecon'da acil bir randevuları varmış gibi vadinin tepesine doğru hızla ilerliyorlardı. Arada bir güneş her şeyi yeşil yeşil parlatıyordu.

Ithilien'e vardığımda Glorfindel, Mor, bana bastonu veren peri ve bir sürü başka peri oradaydı. Aralarından bazılarını çok yakından tanıyordum. Sohbeti tercüme etmeye çalıştığım imkânsız gayrete tekrar katlanmayacağım. Glorfindel, Mor'un geçmesi için kapıyı açmam gerektiğini, böylece onlardan biri olup onlarla yaşayabileceğini söyledi. Ayrıca bildikleri büyüleri kullanabilmeleri için bir yol bulmamı istedi. "O hâlde siz hayalet misiniz?" diye sordum. Wim'in cevabı öğrenmek isteyeceğini biliyordum, aslına bakılırsa ben de öğrenmek istiyordum.

"Bazıları," dedi.

Bazıları mı öyleydi? "Peki, geri kalanınız ne?"

"Varlık," dedi.



Evet, şey, bunu biliyordum. Onlar birer varlık. Onlar var. Oradalar, büyü hakkında bir sürü şey biliyorlar ve bizimkilerle hiç benzemeyen hayatlarını yaşıyorlar. Ama nereden geliyorlar? Konuşmayı başaranlar bir zamanlar insan olanlar mıydı?

Açmamı istediği kapı kanla açılmak zorunda elbette. Ama bu sefer daha fazlası, anlayamadığım bir şeyler daha var. Annemle ilgili sorular sorduğumda bizi incitemeyeceği, hatta ben kapıyı açtıktan sonra bir daha asla bize zarar veremeyeceğini söyledi. Bu kesinlikle bunu kötülükten korunmak için yapacağım anlamına geliyor. Kapıyı Labirent'in içindeki o yerde açmayacağım, Tanrıya şükür, çünkü bu uzun ve yorucu bir yürüyüş olurdu. Mekân, eski dumansız kömür fabrikasının tam aşağısında. Neredeyse bütün yolu otobüsle gidebilirim. Büyü yapmak için kan kullanmak her zaman biraz risklidir, fakat Glorfindel ne yaptığını biliyor. Her zaman bilir. Garip olan yanı bunu onun da bilmesi ve yine de bana ihtiyaç duyması, çünkü nesneleri gerçekten hareket ettiremiyor.

Mor'u perilerin arasında o şekilde görmek garipti, sanki şimdiden yarı periymiş gibi. Kendimi gerçekten tuhaf hissettim. Çok mesafeli görünüyordu. Üzerinde yaprak falan büyümüyordu, ama büyüseydi de buna şaşırmazdım.

Bu akşam Wim'i aradım ve becerebildiğim kadarıyla her şeyi anlattım. "Ne gibi tehlikeler var?" diye sordu.

"Şey, büyü beni de yakalayabilir ya da kapıyı olması gerektiğinden daha geniş yapabilirim."

"Büyüye yakalanmakla neyi kastediyorsun? Ölmeyi mi?" Hattın diğer ucundaki sesi öfkeden kudurmuştu.

"Sanırım."

"Sanıyorsun! Bak, oraya geliyorum."

"Gerek yok," dedim. "İyi olacağım, O ne yaptığını biliyor."

"Bana nazaran kendinden çok daha fazla eminsin."

Telefon görüşmeleri ifadeleri, mimikleri ve geri kalan her şeyi aktarmakta çok yetersiz, çok zayıf kalıyor. Ona yeterince güven verebildiğimden emin değilim.

Ölmekle, şey, aslında ölümle ilgili asıl mesele her an ölebileceğinin farkında olan biriyle bunu bilmeyen biri arasında fark olmasıdır. Ben biliyorum, Wim ise bilmiyor. Söylenebilecek tek şey bu. Üzerimize gelen farların *gerçek* olduğunu fark ettiğim o berbat anı kimsenin yaşamasını istemem. Ama bu anlayış olmadığı takdirde insanlar sizi öldürebilecek tehlikeli şeylerin olduğuna ve geri kalan her şeyin güvenilir olduğuna inanıyor. Ama işler hiç de böyle yürümüyor. Bizi öldürebileceğini bildiğimiz tehlikeli kısmı atlatmıştık ve sadece yolun karşısına geçiyorduk. Bizi öldürmek istediğini bile sanmıyorum. Hayattayken işine daha fazla yarardık.

Büyüyü gün batımında yapmam gerek, *Western Mail* gazetesine bakılırsa beş buçukta.

## 19 Şubat 1980, Salı

Öğleden sonra otobüsle vadilere çıktım. Teg Teyze bir toplantı için okula gitmek zorundaydı, benimle saat yedideki ziyaret vaktinde Fedw Hir'de buluşacak. Abercwmboi'da, dumansız kömür fabrikasının yıkıntılarının yanında otobüsten indim. Erken gelmiştim. Öğleden sonra başka bir şey yapmayı planlamış olmayı diledim; örneğin Moira, Leah ve Nasreen'le buluşmak gibi. Telefon etmeyi düşündüm; ama sonra aklıma onları son görüşüm, Leah'nın partisi geldi ve



artık gerçekten de arkadaşım olmadıklarını hatırladım. Sadece tanıdığım birkaç kişiydiler. Wim hakkındaki her şeyi duymak ister, sonra da olaya kendi açılarından bakmaya çalışarak ona karşı gerçekte hissettiğim şeyleri değersizleştirirlerdi.

Kömür fabrikasına giden yolun başındaki paslı demir parmaklıkların üzerinde bir tabela vardı. "Arazi Düzeltme Projesi. Mid Glamorgan İl Meclisi." Bunu görmek kalp atışlarımı hızlandırdı, çünkü bana Gondor Efendileri'nin yürüyüşünü hatırlattı. Buraya Mordor derdik ve düşmüştü. Cehennem alevleri artık yoktu. Ağaçlardan bazıları az da olsa ilkbahar yeşiline bürünmüştü. Civarda hiç peri yoktu. Biraz bacağım ağrıyordu, muhtemelen onları uzak tutmaya yetecek kadar.

Duman bacaları soğuktu ve bütün pencereler kırılmıştı. İçler acısıydı, beş yıllık bir harabe. Görünüşe göre bir peri kalesi olmak için henüz yeterince ufalanmamıştı. Köpeklerle ilgili olan o tabela bir köşede sallanıyordu. Köpekler de işçilerle birlikte gitmişti; eğer hiç var olmuşlarsa. Karanlık gölcüğün kıyılarını otlar bürümüştü ama hâlâ kötücül görünüyordu. Fabrikanın etrafından dolaşarak bakışlarımı kaldırıp tepelere bakabileceğim ve girintilerden birine oturabileceğim bir yere geçtim. Dinlenmek istiyordum, böylece bacağımın ağrısı perilerin katlanabileceği normal, sessiz bir arka plan sızısına dönüşecekti. *Garip Bir Dokunuş*'u okudum, biraz tuhaf olmasına rağmen harikaydı. Kısa hikâyelerden oluşuyor. Wim'in hediyelerinden en az biri güzel olduğu için memnunum.

Okumayı bitirdiğimde *Ivrel'in Kapısı*'na başlamak yerine bacağımdaki ağrıyı akupunkturun yaptığı gibi durdurmayı denemek istedim. Gerçek bir büyü değildi, ama aynı zamanda da öyleydi. Dünyaya uzanıp bazı şeyleri değiştiren türden bir büyü değildi. Tamamen benim vücudumun için-

deydi. Orada otururken her şeyin büyülü olduğunu düşündüm. Onları kendinize bağlamak için kullandığınız eşyalar; sizi dünyaya bağlayan dünyanın üzerinde olmanız; güneşin aşağıya yolladığı büyülü ışınlar; güneş ışığıyla büyüyen insanlar, hayvanlar ve bitkiler, dünyanın dönüşü... Her şey büyülü. Periler dünyadan çok büyünün içinde, insanlarsa büyüden çok dünyanın içinde. Belki de periler yani ölü insanlardan meydana gelmeyenler, büyünün yoğunlaşmaları, kişileşmeleridir? Peki ya Tanrı? Tanrı her şeyin içinde. Her şeyin içinde hareket ediyor ve yaptıklarının, hareketlerinin dokusundan oluşuyor. Büyüyle uğraşmak bu yüzden çoğunlukla kötü, çünkü dokuya karşı geliyor. Güneş ve bulutlar tepenin üzerinde birbirini takip ederken dokuyu neredeyse görebiliyordum. Acımı beni incitemeyeceği bir yere doğru biraz uzaklaştırdım.

Önce Glorfindel geldi, ardından diğerleri. Daha önce hiç böyle bir peri alayı görmemiştim, hatta geçen sene Liz'i durdurduğumuzda bile. Büyü ve diğer her şey hakkında edindiğim yeni kavrayışla Glorfindel'e baktığımda ona bu isimle hitap etmekten, onu hikâyenin birinde bulduğum bir dokuya yakıştırmaktan vazgeçmem gerektiğine karar verdim. İsimler kullanışlı etiketler olsa da bu ad ona ait değildi. Her tarafım perilerle kaplanmıştı, etrafımı sarmışlardı, çok yakındılar. Kimse özel bir şey getirmem gerektiğinden bahsetmemişti, ben de getirmemiştim, ama hazırdım.

Güneş tepelerin ardında batmaya başladı. Glorfindel tek kelime etmeden hepimizi gölcüğün olduğu tarafa götürdü. Orası olacağını bilmem gerekirdi. Gölün yanında durdum. Mor bana doğru geldi. Çok genç ve çok mesafeli görünüyordu. Ona güçlükle bakıyordum. Yüzündeki ifade bir peri ifadesi gibiydi. Kendisi gibiydi, ama olduğu kişiden büyüye doğru uzaklaşmıştı. Şimdiden bir şahıstan çok bir periydi. Çakımı çıkarıp başparmağımı kesmeye hazırlandım



fakat Glorfindel, onu başka türlü düşünemiyorum, başını iki yana salladı.

"Katıl," dedi. "İyileş."

"Ne?"

"Eksik." Bir eliyle beni ve Mor'u gösterdi. "Birlikte ol."

Bana bastonu veren peri bir adım öne çıktı.

"Yap, birlikte kal," dedi Glorfindel. "Kal."

"Hayır!" dedim. "Benim istediğim şey bu değil. Bu sizin istediğiniz şey de değil. Cadılar Bayramı'nda 'yarısı' demiştin. Eğer isteseydim bunu o zaman da yapardım."

"Kal. İyileş. Katıl," dedi Glorfindel.

İhtiyar peri bastonuma dokundu ve onu ahşaptan yapılma keskin bir bıçağa dönüştürdü. Onu kalbime saplamamı işaret etti.

"Hayır!" dedim ve onu yere attım.

"Yaşa," dedi Glorfindel. "Aramızda. Birlikte."

"Hayır!" Yavaş yavaş bıçaktan uzaklaşmaya başladım, çünkü o aynı zamanda bastonumdu ve o olmadan sadece yavaşça hareket edebiliyordum. Mor bıçağı yerden alıp tutmam için bana doğru uzattı.

"Ölümün ötesi," dedi ihtiyar peri. "Aramızda yaşamak, olmak, katılmak. Birlikte. İyileşmiş. Güçlü, ulaşmak, etki etmek, hep güvende, hep güçlü, daima."

"Hayır," dedim daha sessiz bir şekilde. "Bakın, benim istediğim bu değil. Geçen kış, kaza gerçekleştikten sonra belki. Ama artık değil. Mor biliyor. Glorfindel biliyor. Devam ettim. Bir sürü şey oldu. Değiştim. Beni eksik bir çiftin yarısı olarak görebilirsiniz, ölümümü yarım kalmış işleri tamamlamanın bir yolu ve gerçek dünyaya temas edebilmek için daha fazla güç kazanmak olarak da görebilirsiniz; fakat ben öyle görmüyorum. Yarım kalmış işlerin ortasındayım."

"Yapmak yapmaktır," dedi ve bunu geçen seferki kadar güven verici bulmadım. "Yardım. Katıl. Yap."

Mor bıçağı bana doğru tuttu, sivri ucu bana dönüktü. Etrafım perilerle sarılmıştı, somut bir varlığı olanlar beni bıçağa doğru ittiriyordu. Haftalardır ona yaslanıyordum. Onunla büyülü bir bağlantı oluşturmuştum, o da benimle.

"Hayır, istemiyorum," diye ısrar ettim. "Eğer faydası olacaksa Mor'a yardım etmek için, size yardım etmek için biraz kan dökûp büyü yapmayı kabul ettim, evet, ama ölmeyi değil."

Wim ne düşünürdü? Daha da kötüsü perilerle buluşacağımdan habersiz olan Teg Teyze ne düşünürdü? Tek kelime etmeden buraya gelip kendimi öldürdüğümü mü? Peki ya Daniel? "Yapamam," dedim.

Geri geri gidip uzaklaşmaya çalıştım, fakat beni ittiriyorlardı. Beni ileriye, bıçağa doğru ittiriyorlardı.

"Hayır," dedim tekrar, sertçe. Her yanımı sarmışlardı ve bıçak her zamankinden daha yakındı; kanımı, hayatımı istiyor ve bir peri olmam için beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Eğer bir peri olsaydım büyünün dokusunu her zaman görebilirdim. Daha fazla acı çekmez, daha fazla gözyaşı dökmezdim. Büyüyü anlardım. Mor'la olurdum, Mor olurdum, tek kişi olurduk, birleşirdik. Fakat aslında asla öyle olmamıştık ve hepsi bundan ibaret olurdu. Bir adım geri çekilip becerebildiğim kadar sakince konuşmaya başladım. "Hayır. Bir peri olmak istemiyorum. Katılmak istemiyorum. Yaşamak ve bir birey olmak istiyorum. Dünyada büyümek istiyorum." Sakinlik, "Korkuya Karşı Dua"yla aynı nedenden dolayı işe yaradı, çünkü korku büyünün kullandığı bir şeydir. Bunu tüm kalbimle reddetmek daha da fazla işe yaradı, zira bana karşı kullandığı bir diğer şey de peri olmayı her zaman istemiş olmamdı.

Mor önümde duruyordu, bıçak elindeydi, arkasında da göl vardı. Etrafım perilerle sarılıydı. Elimi bıçağa doğru uzattım. Ne olursa olsun ahşaptı ve ahşap yanmayı sever,



yanmak ahşabın dokusunda olan bir şeydir, potansiyel ateşi güneşin ateşidir. Güneş batıyordu, ama ahşap alev aldı, ateş bendim. Bir anlığına kendi şeklimle sınırlandırılmış bir ateştim, derken devasa bir alev hâline geldim. Buradaki arazi, ateşi tanıyordu. Cehennem alevleri burada yanıyordu, madenlerden çıkarılan kömür dumanını burada kaybedip zehirleniyordu. Kömür yanmak istiyordu, yanmayı ahşaptan daha iyi biliyordu. Periler benden kaçtı. Yanan bıçağı tutan ve onun vasıtasıyla bana bağlanan Mor hariç... Birbirinin yansıması olan iki devasa, alevli şekildik.

Yanımda bir meşe yaprağı yoktu ve ölüm kapısının yakınlarında değildik; ama ben ateştim, bir dokum vardı ve onu seviyordum. O ben değildim, fakat kalbimdeydi, her zaman da öyle olacak. "Sıkı tutun Mor," dedim ve alev alev olmasına rağmen gerçek tebessümüyle gülümsedi; anneannemin hâlâ hayatta olduğu Noel sabahlarında takındığı tebessümüyle. Salona asılan ve Noel Baba'nın geldiğini, açılmayı bekleyen yılbaşı çoraplarının varlığını gösteren balonları görmek için uyandığımız sabahlardaki tebessümüyle. Alevler ile ölülerin, dokunun içine düştüğü yer arasında bir boşluk açtım, onu ve bıçağı içeri fırlattım, sonra yeniden kapadım ve kendi şeklime tekrar dönünceye dek alevleri azalttım.

Hâlâ yanıyordum, hâlâ ateştim ama bunu nasıl durduracağımı, olduğum asıl şey olan ete nasıl döneceğimi biliyordum. Unutmak, dönüşüm tarafından yutulmak kolay olurdu. Ete dönüştüm ve bununla birlikte acı da geldi. Azıcık bile yanmamıştım, fakat bacağım ağırlığımı taşıdığı için bu duruma karşı çıkıyordu ediyordu.

Periler geri çekilmişti, ama hâlâ etrafımdaydılar. Glorfindel kederli, ihtiyar periyse öfkeli görünüyordu. "Hoşça kalın," dedim ve geriye, tepenin zirvesine doğru birkaç ağır adım attım. Güneş ben konuşurken batmıştı ve her şey

koyu bir gölge hâlindeydi. Periler yok olup gitti. Yavaşça arkama döndüm.

Ve o da oradaydı, elbette, alacakaranlığın içinde, yolun ortasında. Buralarda olduğumu Gwennie Teyze söylemiş olmalı, o da büyük ihtimalle tam yerimi tespit etmek için perilerin arasındaki koşuşturmacayı takip etmişti.

Hiç değişmemişti. Bir cadı gibi görünüyor. Uzun, yağlı ve siyah saçları, esmer bir cildi, kanca şeklinde bir burnu ve yanağında bir beni var. Cadı rolünü oynatacak daha uygun birini bulamazsınız, gerçi kız kardeşler de cadı elbette. Üçü de kusursuz derecede sarışın birer kontes. Kendine özgü kıyafetler giyiyordu, yani gardırobunun içindeki kıyafetleri üçe kadar sayıp parmağı hangisine denk gelirse onu. Bu yöntem büyü enerjisi en dolu olan şeyleri bulurdu, ya da en azından fikir buydu. Aynı zamanda birbiriyle inanılmaz derecede alakasız ve mevsime uygun olmayan şeyleri de bulurdu. Bu, şu durumda kocaman, yamalı bir örgü kazak ile uzun, ince ve siyah bir etek demek oluyordu.

"Anne," dedim, bir fısıltı olmaktan öteye gidemeyen bir sesle. Korkuyordum, perilerden ve bıçaklardan korktuğumdan çok daha fazla. Ondan her zaman korkmuştum.

"Aranızda bana en çok benzeyen her zaman sendin," dedi, bir sohbet havasında.

"Hayır," dedim fakat sesim çatladı ve bir fısıltı hâlinde çıktı.

"Birlikte çok şey yapabilirdik. Sana çok şey öğretebilirdim."

Bir seferinde ona nasıl işkence ettiğimizi hatırladım, deliliğinin zirvesinde olduğu zamanlardı. On veya on bir yaşındaydık. Sigara almam için beni markete göndermişti, ama bana satmadıkları için elim boş dönmüştüm ve o da beni evin önündeki merdivenlerden aşağı ittirmişti. Kanıyordum, Mor beni ayağa kaldırdığında mezarlık kapılarına



doğru ağır ağır kanat çırpan büyük ve siyah bir kuş görmüştük, muhtemelen bir kargaydı, ama o yaşlardayken onlara kuzgun diyorduk. Zaten Galcede ikisi için de aynı kelime kullanılıyor. "Bir zamanlar, kasvetli bir gece yarısı," diye başlamıştı Mor ve ben de ona eşlik etmiştim. Biz Poe'nun *Kuzgun* şiirini giderek daha da yükselen bir sesle ezberden okurken o, Liz, yani annem eve dönmüş, sonra da odasına çekilmişti.

Dünyanın dokusunu görmüştüm. Mor'u ölen insanların gitmeleri gereken yere yollamıştım. Ateş olmuştum. Annem büyüyü kendi hayatına karışmak için çok fazla kullanan acınası, yamalı bir cadıydı. Bütünlüğü tamamen bozulmuştu ve kendisini boşu boşuna tüketen bir nefret yumağından başka bir şey değildi. Perilerin yardımıyla gücünü çok önceden sınırlamıştık.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedim yüksek sesle ve ileriye doğru bir adım attım.

Bir adım daha atınca bacağım bir hayli acıdı, ama hem onu hem de annemi hiçe saydım. Büyülü bir şeyler yaptığını, beni hedef aldığını görebiliyordum; fakat okulda yaptığım koruma büyülerim dayandı ve saldırıyı zararsız bir şekilde toprağın içine çekti. Tıpkı akupunkturun acıya yaptığı gibi...

Bir adım daha atıp onu geçtim. Uzanıp beni fiziksel bir şekilde kavradı. Elleri birer pençe gibiydi.

Dönüp ona baktım. Gözleri her zamanki gibi korkutucuydu, derin bir nefes aldım. "Beni yalnız bırak," dedim ve omuzlarımı silkerek ondan kurtuldum.

Vurmak için bana doğru uzandı ve o anda gerçekten de yukarıya doğru uzandığını fark ettim. Ondan daha uzundum. Kendi hareketinin deviniminden ve dünyanın dönüşünden faydalanarak onu ittim. Düştü. Tepeye, ondan uzağa doğru bir adım daha attım. Koşamıyordum, güçlükle topal-

lıyordum, yine de zirveye doğru topallamaya devam ettim.

"Bu ne cüret," dedi, düştüğü yerden. Sesi oldukça şaşkın çıkıyordu. Derken yeniden büyü yapmaya başladı ve tıpkı Mor'un öldüğü gün yaptığı gibi ben yürürken etrafımda dönen hayali korkunç şekiller yolladı. Sonra ikimiz de elimizden geldiğince onları görmezden geldik. Artık onları kontrol altına alabiliyor ve etrafıma çekebiliyordum. Onları besleyen korku olmadan hüzünlü ve içi boş şeylerden ibaretlerdi.

Bir yırtılma sesi duydum, döndüm ve korkudan nefesim kesildi. *Yüzüklerin Efendisi*'nin tek ciltlik bir baskısını çıkartmış, onun kitabıydı, ama aynı zamanda da okuduğum ilk *Yüzüklerin Efendisi*'ydi, ve bir sayfasını yırtmıştı. Onu bana doğru fırlattı ve sayfa aramızdaki havada alevli bir mızrağa dönüştü. Hava yeterince karanlık olduğu için etrafımızdaki her şeye garip gölgeler kattı. Yana sıçrayıp ondan hızla kaçındım. Bir sayfa daha yırttı. Buna güçlükle dayanıyordum. Kitapların sadece kelimeler olduğunu biliyorum ve bende *Yüzüklerin Efendisi*'nden iki tane var, fakat geri gidip kitabı ondan almak istedim. Mızraklar kadar kötü değildi, bana çarpsalar bile o kadar kötü olamazlardı. Nasıl bana karşı bir kitap kullanabilirdi? Ama bunun ne kadar aşikâr bir şey gibi göründüğünü anlayabiliyorum.

Aynısını ben de yapabilirdim. Hayali canavarları bana doğru çektim ve onları anneme doğru ittim. Değişip ejderhalara, kocaman uzaylı kaplumbağalara, uzay elbiseli insanlara, ellerinde birer kılıç taşıyan zırhlı bir kızla oğlana dönüştüler ve akşam karanlığında hızla üzerine giderken aramızda bir bariyer oluşturup beni korudular. Yokuş yukarı bir adım daha atarak uzaklaştım.

O da tıpkı benim gibi illüzyonları görmezden gelebilirdi elbette.

Mızraklar gelmeye devam etti. Artık yanmıyordum ve



onları görmek daha zordu. Tek seferde bir avuç dolusu yırtmış olmalıydı, onları çılgınca fırlatıyordu. Durup dünyanın dokusuna uzandım. Onlar kâğıttı. Kâğıt, ağaçtan yapılırdı ve onları mızrağa dönüştürmek kolaydı; fakat ağacın olmak istediği asıl şey neydi? Mızraklardan biri o kadar yakından geçti ki rüzgârını hissettim ve o anda anlayarak güldüm. Uzun zaman önce Mor'un burada söylediği şeydi. Hiç de zor değildi. Bir sayfa olan mızrak, bir ağaca dönüştü. Annemin fırlattığı ve toprağa saplanan diğerleri de öyle. Bir anlığına, toprağa kök salar ve dallarını uzatırlarken orada durdular. Meşe, dişbudak, alıç, kayın, üvez ve köknar. Yapraklarla dolu kocaman ve güzel erkek ağaçlar. Ardından tepeden aşağı inmeye başladılar. Burnham Ormanı, Dunsinane'e geliyordu.* "Huornlar yardım edecek," dedim ve gözlerim yaşlarla doldu.

Eğer kitapları yeterince seviyorsanız onlar da sizi sever.

Huornlar illüzyon değildi, birer ağaçtı. Kâğıt olan ve ağaç olmak isteyen ağaçlar. Annemi aralarından güçlükle görebiliyordum. Kudurmuş bir şekilde bana doğru bir şeyler haykırıyordu. Sayfalar yırtılır yırtılmaz ağaçlara dönüşüyordu ve bu giderek daha hızlı bir hâl alıyordu. Ellerindeki kitap devasa bir sarmaşık ve böğürtlen yığınına dönüştü ve her tarafa yayıldı. Dumansız kömür fabrikasından geriye kalan harabe, ortasında fabrikanın kalıntıları olan bir ormana dönüştü. Ağaçların arasında periler vardı. Tabii ki olacaklardı. Bir baykuş karanlık gölcüğün üzerine doğru süzüldü.

"Bazen düşündüğünden daha fazla zaman alır," dedim.

Yukarıya, fabrikadan uzağa doğru yürümeye devam ettim. Annem hâlâ aşağıdan, ağaçların arasından bağırıyordu. Sadece becerebildiğim kadar hızlı bir şekilde yürümeye devam ettim, çok süratli değildim. Artık bana ulaşmazdı. İki adım daha atıp yola çıktım.

---

* *Macbeth*'ten bir alıntı –çn

Oraya vardığımda yürümeme yardımcı olması için demir parmaklıklara tutunabildim. İşe yarıyordu ve neredeyse bir baston kadar iyiydi. Sadece otobüs durağına ulaşmam gerekiyordu. Eski bastonum dedemin evindeydi. O anda tıpkı Hardy'nin aptal hikâyesindeki aptal Fanny Robin gibi kendimi demir parmaklılar boyunca sürüklediğimi fark ettim ve kıkır kıkır gülmeye başladım.

Parmaklıkların sonuna, otobüs durağına vardığımda hâlâ biraz kıkırdıyordum ki karşımda onları buldum.

Wim'i gördüğümde oldukça şaşırdım, Daniel'ı gördüğümde afalladım (nasıl kaçmıştı?) ve Sam'i gördüğümdeyse tamamen hayrete düştüm. Üçü de baba, oğul ve kutsal ruh gibi bir anda ortaya çıkmıştı sanki, ama her şey çok basitti elbette. Wim gelmeye karar verip Daniel'ı aramış, o da Sam'e telefon etmişti. Ateşe dönüştüğümü ve sayfaları ağaca çevirdiğimi görmemişlerdi. En azından Daniel... Sanırım Wim göz ucuyla bir şeyler görmüş. Sam'in ne gördüğünü bilmiyorum. Sadece gülümsedi.

Onlara azıcık bile ihtiyacım yoktu, fakat onları görmek çok güzeldi.

### 20 Şubat 1980, Çarşamba

Bastonumu almak için arabaya bindik ve hep birlikte Fedw Hir'e gidip dedemi gördük. Daniel'ı yakın bir zamanda affetmeyecek, ama bu işler böyledir. Teg Teyze hepimize akşam yemeği hazırladı, ben de ona yardım ettim. Geceyi dedemin evinde geçirmeye karar verdik, çünkü dairede yeterince oda yoktu. Herkesin yanlış yerde olduğu o rüyalardan biri gibiydi. Dedem Wim'i sevdi. Her zaman bir oğlunun olmasını isterdi. Wim de Sam'i çok sevdi. Hepsinin burada olması öyle garip ki.



İşte buradayım. Hâlâ hayatta, hâlâ dünyada. Niyetim bu dünyada yaşamaya hayatta olarak devam etmek, şey, ölene kadar. Paskalya'da Glasgow'a gidip şu bilimkurgu kongresi nasıl bir şeymiş göreceğim. Önümüzdeki haziran ayında sınavlarıma girip onları geçeceğim ve diplomamı alacağım. Sonra da üniversiteye hazırlığa başlayacağım. Üniversiteye gideceğim. Yaşayacağım, okuyacağım ve arkadaşlar, bir karass, konuşabileceğim insanlar edineceğim. Büyüyeceğim, değişeceğim ve kendim olacağım. Nereye gidersem gideyim kütüphanelere ait olacağım. Belki zamanla diğer gezegenlerdeki kütüphanelere de ait olacağım. Perileri gördüğümde onlarla konuşacağım ve gerektiğinde büyü yapıp kötülüklere engel olacağım, hiçbir şeyi unutmayacağım. Ama hile yapmak, hayatımı gerçeküstü kılmak ya da dokuya karşı gelmek için büyü kullanmayacağım. Hayal bile edemeyeceğim şeyler olacak. Değişeceğim ve geçmişimden akıl almaz derecede farklı bir geleceğim olacak. Hayatta olacağım. Kendim olacağım. Kitaplarımı okuyacağım. Asla kitaplarımı denize atıp asamı kırmayacağım. Yaşarken öğreneceğim. Sonunda ecelim gelecek, öleceğim ve yeni bir hayata başlayacağım, ya da cennete gideceğim veya insanlar öldüğünde hangi bilinmez şey olması gerekiyorsa onu yaşayacağım. Öleceğim, çürüyeceğim ve hücrelerim yeniden hayata, dokuya, o zaman hangi gezegendeysem ona dönecek.

Hayat böyle ve ben onu bu şekilde yaşamaya niyetliyim. *İvril'in Kapısı* gerçekten de harika.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama: HASRET =)